UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Fasti Mariani

Brunner, Andreas

Antverpiæ, M.D.C XXX III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70962

Visual Library

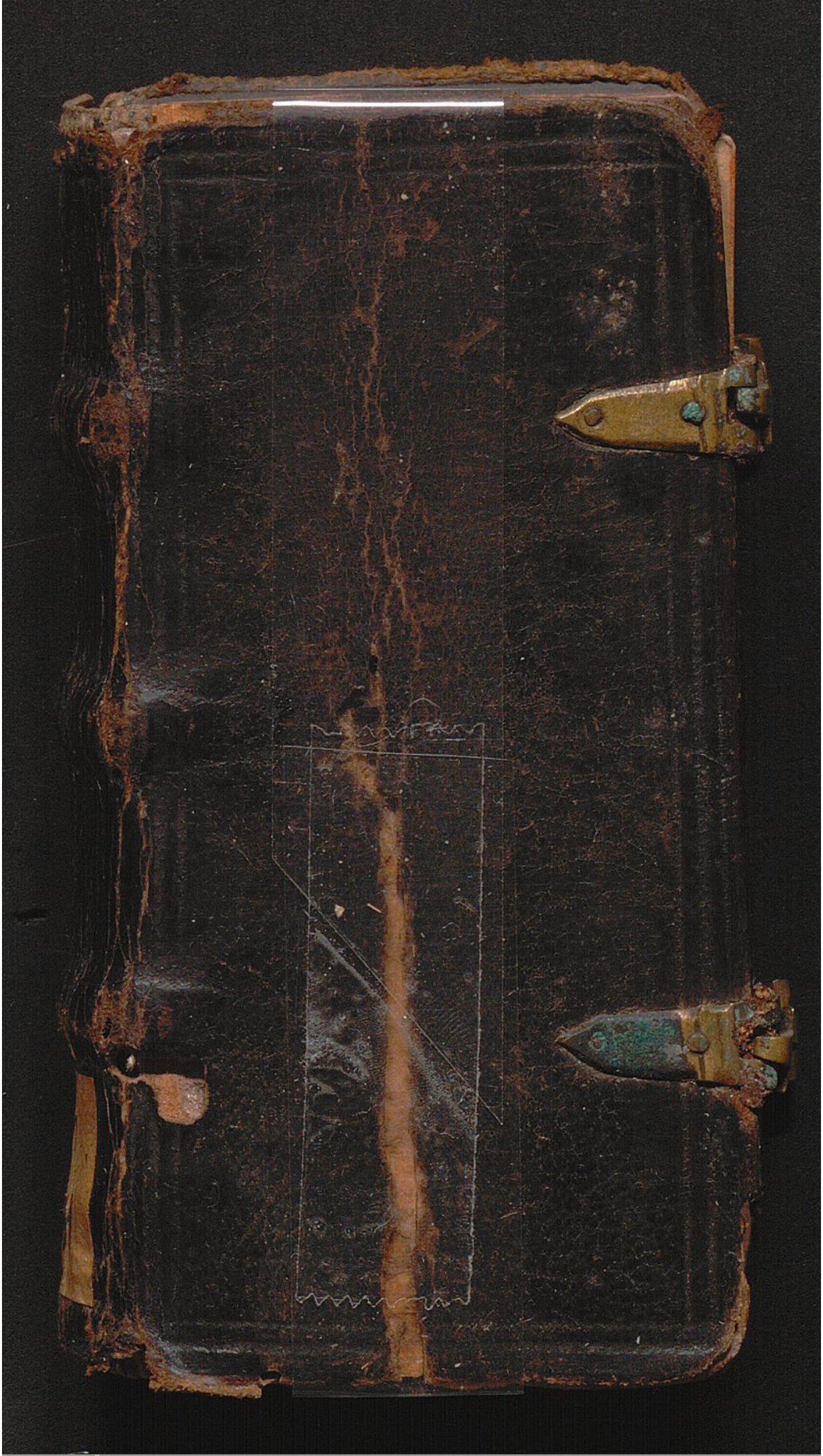

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R
42
K
2541.
Th. 2541
I
c

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

FASTI MARIANI

Cum Divorum Elogijs in singulos Anni dies distributis.

Societatis Jesu

Ser.mo Electori MAXIMILIANO Vtriusque BOIARIÆ Duci nuper consecrati.

Editio II.

Cum gratiâ et Privilegio.

ANTVERPIÆ
Apud Ioan. Cnobbaert
M.DC.XXXIII

Collegij Paderbornensis.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

K
2541

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SERENISSIMO

ELECTORI MAXIMILIANO

Vtriusque Boariæ DVCI.

PArce, Dvx Maximiliane, si in munus tuũ involavimus. Aciem ecce in chartâ non magnâ explicavimus maximam, & sub *Serenitatis Tuæ* auspiciis iterũ militatũros Divos è cælo ad Ordines suos vocavimus. Agnoscísne fortissimas exercitus Tui alas, Bonos *Angelos?* an robur militiæ Tuæ, purpuratam *Martyrum* phalangem? an, quibus in signis Agnvs præit, *Virginum* candidissima agmina, decora castrorum tuorum? Sed & cæteras cæli legiones ex armis suis *Serenitas Tua* rectiùs puto sin-

gulas, quàm ex nomine Cyrus ſuas novit. Ecce unica VIRGO *tota caſtrorum Acies* MARIA, illa, illa *Serenitati Tuæ* in aëre ſignum, in ore teſſera, in manu ſcutum, in pectore lorica. His ſubſidiariis è cælo copiis adjuta, quid mirum, ſi quoties *pro* DEO *&* *Cæſare* pugnavit, etiam vicit *Serenitas Tua*, tunc præcipuè, cùm *Mens* ille hoſtium oſſibus *Albens*, pugnæ theatrum, & orcheſtra Praga fuit, iis ipſis diebus, quos *Omnes Cælites* ſibi peculiares ſacroſque jam olim legerunt, & toties laceſſiti ab hæreſi hoc tunc fortiùs in iſtam pugnarunt? Quid animi tunc vobis erat rebelles cælo, & Imperatori veſtro Animæ, quando, dum vos Acheronta movebatis, & in auxilium evocabatis omnes orci Furias, contra vos ſtare in armis Superos videbatis? quando in Bohemos non jam ſuos *VVenceſlai*, in Hungaros *Stephani*, in Auſtrios *Leopoldi*, in degenerem Poſteritatem

tem *Rhatones*, *Thassilones*, *Caroli*, *Henrici* pugnabant? Rectè profectò quorum è vultu exulabat dudum verecundia, evocato in vulnera sanguine erubuistis, rectè fugâ pudorem occuluistis, & Moldavâ mersistis, etsi toto flumine nunquam piandi. Sed multò rectiùs alii damnastis arma impia, abjecistis, &, quod rarò solet hæresis, victas denique cælo manus sustulistis.

Sed ad Te revertor PRINCEPS MAXIMILIANE,

O nimiùm dilecte DEO! *cui militat Æther,*
Et coniurati veniunt ad classica DIVI.

Currant alii in laudes *Serenitatis Tuæ* per orbis stadium: nos genium Tuum adorabundi subsistimus hîc. Quantum hoc est, sub *Serenitatis Tuæ* ductu (liceat ita nobis dicere Superi, quando facere vobis placuit) cœlum mereri, cœlum militare! Quid ni Ducem Te cœlo dignũ dicemus? laudibus evehemus in cœlum? Sed nempe

in terris (ubi invidiæ medicus, quemadmodum Plinius ait, respicere post tergum, & hominis jubet meminisse) non placet *Serenitati Tuæ* triumphus. Itaque dum alii de hostibus, de victoriâ *Serenitas Tua* triumphat, & spolia opima (laudes suas) Superis fert accepta. Non repugnaturum se M. Fabius affirmavit, si sine se Imperatore exercitus victor triumpharet; id quod *Serenitatis Tuæ* modestia reapse fecit, hodieque facit. Testem oculum advoco Bojariæ Monachium, quæ urbs & tunc, cùm debellatum est in Bohemiâ, & nunc annis omnibus videt exercitus tuos, Sanctos inquam Cœlites, augustâ ferculorum pompâ per templa & pulvinaria sua triumphare, iis diebus, quibus Te Imperatore vicerunt, cùm Tu pulchro triumpho pulcherrima appendix pedes accedis. Quâ in re Ioannem Imperatorem Constantinopolitanũ redi-

iisse

iisse ævo nostro gratulamur, qui post devictos hostes, cùm ipse sine invidiâ posset, triumphare pro se in aureo curru niveis equis vecto VICTRICEM VIRGINEM voluit, ipse pedibus currum præivit, fassus hoc exemplo à se armis hostes, se verò à VIRGINE, amore victum. An non hoc ipsum factitari à *Serenitate Tuâ* cum plausu Roma vidit, quando tuo triumpho vectam VIRGINIS Iconem (eam ipsam, quæ ex re Victoriæ nomen gerit) cum eâ pompâ accepit, quam summi orbis arbitri Pontifices laudarunt, ornarunt?

Atque hæc paucula, ut alia omnia missa nunc faciamus, facilè puto *Serenitati Tuæ* imprimis, tũ orbi terrarum probabunt consilium nostrum, quòd, dum bono Marianorum in lucẽ edimus Divorum Icones laudesque, factum hoc velimus *Serenitatis Tuæ* potissimùm auspiciis, ut quam tantum

amare Cœlites, tantum amari à Cœlitibus novimus.

Patere igitur *Serenissime* PRINCEPS triumpho Divorum Tuorum hoc etiam ferculum (utinam Divis & *Serenitate Tuâ* dignum!) accedere. Aperi Pantheon Animum Tuum, & *Sanctorũ Omnium* tam diu cultum fove, dum numerum augeas. Ita, ô patriæ Pater nostræ, in Sodalitio nostro ex animo vovemus omnes, singuli; sed, ne orbam se ploret patria, ut serò nos audiat cœlum, precamur. Monachii anno M.DC.XXXXVIII. Kal. Septemb. quo die REGINA SANCTORVM OMNIVM communis nostra TOTIVSQVE BOIARIAE PATRONA in cœlo coronata est.

Serenitati Vestræ

devotissima

Sodalitas MARIANA Monacensis Civica.

254

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SODALIBVS PARTHENIIS ANTVERPIENSIBVS S. P.

TYPOGRAPHVS.

DIvorum hominum res gestas, & eorundem Tutelarium vestrorum exempla, sodalis ego aut vester, aut vobiscum MARIAE, *quod per vos licere gratias ago maximas, Dominationibus vestris,* Sodales, *dico & consecro. Reperietis in his esse complures, quorum vos patrocinio usos esse superiorum annorum mensibus recordabimini. Quorum coletis, si videbitur, die suo cuiusq; natalem: totidemq; vobis quotidie ex hoc libello exoriri soles putabitis. Mihi enim hoc videtur diebus esse pulcrius honestiusq;, quòd festi sunt, quàm quòd clari; quodq;*

Divis ſacri, quàm quòd lucidi ſole. Et quidem dierum ſingulorũ lucem, & tempus conſumit, & noctes extinguunt, & obliviſcentur anni, & ignorabit oblivio: illiuſq; lucis recordatio ad vitam alterã certè non pertinebit. Eius autem vel diei vel temporis, quo ſanctorum hominum, abiecto corpore, evolantes animi pervenerunt in cœlũ, vivet & vigebit memoria temporibus ſempiternis. Accipite igitur omnium ætatum, ac temporum ſuperiorum in paucis pagellis collecta rectè facta, accipite in complexu exiguo Aſtronomiam, ut ita dicam, univerſam Empyrei cœli. Accedunt rebus maximis atq; pulcherrimis, multa inventa acutè, venuſtè ornata, omnia deniq; ſcripta feſtivè. Quò vobis erit hominibus & ſcientiſſimis & amantiſſimis literarum libelli uſus & accommodatior, & iucundior. Valete.

D.D. V.V.

Obſervantiſſimus ſervus

IOANNES CNOBBAERT.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

FESTA MOBILIA.

FESTVM RESVRRECTIONIS D.N. IESV CHRISTI.

IO triumphe! Io! Vicisti Christe amor meus! agnosco vultum victorem, & victricem, quâ hostis meus cecidit, manum: video in bono Duce victoriæ vestigia, plagas adversas: laudo trophæum nobile, Crucis arborem. Ecce ante currus triumphales cum mundo dæmonē, cum morte carnem. Io! cæli plaudite: aër insona: triumphū clamate litora: terra resulta: & tu Echo mille hodie ora indue. Heus! adeste quotquot estis mundi cives! quercus, imò nemora spoliate, & Servatori vestro *Civicam* ferte. Agite veris arva lætissima, rectè omne, quod vobis est, gramen suppeditatis. Nam *obsidionalem* non jam urbs, sed orbis debet obsidio dæmonis liberatus. Eia, quid moras nectitis, qui in lacrimis natatis naufragi? quin tabulas colligitis, & *Navalem* paratis illi, qui victor Stygem trajecit? Quin *Castrensi* ornatis eum, qui primus castra Phlegethontis victor transcendit? Ecce Angeli ramis suis Palladem spoliant feruntque *Oleaginam* illi, qui pacem DEVM inter & homines potuit componere. Sed nunquid *Triumphalis*

obliviscemur coronæ? Ecce ultro laurus in sertum abit, æternam viriditatem sperans, si hæc tempora contigerit. Sed & tu abi in ignes omne aurum, & exi corona Triumphatori meo. At tu cape has coronas victor Amor, & si omnibus his rosæ sese immisceant, ne has repudia. Spinæ nuperæ dederunt.

FESTVM ASCENSIONIS D.N. IESV CHRISTI.

IO! iterum: iterum Io! iterum Triumphe! Ecce amor meus triumphans Capitolium cœleste petit! Ecce obvios omnes cæli cives! Ecce ereptos orco & servatos Patres, omnes cæli libertate pileatos! O numerum daretur horum augere! ô ultima triumphi appendix pedibus hærere possem triumphantis! Vicisti eja Amor Christe amatum. Eu manus do victas. Victum eccur non etiam in triumphum ducis? Ecce sequar vel vinctus currum. Heu mihi! sine me hem jam nubes transit, hem Christus habet muros! Hæc nimirum ab inferis reduci victori unica corona deerat, *Muralis*. Hanc quoque, dum primus hodie amor meus in cæli mœnia evadit, primus tulit. Sed ne animum despondete cæteri, qui bellum cælo facitis, & vi amicâ cælum itis expugnatum. Auferet (iterum moneo) hanc etiam secundus, tertius, etiam ultimus. Imò ultimus

primas feret, & quò profundiùs descenderit, hoc altiùs ascendet. Neque est, quòd viam multùm inquiramus, quæ ad triumphum ducat. Impressit huic Christus vestigia sua, sanguine notavit. HAC ITVR.

FESTVM PENTECOSTES.

NOn ego jam centum ora totidemq; linguas, unam tantùm ex iis opto, quas hodie cælum depluit. Iacebat è juventute studiosâ adolescens, quem in lectum non tam ægritudo quàm scelerum pondus dejecerat. Cœcus intereà non videbat ante orci fores se stare, surdus ne fratris quidem monita saluberrima audiebat. Intempestâ nocte virum videt majestate vultus, & multâ canitie venerandum. Ego, ait hic, ille sum, qui tui causâ omnia, sed te mei unius gratiâ condidi. Si nondum intelligis, omnium PATER sum. sed te filium degenerem abdico, abjicio, & dirum damnationis Theta jam nunc tibi denuntio. Ita attonito sub alteram noctem vir adest integrâ ætate, spinis caput, cruce humeros insignis, cætera nudus & sanguine, qui ex pectore saucio in fontem abierat, latè humum inundans; hic, si nescis, inquit, IESVS sum, Servator olim tuus, nunc judex: simul manum pectori immittit, & sanguine plenam in vultum jaciens ægri, eru-

erubesce, ait, vel sic & tesseram damnationis cape, salutis futuram, si maluisses. Sub hæc in cœlos, æger in desperationem abiit. Erexit tamen miserum frater, & ut noxis expiatis ad *Amorem* SPIRITVM se verteret, suasit. Tertia igitur nox personā visa ostendere, vultu prioribus non absimili, sed placido, & arridente, qualemque humero insidens columba probabat. Atque hæc scelerum veniam, & mortem beatam nuntiavit. Quis jam fidem non habeat dicentibus *columbam* sine felle esse? *Ex Spec. Exempl.*

FESTVM SS. TRINITATIS.

QVid solem intueris? si sapis oculos claudes. Fides talpa sit, oportet. Nimirum non posse in parvulam fossam exonerari Oceanum, Augustine, docuisti. Manu tamen ad tanta mysteria non semel nos duxit cælum. Ita quo tempore Vasatenses Hunni bello, & hæresi suâ SS. TRIADEM Ariani impetebant, miraculum contra hos ingens pugnavit. Etenim sub ipsis sacris è cælo in aram tergeminæ guttæ se demiserunt, invidiam crystallo facturæ. Has cùm legere Sacerdos vellet, ecce suâpte sponte in unicam gemmam coivêre. Atque hoc nobilissimū, VNIVS TRIADIS, & TRINÆ VNITATIS symbolum Christiani cruce, hanc unionibus orna-

ornarunt. Sed quod unâ suâ gemmâ sat dives crux esset, uniones omnes, velut victos se faterentur, longè inde exsilierunt, quo permoti cives aureâ denique cruce, ut par erat, gemmam unicè pretiosam inclusérunt. Iam in Virginis Claræ de Monte Falco corde repertos ajunt hodieque asservari tres globos, qui singuli cum singulis, quin imò bini etiam cum tertio certant pondere, nec tamen superant, nec superantur. Ostendit hæc Virgo nobilius aliquid quàm aurum, quo mysterium hoc claudamus, cor nostrum. Aut enim hoc, aut nihil capit DEVM.

FESTVM SS. CORPORIS CHRISTI.

Iuvat pompæ, quam omnis hodie orbis Christianus ducit, exordia paucis denarrare. Virgo fuit non procul Leodio; nomen virgini Iuliana. Hæc dum cælos, quos animo jam habitabat, oculis etiam obambulat, novam Lunam aspicit, à quâ altera lubens lucē suam mendicaret: pleno tamen incremento aliquid restare videbatur. Subinde audit Ecclesiam hanc esse Christi sponsam, cui porrò ad decoris supplementum nihil deesset, quàm ut sponsum suum sub pane latitantem festo die, & pompâ celebraret. Et verò ad hoc operam Iulianæ cælum expetere. Diu linguam Virginis modestia ligatā tenuit,

dum

dum amor denique solvit, & detegere visum, cùm aliis, tum è Canonicorum collegio uni suasit. Is tunc Io. Lansenna post Pont. Vrbanus IV. fuit. Et fortè dum hic ad clavum Ecclesiæ sedet, Bolsenæ Sacerdotis sacrificantis mentem dubitatio subiit de Numinis in S. Eucharistiâ præsentiâ. Vulneravit hæc perfidia Christum. Nam præterquàm quòd remoto panis velo, in conspectum se dedit, scatere sanguine calix, & effundere se hic in aræ lintea visus est. Tum verò Vrbano Pont. jubente miraculum hoc per urbem illam est circumlatum; jamque urbē unam omnis orbis æmulatur. Rectè porrò nos faciemus, si in ferculum DEO nostro non aurum, aut argentum modò, sed quod magis amat, oculos, linguam, pectus, cor adeò commodabimus. *Ex hist. revel. Inst. vener. Sacram.*

FESTVM S. ANGELI CVSTODIS.

DA mihi Arge, ô Angele mi, da pennam vel unam è tuis, quâ laudes tuas scribam. Sed ô! unde incipiam? ubi desinam? Nondum natus eram, & tamen jam latus stipabas meum, ô Custos unice! Infanti sinum, puero manum dedisti, ô Pædagoge amantissime! Tu verba formare, & nunc Patrē in cælis IESVM, nunc Matrē MARIAM clamare, tu nunc artes humaniores, nunc

nunc severiores docuisti, ô Doctor fidissime! Tu in bivio vitæ dubio viam Mercurius monstrasti, præisti, duxisti, insidias detexisti, in hospitium ô quale introduxisti, dux fidissime! Sed vin' compendium tuarum dem laudum? morituro quotidie aurem vellicas: irati judicis timere vultum doces: mones præcipitia infera cavere, cæli ardua digito ostendis, ad hæc expetenda cogitationibus animum adhortaris, & fatigatum manu ducis, succumbentē portas, ægrum foves, impugnatum propugnas. Illud quantum est, quòd, nisi ego te vivus, tu etiam mortuum non es deserturus. O mi Arge! ô Angele mi! cur ut laudes tuas scriberem, pennam è tuis unam aliquam non dedisti? Sed eja hanc meā cape, &, si placet, MAGNÆ VIRGINIS, cui uni laboravit, pedibus substerne. Vt multæ aliæ tam altùm, certè altiùs nulla volaverit penna.

IANVA-

IANVARIVS.

CIRCVMCISIO DOMINI.

1. Ianuarii.

O ut ego te exoſculor diem candidiſſimum! ô ſidus! ô IESV Nomen! Ite jam aſtrorum arbitri, dicite ſanè fatalem hanc mihi ſtellam eſſe, horoſcopum meum eſſe, ab hâc vitam meam, vitæ ſtudia, mortem, omnia dependere. Rectè. Quidquid igitur agam, IESV auſpice agam. Vigilabo? in oculis IESVS erit. Dormiam? IESVM ſomniabo. Ambulabo? comes IESVS ibit. Sedebo? latus claudet IESVS. Studebo? IESVS erudiet. Scribam? calamum cum manu IESVS ducet, & IESVS IESVM ſcribet. Orabo? verba IESVS formabit, animabit IESVS. Feſſus ero? recreabit IESVS. Eſuriam? ſitiam? IESVS paſcet, ille potabit. Ægrotabo? Amor aderit medicus, IESVS. Moriar? IESV immoriar meo. IESVS ſupremis labris natabit. IESVS oculos claudet. IESV ſinus mihi tumulus, tumuli inſcriptio IESV nomen erit. Sed, heu mihi! mi IESV! Amor meus! quid video? quod ſi vitæ tuæ aurora tam multo cruore jam rubet; quàm largos imbres ſanguinis in ſero vitæ veſpere dabis, ô Sol meus! Heu iterum mihi! ô

MA-

MARIA! ô Cynthia mea! an palles? dabis eheu! etiam tu hodie pluvias. Et ecce imbres lacrimarum ex utroque oculorum cælo ruentes. Time peccans adolescentia, tute hanc tempestatē dedisti. Cur enim hodie jam ad sanguinē iretur, nisi sceleribus tu quoque fores obnoxia. Ecce die octavo jam sævit culter tuus verè saxeus! Sed disce ad infanda scelera, disce à cultro tuo erubescere. Disce vulnera agnoscere tua. Si nescis, ibi vulnus est, ubi emplastrū est.

S. BASILIVS MAGNVS.

1. Ianuarii.

MAgnum esse BASILIVM ad ardētis columnæ facē D. Ephrem vidit. Magnum deinde ostendit *Christus* ipse, dum sacris operanti adesse spectabilis, cum sancto Duodecimvirorū cęlestium senatu voluit. Sed & talem Hebræus nonnemo credidit, cui profano adhuc, sacræ tamen mensæ accumbenti, cùm minimo in orbe magnum *Virginis Filium* è manu suâ propinasset, manus & ipse dedit. Magnum demum senserunt è maximis tyrannis duo. Horum alter Iulianus (is qui turpe sibi apostatæ nomen peperit) orante contra se BASILIO, sententiam ferente Deiparâ *Virgine*, exequente D. Mercurio, orbi pœnas perfidiæ, quas meruit, dedit. Non felicior alter Valens, exilium Divo no-

ſtro nequicquam ſemel iterumque intentavit. Nam ſententiam impiam ferre jam cogitanti, ipſum juſtius judice ſuo tribunal reclamavit, ſellâ diffractâ; & ſubſcribere laboranti, penna atramentum, quod habuit, tertium negavit: ipſa manus facere officium noluit; certè ut non poſſet, exaruit; conjunx filiuſque ægri ad cogitatũ ſcelus nolentes etiam ingemuerunt. Et filius quidẽ à magnâ BASILII manu convaluit. Cui cùm Valens peſſimos ſuperinduxiſſet medicos Arianos, filius continuò malè mortuus eſt. At bene noſter, ſub annum Chriſti CCC. LXXVIII. vixit BASILIVS; vel hoc uno magnus magnique faciendus Partheniis Sodalibus, quòd virgo vixit. *Ex Surio.*

S. ODILO ABB. 1. *Ianuarii.*

PVer ODILO in D. VIRGINIS perreptavit claudus, exivit ſanus; & cùm ire jam quò vellet, poſſet, pulchrè pedibus, quos cælum donavit, uſus, è mundo abiit, & Religioſam domum iniit. Subinde Præfectus Aſceterio Cluniacenſi, oſtendit, quàm facile imitari Chriſti miracula foret illi, qui vitam vellet. Aquas quippe eunti ſibi in ſolum, aliis etiam in vinum vertit, piſcibuſque non multis bene multam pavit multitudinem. Inter primas curas habuit, piorum Manibus opitulari, quos flam-

flammæ piaculares haberent. Id adeò fassus ipse est orci tortor, quem Siculæ quispiam eremi incola non semel querentem audiit atque indignantem innumeros à pœnis suis ODILONIS absolvi precibus. Eos inter Benedictum numerant VIII. Pont. Max. qui opem & ipse viri imploravit, & verò sensit etiã, ac gratus palàm laudavit. Atque hoc stimulos subdidit ODILONI, ut sui quotannis diem agerent piarum animarum memoriâ insignem; quod institutum id temporis uni illi familiæ familiare totus hodie Christianus orbis amplectitur. ODILONI nostro morienti præsto ipse Christus fuit, Stygiasque larvas cum suis terriculamentis longè jussit facessere. Nimirum quam opem mortuis vivi ferimus, moriturí & ipsi sentimus. *Ex Surio.*

S. MACARIVS ALEXANDR.

2. *Ianuarii.*

HVnc MACARIVM nomine suo Alexandria; imò fallor, suo ille Alexandriam beavit. VII. annis sine cocto edulio, sine omni somno dies XX. quadragintadiale jejunium sine omni cibo transegit. Satur intercà cæli deliciis, & piis nunquam non lacrymis ebrius. Inter hæc Cupidinem bella sibi moventem aggressus, culicum præsidio corpus cinxit; quos inter cùm sex

adeò menses nudus decertasset, horum aculeis longè hostem submovit. Quid multis? brevi tam parvo milite ingentem, & formidandum tyrannum debellavit. Pœnitentem Sacerdotem à sacrilegâ Venere, & qui in pœnam afflicto corpore serpebat, cancro eâ lege absolvit, ut ne porrò sacrificaret impurus. Nec in homines solùm pius, cœcum feræ, nescio cujus, partum sputo suo illitũ lumine donavit, oviculæ exuviis gratâ parente vicissim donatus. Interpecandum ita se ipsum fertur adhortatus: *anime mi, ne te in terras è cælo demitte: ibi Deum & cum Deo Dei aulam omnem habes.* Viderat nimirum quandoque, quàm multiplici dolo aftuque turbare precantium animos malus hostis niteretur. Ob hæc aliaque ejuscemodi prædicantibus verè MACARIVM, hoc est beatum, ut qui mundo tam bellè illuderet, illud responsi dedit, caverent, ne ipsis mundus illuderet. Vivere porrò desiit, cùm annũ ageret centesimũ, & documento sanè fuit mortalibus, frugalitate & vitæ religiosæ asperitate non minui annos, sed crescere. *Ex vit. PP.*

S. GORDIVS M. 3. *Ianuarii.*

POtuisses olim eremum campum dicere Martium, unde illi prodirent qui bella orbi, qui tyrannis moverent. Ita GORDIVS etiam noster è nobili mili-

militum tribuno Christi tiro, ubi sat diu in antro ad eremi leges exercuisse velut ad palum se, & piæ militiæ satis prælusisse jam visus sibi est; progressus demum festo die in medium theatri, fassusque CHRISTI se militem, corpus frustatim concidendum carnifici obtulit: id unum exoptans, plures animas habere, ut plures per mortes Duci DEO invictum se probaret. Scilicet ad insolitum hoc spectaculum exclamârunt Christiani pariter, & hostes horum. Et obstupuere hi, quòd unius hominis virtus totum theatrum impleret. At illi Deo, GORDIO, sibique gratulati sunt, cùm viderent tot inter certantes quadrigas longè omnes equos ad palmam præcurrere Christianum, jamque hunc unum illo die ex merito coronandum animo perciperent. Intereà GORDIVS monentibus amicis, qui servatum cupiebant, ore CHRISTVM suum tantisper proscriberet, animo coleret; *ita ne verò*, ajebat, *omnem militibus aditum ad cælos præcluditis? Me quidem Longinos & Cornelios iuvat æmulari. Christum vobis coram si negem, cælo coram ille negabit.* Hæc ubi dixit, crucis signo armatus omnes cruciatus imperterrito & animo & vultu superavit, ostenditque, quæ militi honestissima essent vulnera. *Ex Surio.*

S. GENOVEFA VIRG. 3. Ian.

NOn ego GENOVEFAM laudem, cùm vel parentes ejus, quòd talem genuissent, B. Germanus laudârint. Transibat hic Lutetiâ Parisiorum in Britannias Pelagianos oppugnaturus, cùm GENOVEFAM parvulam tunc puellam intuitus, latere in eâ ingentem virtutem vidit. Itaque blandissimis verbis vitæ religiosæ studium tenellæ suasit. At illa jam tunc annuit. Ergo mnemosynon capit nummum Cruce insignem, juberúque è collo suspendere, nullo dehinc muliebri mundo temerando. Arrha fuit hic nummus Christi sponsæ, neque fefellit. Noluit deinceps parvula domi agere, sed sui officii identidem clamitabat esse, templa frequentare. Quare fuit, cùm lacrimis suis molestam, & clamoribus mater alapâ castigaret. At continuò cœca facinus suum vidit. Lucem deinde biennio post à filiâ, cui dederat lucem, recepit. Cæterùm hæc velo inter virgines involuta Parisiēsibus contra omnes Attilæ exercitus unicum præsidium fuit. Cibum non nisi bis in hebdomade, vinum virginitatis venenum nunquam admisit. Quoties cælum aspexit, hoc gaudiis, illa lacrimis pluere visa. Virtutē in absente Simeon Stylites laudavit, & sæpiusculè salutavit per nuntios. Apud

Re-

Reges quoque Childericum & Clodoveum tantum potuit, ut à morte virgo absolveret, quos judices damnârant. Sed parum hoc est, quando idem apud DEVM potuit, & lectulo damnatos ægros passim à morbis absolvit. Quid? quòd quem abstulerat jam, imperio GENOVEFÆ puerum mors reddidit; credo ut ne deesset, qui virginem Matrem clamaret. *Ex Sur. & Lippel.*

S. RIGOBERTVS EP. 4. *Ianuar.*

DIscite, qui alienam nobilitatẽ non aliter ac hereditatem aditis, ampliùs etiam vestrâ operâ hanc condecorare; imò domi vestræ, hoc est, apud animum vestrum veram nobilitatem quærere. Nos eâ in re doctorem ecce vobis RIGOBERTVM suggerimus: hic gentis suæ splendorem literis, literas pietate illustravit: hanc Rhemenses infulâ ornarunt: ille iterum hanc multis magnisque virtutibus, velut gemmis distinxit. Sacerdotes primus id loci in unum coëgit, redituſque, de quibus viverent, communes fecit. Familiariter Magistro equitum Pipino est usus, qui xeniolis, quæ Divus redeunti à venatione missitabat, multùm delectatus terræ tantũ aliquando concessit, quantum RIGOBERTVS, dum ipse dormiret, ambulando potuit circũscribere. Ab eo tempore nusquã alibi vel campi,

vel agri lætiùs ridere, ridentibus nusquam mitiùs cælum arridere. Aurea tempora & æternum ver diceres. Sed & filium Pipini Carolum (ab animo Martio Martellum pòst dictum) sacro fonti admovit RIGOBERTVS. At Carolus ingratus, quòd urbē Rhemensem dolo aggressus non admissus esset, apertâ vi post fratrem debellatū ingressus, Pontificem sede exegit. Tulit æquo animo exilium, nec multò pòst ad Pipini dona reversus, vitam sanctissimè exegit. Ad tumulum nocte concubiâ lux ingens visa, & voces è cælo auditæ, multùm humanâ suaviores. At nos si nunquam has audimus, quid miri obsecro est, quando cælo aures claudimus? *Ex Sur.*

S. SIMEON STYLITA.

5. Ianuarii.

ERubescit hoc die Ægyptus, cùm in tam parvâ chartâ sepeliri superbas moles suas videt. Quid enim? ut mortuos suos, quà posset in cælum extolleret, surgere eò velut gloriæ humanæ scalas Pyramides jussit. At tu Lector, vide sis hoc die illum, qui vivus cælo jam cohabitavit, vivus Pyramides sibi quatuor posuit, invidiam non Ægypto modò, sed orco etiam facturas. Itaque SIMEON opilio primùm, post præaltâ in rupe monachos inter Angelus vixit. Verùm cùm ob mira, quæ maxima ac

pluri-

plurima patrabat, magni undique accursus fierent, novo miraculo columnas cœpit habitare; quarum quarta, & quæ ei ultima fuit, alta erat pedes IV. & L. Hîc ille stare columnâ suâ firmior; dormire, aut considere nunquam; vix adeò unquam quid cibi capere, ea & agere & pati, ut hominem dubitarint; Regibus denique, ac Imperatoribus imò orbi ad se confluenti vel oraculum esse, vel asylon. Indoluit hostis, & dolis, quos domi suæ habet, usus, in flammantē currum non jam SIMEONEM, sed alterum Eliam invitavit. Nec malè profectò cessit astus. Verùm, cùm altero pede jam extenso, sacrum Crucis signum efformasset, in ventos scilicet & orcum, non in cælos, cum pessimo aurigâ abivit currus. At SIMEON, ut eâdem pœnâ & se, & hostem ultum iret, uno, ut erat tum, pede, annum solidum perstitit. Mortuus est deinde anno ab orbe restaurato CDLX. ætatis CIX. atque, ut vicisse scires, etiam post mortem stetit. *Ex Surio.*

S. APOLLINARIS V. 5. *Ianuar.*

EVnuchum specta; sed apage illum Parnassi ruborem: hunc, quem dicimus, virginitas dedit, cælum risit, vel, si mavis lacrimas, has quoque affudit cum suis ridenda Venus. Sed nunc argumentum fabulæ habe. Fuit APOL-

LINARIS altera Anthemii viri Consularis F. alteram dæmon malus insidebat. Illa Christum sponsum cogitabat, at hominem parentes. Quid nî etiam sanctus amor hominum oculos luderet ingeniosus? Abit Ierosolymam cum nobilissimorũ parentum veniâ APOLLINARIS; comites servulos, ancillas, opes trahit. Redux ex itinere has omnes in egenos spargit, illos manu mittit, uno alterove duntaxat retento. Hos quoque piè fallit, & silvas habitat. Iam ubi æstus culicumque morsus corpus animemque durarunt, & formam illam augustam extinxerunt, prodit è latebris monachum induta, Eunuchum se dicit, Dorotheum apud Macarium nominat. Intereà adest soror, & è sorore pellendus dæmon. Pellitur à Dorotheo. Sed redit & præstigiis gravidam filiam Anthemii oculis exhibet, simul parentem Dorotheum mentitur. Ilicet hic ad patrem raptatur, inde ad crucem raptandus. At Dorotheus parentibus, & sorore in locum solum abductis, hanc iterum sanat, illis, positâ tantisper personâ, filiam se probat. Mox ad scenam suam revertens eremum, pergit monachos, orcum, orbem ludere; dum denique cum omniũ plausu castissimam larvam mors detraxit. *Ex Sur. & Men.*

S. EDVAR-

S.EDVARDVS REX. 5.*Ianuar.*

EDVARDVM in utero adhuc latitantem fortuna tamen Angliæ Regem legit: firmavit electionem cælum: siquidē in Regem unctus ab ipso Apostolorum Principe memoratur. Conjugio porrò, ad quod invitum regni proceres traxerunt, virginitatem copulavit, pulcherrimo matrimonio. Pater pauperum, filius dici poterat summi Pontificis, ita hunc semper coluit: tributa liberaliter remisit, postquam iis incubare custodem orci Cerberū vidit. Iam nec ad vilis mendiculi postulata erubuit, qui membris suis captus promissam à D.Petro sanitatem asseverabat, si bajulo ad templum Rege uteretur: quin mox in humeros sustulit pium onus, ad aram portavit, stipemque divitem sanitatem addidit. Sed & cœci nonnulli, quâ undâ manus Rex laverat, hac oculis ipsi tenebras eluerunt. Facienti Sacerdoti cùm adesset, conspicuus ei ab arâ bene precatus est Christus. Quidvis amore D. Ioannis, quem Evangelistam dicimus, rogantibus, nihil vitus est unquā negâsse. Hanc ille religionē præclarè obsignavit annulo suo, dum eum ipsi Divo mendicabulum adsimulanti dono dedit. Hic anulū Regi remisit, simul de mortis horâ cōmonuit; quem nuncium ille toto mox

regno

regno vulgavit, quò preces undiq; piorum cogeret. Atque eo viatico, quamvis ſuis jam dives meritis, longum cæli iter ingreſſus eſt, anno poſt Virginis partum M. LXVI. & quia nullam corpus animo virgini in vitâ, mors diu nullam etiam corpori in tumulo labem aſperſit. *Ex Surio.*

EPIPHANIA DOMINI.
6. Ianuarii.

SAlutaverant jam nuper, inter fauſtas acclamationes, & cantus feſtivos Principem ſuum cælo delapſi cives, aulamque nati Regis quotidie deinceps frequentabant. Sed & orcus rebellis hucuſque metu jam ſuo venerabatur, feræ ipſæ Dominum ſuum ſupplices agnoverant; ut jam aliud nil reſtaret, quàm ut terra etiam officium ſuum faceret. Ergo, ut ad exemplum Regum orbis univerſus ſe componeret, tres è regnis ſuis exciti Magi magnis itineribus Bethlemium contendunt, ſacramentum Chriſto nato omnium nomine dicturi. Atque, ut ne aberrarent, placuit Superis ducem ſtellam dare, & fallere, & falli neſciam. Ita Hieroſolymam ventum, ſeduloq; in novi Regis cunabula inquiſitum. At Herodes in regno ſuo alium præter ſe Regē ullum quæri indignatus, barbara animo jam tum concepit conſilia, mox ſanguinē, neces, orbaſ-

orbasque matres paritura. Aulicis tamen artibus apprimè instructus dolos dolis texit, &, ut noceret, amare se finxit, ut perimeret adoraturum se hostem etiam ipse promisit. Subhæc à Magis, sidere iterum anteambulone, Bethlemium perventum. Ibi considens stella, velut adventum gratulatura, hospites Reges è tecto salutavit. Extemplò ingrediuntur, Regumq; Regem in throno suo præsepi, sapientiam in infante, in homine Deum adorant: addunt deinde tributa, opes peregrinas, aurum, thus, myrrham. Inde viam aliam in regna avita dux somnus dormientibus ostendit: sed sic idem hic vigilantem Herodem delusit. *Ex hist. Evangel.*

S. ANDREAS CORSINVS.

6. Ianuarii.

ANDREAM CORSINVM parentibus MAGNA VIRGO donavit, cùm illi priùs eundem ex voto necdum natum eidem donassent. Videbatur sibi mater utero lupum ferre, sed qui in æde sacrâ gratissimâ metamorphosi in oviculam abiret. Oraculum fuit non somnium. CORSINVS etenim adolescens nonnihil liberior aliquamdiu cum mundo ululavit, post tamen gravibus ac assiduis parētis suæ monitis captus, religiosæ vitæ se mancipavit: à quâ necquidquam eum abducere adnisus est vete-

veterator callidus, quamvis nobilem mentitus vultum, quamvis opulentum oppidò conjugium pollicitus. Primùm litanti augustissima cæli Regina visendam se cum Angelis obtulit, atque his eum affata est verbis: *meam servies servitutem, ad hanc à me delectus.* Posthac Præsul nominatus Fesulanus, cùm fugâ se honori subduxisset, ab infante tum fante est proditus. Puer, nescio quis, cùm sacro fõte tingeretur, ANDREAS lacrymas frequentes affudit; rogatus causam respondit, puerum eum familię suæ probro, patriæ exitio natum; id quod reapse posteà urbs credidit, cùm vidit. Cùm annũ deinde ageret LXXI. ipso CHRISTI nascẽtis pervigilio egregius servus à Dominâ suâ vocatus ad libertatem est. Mortuum virgo sanctitatis famâ percelebris, per scalas vidit cælũ conscendere; puto ne ullus VIRGINIS amator dubitet eodem conniti, quando scalas habet. *Ex Surio.*

S. LVCIANVS M. 7. *Ianuarii.*

POssumus hodie ignoscere Samosatæ, quando maximum probrum ingenti decore obruit, & LVCIANVM dedit, qui non jam rideret cælum, sed moreretur pro cælo. Duodennis puer poterat tamen pater dici, cùm hereditatem paternam jam tunc pauperũ prædam fecisset. Mox inter cœnobitas adscriptus, &

& Sacerdotio initiatus, Antiochiæ ludū literarium aperuit, Minerval pauperibus cessit, libros Christianos restituit, & sacra volumina, quæ dudum superstitio corruperat, ad Hebrææ linguæ regulam censuit. Sed Maximianus non nescius pietatē Christianam non posse rectiùs quàm cum musarum lacte, literis inquam, instillari, ad pœnas magistrum tam sancti ludi vocat; quòd tamen vel vultus majestate meliora persuadere LVCIANVS diceretur, nō nisi velatis oculis huic impius Agamemnon locutus est. Promissis primò ingentibus in martyrē pugnavit, tum in cippum injecit, post in testarū fragmina. Vltimò fame longâ ad deditionē compellere est aggressus. Intereà sacrificare constituit LVCIANVS. Mirantibus, quî id fieri posset, discipulis, cùm aræ mensa abesset, vos, inquit, in orbem me cingite, & templū eritis; sacra deinde pectori meo imponite; erit hæc viva ara. Dixit, fecit. Mox ad ingressos tortores ter clamat, *Christianus sū*, & subinde mortuus tacet. Eunus nihilominꝰ in mare projectū, saxo dexteræ appenso. Verùm truncū primò Delphin, semper hominū, sed martyrum præcipuè amans in litus extulit. Mox dextra etiam (à Musis credo) efferri, brachioq; jungi visa est. Nos etiā manum tā doctā pro meritis laudaremꝰ, si ad nos Musę manus illius stilū attulissent. *Sur.*

S. RAY-

S. RAYMVNDVS C. *7. Ianuar.*

RAYMVNDVS nobili loco in Hispaniâ natus, cum lacte MARIAM imbibit. Ea deinde pietas cum puero crevit. Nã & in mundo adhuc cùm ageret, sumptus non exiguos fecit, quo festus VIRGINIS ab Angelo Salutatæ dies augustiùs ageretur, & posteà in D. Dominici familiã cooptatus, ipsius DIVÆ monitu novæ societatis auctor fuit condendæ, quæ vindicandis in libertatem vinctis sese impenderet. Angelo, qui ei à puero datus est peculiaris, tam est usus familiariter, ut non rarò ad statas ab eo preces excitaretur. Cæterùm cùm pro eâ, quâ erat, Christianâ libertate, in non licitos Iacobi Aragonum regis amores graviùs nequicquam invectus esset, & ex nautis regio edicto absterritis recipere eum jam nemo in navim suam vellet; novus nauta nova vela mari suspendit pallium suum, aspirante cælesti aurâ sex intra horas milliaria emensus CLX. & Barcinonem appulsus, in cœnobium ad suos per occlusam portam ingressus est. Ibi cum è sociis unus aliquis gravibus tentationũ fluctibus jactaretur, ubi primùm in manu litantis RAYMVNDI propitiũ illud sidus est intuitus, cõtinuò suam menti reddi malaciã sensit. Argonauta verò noster portũ cælestẽ tenuit anno M.CC.LXXV. *Ex vitâ apud Bzou.*

S. LAV-

S. LAVRENT. IVSTINIANVS.

8. *Ianuarii.*

ANnum agenti IVSTINIANO decimum nonum induta virginem Divina Sapientia amplexum tulit, & osculum. Ab eo tempore omnis illi mundus desipere, una sapere religio. Ad hanc cùm se recepisset, fuit qui, cùm familiaritate (quæ ei cum LAVRENTIO intima erat) destitutũ se indignè ferret, ad septa monasterii cum totâ acie sodalium veniret: cornu unum citharœdi, alterum armati tenebant. Sed utrumq; perrupit LAVRENTIVS, captumque verbis Sodalem in sua jurare verba, manusque dare religioni coëgit, plaudentibus utique Superis, quòd jam Theseus Pirithoum suum, nõ ad orcum, sed cælum comitaretur. Post tamen LAVRENTIVS ad insulam extractus, pater pauperum, & hostis superborum audiit, mirandaque egit plurima. In ore illud crebrò habuit: *eam demum esse veram sapientiam, scire Deum omnia esse, at nihil, hominem*, & illud: *cælo excludendos omnes fore* opulentos, nisi ejus janitores pauperes piâ manu corrumperent. Ego palmarium id puto: perituras Venetias fuisse, pessimo Sodomorum exemplo, nisi potentior apud DEVM Abrahamo LAVRENTIVS intercessisset. Porrò moriturus piimas

respuit, memor quàm duro lectulo Christus obiisset. Et tamen sine plumis in cælos evolavit anno M.CCCC.X. cùm justa illi homines inter Angeli persolverent, funeris dicam, tibicines, an virtutis buccinatores? *Ex Surio.*

S. IVLIANVS M. *9. Ianuarii.*

IVLIANVS unicus parentum clarissimorum filius primam ætatem Musis consecravit. Eæ virgines in clientis sui pectus amorem virginitatis cum literis instillarunt. Sed obstitere votis parentes, castas aures Hymenæo identidem pulsantes. Itaque à cælo antè per somnum armatus BASILISSAM duxit. Verùm precantes thalamo cælestis primùm odor afflavit; mox de servando pudore piè sermocinantibus cum MATRE aliisque Cælitibus CHRISTVS supervenit, qui & audentibus animos addidit, & utriusque nomina vitæ libro descripta ostendit. Ita virgo obiit BASILISSA; IVLIANVS vero etiam Martyr; qui dum ad ludibrium totâ urbe vinctus circumducitur, CELSVS, mali judicis non malus filiolus, conspicatur eum non tam inter lictorũ, quàm Cælitum manus inambulare. Pedes proinde martyris complexus, & Christum puer non pueriliter, & ipse fassus, cum IVLIANO ad ignem damnatur. Sed virtus proba è flammis splendidior nimi-

nimirum exit, crescitque, matre etiam Celsi ad Christum adductâ. Caput demum omnibus sub annũ Christi CCC. XI. aufertur. Sed neque sic locus coronæ defuit. *Ex Surio.*

S. MARTIANVS C. 10. *Ianuar.*

NOvit MARTIANVS maximę Ædi Byzantii præpositus orationẽ, quò cælos & certiùs, & citiùs peteret, alatam reddere, creberrima illi jejunia & eleemosynas jungendo. Multus præterea in extruendis cœnobiis templisq; fuit; monumentis, quæ ferè unica in mortali homine immortalia DEVS probat. Plenam, quoties foras prodivit, manũ circumtulit, cum vacuâ nullum à se inopem passus abire. Veste, quàm diu vixit, non nisi unicâ semper usus, hac etiam, cùm nulli ad manum nummi essent, se exuit, & egenum induit, sed divite lucro: quippe qui deinde cùm seminudus pro arâ divinum cibum in populum partiretur, aureâ palàm à cælo veste ornari visus est, ut planè jam quæstum quæsiisse, & pro paupere togâ meliorem ambiisse videri possit. Noctu porrò vigil pius urbem obambulabat, vel quibus tunc etiam bene faceret, egenos, vel quos lotos domi curatosque terræ mandaret, mortuos quærens; ex quibus non pauci revixisse inter studia tam sancta memorantur, &

alterum vitæ parentem MARTIANVM ſalutaſſe. Iam graſſantē in templum ſuum crudeliter flammā medius ipſe objecto Evangelicæ hiſtoriæ volumine ſtitit, precibus domuit, lachrimis extinxit. Secundùm hæc aliaque mira, templo, quod ultimùm ædificabat, & vitæ finem unà impoſuit. *Ex Metaphr. apud Surium.*

S. THEODOSIVS AB. 11. *Ianu.*

THEODOSIVM Cappadocē antrum ajunt incoluiſſe; rectiùs regiam dicerent: nam ad illud divertiſſe hoſpites primo itineris ſui die tres Orientis Reges memorantur. Totus illi penus palma, cella fons fuit, deliciæ dactyli, herbæque, & lacrimæ. Interim fuit, cùm centum & amplius menſas paucis panibus paſceret: aliàs, cùm Martiani hoſpes eſſet, illeque panem ſibi deeſſe quereretur, THEODOSIVS in barbâ Martiani granum hærere frumenti conſpicatus, quî potes, inquit, queri, qui tot panes in barbâ circumfers? ſimul granum in granarium ablatū totū hoc complevit, & veluti anguſtias hujus accuſaret, extra oſtia ſe miraculumque effudit. Aliàs magno Paſchatis die, cùm nihil in cibū ſuppeteret, Numē THEODOSIO mulum ſubmiſit inſtructiſſimum cibariis, quâ re ille impulſus ſemper deinde egenis duplicavit pium ſtipendium.

pendium. Iam mortis memoriam ſuis impensè commendavit. Eum in finem ſepulchrum quandoque fieri juſſit, rogavitque ecquis eo tumulari vellet. Voluit Baſilius quidã, qui mox ſuaviſſimè exceſſit è vitâ, nec tamen in odeo ſacro vel videri, vel audiri deſiit. Prænobilis matronæ filio, dum inter pueriles ludos, lapſus in fontem cadit, abſens THEODOSIVS, adfuit tamen ſpectabilis, &, ne aquis mergeretur innocentia, cavit. Veſtis ejus cilicina militum Duci vicem loricæ fuit, & victoriam peperit. Sed & tibi contra hoſtem inteſtinum victoriam ſpondeo, ſi ſimili utaris loricâ. *Ex Surio.*

S. ARCHADIVS M. 12. *Ianuar.*

MOre Solis virtus hoc pulchriùs nitet, quò diutiùs latet. Teſtem ARCADIVM adduco. Hic ſævientibus ubique terrarũ in Chriſtianos tyrannis, ſive homo timore aliquo, ſive CHRISTI mandato inductus, poſthabitis fidei fortunis omnibus, fugâ ſe ſubduxit, & aliquandiu latebras habitavit. Sed nimirum ut vinceret fugit; ex latibulis ſuis velut inſidiis hoſtem expectavit. Etenim cùm irruptione in domũ factâ, & non reperto ARCADIO, ad tribunal de amicis ejus quiſpiam raperetur, continuò adfuit; circumventum inexſpectatò tyrannum graviterq; increpitum

jussit omnes pœnas in se experiri: aciē tormentorum instrueret tyrannus, ingenio etiam certaret, in auxilium alios etiam tyrānos evocaret, omnes in subsidiis carnifices constitueret: sese unicum contra omnia tormenta etiam nudum staturum, solâ patientiâ pugnaturum, ostensurumque eâ dimicatione, quantum inermis Christianus omnibus minis, & tormentis armato tyranno præstaret. Desperavit jam tum judex de victoriâ, & sententiam tulit, quâ manibus ac pedibus mutilari ARCADIVS jubebatur. Hic fixis cælo oculis inter divinas laudes, supplicii locum magnanimus petiit, membra ad lanienam ipse nudavit, ipse singula truncanda exhibuit; itaq; sanguinis sui purpurâ splendidus, sine pedibus ad martyrum tamē partes transivit, sine manibus palmam tamen cepit. *S. Zeno Ep. Veron.*

S. GODEFRIDVS COMES, 13. *Ianuarii.*

DVxit GODEFRIDVS Cappenbergensis Comes genus suum è Regio sanguine. Prædantium suorum militum licentiam, si quisquam alius, frenavit, quarus militum prædam Ducis esse furtum. Arcem suam in cœnobium vertit, & D. Norberti familiæ transscripsit, cum omnibus fortunis, quibus præclarum auctarium unà cum fratre Ottone ipse

ipse accessit. Viderunt hoc multò ante in somnis illi, qui de Cappenbergensi arce vel columnam flammantem, vel civitatem nive nitidiorem in cælum viderunt assurgere. Et verò multa, quò moram tam sanctis consiliis injiceret, molitus est cognatus sanguis, nunquam non DEO hæreditatē invidens; sed ille, uti alia humana omnia, ita hæc etiam insuper habuit, conjugeque inter sanctimoniales relatâ, Norberti institutum avidissimè arripuit. In hoc acerrimus sui hostis, & gloriosissimus victor, vix quidquam cibi sumere est visus, tantùm lacrimis inebriari. Cæli cupidissimus missionem corporis accepit anno M. C. XXXVI. cùm moriturus illa audisset: *exite obviam ei*, & venientem è cælo comitatum amicissimè salvere jussisset. Secundùm mortem nepti suæ multâ luce vestitum, & coronâ conspicuum se ostendit, quæ illa legentibus loquebatur: *Induit me Dominus vestimento salutis, & tanquam sponsam decoravit me coronâ.* Pulchrè certè honorum cupidos alta conscendere GODEFRIDVS docet. Comitem abjecit, ut Rex esset. *Ex Surio.*

S. FELIX NOLANVS. 14 *Ian.*

FELICI Nolano cùm fratre germano ita cōvenit, ut ignobilior hereditatis portio, id est terra fratri, melior verò,

hoc eſt, cælum FELICI cederet, ut qui Chriſto militaret, germano Imperatoris caſtra ſequente. Ita diviſis vitæ ſtudiis FELIX ſacris eſt initiatus, ob fidem deinde in vincula conjectus ab impiis, ſed exemptus ab Angelo, juſſus eſt emeritum Præſulem Maximũ quærere. Eum in eremo repertum ſemianimem precibus primò, dein uvis, quas de ſpinis legerat, recreatum domum ſuam deportavit. Hinc cum denuò hoſtes ei imminerent, occæcati divinitus, quem auribus ſuis loquentẽ audierant, apertis oculis non viderunt. Fugientem porrò, & intra geminarum ædium parietinas abdentem ſeſe, improviſo opere ſuo aranea texit, & fuit tam tenuis tela propugnaculum tunc FELICI. Hic Cælitum manu paſtus VI. menſes, & alloquio divino dignus, infulâ etiam eſſet ornatus, niſi id dignitatis ex innatâ animi demiſſione in alium ipſe tranſtuliſſet, quòd eum ſeptem diebus ante ſe ſacris initiatum diceret. Obiit tandem FELIX feliciter, tumulumque templum eſt nactus; quod cùm auguſtius poſteà D. Paulinus reddere laboraret, ſoliq; ruſticani duo ædes ſuas tranſcribere negarent, ecce tibi ignis nocturnus tecta ruſticorum depaſtus ampliſſimam aream deſcripſit. Neque hoc ſolùm, ſed & aliis deinceps miraculis FELIX luxit. *Ex Surio.*

S. PAV-

S.PAVLVS EREMITA.15.*Ian.*

PAVLVS Thebæus XV.annorũ adolescens plùs Decium,quàm eremum horruit. Certè hoc unum imprudens Decius boni fecit, quòd ex Christianis eremicolas fecit. Eos inter princeps PAVLVS perhibetur, cui in centesimũ usq; annũ ac decimũ spelunca tectum, una eademque arbor palma, & victũ, & vestem dedit. Annus agebatur Christianus CCC.XXXIV. cùm ad eum divino jussu visit Antonius, atq; tunc prudens dispensator corvus,qui annos jam LX. dimensum suum PAVLO quotidie afferre assolebat panẽ dimidium,hospitis memor duplicavit annonam. Secundũ hæc,cùm,ita monente PAVLO,vestem sepulturæ allatum iret Antonius,priusquàm rediret, abire inter Cælites in cælos amicum videt, reperitque genibus humi adhuc fixum, passisque brachiis omnino oranti similem. Cùm ultimum proinde officium mortuo præstaret, in eo socios duos leones habuit,qui sepulchrum egestâ humo parârunt, & mœrenti Antonio crebro mœstoq; rugitu, & ipsi adgemuerunt. Hinc domum revertit nimiũ quantùm gaudens, spoliis opimis, hoc est tunicâ PAVLI è foliis palmæ concinnatâ. Certè nõ nisi maximis quibusque diebus festis in eâ visus est superbire, ut minùs ego jam miret

ab Hieronymo eam palmatę etiam Imperatorum purpuræ prælatam, quando in illâ magnus Antonius triumphavit. *Ex S. Hieron.*

S. IOANNES CALYBITA.
15. Ianuarii.

ILle IOANNES est, qui in illustri patriciorum familiâ Romæ natus, parentes piè nos docuit fallere. Nam adolescens admodũ clam his in Syriã abiit, & vestem indutus religiosam, unico, sed delicato cibo victitavit, Angelorũ pane. Pòst cùm parentes sæpenumerò ingereret hostis, ægrè illi sibiq; facturus Romam iter instituit. Ex itinere vestẽ suã cum mendicantis centonibus commutat, & his spoliis superbus ad parentes ignotus divertit, tantæq; filius familiæ, tanti patrimonii hæres vix malè sartam tectamque in vestibulo ædium suarum casulam impetrat. In hac ille tres annos ad invidiam sui hostis furtivo parẽtum aspectu fruitur. Hinc ex tuguriolo suo ad Superũm palatia invitatus, matrem advocat; mendicus ægrè impetrat; præsentem jurejurando adigit, velit jubeat in pannuceis suis se tumulari. mox sanctum Evangelii librum, quem puer ab eâ dono acceperat, in manus tradit, atque ita oculos tandem matri aperit, ipse suos claudit. Enimverò malè officiosa velle hic auream filio purpuram indu-

inducere; ſed ilicet manus ſenſit tamdiu rigeſcere, dum piæ & ultimæ IOANNIS voluntati eſt obſecuta. Claruit verò ſanctior hic in casâ ſuâ Romulus circa annum Chriſtianum CDLXVII. nunquam orbi tam notus futurus, niſi tam ignotus fuiſſet. *Ex Surio.*

S. BONITVS EP. 15. *Ianuarii.*

BONITI virtus detecta jam tum divinitus eſt, cùm matris adhuc utero lateret. Etenim cùm hæc gravida à Sacerdote poſtularet, bene ut ſibi precari vellet, *quin*, ille retulit, *bene potiùs tu mihi precaris Domine*? Amplius ad hæc obſtupeſcenti, *ne*, ait, *hoc à te exigere me crede, ſed ab eo, quem utero foves, quem ad infulam iam nunc vocari video.* Cæterùm BONITVS adultior factus, cùm maxima quæque munia in Gallorum Regiâ obiret, ita Regis cauſam egit, ut cuivis dignitati pauperum patrocinium præferret. Aſcitus inde ad Epiſcopatum Arvernenſem, dum nocte intempeſtâ in templo precibus vacat, adſpectabilem cum omni aulâ Reginâ cæli MARIAM habet; hujus imperio rem divinam facit (homini Cælitibus inſervientibus) & in laboris præmium veſtem aufert mirè candidam, eaque ſive materiâ ſive arte, quam mirari oculus humanus ſemper, agnoſcere potuit nunquam. Simile ſperare poſteà auſus è ſucceſſoribus

ribus unus, eòdem se contulit. Verùm quia merita hominis abludebant, dissimilis pullus dissimili modo acceptus, & arcanâ vi domum suam est deportatus. At BONITVS sponte insulam abjecit, vel, ut rectiùs loquar, cum coronâ commutavit, quam ei cùm locos sacros plurimos lustrasset, à morte (cujus ipse sibi vates fuit) cælũ decrevit, anno post Servatoris adventũ DCLXXXV. *Ex Sur.*

S. FVRSEVS C. 16. *Ianuarii.*

EX Angliâ FVRSEVM ascivimus. Iuventa ejus prodigiis plena reliquæ vitæ, prælusit. Post hanc à Musis transiit ad monachos; mox doctor sanctioris vitæ & cœnobii conditor, in quod passim vinctos oratione suâ à mundo abstraxit. Intereà sub annum DCXLIV. semel iterumque animo è mortali corpore exiit, ductoribus Angelis bonis, qui vel igneа malorũ tela clypeo excipiebant, vel quas de minimis etiam vitę noxiis adversarii nectebant accusationes diluebant. Iam verò è cæli speculâ orbẽ contẽplatus, cùm à quatergeminâ scelerũ flammâ (perfidiam, rerũ fluxarũ cupiditatem, discordiã, atq; in miseros crudelitatem Angeli dicebant) ardere omnẽ didicisset, cùm à cælestibus Choraulis levem omnem laborẽ quantumvis magnum, omne tempus quantumvis longum, ad æternitatem breve esse au-

audiisset, à binis è numero Divorum Præsulibus jussus est ad corpus redire, & flagitiosos ad frugē reducere. Grave illi fuit à Cælitum societate avelli, præsertim ubi ad animæ domiciliū corpus exanime ventum est. Ingressus tamen Angelis suadentibus toti jam Angliæ orbem (qualem vidit) cælumq; oratione suâ depinxit, annosque porrò XII. sceleratis in viam reducendis impendit. Posthæc cùm Romā pietatis causâ contenderet, priùs vitā quàm viam emensus est. Integritatis testimoniū demortuo corpusculum dixit quarto ab obitu anno, & ipsum integrum. Animus illuc ivit, quò assueverat jam ire. *Ex Surio.*

S. ANTONIVS MAGNVS. 17. *Ian.*

ÆGyptius erat ANTONIVS, & domi suæ nobilis. In primo ætatis flore mundo moriturus ex asse pauperes hæredes scribit, subinde victoriis adversus hominū hostes malos genios nobilitatus; ab iis plagis aliquando pessimè acceptus, dum IESVM suum familiariùs deinde rogat, ubi id temporis fuisset, adfuisse spectatorē pugnæ audit. Tam propè à Deo absumus, etiā cùm longè abesse nos putamus. Aliàs dum mundum æquioribus animi oculis arbitratur, aream esse aucupis videt laqueis undique obtectam: scire percupidus, quis hos effugeret, responsum acci-

accipit, qui animo demisso esset. Subinde Martyrũ pugnis cùm actor adesse non posset, spectator adfuit, & hortator, judiciique sæpe in veste candidâ obvius mortẽ necquicquã ambiit, eremo pugilem sibi deposcente. Illic cùm ageret, à Constantino filiisque Imperatoribus persæpe litteris salutatus, vicissim eos officii sui commonefecit, & à suo ad divinum tribunal crebrò jussit advertere. Natus annos C. & V. ista suis suggessit documenta: Viverent quotidie morituri: quotidie melioris animi proposita novarent: IESVM assiduè suspirarent: hoc nomine clypeo in hostem uterentur: hæreticorum familiaritatem fugiendo effugerent. Sub hæc mortuus anno à partu Virginis CCC. LVIII, vitæ præconem magnum Athanasium habuit, uti & hæredem pallioli sui laceri quidem & detriti, sed quod virtutem sciret tegere. *Ex S. Athanas.*

S. LEOBARDVS C. 18. *Ianuarii.*

IN ingentes opes natus LEOBARDVS ad nuptias non tam invitabatur, quàm cogebatur à parentibus, quas tamen mors utriusque interturbavit. Filius sponsus, ubi justa his persolvit, ad germanum proficiscitur. Sed hic tum fortè ebrius neque agnoscere frater fratrem velle, quin contumeliosè acceptũ fide minimè germanâ hospitem domo exi-

exigere. Hîc LEOBARDVS dum noctem sub dio agit, cælumque ad faces suas contemplatur, certè inquit, hoc non excludet, nisi aditum ipse mihi interclusero. Et quousque demum servitutem mundo ingrato hanc serviam? nunquid non mors ipsa parentum ad pileum vocat? nolentes mundo mortui mori me volentem docent. At innumeras opes numero. nempe quas pater heri, ego hodie, cras alius numerabit. Sponsa mihi est. Mater scilicet bella mihi, & lites pariet. Et ubi tunc castissimi nunc animi lilia? morientur hæc; & ego Superis tam nobilem odorē invidebo? Ergo tibi hunc mentis candorem ô cælum, tu verò terra, res tuas tibi habe. Exulabis & tu animo nostro. Irasceris? prior exclusisti. Hæc secum LEOBARDVS, mox rectà Asceterium; ibi ipsos duos & viginti annos angustiis cellæ inclusus aditum ad se mundo vicissim negavit, neque tamen vel talis sine prole in cælos abiit. Reliquit post se virtutem nobilē filiam & vobis, Sodales Parthenii, locandam. Cur abnuitis pauperem ducere? dabit cælum dotem. *Ex Surio.*

S. LAVNOMARVS ABB.
19. Ianuarii.

E Galliâ est hoc lilium, quod manu tenes. Multa inde in rosaria Mariana transf-

transferemus; intereà isto oculos oblecta. Nascitur ergo LAVNOMARVS anno post natum Servatorem vigesimo supra quingentesimum. Puer genium suum defraudat, ut inopum ditet. Hinc Sacerdos, ex Sacerdote nobilis eremi cultor cœnobium exædificat, & silvas facit habitari. In his feræ à lupis agitatæ asylon sinum pandit, verissima aurei seculi ovis. Inde optimus orator oratione suâ suadet arbori ingenti, aliò ut migret, & persuadet. Depopulantem porrò omnia flammâ uno Crucis signo exarmat: ægris sanitatem pristinâ plurimis impertit. Sed non perinde avaro nescio cui facere medicinam placuit. Fuit hic oppidò dives, sed letho proximus rectè pauper sibi videbatur. Mittit itaque XL. aureos LAVNOMARO, sive ut DEVM sibi per hunc propitium redderet, sive ut fortè sic mortem auro corrumperet. At verò LAVNOMARVS ad severum in arâ examen singulos expendere, &, unico duntaxat servato, alios omnes remittere, gravi additâ denuntiatione, quâ & expostulabat, quòd furtum munus Deo obtruderet, & simul mortem indicebat. Et verò non huic tantùm, sed universæ Galliæ vastitatem clademque vaticinatus est; ipse tamen ne hanc videret, morte oculos clausit. *Ex Surio.*

S. ABVN-

S. ABVNDANTIA VIRG.

19.Ianuarii.

SAtis laudasse ABVNDANTIAM videri possem, si illud modò dicerem, & natam & mortuam laudatam ultro ab ære campano fuisse. Adjiciam tamen alia pluscula. Cùm sacro fonte tingeretur, dicuntur lampades templi suâpte sponte accensæ, & infanti lucem & urbi infantē gratulatæ esse; ipsa ABVNDANTIA jam tunc in innocentis fœminæ patrocinium (adulterii rea agebatur) fuisse facunda. Iam octennem ferunt ab icone pueruli IESV MATRIS sinum insidentis pomū aureum, quod manu fortè pictum gestabat, petiisse & adeò impetrasse; ἀντίδωρον deinde flores (ab hieme donatas) eidem attulisse, & ut acciperet persuasisse. Sed hucusq; cælum cum puellâ lusit. quæ dicam severiora sunt. Itaque memorant cum Majolo Abbate matreq; Ierosolymam ivisse, & cùm cætera Christi vestigia, tum illa potissimùm venerabundā exosculatam fuisse, ubi ille pondere Crucis fessus obviam MATREM habuit, heu! alteram tunc oculis suis crucem. Hic lacrimis diffluere voluisse ABVNDANTIAM; hic flagris ita in sese sæviisse, ut sicut oculi in fontem, ita sanguis fusus in rivos abire videretur. Abhinc Angelo duce in antrum Onuphrii

devenisse, illicque fœminam viri vitam vixisse. Ad extremum repertam à patre reductamque in patriam, omnem, hoc mortuo, hereditatem egenis cessisse; mortuã deinde etiam ipsam pro funere ab Angelis laudatã cantu fuisse. *Ex Fer.*

S. SEBASTIANVS MART.
20. *Ianuarii.*

ANno post CHRISTVM natum LXXXVI. supra CC. Marcus & Marcellianus Christiani milites ad defectionem vehementer à parentibus solicitabantur. Enimverò interponere se hic Tribunus SEBASTIANVS, turpemque à tam sanctis castris fugam omnibus viribus dissuadere. Dicenti cælum applausit, piumque oratorem lumine suo vestiit, simul vox insonuit ejusce modi, *nunquam non mecum eris.* Ab eo tempore non jam fictum Æsculapium Romani habuerunt. Ita omnes morbos pellere SEBASTIANVS; ita doctè, dum corpori medicinam faceret, animum quoque morbidorum ad sanam fidẽ adducere. Inter hos cùm jam urbi etiam Præfectus numeraretur, imperio Diocletiani malè sani medicum suum sagittis confodiunt, confossum & prope exanimem negligunt. Sed qui SEBASTIANI manu curare alios voluit, suâ SEBASTIANVM non possit? imò verò adest ille incolumis, & sub aspectum

ctum tyranni iterum se sistit; mox tamē inter fustuarium fortē animā expirat, corpusque in cloacas abjectum Lucinæ tumulandum committit. *Hæc ex Sur.* Cæterùm ejus cranio hodie Ebersperga Bojorum gloriatur, magnâ semper illuc confluentium religione, longè tamen majori recedentium, ubi votorū damnati sunt, lætitiâ.

S. NEOPHYTVS M. 20. *Januar.*

ITa est. uti sua adolescentem etiam urticam acrimonia loquitur, ita suus nobilissimum quemq; flosculum, cùm primùm exoritur, odor terris cæloque prodit. Ita, quem tibi pinximus, NEOPHYTVS Nicæa Bithyniæ oriundus jam inde à puero sanctiore spiritu visus est agi. Hic sub columbæ candore lectulum sæpenumerò Divi volatu ambire: hic postquàm matri, quam ab eâ nascendo acceperat, vitam reddidisset, Dux ei in montem Olympum esse, speluncam hospiti monstrare, & à feris purgare. Ecquid porrò mirum, si post ipsum Numen, Angelum etiam tutelarem tam habuit familiarem? Nam iste victum clienti suo ministrare; iste sub annum trecentesimum, cùm vale jam parentibus divino jussu dixisset, opesque in pauperem turbam erogasset, ad tribunal Decii Imperatoris comes esse, testis virtuti clientis sui apud Supe-

ros, & præco futurus. Ibi Martyr à flagris, flammis, ferisque innoxius, nocenti tandem carnificis ferro cecidit, monuitque non mentiri poëtas, qui ex Olympo ad cælos esse aditum canunt. *Ex Martyrologio Rom. & Menæis Græcis.*

S. FRVCTVOSVS E. M.
21. Ianuarii.

IBant ab Æmiliano Præside missi lictores, qui FRVCTVOSVM Tarraconis Episcopum in vincula abriperent. Non fugit hic, sed bonum se pastorem probaturus obviam etiam ivit lupis. In carcere verò constitutus signum scilicet exspectavit, quo currere ad immortalitatem juberetur. Iamque feria VI. aderat, quâ Christus ipse martyribus mappam misit, cùm FRVCTVOSVS duobus stipatus comitibus ad rogum cucurrit. Ex itinere oblatum à piis haustum Christi exemplo respuit, jejunii sui etiam in morte tenax. Nudis pedibus flammis tamen insultavit, atque inde veluti pro rostris Christianos est adhortatus, oculos in æternitatem defigerent, non cruciatus breves. Iam vincula flammis soluta manus solverant, cùm FRVCTVOSVS, explicatis in crucem brachiis, cælum spectare, cælum precibus pulsare. Et ecce panditur hoc, & Martyres (spectantibus triumphum impiis) inter flammarum globos, ad

cælum

cælum evolarunt, coronis omnes insignes, indeque rident admotas necquicquam à judice machinas. Tam illustrem itaque rogum non aquâ sed mero diluendum duxerunt Christiani; sed distinguere laborantibus sacra ossa, è cælo FRVCTVOSVS adfuit, vetuitque terris disjungi, quos cælum junxisset. *Ex Surio.*

S. MENRADVS MART.
21. Ianuarii.

FVit MENRADVS Suevici sanguinis Comes. Tirocinium melioris militiæ in Asceterio (Augiam Divitē dixere) posuit. Mox ex tirone miles, ex milite Dux castra in Eremum movit, semper inclitus victoriis ab orco reportatis; qui tam densâ quandoque acie castam oppugnavit militis nostri, ut suam diei cum sole lucem eriperet: sed solvit oppugnationem unicus bonus genius Custos MENRADO datus, qui cùm aliàs sæpè, tum precanti imprimis visendus adfuit. Ita vitam solam agenti in annum XXVI. latrones gemini supervenerunt, quos ipse, quamvis cogitati facinoris minimè ignarus, benignè & accepit & habuit. At illi secundùm sacrificium & preces, hospitem suum necant ingratissimi, & ponè caput cereum, uti vivus petierat, statuunt. Is suâpte vi accensus, & jam decrescens,

cùm stipulas lectuli comprehendisset, veritus sacrum caput attingere, sponte iterum extinctus memoratur. Corvi interim & ipsi gemini, ac diu è manu Divi diarium accipere soliti, pulchrè se & Patronum suum vindicarunt. Alas quippe, & ungues intentando in oculos, & voce, quâ poterant, parricidas clamitando, tamdiu prædones sunt insecuti, quoad in vincula tandem conjecti sunt, post paulum iterùm pœnas corvis daturi. *Ex Surio.*

S. AGNES V. 21. *Ianuarii.*

AGNES è primâ Romæ nobilitate vix dum annos nata tredecim, candidum pudoris florem sanguinis sui purpurâ pinxit. Nam Agno dudum nupta dum oblatum à filio urbi Præfecti thalamum longè repudiat, vestibus spoliata in lustrum abripitur; sed mox ab Angelo bono, divinâ luce contra impuros armatur, & veste de cælo data ornatur. Irrumpentem exinde, de quo dixeramus, CHRISTI rivalem, ideoque à malo dæmone suffocatum vitâ iterum donat, & tamen ab Aspasio flammis addicitur, sed quas ad preces virginis cælestis ros illicò extinxit. Gladio denique trajicitur nova urbis Romæ, sed virgo, sed non latro, Lucretia. Porrò dum Emerentiana virgo ad AGNETIS tumulum precatur, lapidibus obruta

suoque

suoque lustrata sanguine (nam fonte sacro non erat) à parentibus AGNETIS prope filiam conditur ; quibus non multò pòst inter candidatum virginum agmen AGNES cum AGNO sponso suo visendam se dedit vetuitque deinceps mœrere, & tam felicem thalamum, quem optimè nupta inscendisset, lacrimis aspergere. *Ex S. Ambr. & Brev. Rom.*

S. ANASTASIVS MART.
22. *Ianuarii.*

OPima spolia abstulisse in Persiam se Cosrhoas putavit, cùm Crucem S. abstulit, sed nimirum quæ Persiam spoliarent. Sanè multorum fides nostra in animum, simul Crux in oculos venit, interque eos ANASTASII celebris magi filii, qui cum de Cruce Crucisque anathemate multa curiosè quæreret, jam tum gestiebat magna pati pro maxima patiente Christo. Itaque sanctissimus transfuga Ierosolymæ Christianum, mox monachum induit; nullâ re sic delectatus, uti res fortiter à Divis gestas legendo, martyribus præsertim, quibus ille tot palmas tyro invidebat, & intereà cùm sanguinem nondum posset, lacrimas ubertim fundebat. Vt primùm ergo in privato pulvere exercuit sese, prodiit in aciem ultro hostem lacessens. Igitur ad latomias

damnatus ſaxa tulit, dein verbera. at ille ſupinus membra etiam nuda lubens pulſanda præbuit, modò veſtibus ſanctis parcerent. Tanti ille jam tunc fecit cucullum, quem heri natus ridet hodie hæreticus. Cæterùm collum pedemque communibus cum neſcio quo ſcelerato vinculis ligatus dies noctesq; velut Hilaria inter cantus ſolennes traduxit, ut jam ad ſe Cælites etiam raperet pontificali majeſtate & inſolito ſplendore inſignes, quos inter viſus eſt unus aliquis odoribus (ah! qualibus?) Martyrem venerari. Igitur poſt altera virgarum clavæque verbera, poſt tibias fractas aliaque ſupplicia, tandem cum XL. ſociis Martyrum torque, laqueo, eſt donatus. *Ex Surio.*

S. CLEMENS E. M. 23. *Ianuarii.*

TRiumphavit CLEMENS Præſul Ancyranus ſub annum CCCIII. quando ſub ſacrificium (ad quod aliàs Cælites illi panem & vinum miniſtrarunt) ferro cecidit. Rarò tam ſplendidè in cælo eſt triumphatum. Lictores labore feſſi victiq; innumeri præceſsêre. Acti ante currum tyranni, Domitianus, Diocletianus, Maximianus, aliiq; non unâ pugnâ devicti. Præferebantur virgarum, flagrorum, funium, catenarum, fuſtium, taurearum, ſecurium, ſaxorum benè magnus numerus. Hinc culei, equu-

equuleique & obelisci sequebantur. Inde è ferro manus, galeæ, styli, subulæ, ungulæ, laminæ, pectines, rotæ, grabati, fornaces, omnia à flammis ignea. Ostēdebantur adhæc picis, olei, sulphuris liquati & vivæ calcis vis ingens, major minarum tyrannicarum, multò maxima blanditiarum, opumq; frustrà promissarum. Visebantur ergastulorum carcerumque simulachra. Ipsum mare captivum ducebatur, & præter alias devictas urbes Ancyra, Nicomedia, ipsa adeò Roma gerebatur, & triumphata triumphos suos erubescebat. Currum leones (pedes etiam triumphantis lambere edocti) trahebant. Hunc secuta innumera turba est pileata, omnes è Deorum servitute in Christianam libertatem CLEMENTIS virtute asserti. Tot cæli cives servati totidem Servatori suo coronas porrigebant, addidit cælum triumphalem, Angeli plausum, & carmina. Nos ignavi triumphos laudamus, & pugnas horremus. *Ex Surio.*

S. IOANNES ELEEMOS.

23. *Ianuarii.*

CVm annū ageret XV. IOANNES, misericordia divina manifestâ in luce sponsam se ei obtulit. Annuit continuò. Et ratum conjugium Superi habuerunt, dotemque addiderunt, tam opulentam, ut semper deinde haberet,

quod in egenos effunderet. Archiepiscopus jam Alexandrinus lustrum egit clientum suorum, hoc est, pauperum, numeravitque septies mille & quinquaginta, quibus omnibus deinceps in singulos dies victum subministravit. Sed nec ulli alii piam manum unquam subduxit, ut meritò id certaminis cum DEO suscepisse sit visus, plúsne hic dare, an reddere ille posset. Munificentiam vel ex eo vide, quòd ultimùm ægrotanti unicus super teruncius fuerit vix naulum morituro. Ipse in testamenti sui tabulis reperisse ingenuè se fatetur in ærario auri pondo octies mille, & hæc decies millies, & amplius aucta dilapidasse se in pauperes gloriatur. Anno igitur D. XCII. è corporis ergastulo in palatium abiit, quod piæ ipsius munificentiæ structum in cœlo Troilus vidit, & verò invidit posteà, cùm tam bonæ prodigalitatis æmulus est factus. Venienti obviam IOANNI sua è cælo Sponsa processit cælestis aulæ cubiculario comitata, manuque peramanter prehensum ad DEI conspectum deduxit. Ipse IOANNES nec mortuus sibi dissimilis, oleo, quod è tumulo suo dedit, in miseros mitis esse perrexit. *Ex Surio.*

SALDE-

S.ILDEPHONSVS E. 23.*Ianuar.*

DEbemus hoc ſidus (ILDEPHONSVM) Hiſpaniæ, in quâ ortum ad nos uſque (uti ferè ſolet virtus) radios tranſmiſit. Iuventam egit in Muſarum familiaritate, quibus propitiis magnam eloquentiæ laudem ſibi comparavit. Ab his in adyta ſanctioris ſapientiæ ſe penetravit, ſuſtinuitque inter monachos repueraſcere grandis diſcipulus. Ab his ad inſulam Toletanam abſtrahitur, tam orbis quàm cæli amor. Et hem tibi ejus rei unum alterúmve teſtimonium. Precanti Angeli tumbam S.Leocadiæ recluſerunt, & Diva ipſa flammeum ſuum obtulit; unde ille abſciſſam partem una cum Regis Receſwindi cultro, & ipſo tam ſancti velaminis tactu jam ſancto, argento incluſit. VIRGINEM MATREM principe ſemper ſtudio coluit, ejuſque SS. integritatem inſigni volumine contra hæreticos edito propugnatum ivit. Nec gratis. ASSVMPTÆ ſiquidem in cælos die, cùm ſupplicabundus cum ſuis templo proximus jam eſſet, Cælitũ manus fores pandit, & virgines inter VIRGO MAXIMA in ſede Pōtificali conſpicua, eidem veſtē mirifici candoris donavit. Ea hodieque religioſè aſſervata docet, quo filios ſuos Magna Mater uti veſtis, aut certè animi colore cuperet. *Ex Sur.*

S.BA-

S. BABYLAS EP. M. 24.*Ianuarii.*

EVm ego triumphũ laudo Divorum, quem non soli ducunt in cælum, sed cui comes servata juventus ambulat. Talem hodie BABYLAS duxit. Fortè templo se Antiochiæ inferre Decius properabat; cùm adventanti BABYLAS Antistes se objecit, & pro eâ, quâ erat Christianâ libertate, cani tyranno aditum intercluſit. Hic in rabiem versus, templum ferro flammisque exscindi, BABYLAM jubet in carcerem abripi. Ecce autem nobilissimam vinculorum magistri appendicem ter geminos adolescentulos (VRBANVM, PRILIDIANVM & EPPOLLONIVM dixere) lectissimos flosculos, & quos mellitissimis verbis pridem sibi magister BABYLAS conciliârat. Poterant hi in ruborem etiam Spartam dare, tam forti animo vel alapas devorabant, vel plagas concoquebant, quæ cùm pro numero annorum singulis ingererentur, doluere scilicet, non Pyliam sibi ætatem esse. Stabat inter hæc egregius Doctor, oculosque discipulorum virtute pascebat, animisque identidem animos de suis addebat. Quid multis? ferro omnes cæsi, & magister discipulis, discipuli magistro sunt immortui. Tam mordicus, semel virtute magistrorum capta juventus lateri eorundem hæret.

Cæte-

Cæterùm BABYLAS vincula nec mortuus dimittere, sed in tumulum asportare voluit, id quod erat, ratus, nullos expeditiùs ad cælũ pedes currere, quàm vinctos pro cælo. *Ex Surio.*

CONVERSIO S. PAVLI.
25. *Ianuarii.*

ANnus, qui post CHRISTI ad Superos reditum erat secundus, idem secundissimus SAVLO fuit. Hoc enim ille, personâ feliciter positâ, PAVLVM induit, adnitente potissimùm apud DEVM D. Stephano, non minùs tum in cælis, quàm terris olim pro hostibus suis piè solicito. Ibat SAVLVS minarum plenus, & in vincula ipsam (si Superi sinerent) fidem tracturus; cùm ecce tibi subita ab alto vis fulgorque audaciam attonito omnem excutit, & feroces humi spiritus cum domino suo affligit, simul vox istiusmodi cælo intonat: *Saule, Saule, quid me persequeris?* mox sciscitanti: *quis es Domine?* responsum redditur: *Ego sum* IESVS *Nazarenus, quem tu persequeris.* Atque hæc demùm vox illam nobilissimam expressit: *Domine quid me vis facere?* Ergo Damascum conferre se jussus, eò à comitibus, & ipsis rerum gestarum miraculo stupentibus abducitur. Ibi triduum apertis oculis cœcus ac jejunus ab Anania demùm & oculorum, &, quod caput est,

fidei

fidei donatur lumine. Hoc ille deinceps per omnes provincias circumferens tot gentibus accendit, ut rem mihi attentiùs consideranti unus quidem hodie cecidisse PAVLVS, cæterùm surrexisse cum PAVLO totus orbis videatur. *Ex Act. Apost.*

S. POPPO C. 25 *Ianuarii.*

VIdetur POPPO ad gloriam paternam bellicasque laudes ab ipso matris utero properasse. Etenim jam tunc latere respuens septimo statim mense in lucem, mox ubi per ætatem licuit, ad bellum prodiit. Pietatem tamen comitem secum traxit, & subinde ad vestigia Christi Ierosolymam, aliàs Romam ad Principum Apostolorum limina invisit. Redux, dum nuptias easque illustres cogitat, jamque ad has equo properat, cælesti luce se animumque atque adeò hastam etiam suam fulgere animadvertit. Inde omen auspiciumq; melioris militiæ capit, & sacramentum apud monachos dicit. Inter tyrocinii tempora cùm fletu alios inundari, ipse pumex, videret; saxo è pectore fontem oculis statuit petere. quod factũ posteà tam abundè, ut pavimenta, & vestes sacrificantis fletu maderent, interque cœnulam plus videretur lacrimarum quàm aquæ bibere. Magnatibus etiam familiaris pacem inter Conradum Imp.

& Henricum Regem sanxit. Venenum non semel innoxius bibit, illis morientibus, qui miscuerant. Pastorem à lupo laniatum vitæ, & gregi reddidit: dæmonem ludicrâ alapâ fugavit. Moritur denique cilicio incumbens, terramque matrē prono pectore deosculans. Mortuum sex dies odor mirissimus laudavit suavissimusque; tumularunt inter homines visi Angeli, sepulchrum verò ingentia miracula ornarunt. *Ex Surio.*

B. HENRICVS SVSO C.
25. *Ianuarii.*

HENRICVS SVSO Constantiæ in D. Dominici familiam adlectus simulque à IESV in adyta amoris inductus, IESV nomen pectori insculpsit ingeniosus cælator. Digitales erant literæ, quæque ad cordis motum, & ipsæ movebantur, ut cum hoc dudum conspirasse, idemque utrobique agi scires. Intereà inter dolores deficientē alterum, & è cælo lapsum nomen IESV è cruce auro gemmisque rutilans recreavit. Et cur à Filio Mater abesset? MARIAM salutare ante solem gestiebat, tunc præsertim, cùm idem facere Angelos audiisset, illis verbis, *stella* MARIA *maris hodie processit ad ortum*: quandoque etiam ad cantus illos socius admissus. Iam Kal. Ian. & Maij, quibus Suevia vel Xeniis vel cantu certat, ille totos dies

dies IESVM & MARIAM ſonare, flores Cruci dare, hanc oſculis fatigare; ut poſt tot amores manifeſtus iterùm IESVS HENRICI nomen in AMANDI mutarit, & MARIA (cujus ſolo nomine in fugam orcum dabat) humana nauſeanti cæleſtem liquorē propinarit. Cæterùm (mecum mirare) hucuſque in primo gradu virtutis conſiſtere AMANDVM ſuum Chriſtus docuit, & Seraphinum alatum in cruce ſuâ indutus docuit per adverſa non ire, ſed volare in cælum. Abhinc ſcortator, ſacrorum fur, impoſtor, veneficus audiit AMANDVS, ut ſuccumbere potuiſſet, niſi IESVS & MARIA Angeliqúe colloquiis ſuis identidem firmaſſent. His ſuccollantibus in cælos evaſit, anno M.CCC.LXV. qui ſequi volunt, legant ſcandantque *Rupes*, quas ſcripſit. *Ex Ann. Ordin. Præd.*

S. POLYCARPVS EP. M.
26. Ianuarii.

ANtiſtes Smyrnenſibus POLYCARPVS à Divo Ioanne Apoſtolo datus eſt, eâ apud omnes fuiſſe auctoritate memoratur, ut ſubinde ſperare auſi ſint Iudæi, Chriſtianos, miſſo Chriſto, POLYCARPVM ſecuturos. Libertate quàm Chriſtianâ in dicendo fuerit, argumento ſit ejus cum Marcione hæretico congreſſus, qui cùm ad conſpectū ſuum

ſuum exhorreſcere Divum videret, audaciâ linguam armante, *Noſce nos*, ait, *amabo*. At POLYCARPVS, vultu ad ſeveritatem compoſito, id tantùm reſpondit, *Novi equidem primogenitum Sathanæ*. Cæterùm Romæ cùm degeret, divinitùs de morte ſuâ edoctus, lictoribus obviam progreditur. Sub pugnæ initium voce è cælo animatur, jamque Chriſto malè juſſus dicere: quî, inquit, malè illi poſsũ dicere, qui ipſos LXXX. annos famulanti ſibi mali nil fecit unquam? Ergo ad rogum damnatur. Sed virtutem ipſe abſolvit ignis, dum tangere veritus ſtructâ velut è flammis porticu ambit innocentem, nec jam lædit, ſed tegit, ſuaviſſimum interim in adſtantes odorem ejaculatus. Ad extremum gladio confonus ſanguine ignem extinxit, nobili nimbo, & quem vel ſuis imbribus cælũ præfert. *Ex Sur.*

S. IOANNES CHRYSOST. E.

27. Ianuarii.

CHRYSOSTOMVM laudibus ſuis pingat alter Chryſoſtomus; nos umbram damus. Nondum Pontifex Byzantinus erat IOANNES, cùm in ejus conſpectum ſe dedit Apoſtolorum Princeps D. Ioanne Evang. comite, & ſanctioris poteſtatis ac magiſterii indices claves illi ac librum obtulit. Et verò quid mirum, ſi hoc Doctore etiamnum

orbis gaudeat, qui præceptorem magnum Paulum, imò eundem cum Paulo magistrum Spiritum S. habuit? Nam hunc obvolitantem capiti suo, dum sacris operaretur, conspexit ipse; illum, dum ad mensam scriberet, assistere dictanti similem alii etiam viderunt. Talis itaque IOANNES cùm urbe suâ hæreticos, & cum his vitia alia, ac blasphemiam imprimis proscriberet, sanctæ libertatis vindex acerrimus, æqui justiq; unicus amator in odium Augustæ Eudoxiæ incidit: nam IOANNES imperii sui etiam in Reges memor templi aditu gravibus ex causis profanam prohibuerat, & in statuam ejus, quæ propter templum choreis ludisque non sanctis colebatur, graviter detonuerat; jamque secundùm exul in meliorem patriam cælum abiit, ad id à geminis, quos suprà memoravimus, Apostolis & D. Mart. Basilisco invitatus. Siluit itaque aureum hoc os anno post reparatam salutem septimo supra quadringentesimum. *Ex Surio.*

S. IACOBVS POENITENS.

28. Ianuarii.

HOminis, mi lector, speculum cape & peccantis & pœnitentis, IACOBVM inspice. Hic postquàm Anachoretes XL. omnino annos DEO militavit, miranda maxima patravit, trophæa de

de hoste inferno statuit plurima, id ætatis vir à fœminâ demum triumphatur, & ab eâ fœminá, in quâ ipsum cacodæmona non horruerat, imò è quâ victum ejecerat. Huic itaque infælix primò pudorem, mox vitam extorquet. Et verò tertiũ scelus accumulasset desperabundus, & victum se mundo dedidisset, nisi à tam turpi fugâ sanctissimi viri operâ DEVS retraxisset. Tum enimverò ad se redire IACOBVS, sepulchrum vivus subire; mortem suam vivus deflere in decimum annũ usque: cælo interim oculos nunquam attollere, vix semel aut iterum in hebdomade de herbulis vesci, quæ ad ostium conditorii crevissent. Ipse certè Apostolus peccato mortuum dixisset. Sed nunquam pulchriùs ille vixit, quàm sic mortuus. Nam suppliciis hic spontaneis placatum Numen disertis verbis ex Episcopis nonnemini significavit, beatum imbrem, quem tam anxiè sed necquicquam postulabant, non nisi ad preces IACOBI concedendum. Atque hoc aliisque ejuscemodi miris cùm iterum orbi innotuisset, mori denique desiit annos natus LXXV. habuitque novo more unum idem, & domicilium & sepulchrum. *Ex Surio.*

S. CONSTANTIVS EP. M.
29. Ianuarii.

NObilissimis parentibus ortus est CONSTANTIVS; opulentam hæreditatem his demortuis aditurus, nisi alios succedere sibi hæredes vivus voluisset; inopes scilicet assem CONSTANTII abstulere. At hic insulam Perusinam paulò pòst tulit. Quia verò geminis cœcis curatis oculos multorum Ethnicorum, M. Antonini ævo, aperuit; post crudeles verberum cruciatus in bulliente ab ignibus balneo plagas scilicet jubetur abluere. Verùm sub noctē illuc quoque de cælo lumen affulget, fideique lucem custodibus accendit. Iis auctoribus fugam capit, sed retractus, qui priùs aquas, nunc in prunis ignem triumphat. Amissus proinde, sed tertiùm jam captus atrocissimè cæditur, mollissimè curatur ab Angelis, à tyranno denique capite plectitur. Funus ejus Cælites curarunt, cantuq; tamdiu celebrarunt, dum Leucianus divino monitu eam curam in se reciperet. Id dum fit, & duo à fide alieni funus rident, oculos amittunt, dum lugent, recipiunt. Sed & aliis duobus pulsâ oculis nocte lux rediit, ut suum jam omnes in CONSTANTIO solem agnoscerent, qui diem oculis, ut luberet, vel auferret, vel ferret. *Ex Surio.*

S. AL-

S. ALDEGVNDIS V. 30.*Ianuar.*

ETsi Numen amore omnes omninò animas depereat, fatendum tamen est, non rarò etiam illustres ceras apud homines quæsiisse. Ita ADELGVNDEM è regiâ Gallorum stirpe oriundam vox cælo allapsa jussit uni Agno castum thalamum servare; palmâ interim & veste longè nitidissimâ arrhæ loco datis. Ad id ipsum cùm Angelus etiam Tutelaris palàm visus hortaretur, mater interim jam telam in sindones nuptiales offerret, eâ Neophytos illa vestiit: mox à morte matris, concubiâ nocte, ad suas nuptias in eremũ evolavit, castoque flammeo ab Amando Episcopo (quem magno post coruscum splendore cælo inter Cælites vidit subire) involuta est. Cæterùm quo die nova nupta dotem suam, vel in templa vel pauperes dispertivit, etiam has nuptias probaturum Numen aquam bibenti in vinum vertit. Sed illa, ut pulchriorem se sponso suo probaret, multis precibus carcinoma, velut formæ pigmentum, à cælo extorsit. Vltimùm ægra cùm è manu D. Petri manna gustasset, nauseavit abhinc omnes humanos cibos. Eò igitur à Cælitibus adventantibus, & inter hos augustissima cæli REGINA deducta est, ubi illis delitiis quotidiè frueretur. *Ex Sur. & Lippeloo.*

S. MARCELLA VID. 31. *Januar.*

CHorum in Ianuario claudat mulier, sed quæ virtute vitæque constantiâ certare & invidiam facere viris possit, quamque sanctior Roma profanæ illi unicam contra omnes Heroides possit opponere. MARCELLA est Romani sanguinis, & patricii matrona, eodem anno, quo nupta, etiã vidua, exhorruit deinceps tam mortalibus nubere. Nec tamẽ mater nõ fuit. Certè filios multos numeravit, quamvis pauperes. In hos prodiga ex auro, & fortunis omnibus unum sibi reliquũ annulũ fecit. Domo pedẽ aut nunquã, aut in templũ extulit. Religiosæ vitæ viã suo in sexu princeps præivit Romanis; tam illustre exemplũ innumerâ exinde multitudine sequẽte. Porrò precibus assiduè vacabat; vestitu utebatur modesto admodũ, corpus perquàm duriter habebat, tota in divinis commentandis. Irrumpentem, qui Romam obsederat, hostem, imperterrita domo suâ accepit, verberaque ac flagra Spartanâ tulit nobilitate, id unum sollicita, quî virginis Principiæ, quam secum habebat, pudori consuleret. Is ubi extra periculum jam stetit, lubens ac volens imò læta à militibus ad D. Pauli abduci se passa est. Ibi paucos post dies mortem, quam cæteroquin viri etiam horrent, fœmina risu excepit. *Ex S. Hier.*

FE-

FEBRVARIVS.

S. IGNATIVS EPISC. M.

1. Februarii.

IGNATIVS ex Ioannis Apostoli scholâ docilis oppidò discipulus tam altè in pectus suum demisit IESV amorem, ut hunc unum loqui lingua, hunc unum dictare animus sciret, illud unum deniq; in deliciis ei verbũ esset, *amor meus crucifixus est*. Certè quòd hunc ubique præ se ferret, gloriosum Theophori nomen reportavit. Illud quantũ amantis animi robur fuit, cùm sanctè audax omnia tormenta, omnes mortes unus unicus provocare in certamen non dubitavit; cùm ad bestias damnatus, laborantibus ex hostili manu eripere Præsulem suum Christianis, solus nimirum ipse intercessit, DEI amore obtestatus, ne ad coronam currenti obsisterent. Et verò prægustasse, cùm Romam iret, ferarum rabiem sibi ipsi visus est, in X. militibus, qui custodiæ causâ additi, usque adeò hominem exuerant, ut familiari joco leopardos eos vocitârit. Iam caveis emissi leones horrendo rugitu theatrum compleverant, & ecce IGNATIO piè adhuc ludere placuit. Frumentum CHRISTI se dictitabat, gestire molaribus bestia-

rum commoli, quò delicatus panis Superûm mensæ apponeretur. Sed hem majus tibi miraculum! Elidunt fauces IESVM suum inclamanti ora crudela: tacere lingua cogitur *amores* suos; quid expectas? frustrà silentium linguæ imperatur, ubi cor est eloquens. In hoc siquidem disertis literis exaratum repererunt familiare illud linguæ IESV nomen; brevè quidē tam angusti monumenti, sed longè pulcherrimum Epitaphium. *Ex Sur. & Metaphr.*

S. EPHREM SYRVS. 1. *Febr.*

FOrte fortunâ EPHREM puer in buculam offendit fœtu gravidam. Hanc ubi crebrâ lapidatione confecit, dominum insuper ejus obvium, & perquàm amicè de bove rogitantē convitiis oneratum dimisit. Haud multò pòst cùm eandem viam relegeret, deprehensus à tenebris, mapalibus vicinis successit; noctu cùm lupi gregem diripuissent, pastores damnū furibus adscripserunt, & EPHREMVM velut proditorē vinctum ad Prætorem abduxerunt. Hîc ille inter longam carceris mortem cùm menses aliquot exegisset, à tutelari demùm Angelo, revocatâ in memoriam buculâ, edoctus est, errare quidem hominum subsellia posse, sed non DEI etiam tribunal; ut quod de vero crimine justissimas quandoque sub alienæ

culpæ

culpæ nomine pœnas exigat. Itaque cùm exiturum se mundo vovisset, si carcere liceret, paulò pòst voti damnatus in eremum contendit; illîc cùm protriti pudoris fœmina insidias castitati ejus tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; EPHREM piè callidus non difficilem se fore adsimulavit, si in frequenti foro facinus patrare animus ei esset. Erubuit quamvis impudens prostibulum, & an, inquit, in oculis omnium peccare nō vereberis? Tum enimverò ille; & tu adeò frontem exues, &, ubi ubi fueris, illum omnia videntē cæli *Oculum* non exhorresces? Audivit, resipuit, & oculū DEI deinceps semper in oculis suis mulier habuit. Vtinā cum illâ nos etiā! minus anguli peccarent. *Ex Metaph. & Baron.*

S. BRIGITTA V. 1. *Februarii.*

VNum sed maximum miraculum BRIGITTÆ tota vita fuit. Omnia cùm in miseros erogaret, nihil tamen ex omnibus desiderabat. Sed neque post furta quidquam decedere visum est de grege, quem pascebat; imò huic aper ferus accedere, & innoxius inter armenta agere. Vulpes quoque feritatem ponere jussa, ut eandem Rex poneret, qui homini, quòd aulæ delicias vulpem alteram imprudens occidisset, necem parabat. Iam aqua in cervisiam,

lapis in ſalem verſa, pauperũ ſubſidio. Porrò oculos procorum, ut virgo effugeret, id lacrimis à Deo impetravit, ut oculi fœdùm effluerent. Sed ſic Chriſti oculis illa placuit, in cujus manũ cùm inter velatas virgines conveniret ad Aram, Ara, quò florem BRIGITTÆ laudaret, frondere viſa, oculiſq; decor ſuus redire. Sed & aliis oculos reſtituit. Ex his virgini ita volenti cæcitatem denuò exoravit; cùm ſupplicium hæc crederet non videnda videre, diceretq; tunc etiam cùm videret, nihil ſe in toto orbe vidiſſe. Feliciùs linguam aliis ſolvit. Ita mutam ad eum diem uſque virgunculam manu molliter prehenſam tam diu rogavit, num Chriſto nubere vellet, dum velle ſe reſpondit, rectiſſimè primùm linguâ uſa. Cùm deinde femina infamis infantem edidiſſet, parentem Epiſcopum Broonem mentita; linguam crucis ſigno à BRIGITTA ſignatam in patrocinium ipſe infans ſolvit, & contra matrem teſtimonium dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGITTAM rectiùs hic infans laudabit. *Ex Sur. & Lippeloo.*

PURIFICATIO B. M. V.
2. Februarii.

IBat dies à partu VIRGINEO quadrageſimus, primus quo terra dignum aliquando cælo donum offerret, Geſtabat

bat hoc præ pectore Virgo nuper, nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Iosephus claudebat, virgo virginis virginem gestantis comes. Gerebat illa munus in sinu, iste in oculis; arridebat euntibus cælum, & spectatores cives suos plenis agminibus effuderat; exiliebat lætitiâ tellus, & ad singula pedum vestigia singula fundere lilia gestiebat: cùm interim jam Hierosolymam, jam templum pompa ingreditur, & obvius adest felix ille longâ ætate senex, felicior aspectu Servatoris futurus, felicissimè in vitæ amplexu vitam positurus. Ergo in genua procumbit Virgo purissima, donumque cælo dicat, quo nec terra dare, nec cælum expetere majus poterat. Quid hîc dicam? parce nimiùm Mater prodiga. Poteras charum pignus à pectore avellere? poteras alienis manibus unicum Filium concedere? & talem Filium? & tu, ô Puer IESV suavissime, poteras abire sinu tam dulci? poteras aliis ulnis quàm Matris in ulnis delitescere? Ite nunc parentes avari, qui DEO negatis prolem, orco datis: ite molles filii, qui pluris avocantem patrem, quàm DEVM vocantem, pluris unam matris lacrimam, quàm omnem IESV sanguinem facitis ingrati. Ite & utrique ætatis florem discite non mundo, sed templis, sed aris, sed Deo dicare. *Ex Histor. Evangel.*

S. BLA-

S. BLASIVS EP. ET M.

3. Februarii.

BLASIVS Sebastenus Episcopus in montē Argæum secessit, inde velut ex speculâ gregi suo advigilaturus; ubi feras ad omne genus officii obsequentes habuit; fuitque tam sedulæ servitutis stipendium benè precari stato tempore confluentibus. Subinde cum indagine mons cingeretur, nobile venationis auctarium BLASIVS accessit. Dum ad quæstionem rapitur, non paucis salutem attulit, inter quos filium memorant unicum unicè matri suæ dilectum, cui de pisce spina fauces obsidens loquelam jam eripuerat, vitam etiam ereptura, nisi prior eam è gutture BLASIVS rapuisset. Atq; hoc est, quod à majoribus edocti simili in periculo similem Divi opem hodieque imploramus. Cæterùm ab hominibus ad feras, non à feris ad homines diceres migrasse, ita barbarè ab Agricolao fudibus secundùm acceptus est. Ejus sanguinem cùm septem matronæ legissent, ipsæ quoque verberibus laceratæ, in candidissimæ innocentiæ testimonium non nisi lac per vulnera egesserunt, quod tamen ipsum mox capite truncatæ pulchrè sanguine miscuerunt. At BLASIVS undis, quibus mergendus erat, ancillantibus usus, lacum primò non

aliter

aliter ac pontem perambulavit, dein velut fessus molliter in medio aquarum consedit; haustis interim vortice LXVIII. viris, qui Deorum suorum fiduciâ idem agere tentârant. Tandem cum geminis unius ex septem, de quibus dixeramus, matronæ filiolis, lictori cervicem præbuit. Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm sanguinis manavit. *Ex Surio.*

S. REMBERTVS EPISC.
4. *Februarii.*

TAntum REMBERTVS apud Deum poterat, ut Sacerdos piacularibus flammis addictus eum patronum expeteret: ut minùs mirêre, si, quòd in infernos ignes habuit imperium, Antistes Bremensis factus in eorum etiam inquilinum malum genium exercuit. Insederat hic Carolum Crassum posteà Imperatorem, universoque regno & Ludovico patri luctuosum dederat spectaculum. Frustrà per Divorum tumulos circumducebatur, frustrà carmina devotoria adhibita, donec REMBERTVS larvis filium, & patrem solicitudine liberavit. Carolus memor bello nuper patrem se petiisse, fassus ingenuè est, non tunc primùm se diris esse agitatum, sed quoties infestandi patris consilia cepisset; ut intelligant, qui in parentes insurgunt, quò consiliario

rem

rem gerant, quin imò jam animos orcino hospite possideri, quibus amor in parentes est pulsus. Cæterùm REMBERTVM patrem pauperes suum jam dudum vocabant, ut qui in eorũ usum loculos semper circumferret. Certè in captivos non suos modò, sed etiam sacros thesauros dilapidavit, præclaram mercaturam existimans, auro animas emere. Victoriam contra Nortmannos precibus suis alter Moses impetravit, fuitque deinceps locus ille, in quo oraverat, semper cespite virenti lætus: puto ne unquam civibus obsidione liberatis deesset, unde coronam sospitatori suo necterent. *Ex Surio.*

S. THEOPHILVS CONF.
4. *Februarii.*

O Semper insidiosa demissis animis ambitio! THEOPHILVS ille, qui infulam ultro oblatam ultro rejecerat, mox officio œconomi ab æmulis se dejici usque adeò indignatus est, ut excire in auxilium orcum non vereretur. Ergo ad magum, cum hoc ad juratum humani generis hostem curritur: Deum Deique Matrem ejurare non titubat lingua impudens, non erubescit scripto firmare calamus impius, sustinet obsignare fœdus infandum gemma perfida: verbo, IESV ac Mariæ nuper libertus, dæmonis abit mancipium.

Sed

Sed sequitur & nocentem conscientia flagellat; quin honori jam suo restitutum acriùs etiam torquet. Quid faceret? quò fugeret impius transfuga? ad magnæ Matris ubera, per quæ Filium sauciârat? ad vulnera Filii, per quæ Matrem impetierat? & tamen ad Matrem ausus est confugere; memor semper Matrem faciliùs flecti, quàm judicem. Itaque ad Marianæ ædis limina quadraginta ipsos dies noctesque perstare, sed longè magis ipsam cæli portam Virginem ambire: hanc lacrimis mollire, hanc gemitibus pulsare, hanc jejuniis denique frangere. Cedit itaque vim facienti facilis aliàs janua. Admittitur per Matrē ad Filii gratiā THEOPHILVS, extortosq; infames hosti codicillos aufert. Hos ubi palàm igni dedit, post triduanam febriculam per notam sibi, & jam apertam portam cælum ingreditur. Agnoscite felicitatē vestrā in THEOPHILO Mariophili. Sit omnibus aliis angusta cæli porta, certè vos laxam amplamque habetis. *Ex Surio.*

S. CHRISTIANVS CONF.
4. Februarii.

NVlli minùs sapiunt, quàm qui maximè, cùm intereà Superi iis ferè colludant, qui sanctam simplicitatem præ se ferunt. Ad testem CHRISTIANVM provoco. Is cùm adolescens noctu

noctu non ſat modeſtè tectus ædes perambularet, inſultantem nudo tergo ſub mulieris larvâ orcum tulit, onuſq; improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitis natũ ſub exuviis urſi terrorem ſibi injicientem cultro tantùm non jugulavit, mox errore intellecto perſanavit. Ad ejus preces cùm defunctus è feretro reſurgeret, inter fugientium ab eo ſpectaculo turbam ipſum quoque vidiſſes. Fluvium cùm trajicere non poſſet, in alteram ripam D. Magdalena unà cum equo tranſportavit. Eadem facienti adfuit, hominumq; abſentiam ſatis unica penſavit. Iam inter monachos mori ſibi viſus, & manibus MARIÆ ac Friderici Cæſ. tumulari, flammas habuit arbitrari piaculares, Genios item bonos maloſque, hos corvi exuviis horridos, illos cygneis (aut quaſcunque alias demùm miramur & amamus) pennis ſuperbos. Porrò ſacrificaturo menſam & veſtes Cælites miniſtrarunt Cantãtibus benedicere vidit ab alto DEI manum. Iam ad ægrum ſeptẽ continuos dies Chriſtus Chriſtique Mater (utique optimi medici) inviſerunt. Cùm morituro verò horas precarias iidẽ viſi percurrere, & quidem cucullum etiam ipſi induti. Superi! vos comœdias & riſum nobis datis mortalibus. Nos ſcilicet tragœdias & lacrimas reddimus. *Ex Cæſar. l. 7. c. 16.*

S. AGA-

S. AGATHA V. M. 5. *Februarii.*

ANno CC.LIV. AGATHA Catanam ad Quintianum Prætorē abducitur. Deperibat hic Christi sponsam. Quare eam Aphrodisiæ lenæ commendat; facilè ratus fidei castrum evertere, ubi prodita pudoris arx conflagrasset. Ambulavit illa per omnes fraudes; sed cœcam ad munera, surdam ad blanditias & minas invenit. Itaque Prætor amorem vertit in odium, martyriqúe ubera auferri imperat. Tulit facilè eam jacturam virgo, gnata Ecclesiæ sobolē non tam lacte matrū, quàm sanguine martyrum ali: sed nec uberibus diu caruit, medicinam D. Petro faciente. Quintianus, ex amatore jam carnifex, dum nudam in testatum fragminibus prunisq; volutari mandat, ecce mota insolitè terra, cùm duos supplicii auctores oppressisset, populum etiam ita commovit, ut re ad seditionem spectante, ad carcerem virgo reduceretur. Ibi inter vota animam in sinum ac amplexus Sponsi sui expiravit. Tumulum sepultæ Cælites marmore ornarunt cum hâc epigraphe: *Mentem sanctam, spontaneum honorem Deo, & patriæ liberationem.* Quintianus dum Panormum fortunas virginis direpturus trajicit, equorum calcibus in undas exturbatur, libidinis & avaritiæ sitim posituruus. Ajunt cor-

pus ejus nunquam repertum sepulchro caruisse. Nimirum, ut castitas ab Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur tumulari. *Ex Surio.*

BB. XXVI. IAPONES MM.
5. Februarii.

NVllam Oriens tam nobilem, quàm Martyrum mittit purpuram. Eam anno M. D. XCVII. sanguine suo Iapones tinxerunt. VI. erant supra XX. qui Meaci auriculâ mulctati, Nangasaci in crucem acti ac lanceis sunt confossi. Erant inter hos sex è D. Francisci, tres è S. Ignatii familiâ; quorum constantiam ex discipulis, iisq; pueris disce. Tres erant Sacerdotum nuper ad aram ministri, nunc ad crucē socii, ipsi mox futuri Sacerdotes & victimæ. Ex his LVDOVICVS annorum XI. & emittendus è vinculis, si fidem fecisset missam, respondit, nolle se stultum mercatorem agere, & momentum immortalitate mutare; in loco supplicii suam sibi crucem monstrari voluit, ad eamq; velut ad cupedias cursu contendit. Cælo denique in cruce jam proprior, oculis totoque corpore gestiente, illuc videbatur evolaturus, nisi vincula prohibuissent. Geminus huic ANTONIVS cantu invitavit ad mortem socios, & Davidis verba (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus insonuit. Idem omnium fuit

fuit ad cruces currentium certamen, eædem è crucis cathedrâ conciones, una morientium vox Iesum ac Mariam inclamantium, quæ cùm à Christianis astantibus redderetur, non potuit jucundior Dei auribus Echo accidere. Victoribus VRBANVS VIII. Pontifex triumphum decrevit, & Beatos pronunciavit. *Ex Ioann. Hayo.*

S. BERTVLPHVS CONF.
5. Februarii.

DIvo BERTVLPHO vitā dedit Germania, Gallia fidem sanam. Hāc & juventæ omnibus ornamentis cultissimus adolescens facilè in Comitis Wamberti amicitiam, tum deinde familiam, denique filium est cooptatus. Mox cùm omnia unus administraret, quò rem familiarem augeret, non pauca iis, qui cum fœnore olim redderent, miseris dedit. Et profectò quò plura in hos dispensabat foris, hoc ampliùs domi opes crescebant. Neq; id Herum Comitem piissimum latebat. sed tamen aures hujus obsidebant obtrectatores, qui etiam hodie in aulis, quidquid accedere pauperibus vident, sibi putant decedere. Et fortè foras prodire ad Nummularios suos BERTVLPHVS properabat vino & pane oneratus, cùm obvius rogat Herus quid rerum gerat? Aquam, ait ille, & ligna,

ſimul (Superis piam fraudem juvantibus) pallio revoluto aquam monſtrat & ligna. Alio item oſtento virtutem BERTVLPHI DEVS prodidit. Româ, quò religionis causâ cum conjuge iverat, reducem comitem exceperat, utque ſua famulis fatigatis à viâ quies eſſet, ipſe ad paſcua equos egerat, cuſtos id noctis futurus. Verùm cùm ingentes cælo imbres ruerent, miſſus qui BERTVLPHVM domum revocaret puer primò, ipſe deinde Wambertus evocatus ad miraculum ſpectavit miræ magnitudinis aquilam ſupra caput BERTVLPHI pendere, & aquas arcere, ponè verò à cælo luculentam facem miniſtrari, ad quam otioſus ille ſcilicet librum neſcio quem legebat. Atque ad hoc denique lumen perſpicere viri virtutem ſeſe etiam invidia faſſa eſt. *Ex Surio.*

S. GELASIVS C. *5. Februarii.*

GELASIVM habes, ſed unà OPILIVM fratrem, pietate ita germanos, ut ex eodem ovo prognatos dicere poſſes, ſi non utrumque per nos liceret ſpectare. Vtrumque igitur Placentia genuit, utrumque extulit, hodieque etiam velut lucidiſſimum cæli ſidus, & morbidis propitium ſuſpicit. Et OPILIVM in cælo lucere quid mirũ, quando in cælum inter preces oculo, animo abire,

abire, imò cùm lucem oculorum mors extinxit, radiare tamen visus est? Iam innocentiæ & reliquarum virtutū choro dum vixit, vitæ austeritate velut munimento quodam cavit. Itaq; totos dies jejunus agere, cœnamque à matre submissam rogatoribus in ponte præbere, ipse satis sacrarum literarum lectione pastus cælique delitiis ebrius. Pari passu cum OPILIO GELASIVS incessit, in omnibus fratri cedens præterquàm virtutis palæstrâ, nihil invidens quàm vitæ sanctimoniam. Sed juverit nosse, quibus artibus invidiā hanc in oculis GELASII cælum accenderit. OPILIVM solùm inter preces agere putabat: sed cubiculum ingressus socios illi assistere innumeros Angelos vidit, mox Christi vocem illam audivit: *Sinite parvulos venire ad me, talium est regnum cælorum.* Hoc inquam spectaculum, hæc verba animum sauciarunt; hæc alas addiderunt GELASIO parvulo, ut ad Christum curreret, non jam nescius in sinum parentis se currere. Nunc cur aliò festinare cernimus pueritiam? An fortè Christus non clamat? ah! ecce hodie iterùm clamat. Sed non audit pueritia. Aures Vlysses mundus obturavit. *Ex Ferrar.*

S. DOROTHEA VIRG. M.
6.Februarii.

DOROTHEA Cæsareæ pro Christo captiva captivos in triumphum Cupidinem & tyrannum duxit. Expugnanda enim binis sororibus tradita, quæ datam Deo fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis castris ad antiquam fidei stationem redire compulerit: atque hæ quidem proditionis crimen sanguine eluerunt; ipsa vero victorias victoriis perrexit nectere, cruentas illas quidem, sed gloriæ plenas, ut quæ sciret nullam tam sponso Christo placere virginem, quam quæ suâ, non alienâ ruberet purpurâ. Itaque cum faces lateri admoverentur, has illa nuptiales tædas credere; cùm ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quasi paranymphos obambulare; ad supplicii denique locum, ut ad melioris cæli hortos ridere. Irrisit tam innocentem risum Theophilus quispiam, & è sponsi viridariis aut rosam sibi vernam, aut autumni munus pomum virginem poposcit. Promisit utrumque DOROTHEA, fidemque vix ingressa Elysios campos extemplò liberavit. Adest lectissimus cælo Ephebus, & promissum Theophilo eodem in calatho ver & autumnum offert. Miratur ille in hyeme

rosas

rosas non flaccidas, miratur poma non marcida, miratur certantem cum munere suo muneris bajulum, & jam non contentus vidisse horti munera, ad ipsos hortos Christianus per omnia tormenta penetrare contendit, quæ quidem ille, ut spinas generosè calcavit, dum animo volveret, quales rosas quæreret. *Ex Surio.*

S. AMANDVS EP. 6. *Februarii.*

QVid juventus, quid ætas virilis facis? Mundum & cum mundo patrem AMANDVS puer vicit, & cùm Religioso negaturum se ille hæreditatem minaretur, amplam sibi hæreditatem suppetere in cælo respondit; caveret ipse parens, ne hâc excideret. Romam deinde ad D. Petri supplex ivit. Hunc ibi in somnis vidit, & auctorem habuit Galliæ repetendæ. Sed & in puppi eundē tempestate jactatus patronum conspexit. Iam Trajectensi infulâ condecoratus cùm reo, cui laqueo gula frāgenda erat, servare precando apud immitē judicē non posset vitam, ablatam certè precando apud Deum restituere potuit. Regis Dagoberti filiū (Sigebertus fuit) cùm fonti lustrico admoveret, precibusque Divi nemo verbū solemne *Amen* subjiceret, id ipse infans XL. tunc dies natus subjecit, unico verbo, & in AMANDI, & suas laudes facundus.

Non nemo quòd famam AMANDI lacerasset, carnificem dæmonem sensit, suisque manibus laceratus oppetiit. Alii qui mortē Divo machinabantur, oculis amissis facinus suum, & cum hoc, post preces illius, diē iterum viderunt. Fœminæ quoque lucem restituit, cùm primùm arborem illa aggressa est exscindere, quam divinis antè honoribus (cœca utiq;) coluerat. Mortuum Adelgundis virgo in cælum vidit deduci ab obviâ candidatorum turbâ, audiitque eos hos esse, quos verbis vitæque exemplis prior ipse cælo transmisisset. Nimirum hæc denique generosa indoles est, hi digni homine spiritus, nolle solum, sed cum comitatu, & clientelis cælum ingredi. *Ex Milo. Monacho.*

S. BRYNOLPHVS EPISC.
6. Februarii.

NAtales BRYNOLPHVS domi nobiles foris ampliùs nobilitavit. Lutetiam Parisiorum profectus egit Musas inter ipsos duodeviginti annos, nec invito Apolline. Siquidem hic doctrinam ejus Scarensi infulâ coronavit. Tantùm abest, ut generis splendori officiat Musarum commercium. Quin imò literatæ huic infulæ armatam coronam Rex Magnus Ladelos submisit, quando BRYNOLPHO ad genua supplex palàm descendit, & mensæ adhibuit.

Sed

Sed quid virtutis teſtem hominem adduco, cùm cælum habeam. Precantem ad tumbam BRYNOLPHI D. Brigittam ſuaviſſimi odores afflarunt. Miranti ſupervenit cum ipſo BRYNOLPHO FILIOQ; MAXIMÒ MATER MAGNA, &, *Hic*, (ſimul oculis digitoque BRYNOLPHVM loquebatur) *hic eſt, dixit, qui me dum vixit, vitâ chariorem habuit. Floſculum hunc tu ex odorum reliquiis, quas in terris reliquit, æſtima. Et tamen* (ad Filium hæc dicebat) *gemma hæc tumulo ignobili abdita pulchriùs nitere prohibetur. Quin amplius colis, qui tantùm te, tantùm me coluit?* Quid Matri Filius negaret? promiſit tunc oſſibus ſacris eum honorem, quem poſteà ab altero Epiſcopo tulerunt. Ego quid hìc exclamem? utinam me omnes audiretis MARIÆ Sodales! O quàm pulchrum eſt digito Virginis monſtrari! quàm pulchrum dicier: HIC EST! *Ex vitæ Aquilon. Ioan. Vaſtou.*

S. THEODORVS M. 7. *Febr.*

VNâ virtute Chriſtianâ armatus THEODORVS Centurio patriæ terrorem draconem confecit. Et erat hoc pugnis majoribus præludere: monſtrum alterum majuſque Licinius Imp. imminebat. Hic ſive quòd eam fortitudinem in milite amaret, ſive, quòd invideret Chriſtiano, ad ſe THEODO-

RVM evocavit. Quin, cùm hic nuntiasset, si ad se ipse Imp. cum Diis suis accederet, fore ut hos merito honore coleret, non dubitavit Licinius, ut superstitioni virum tantum adderet, iter ad illum instituere. Intereà cælum pandi videbatur THEODORO, atque inde prodire, qui telis igneis dormientem configerent. vox quoque ejusmodi allapsa: *macte animo Theodore, quando ego tibi adero.* Facilè sibi ipse THEODORVS hæc somnia, sine alio augure, explicuit, vocemque cæli classici instar habuit. Itaque cùm manè Deorũ signa è suo larario obtulisset Imp. velut adoraturus hæc in adyta abstulit. Ibi ille & Iovis fulmen, & Martis Palladisque hastas, & Veneris faces Cupidinisq; arcus omnibus gigantibus fortior solus fregit, & quia aurea erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cùm ulcisci non possent ipsi sese, Licinius & se, & illos ulturus, in crucem agit THEODORVM, ferro transadigit. Inde puerile agmen sagittis suis scopum geminum, geminum Divi oculum accipit. Sed reddidit hos ocello suo Angelus, & è cruce exsolvit. Mox ad gladium damnatur. Hunc ubi forti jugulo excepit, inde Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

S. PAR-

S. PARTHENIVS EP. 7. *Febr.*

PVer PARTHENIVS piſcatum exercuit, & lucrum pauperibus ceſſit. Sed neque piſcator deſiit eſſe Sacerdos & Pontifex inauguratus, niſi quòd prædam jam nobiliorem (animos) Deo tranſcriberet. Porro Stygi jam inde ab anno octavo decimo fuit metuendus. Et profectò vix alius fuit, qui ſæpiùs orcum expugnavit; ut quocunque jam pedē ſuum ferre PARTHENIVM, inde referre ſuum malum dæmonem cerneres, etiam è ſedibus, quas olim & multus inſederat. Et fortè eum ex homine neſcio quo proſcriptum ibat, cùm mitius aliquantum inferno exilium, porcorum corpora hic rogavit. Plus etiam indulſit PARTHENIVS, &, ſi hoc modò cederet, hoſpitium alterum in homine oſtenſurum ſe appromiſit. Ille verò in has leges lubens lætuſque migravit, fidemque mox pacti fœderis exegit. Hic PARTHENIVS poteſtatē ſui facturus, aperto oris oſtio hoſpitem invitavit. Nec tulit modeſtiam ſuperbus, abiit potiùs ad veteres lares patriaque regna, inferos. Iam verò edita vaticinia, excitæ lacrimis pluviæ, meſſis in agro ſterili, uvæ in deploratâ jam vineâ, redditi ſedibus ſuis oculi, pulſi morbi, & reducti ad vitam mortui librum non pagellam in libro deſiderant.

Omnia

Omnia tamen hæc vel oleo fecit sacro, vel aquâ, vel sale, ex quo si vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent. *Ex Surio.*

S. MARINA V. 8. *Februarii.*

MVlierem sub togâ, imò virum sub mulieris simulachro ostendimus. Rectè dixeris, sive MARINAM, sive MARINVM dixeris. Nam MARINÆ quidem nomen parens dedit, cùm nata est, ubi verò ad Asceterium secum abduxit, cùm veste nomen viri indidit, jussitque MARINVM esse, metamorphosin cælo ridente. Patre ergo magistro Asceticen edocta, hoc mortuo, ægerrimè scilicet orco fecit; cùm mulier improba tela virili veste repelleret, & per sanctissimam larvam cœcum puerum Amorem rideret, unica virgo tot inter viros jam tutior quàm inter virginum nuper choros. Nempe ubi vulneri locus non est, invidiæ est. Cùm vitium virgini non posset hostis facere, fecit famæ. Puella, ad cujus parentes divertere solebat MARINVS, cùm res cœnobii curaret, corrupta à milite parentem hunc mentitur, itaque malum ingens cœnobitis parit. Accusata virago peccasse utique se fatetur, factumq; fletu uberi damnat & gemitu. Ergo extra septa sancta ejicitur, & subinde filius etiam adducitur bucceâ alendus,

quam

quam mendicanti ascetæ ministrabant. Sic jam sub alterâ larvâ spectatorem orbem fallit, dum quinto abhinc anno, cùm verùm etiam scelus potuisset eluere, unà cum filio inter claustra recipitur. Mox moritur MARINVS, & MARINA deprehenditur. Adest mendax puella à malo hospite orco agitata, & scelus ultro fatetur. Quid faceret hîc cælum, post actam bellissimè fabulam, nisi plausum? *Ex Herib. Rosuveido.*

S. APOLLONIA V. M. 9. *Febr.*

NEcdum in flammas eruperat furor Decianus, cùm anno ab incunabulis Servatoris L. supra CC. Decio prælusit Alexandriæ nescio cujus hominis insania. Arrogavit ille sibi Vatis nomen, & fictis ad populum criminibus id repentè excitavit incendium, quod non nisi multo Christianorum sanguine extingueretur; quos inter facilè princeps fuit APOLLONIA Virgo, quæ invalescente vulgi furore, cùm jam totâ urbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quisquis Christo non maledixisset, in virtutis scenam protracta est. Et sanè præclarè personam sustinuit Christianam, quippe cui ore citiùs omnes, quibus ætas provecta in eum diem pepercerat, dentes, quàm Christus, evulsi. Quid agitis manus carnificum? fortem esse APOL-

LONIAM

LONIAM excussi dentes, & fractæ malæ loquuntur; ad majora tormenta provocate, nihil humile tam alta spondent principia. Ecce rogus ingens succenditur, crepant flammæ, furit populus, minantur lictores aut Christum abjice, aut in ignem abjicière APOLLONIA. Quid hic illa? paululum apud animum suum, quasi consultans, subsistit; mox bulliente jam sanctiore sub præcordiis igne, non morata tortores, generoso ausu ipsa involat in flãmas, è flammis ad cælum evolat. I. nunc Scævola fortissime Romuli nepotum: Manus tuæ miraculum rogus hujus virginis extinxit. *Ex Surio.*

S. ANSBERTUS EPISC.
9. Februarii.

NOn vidit splendidiorem gemmam Clotarii regia, quàm ANSBERTUM adolescentem Superis juxtà & hominibus charum. Et verò invidit jam tum Clotario Ephebũ Deus, & in sua traducere aulam laboravit. Sed & huic pulchriùs regiâ cælum arridebat. Quare sponsam, quam habebat nobilissimam, lubens volens, cùm ita ipsa etiam vellet, Christo cessit; ipse, rarissimo miraculo, monachus in aulâ vixit, & his ipsis, quibus perire alios videas, ad meliora sanctè abusus est. Certè cùm cantus regiam perstreperent, interque modulos

dulos dulces dulciores luderent fides, ab his animum ANSBERTVS advertisse ad cælestem musicam perhibetur haud paulò meliorem. Itaque aliis levi pede terram obeuntibus, ipse cælos rectiùs obibat. Illud credo dices. ergo pietas etiam aulā habitat? Rectè. quod tamen minùs secura hanc habitet, ANSBERTVS deinceps habitare cœnobium instituit, Abbasque, mox Episcopus Rothomagensis, potiùs inter mendicabula degere. In eum finem Xenodochia complura ædificavit, mensam ipse stravit, convivis suis conviva assedit, eodem & disco, & cibo usus. Iam ne dubites virtuti hostem aulam esse, à Pipino in exilium est pulsus, & maluit ille revocatus morte patriam prevenire. In defuncti brachio Crux visa est rubere, ipse etiam, cùm velum injiceretur, oculos aperuisse, ut jam orbis vivum virtutis exemplar etiam in mortuo haberet. *Sur. & Mol.*

S. GVILIELMVS CONF.
10. *Februarii.*

INgentia scelera GVILIELMVS pari pœnitentiâ plectere instituit. Conjugio fraternæ conjugis Herodi nō impar cœnabat unus, quod octonis in cibum sufficiebat. Ad duella nō invitabat sed cogebat obvios, neque jam Ducem se Aquitaniæ putabat, nisi factionis quoq;

quæ

quæ contra Innocent. Pont. pugnabat, dux esset. Mellea verba Bernardus ingesserat; fel merum retulit. minas addiderat; majores audivit. Ergo secundùm divina, Numine manum armatus ad præstolantem pro templi foribus progreditur, & voce plus quàm humanâ, *hoc*, ait, *etiam temnes improbe*? Non erat hoc loqui, sed fulminare. Corruit humi ferox, & qui nulli antehac victas manus dederat, Bernardo dedit, jamq; dum omnis casum populus miratur, unus GVILIELMVS negat se cecidisse, sed stare denique se credit. Mox Anachoretæ consilio nudũ corpus & caput loricâ & galeâ abscondit longè maximum hostem se expugnaturus. Talis ad Innoc. Pont. inde Hierosolymam tendit, ibi antrum lachrimis implet & gemitibus, qui cælo repulsi audirentur. Sub hæc patriam repetens, dum ex itinere castro expugnando operam vult locare, à viâ salutis penè exerrat cœcus. Tamẽ eâdem nocte in viam rediit, recipitq; quos iterũ lachrimis det oculos. Mox solitudines montesq; mutat, & à cacodæmone, qui patrem mentitus frustrà ad vitam veterẽ revocabat, verberibus immanibus cæditur. Medicinã tamen fecit VIRGO Magna, ut tanti jam vulnera faceret GVILIELMVS. Vltimò in stabulo Rhodis obiit, feliciùs utiq;, quàm in palatiis vixerat. *Ex Sur.*

S. AV-

S. AVSTREBERTA VIRG.

10.*Februarii.*

VNdas puella AVSTREBERTHA cùm intueretur, sacro flammeo caput suum vidit involvi. Placuit ea forma superbæ; laudavit speculum; imò ab eo tempore nihil, quàm Parthenonem cogitavit. Quare nuptias cùm aliter non posset, fugâ elusit, fugæ comitem parvulum germanum trahens. Ventum erat iterum ad aquas, sed quæ ripas egressæ mare fecerant. At illa aquis sancti propositi olim auctoribus non diffidens, non aliter has quàm pratum casto pede calcavit: ita non repugnantibus jam parentibus Agno desponsa promissum multò antè flammeum accepit. Neque prole etsi virgo caruit. Paulò pòst in cœnobio Pauliacensi matrem virgines salutarunt. Ex his fuit, cui sub noctem vox è cælo accidit, moneret Antistitam, omnes, ut è lectulo se proriperent, juberet. Dictum, factum. In templum ubi convenere, cubiculum corruit, & pro dormiente virginitate vigilare cælum ostendit. Ampliorem etiam hoc curam pro moriturâ AVSTREBERTA habuit. Iam enim animam cùm ageret, aliique in auxilium Cælites excirent, vidit ipsa omnes eo ordine, quo compellabantur, obvios sibi venire. Quid agimus homunciones?

dubitamns pronos in vota nostra Superos esse, quando per nomina citati adsunt? *Ex Sur. & Lippeloo.*

S. VICTORIA VIRG. & M.
11. *Februarii.*

GEminum VICTORIA triumphum duxit: de Amore unum, de tyranno alterum. Vter pulchrior fuerit, tute arbiter esto. Anno igitur salutis trecentesimo tertio, quòd Christiani & cœtus pietatis causâ agerent, & sacros Codices profano judici tradere recusarent, Diocletianus & Maximianus Imperatores omnibus tormētis in hos pugnarunt. Sed quidni vincerent Christiani, quando feliciſſimo omine ex horum parte VICTORIA stetit, virgo in ipsis cunis magna, magnisque signis jam tunc futuræ sanctitati præludens? Illud unum quantum facinus fuit, cùm obstrepente auribus castissimis Hymenæo, sponso mortali in amplexus ruente, ut hos eluderet, quando alas non habuit, animos sumpsit, & è summo tecto præceps abiit, innoxia templum petiit, verbisq; conceptis sponsam Deo se devovit, frustra homine intereà nuces spargente, quas illa cum rebus aliis humanis dudum reliquerat. Igitur meritò de Victoriâ judex desperavit, & ne à fœminâ triumpharetur, incolumem cum fratre domum ire à tribunali

nali jussit. Sed negavit illa pedem è pugnâ referre, negavit fratrem se agnoscere, qui non eundem patrē (Deorum cultui addictissimus erat) Christū clamaret. Itaque latâ mortis sententiâ virgini palmam invitus judex cessit. Intereà nunquam sæpiùs Superi VICTORIAM clamarunt. *Ex Surio.*

S. ANTONIVS EPISC.
12. *Februarii.*

INvidebis juventus suum ANTONIO puerulo Doctorem. Hic, si nescis, S. Spiritus erat. Hoc, neque alio magistro primas ille literas didicit. Et verò Minerval cælo dignum persolvit; sive cùm ludentis pueritiæ societatem aversatus viro digna puer egit, aras struxit, aris thura, & quæ thure suaviùs olent apud Superos, preces dedit; sive cùm posteà mundo totum sese surripuit Numinisque cultui inter monachos mancipavit. In hâc quoque virtutis scholâ tam profecit ANTONIVS, ut in suam deinde sententiam mundique contemptum etiam parentem pellexerit. Et vidisses tunc grandævum parentem sub filii disciplinâ adolescere, vitæ rationem à filio discere, jamque in filio parentem agnoscere. Sed hoc quoque mortuo ANTONIVS in hereditatem miseros evocavit. At cùm in tot heredes non sufficeret illa, ingentem auri vim An-

gelus auctarium adjecit. Plura deinde Episcopatus Constantinopolitanus suggessit, ut infula jam non tam ANTONIVM quàm miseros regeret. A morte mulierem, quæ crus fregerat, ut funus comitari posset, in pedes erexit, & ut hæredes suos neque mortuus videretur neglexisse, crescere, quæ tunc erogabatur, inter manus stipem fecit. Odor denique mirus etiam in cadavere virtutem laudavit. *Ex Niceph. apud Sur.*

S. IVLIANVS C. 12. *Februarii.*

QVoties dum hostem petit, se sauciat & suos ira! Domo aberat IVLIANVS, familiam conjuge curante. Intereà parentes adsunt, &, quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quàm præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quòd benefacere etiam absenti IVLIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutat, epulo lautissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somniabant: cùm ecce adest hic, & ubi primùm à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspicio oculos fascinaverat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies faci-

facinus monstrant. Hîc demũ IVLIANVS non longiùs fugisse se parentes ingemiscere; accusare paricidas manus, ultro omnes culeos advocare, denique cogitare, quî nefas tantum seriò in se castigaret. Longum suppliciũ placuit. Xenodochium propter fluminis ripas construxit, rectiùs in hoc hospites pauperes accepturus, omniumq; ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cùm leprosi formam Christus induit. Hunc cùm IVLIANVS transportatum foco fovisset rigentem, mensâ esurientem, & suo lectulo dormiturientem, ecce paricidii veniam manifestus, vel dedit, vel olim datam nuntiavit. Perrexit tamen ille operam suam eò studiosiùs probare, quò hospitibus nobilioribus jam frequentari ædes videbat. *Ex Petr. de Natal.*

S. MARTINIANVS C.
13. *Februarii.*

VItam solam MARTINIANVS agere cœpit octo & decem annorum adolescens. Dæmon malus ejecturus statione suâ militem, veteris serpentis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo meritò humi eum repere post casum tam altum dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum decipiat, iterum mulierem subornat. Adest hæc panniculis involuta, & velut à viâ ex-

erraſſet, magnis ejulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hoſpitiũ orat, aperit MARTINIANVS à feris fœminam defenſurus, ſe lupæ objecturus; penitioribus tamen adytis clauſus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum ſuperbam! Videt hanc, & baſiliſcum videt. Audit, & Sirenem audit, & dæmonis victorem pænè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à ſomno ignes fecit ingentes, pedibuſque inſultans, age dixit, lubeat peccare, ſi vel has flammas lubet ferre. Extinxit hic rogus Veneris ardorẽ, tum præcipuè cùm lacrimas meretricula etiam, damnatâ jam Venere, affudit. Cæterùm MARTINIANVS in rupem è medio mari eminentem ſeceſſit. Hic quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerẽ planè regnare in mari diſcit. Ecce enim naufraga puella, & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enatat. Hic verò MARTINIANVS ignes præventurus in mare ſe abjicit. Quid expectas, lector? Delphines tergo excipiunt, & littori ſalvũ reddunt. Vides, puto, nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

S. IORDANVS C. 13. *Februarii.*

QVem nudus in cruce Chriſtus movet, ille tegere hunc à IORDANE diſcat, qui cùm pauperi, quando ad ma-

manum nummi non erant, balteum argenteum dedisset, templum mox ingressus exornatum eo Christum crucifixum advertit. Pulchrè locatum credidit: quin ut totum jam Christum tegeret, omnibus se nudavit, & ad D. Dominici paupertatem nudus confugit. Subinde toti familiæ illi præfuit. Mira in eo adolescentum animos ab humanis avellendi, & trahendi ad æterna ars & dexteritas. Eloquentiâ suâ quocumque voluit totam concionem impellere novit, multùm eam ob rem ab orco infestatus. Interea tamen Cælites, & ex his præcipuè Cælitum REGINA favebant IORDANI. Quare ad hunc sceleribus oppressos velut ad doctissimum medicum non semel ipsa misit. Visa est deinde inter maximum Divorum comitatum, sub preces divinas, è manu IORDANIS librum accipere: aliàs cubicula dormientium alumnorum lustrare. quin ipse Divus, festo, quo Lustratam VIRGINEM colimus, die, vidit hanc è summâ arâ, ad illa cantantium verba (*Gloria Patri*, &c.) prehensâ filioli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum Angelos provocare. Cæterum dum Terram sanctam petit IORDANVS, naufragus in medio mari portum reperit, appulsusque ad beatiorem est Solymam. *Ex Surio.*

S. AVXENTIVS ABB. 14. *Febr.*

AVXENTIVS, cùm eodem in contubernio non convenire Marti & vitæ innocentiæ perſpiceret, ut DEO vacaret, vacationem à militiâ ſibi impetravit. Neque arma tantùm poſuit, ſed ut miſerum contra frigus armaret, tunicam ex mendicabuli humeris ſuſpendit. Aliàs quò pauperibus ſtipendia numeraret, operam ſuam inter opifices locavit. Oxeam deinde montem conſcendit, atque iterum, ſed melior miles ſub pellibus vixit, omni aliâ veſte abjectâ. His horridum pueri Paſtores, cùm gregem amiſſum quærerent, feram putarunt. Sed ille, quà erat in juventutem humanitate, facilè ſe hominem probavit, imò homine majorem oſtendit, cùm vates pueris abſens edixit, quò greges aberraſſent. Inter hæc celebrari ab accolis concurrentibus cœpit, cùm paſſim ægri venirent, ſani redirent. Ipſe Imp. Marcianus familiariter uſus viro fuit, & ad Chalcedonenſe Concilium evocavit. Ibi dum Patres præſtolatur, & velut impoſtor habetur, à columbâ cibum accipit. Verbis deinde ac miraculis Chriſti divinitatem & virginitatem Chriſti Matris propugnat. Obit denique longâ patientiâ clarus, & vermes, cùm è putrido vulnere exciderent, loco ſuo reponere ſolitus. Nos delicati ver-

vermium nomen horremus, ſed mortui baculo ſcilicet (ut ille canes) abigemus. *Ex Metaphr.*

SS. FAVSTINVS & IOVITA MM. 15.*Februarii.*

SVb annum Chriſtianum C. XXXII. cùm Brixienſis Pont. Apollonius metu tyrannidis fugâ ſubduxiſſet ſeſe, ne barbaro furori lacerandus Chriſti grex pateret, meliores in locum Paſtores FAVSTINVS Sacerdos & IOVITA Diaconus ſucceſſere. Certè animas ſuas non multò pòſt impendere gregi ſuo non dubitarunt, cùm memorabiles priùs pugnas edidiſſent, quibus non modò Italicum Comitem, ſed Adrianum ipſum Imp. quin imò ipſos Deos triumpharunt. Solis enim Coloſſum adorare juſſi, hunc primò in carbones, deinde in favillas redegerunt, filio ſuo Phaëthonti poſthac ſimilem. Iam leones, leopardi, urſiq; virtutem in Paſtoribus noſtris horruerunt, & cùm priùs carnifices, interque hos ſacrificulum Saturni, Comitemque Italicum laceraſſent, imperio Martyrum in ſilvas, & nemora ſua emigrarunt. Poſt tot victorias etiam inter flammas cantare Pæana placuit. Denique ubi per omnem Italiam circumducti omnia theatra ſanguine ſuo pinxerunt, patria rurſus excepit, & gladio cæſos coronavit. Fama obtinuit

Angelos cælo ad vinctos devolasse in carcerem, & sacram Eucharistiam præbentibus Ministros adstitisse. Videtis Mariani, in quorum officium involetis, cùm ad aram servitis? Profectò aut muneris hujus vos non pudebit, aut Angelis similes esse pigebit. *Ex Surio.*

S. SIGEFRIDVS EP. 15. *Febr.*

LIceat exclamare, ô mores! ô tempora! Quos nunc pellit Anglia fidei Doctores, hos olim velut Colonias meliores in orbem omnem mittebat, ea demum fœdera cum regibus sancta esse censens, quæ fides, quæ, quos diximus, feciales pepigissent. Ita Olaus Suecorũ & Gothorum Rex præconem verbi divini SIGEFRIDVM impetravit ab Angliâ, quem hodie rectiùs ipsa accerseret. Socios ille traxit Vnamannum, Sunamannum & Vivamannum nepotes suos. Poterat Insula deinceps Fortunata dici, postquàm hi heroes ad illam appulsi sunt. Certè beatum se putavit, qui insulæ præfectus erat, cùm inter sacra à SIGEFRIDO tolli in altum non jam panis umbram, sed augustâ specie puerum vidit; moxque pueri hujus manibus manus dedit. Non incruenta tamẽ victoria SIGEFRIDO fuit. Cæsi tres nepotes mœrore temperarunt triumphum. Cæterum dum ponè stagnum obambulat, tergeminum lumen videt; hoc

hoc indice urnam; in urnâ capita tergemina. Hîc vero vindictam clamanti SIGEFRIDO, *vindicabit*, è capitibus unum respondit. Mox altero *quando nam*? roganti, tertium caput, *in filios filiorum*, subjecit. His aliisque prodigiis illustris SIGEFRIDVS tumulum accepit in templo, quod Vexione Angelorum jussu exædificarat. Nunc inter Anglos Angelosque quàm rarũ commercium? quàm magnũ, ô Magne Gregori, discrimẽ? *Ex vit. Aquilon. Ioan. Vastovii.*

S. SEVERVS C. 15. *Februarii.*

ESt quod in Sacerdote SEVERO speculentur ii, non animarum, sed rem suam qui curant. Sacram ædem, & in hâc, ne Marianum fuisse dubites, VIRGINIS aram curabat SEVERVS, vitæ integritate, & miraculis multùm illustris. Fortè putandis vitibus insistebat, cùm supervenit, qui ægrum, nescio quem, opem efflagitare ultimam nuntiat: cæterùm sacris munitum non abhorrere ab ultimâ luctâ. Respondet SEVERVS, & affuturum se illico spondet. Vt tamen operi finem imponat (perpauxillum supererat) moram aliquantulam facit. Inde celeri gressu dum ad moriturũ contendit, ecce mortuum audit. Hîc enimverò palàm SEVERVS se incusare, vineã suam ut curaret, Domini vineam neglexisse, morte crude-

crudeliorem se fuisse: illam corpus peremisse, sese animi latronem esse. Igitur funeri affusus non priùs à precibus lacrimisque, quàm à morte defunctus surrexit. Et narravit hic jam se ad ignea & tenebris infesta loca abductum pœnas ultimas daturum fuisse, nisi Ephebus intercessisset candore insignis, lacrimisque donatum SEVERI tantisper nuntiasset, dum noxas animi expiaret. Expiavit igitur has, & septimo post die feliciùs obiit. Quid hîc illi, quos morituri non è vineâ, sed vini tabernâ vocant, & sæpe heu! frustra vocant, qui tamen ab inferis revocare animos non possunt, sequi possunt? *Ex Dialog. S. Greg. l. 1. c. 12.*

S. NICEPHORVS MART.
16. Februarii.

NICEPHORVM Martyrē dicimus. Si iræ non cedis, Lector, martyrem alterū te dicimus. Fuit NICEPHORO familiaritas cum Sapritio Sacerdote à teneris contracta. Ea cum pueris crescere, adolescere cum adolescentibus visa, demum præter spem omnium in fatale odium vertit. NICEPHORVS quòd minus fellis animo gerebat, & majestati Sacerdotum oppidò faveret, de resarciendâ amicitiâ cogitare, eaque super re per internuntios agere. Sed aures Sapritii ira obsessas tenebat. Intereà gravis

gravis in Christianos tempestas Antiochiæ exorta turbine suo etiam Sapritium involvit. Nihil tamen in tormentis, aut dixit, aut fecit Christiano indignum. Iamque ad palmã vocabatur, cùm semel iterumque NICEPHORVS ad genua euntis accidit, lacrimansque veniam rogat. daret hanc moriturus pro Christo, si non sibi, certè ipsi Christo mortuo inter preces pro hostibus fusas. Audiebat hæc Sapritius, neque tamen vel verbis, vel oculo dignatus NICEPHORVM est. Ergo non placuit cælo palmam illi dare, qui se ipsum nollet triumphare. Cervicem præbere jussus, mortem turpi vitâ redimit, & Christi Sacerdos facere, eheu! Iovi promittit, necquicquam per omnes Superos obtestante NICEPHORO, non referret, quem cælo jam posuisset pedem, non dimitteret, quam jam jam prehendisset palmam. Ne tamen gratis lictor gladium strinxisset, accurrit ipse NICEPHORVS, & succedaneam victimam se obtulit. quid multis? in aliena præmia involavit. *Ex Metaphr.*

S. IVLIANA V. M. 16. *Febr.*

PVlcherrimâ formâ IVLIANA pulcherrimè est usa. In hâc enim velut speculo opificem hujus DEVM cœpit intueri. Christo igitur addictam parentes Eleusio desponderunt, viro nobili

&

& urbi Nicomediæ Præfecto. Sed quia superstitioni hic deditus erat, negavit IVLIANA sibi fœdera nuptialia cum illo fore, qui animum hostilem in thorum ferret. Ab hoc proposito ut dimoveret parens, arietes admovit, minas; repulit virtus. Egit cuniculos, blanditias; elusit. Inclusit carceri; thoro illa hunc prætulit. Tandem Eleusius, ille nuper sponsus, fit sponsæ judex. Mox in carnificē abit. Cædit verberibus, quod nuper laudabat corpus. Suspendit, quibus nuper captum se fatebatur, capillis. Vrit ferro ardores suos, artus castissimos. Et has demum illa blanditias in sponso laudavit. Intereà boni Angeli vultum indutus malus, satis ait virtuti datum esse. Dissimularet posthac pietatem. Superis cordi cor fore, quod pervium utique illis esset. At IVLIANA, fraude inter preces cognitâ, vincula sua exuit, & consiliario pessimo induit. Vincto verbera etiam addit. Tunc sub virginis manu gemuit orcus, & malum Angelum bonus risit. Porrò martyr flammas ad quas damnata erat, lacrimis extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus rupit, deniq; priùs quàm manū judici proco daret, caput dedit. Mox tamen etiam pœnas hic. Vndis enim haustus, & in littus ejectus in cibum canibus cessit, dignum nactus tyranno sepulchrum. *Ex Metaphr.*

S. SA-

S. SABINVS EP. 17. *Februarii.*

QVis fidem habeat? Plura Pont. SABINVS vidit, cùm oculos ſenex amiſit, quàm priùs cùm utrumque circumtulit. Certè, quæ nulli oculo pervia ſunt, arcana animorum & longè abſentia, perſpexiſſe memorant. Et ecce adeſt hoc ipſum feliciter experturus Totila. invitatus ad cœnam frugalem aſſidet, principem tamen locum Epiſcopo Rex cedit. Paulò pòſt miſcet puer vinum, & SABINO porrigit. Hic Totila prehenſum clam manu poculum regiâ manu miniſtrat, nec tamen fallit oculatiſſimum cœcum. Capit hic & doctam fraudem beneficio ingenti penſaturus inter riſum, *Vivat* ait, *hæc manus.* Præmium igitur nobilis pocillator tulit, ſed malum alter maximum, qui auctor eſſe puero non dubitavit, ut merum veneno temperaret. Erat hic SABINO in ſacris Diaconus & longævo ſeni infulâ invidebat, ſuam (ut ipſe quidem putabat) hæreditatem, ſed contrà factum. Hoc enim etiam pervidens SABINVS egregium Ganymedem prælibare jubet. deprehenſus ille, & mortem longam, quam meruiſſe ſe viderat, alterâ morte, ſed brevi præoccupaturus impigrè ori poculum admovet. Sed rapit è manu Epiſcopus, &, i potiùs inquit, & Diacono nuntia venenũ

me

me bibere, cæterùm Episcopum illum minimè futurum. Simul cruce ductâ poculum siccat. Non SABINVM, sed Diaconum bibisse dixisses. Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem vulgò alienam se bibere ajunt. Id verum an sit, nescio. Alienam certè SABINVS mortem bibit. *Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 5.*

S. HELLADIVS C. 18. *Febr.*

PRimam ætatem maximamque vitæ aulicus HELLADIVS, alteram monachus, ultimam Pontifex egit; omnem ita, ut dubitem, quam sanctiùs. Rempublicam cùm adhuc administraret, latere jam tum sub purpurâ monachũ deprehendisses, ita modestia hanc ornabat. Ergo igitur quoties via ad monasterium Agaliense ferebat, descendere HELLADIVS ex equo, amissoque famulorum & clientum grege, Dei servis operam suam locare, furnoque instruendo ligna comportare iis humeris, quibus regni onera solebat. Quantum Superi! refert, quibuscum familiaritatem ineas. Consuetudo hæc sancta paullatim omnem mundi pulchritudinem ex animo HELLADII delevit, & id denique potuit, ut sanctissimus aulicæ servitutis transfuga pro pileo cucullum inter non ignotos jam Sodales quæreret. Dedere & hunc & monasterii præfecturam insuper. Mox Toletana quo-

quoque infula invitum texit. In hac maxima gemma eminebat ultima modestia, quâ iterum mendicabulorum societatē purpuratus ambiebat. Atque hos quidem ita foveri ab illo vidisses, ut spiritum illius ex horum pendere crederes. Obiit annis meritisque gravis, cùm literis mandare nihil voluisset, pluris faciens scribenda facere, quàm scribere facienda. *Ex Ildeph. & Bar. Not. Mart.*

S. AVXIBIVS E. 19. *Februarii.*

AVXIBIO patria Roma fuit; natales & census patritii; indoles à primis annis in Christianam religionē prona. Tam nobilem civem in exilium, qui minimè debebant, parentes egerunt. Cùm enim nuptias, ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur, non posset aliter quàm fugâ declinare, in Cyprum abiit felicissimus exul. Nam fausto pede cùm in Marcum Barnabamq; offendisset, ab illo fonte sancto tinctus & Christianis junctus est. Mox doctor pietatis ex discipulo factus, cùm primitias Deo sacrificulū Iovis peperisset, à Paulo magno Episcopus Soluntis est creatus. Mira dictu res. Vnicus Christi miles AVXIBIVS totam sub jugum Evangelii urbem misit, & ne AVXIBIO careret, alterum Auxibium accivit, & successorem in munere legit, consi-

lium Deo probante. Nam fuit cùm sub arbore somnum cepit hic Auxibius, & noster superveniens spectavit ingens formicarum agmen à latebris suis ad dormientem iter instituere, vatesque futuræ dignitatis caput ejus in coronæ formam ambire. Itaque Auxibio infulam reliquit AVXIBIVS moriens. Tumulum ejus asylon ajunt fuisse morbidorum. Quin cum ad hunc è Papho accurrerent XL. ab orco infessi, obvius ipse AVXIBIVS his prodiit, & cedere sibi, ut æquum erat, è viâ dæmones fecit. *Ex Surio.*

B. CONRADVS PLACENTINVS C.
19. *Februarii.*

DVm feras venatur CONRADVS, ipse venator cælo fit præda. Etenim cùm, quòd feræ dumetis se abdidissent, irâ succensus silvas quoque succenderet, facinusq; id nescio quis pauperculus laqueo jam jam lueret, accurrit CONRADVS, & innocentem confessione suâ, damnũ nummis redemit. Subinde iterum silvas saltusque, sed sanctiùs jam amavit, & in loco, quem hodie etiam nomine suo nobilitat, vitam solam agere instituit, jamque cælum captare, cælo retia ponere. Verùm cùm vicissim retia illi Cupido strueret, artes fugiendi nuper à feris doctus in vepres se nudum abjecit, indeq; iterum sau-

ſaucium Cupidinem riſit. Porrò adoleſcenti ſcelerato, & jam jam haſtâ è cælo transfigendo clypeum preces ſuas objecit. Hoſpitē Epiſcop.Syracuſanum cùm haberet, quatuor in ſymbolam à cælo placentas accepit, aliàs pro operis panes recentes. Alii cùm carnem illi ſuillam feria VI. appoſuiſſent, juſſit hanc in piſcem abire, calumniamque impactam oſtenſis ſpinis, ſquamiſque eluſit. Mortuus in genibus tamen deprehenſus eſt ſtationem ſuam tenere. funus ultrò luxit ſive laudavit potiùs æs campanum Neti & Hyblæ, utraque civitas cùm ſibi corpus vindicaret, Hyblenſes neque movere, Netini facili negotio loculum auferre potuerunt, puto quod propior Netinis jam aſſueverat cum illis habitare. *Ex Ferrar.*

S. EVCHERIVS EP. 20.*Febr.*

EVCHERIO naſcituro inſulam Aurelianenſem Angelus promiſit; dedit deinde hanc Carolus Martellus; ſed idem, cùm aures calumniatoribus præberet, peſſimo conſilio ademit. Excepit Colonia exulē parum jam morantem, quâ in parte exilii potiſſimùm viveret, cùm exilium eſſe totum orbem non malè jam tunc credidiſſet, cùm Monachum priùs quàm Epiſcopū induit. At verò gravius jam erit Carolo cælo exulare. Certè EVCHERIVS dum inter

preces inferorum ergastula contemplatus est, vidit hunc ipsum Carolum non jam purpurâ, sed ignibus ardere, didicitque ob manus sacris injectas spoliisque pauperum ditatos milites (time ætas nostra) corpore quoque jam pœnas dare. Atque EVCHERIO si fidem non dedit Gallia, certè tumulo potuit dare, qui apertus præter ignium vestigia vacuæque tumbæ custodem draconem, nihil ostendit. Itaque, qui exulare virtutem regno jusserat, tumulo etiam exul fuit, cùm interim EVCHERIVS cælo receptus rideat illos, qui patriam in terris quærunt, neque vacuum Gallis tumulum ostendat, quando in illo cœci oculos suos, claudi pedes, miseri passim omnes salutem reperiunt. *Ex Surio.*

SS. MAVRITIVS & SOC. MM. 21. *Februarii.*

NVnquam tam fortiter pro suâ urbe Romanus miles, quàm pro fide Romanâ MAVRITIVS cum sociis depugnavit, Thebęæ Legionis Antesignano ut nomine, ita virtute par, & cum eodem Religionis hoste Maximiano Apameæ compositus, quem prior ille Agauni in Galliâ superavit. Pugnabat tyrannus in pium agmen vinculis, flagris, uncis, equuleo, ferro ac flammis; ingerebat quidquid telorũ carnificum turbæ suggerebant. Sed stabat immota

ad

ad hæc omnia fortissima Martyrũ phalanx: gaudebat in vinculis, ridebat ad flagra, hebetabat uncos ac ferrum, ovabat in equuleo, in flammis triumphabat etiam. Quare ad dolos confugere coactus Imperator, cuniculis invictum MAVRITII animum tentare aggressus est. Addicitur proinde morti filius Photinus, & per hujus jugulum parentis cor petitur; sed repulit affectum paternum facilè Christi amor, & vicit iterum in filio parens. Locus erat medius paludem inter & flumen, muscis, vespis, & id genus animalculorum examinibus infessus. Hîc ultimùm committit Maximianus. Pendet in oculis paternis filii corpus, scopus omnium militum jaculis ac sagittis; & quot mortuum accipit vulnera, tot vivo parenti reddit. Stat interim nudus in acie cum suis MAVRITIVS, palo alligatus, melle illitus, innumeris vesparum aculeis confossus, & tamen vel sic etiam victor triumphat in parvis bestiolis maximum tyrannum; mortemque demum obit melle, quo manabat, dulciorẽ. *Ex Men*

S. PETRVS DAMIANI.
22. Februarii.

DVbites magísne primò fortuna PETRVM, an PETRVS deinde fortunam fugerit. Infans fame sitíque periisset, nisi ubera, quæ mater dicam

an noverca? morituro negaverat, aliena nutrix præbuisset. A fratre natu maximo porcis pascendis præfectus cùm nummum reperisset argenteum, cogitanti in quas potiùs illecebras eum expenderet, sanctior cogitatio persuasit Sacerdoti dare sacra facturo. A Damiano denique fratre, cujus velut patroni nomen posteà tulit, literis admotus, eas primò celeriter didicit, mox etiam applaudente Italiâ docuit; sed memor injuriarum, quibus mundus eum exercuerat, blandientem jam & ipse aversatus, inter summos honores, corpus cœpit duriter habere, æstum libidinis rigentibus aquis mergere, sub veste splendidâ cilicium occultare; denique inter Anachoretas se abdere, ibique è discipulo magister sanctioris vitæ miraculis coruscare. Tantam virtutem Pontifex purpurâ ornavit; quam cùm nemo unquam digniùs, & majore Ecclesiæ bono tulisset, anno M.LXXII. cum vitâ posuit; vel eo solo nomine, quod Officium Horarium D. Virgini sacrum in memoriam & usum pristinum revocavit, omnibus Sodalibus memorandus, ex cujus divinissimis scriptis, vel hos versiculos, quos suo tumulo inscripsit, recoluisse operæ pretium sit:

Vive memor mortis, quò sēper vivere possis:
Quidquid adest, transit; quod manet, ecce venit.

Quam

Quam benè providit, qui te male munde reliquit,
Mente priùs carni, quàm tibi carne mori.
Ex Surio & Baron.

S. MARGARITA POENITENS.
22. Februarii.

MARGARITAM hanc in Perusino agro invenimus: nitorem ejus in juventa Amor turpis extinxit, restituit deinde D. Francisci disciplina. Viro nobili olim, imò Veneri serviebat. Is domo quandoque abiit, cane comitè. Hæc post dies non multos lacinia prehensam MARGARITAM ad struem lignorum deduxit, oculis, latratuque rogare visa, ut ligna amoveret. Amovet, Dominum agnoscit; sed jam mortis larvam. Enimverò exhorruit, & in alieno vultu suum contemplata, formā, mundum, & ante omnia vitam priorem lacrimis damnat. Et abluerunt hæ brevi latentem in cœno MARGARITAM; vitæ rigor velut scalpellum pulcherrimam reddidit, ut jam prodigiis splenderet. Et primò, ne VIRGINIS immemorem putes vixisse, id precibus exoravit, ut dolores, quos stans illa ponè crucem pertulerat, etiā ipsa persentisceret. Sensit, & sub horam tertiam inter manus multorum collapsa, inde horâ nonâ morienti Christo commori, nec nisi sub vesperam redire in vitam visa est.

Aliàs Crucifixo inhærens multa gemitibus rogabat, cùm è cruce Christus: *quid vis misera?* Illa *nihil aliud præter te Domine.* Ignosce MARGARITA, avara nimiùm es. aut verò dic, poterásne amplius exigere? *Ex Ann. Minorum.*

S. LAZARVS CONF.
23. *Februarii.*

PIctorem pingimus, utinam suis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Divos depinxit! LAZARVS est Monachus idem & Apelles, sed sanctior illo altero, ut qui non jam Veneres Cupidinesque (oculorum laqueos) sed VIRGINEM & in VIRGINIS sinu VIRGINEM AMOREM, aliosq; cæli indigetes animare penicillo solitus est, eoque studiosiùs, quòd sub eadem tempora Theophilus Imp. sublata è medio omnia Divorum monumenta vellet, omnibusq; pœnis in eos sæviret, qui non conspuerent hæc pedibusque calcarent. Pugnabat ergo contra barbarum furorē doctâ manu LAZARVS, & peniculo reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleverat, vel deformarat. Captus igitur & ultimis tormentis excarnificatus in ipso tamen carcere tot trophæa de Theophilo posuit, quot iconas Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enimverò excanduit irâ tyrannus, ferroque & ipso candenti patro-

patronas Divorũ manus eò usque fœdum in modum adussit, dum exanime corpus dolori succumberet. Neque sic tamẽ afflictus manus victas dedit LAZARVS, sed precibus Imperatricis vitâ donatus continuò in fano D. Baptistæ ejusdem imaginem exornare aggressus est. Idem in aliis templis, sublato è vivis Theophilo, factitavit, felici semper manu, etsi non haberet jam manum. *Ex Curopal. & Zona.*

B. NICOLAVS C. 23. *Febr.*

NEsciunt, qui aras struunt ornantque quàm propè absint ab eo, cui struunt, cui ornant. At scire poterunt, si velint. Audierat jam vocantẽ DEVM NICOLAVS, & monachum indutus aram curabat, cùm Christus talem illi se objecit, qualis inter Apostolos obambulare terras visus est, & iteratò ad signa sua illis verbis invitavit: NICOLAE *sequere me.* Nimirum erat hoc currenti stimulos addere, contra quos toties hodie (cum DEVS à mundi uberibus avocat) ignavi cunctatores calcitramus etiam. Nec adeò multum temporis abiit, cùm NICOLAO facienti amicus Christus non jam post cancellos, hoc est panis nubem, sed qualem Angelorũ oculis homines invidemus, prospicere visus est; ut post tantos Numinis favores minùs jam mirer familiarem

liarem NICOLAI cum beatis Alitibus consuetudinem; qui, cùm dæmon malus Divum per fenestram jam jam in præceps ageret, auxilio officiosi advolarunt, territumque in geminos choros divisi animarunt, mox etiam oculis omnem, quæ in ipsis amatur, spectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter insultus dæmonis fluctuanti præsentem opem tulit. Sed ego modestiam miror animi in NICOLAO. Prior omnibus in monasterio cùm esset, ut postremus esset, frustrà diu supplicarat; tandem orando undecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, cælum exoravit. Ergo tanti putavit honores vendere, quanti hodie emerent alii. *Ex ligno vitæ Arn. VVion.*

S. MATTHIAS APOST.

24. Februarii.

QVem locum scelere infando & morte infami vacuum Iudas fecit, eum hodie MATTHIÆ virtus occupavit, numerumque numero suo carentem felicissimè instauravit, cùm nobilissimo Candidato cæli etiam vota suffragarentur. Ergo postquã orbi bellum movere placuit, MATTHIÆ provincia decreta est Iudæa, ob infensissima populi in Christum odia, longè id temporis difficillima. Sed magnis animis hanc ag-

aggressus MATTHIAS facilè debellavit. In Æthiopiam quoq; excurrit. Ibi pugnatum verbis ac prodigiis persæpe, & expugnati multorum animi Christo, & MATTHIÆ deditionem fecerunt. Intereà successu rerum felicissimarum rumpebantur Pontifices, uti populi, ita odii in Christianos principes. Neque tamen aliud, quàm triumphum parabat invidia. Hunc concessit Pseudopont. cùm mortem indixit. Magnum deinde fecit populi concurrentis furor. Ornarunt præ reliquis testes duo mendaces iidemq; carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium symbola accepit, velutique triumphi sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer suus pompæ honor constaret, secures, quæ præferri aliàs solebant, ipse triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

S. TARASIVS EP. 25. *Februarii.*

PEr gradus honorum, ex quibus alii præcipites ire solent, ad astra TARASIVS evasit. Consul principiò, tum inter eos, qui ab arcanis literis Imperatoribus erant, Princeps; demum Archiepiscopus Constantinopolitanus insulam, quam alii gemmis ornant, ipse virtutibus ornavit. Has inter easq; multas & pulcherrimas potissimùm emicabat animi demissio, quâ TARASIVS pau-

pauperibus, quos multos & alebat & vestiebat, quotidie cibos ex suâ mensâ submittebat, ipse carptor & persæpe (sub festa Paschalia præcipuè) ipse dapifer. Atque hâc ille virtute tantum abest, ut auctoritatem suam, quâ erat, imminutum iret, ut talis etiam Imperatoribus fuerit formidandus. Supplicem certè ad Aram, quem regiæ cohortes per vim abstraxerant, reddi sibi suus ipse Fecialis fecit. Constantino Imperatori, auctore amore vago, repudium meditanti facientiq; unus ferè sese opposuit, purpuramque purpuræ, coronã coronæ, sceptroque augustius pedum objicere non dubitavit. Quid? quòd vel mortuus vivo Leoni Imperatori terrori fuit. Cùm enim hic nomine etiam suo crudelior templa passim, & in his imagines Dei Divorumque vastaret, somniavit, TARASII imperio, à nescio quo Michaële se confossum. Et risit fortè mortem, cùm vigil vivere se vidit; sed die sexto à Michaële Balbo confossus potuit dehinc sine superstitione somniis credere. *Ex Surio.*

S. PORPHYRIVS EPISC.
26. Februarii.

PORPHYRIVS Hierosolymæ æger quotidie loca sacra cùm pedibus nõ posset, genibus obambulabat, expeditissimã viam ad cælum credens, Christi vesti-

vestigia. Et fuit cùm ad pedem Calvariæ montis triste oculis spectaculum, jucundum tamen animo objectum est, Christus cruci affixus, & ponè felicior è geminis latro. Igitur cùm latronis verbis etiam PORPHYRIVS Servatorem compellasset, jussit hic descendere latronem è cruce, & opem ægro ferre. Descendit, osculum tulit, manuq; peramanter prehensum ad Christum, ut secum itaret, invitavit. Intereà properanti obvius ipse in amplexum Servator ruit, jussitque dulce onus crucem suam ferre. Tulit lubens & verò laboris pretium sanitatem abstulit. Proinde sacris initiatus PORPHYRIVS, & custodiæ sanctissimæ Crucis præfectus est. Vltimò Pontifex Gazæ inauguratus signo crucis pluviam è cælo supplex evocavit, infamem Veneris statuam dejecit, & Manichæam mulierem elinguem reddidit; probavitque hunc in crucē amorem ipsum Numen, quando lapsos in puteum tergeminos pueros salvos parentibus reddidit, & miraculosâ cruce insignitos. Illud ad posteros memorabile, cùm fana Gazæ nobilissima superstitioni paterent, neque demolitionem horum impetrare jam ab Arcadio posset, supplicasse PORPHYRIVM vix nato Theodosio, & cùm hic alieno nutu assensum præbuisset, votorum tandem potitum omnia Deorum templa destru-

destruxisse, Deo deinde aliud in Crucis formam ædificasse, & cineri suo, & famæ monumentum. *Ex Metaphr.*

S. ATHANASIA 27. *Februarii.*

ATHANASIÆ ANDRONICVM suum junximus, injuriam facturi utriq; si nunc demum divortium inter eos fecissemus, quos tot miracula junxerunt. Igitur Antiochiæ agebant sanctissimi conjuges, opesque, quæ multæ illis erant, cum cælo communes habebant. Trientem primum miseri, alterum viri religiosi auferebant: ultimus domesticis usibus cedebat. Heredes cùm binos sustulissent, placuit exinde castitati potiùs, quàm liberis operam dare. Intereà illos etiam uno die cælum rapuit. ATHANASIA, ut impotens ferè matrum dolor est, immoritura mortuis videbatur; sed Iulianus martyr, in cujus templo liberorũ manibus parentabat, docuit liberis cælum non invidere. Quin imò invidit, sed rectè, uterque parens; &, ut eodem conniteretur, toto asse in miseros abjecto, in diversa cœnobia abiit. Iam anni iverãt XII. cùm una ambos cupido incessit ad sacra Solymæ loca visendi. Itaque idem paulò post iter jungunt, & agnoscit ATHANASIA incognita (virum, quò tutiùs peregrinaretur, pudor induerat) ANDRONICVM suum. Salute datâ accep-

acceptaque iter silentio transigitur. Inde regressos excipit eadem cella, alterosq; XII. annos ANDRONICVS cum ATHANASIA habitat nescius novi conjugii. Virum nempe crediderat. Et erat: mulierem tamen mors & schediasma ponè caput repertum prodidit. Igitur corpus palmis coronatum, & elatum triumphi speciem non funeris præbuit, diuque nihil aliud in ore omnium quàm *Fœmina monachus, & monachus coniux* fuit. *Ex Surio.*

SS. LVPICINVS & ROMANVS CC.
28. Februarii.

EAdem studia, & vitæ rationem eandem audies in LVPICINO, & ROMANO, ut meritò fratres credamus germanos fuisse. Ambo siquidem virginitatem à teneris coluere; ambo hostes, qui ad nuptias impellebant, heu! nimiùm fortes, parentes habuere. Pugnavit tamen pro filiis fortior in hos mors, & illi pudorem in eremum extulerunt. Hîc etiam cùm solos se crederent, soli non erant. Aderat hostis orcus, & crebrâ lapidatione tyrones animos terrebat, jamque in eam desperationem adduxerat timidos, ut in patriam repedarent; cùm ex itinere à matronâ piâ de turpi fugâ notati erubuerunt viris animos à fœminâ addi, &, ut admissum dedecus eluerent, subla-

ſublata manibus Crucis ſigna in hoſtē iterum verterunt, totaque victores eremo fugarunt. Tum denique cùm ad ſigna mortalium plurimi, qui contra mundum nomen darent, concurrerent, terna caſtra, terna cœnobia ſunt metati, more veteri omnem inde mulierem proſcribentes. Stipendium inſuper cælum dedit, cùm LVPICINO defoſſas opes oſtendit. Luxum tamen hic, & delitias ciborum ſeverâ diſciplinâ damnavit, eamque ob cauſam ſigna duodeni turpiter deſeruerunt. Sed his quoque reditum ad ſtationem ſuam ROMANVS precibus ſuis impetravit. Idem cùm apud leproſos divertiſſet, ſordes pedum aquâ, tactu verò ſuo omnem in corpore lepram abſtergens, divitem hoſpes ſymbolam ſanitatem reliquit. *Ex S. Greg. Turon.*

MAR-

MARTIVS.

S. SWIBERTVS EPISC.
1.*Martii.*

HVjus etiam ſplendorem multò antè quàm naſceretur, ſtella nũtiavit, in matris lectulum viſa delabi. Propitium certè ſidus in SWIBERTO Hollandi, Daci, Lotharingi, Brunovicenſes, Friſones, Weſtphali, Saxones, Colonienſes aliiq; agnoſcunt, ut quibus omnibus fidem ille in ſuperſtitionis nocte prælucere cœpit, cùm primùm anno quinto decimo inter viros religioſos adlectus fuit, multò magis poſteà, cùm facere hoc impoſitum munus Epiſcopi juſſit. Sed & Numen calculo ſuo Apoſtoli officium confirmavit, quando vinctum à Germanis, miſſo genio bono, è carcere eduxit. Teſtes porrò dicenti acceſſerunt præter alios cœci, ſurdi, muti, dæmones adeò ipſi & tres demortui; illi ſani omnes à Divi manu, hi vel pulſi, vel in vitam revocati. Atque hos inter adoleſcentem memorant, cui vocabulum Splinterus erat. Hic SWIBERTO templum amni ſuperſtructũ ſacrante, dum cymbâ ludit incautus, excidit & aquis hauſtus mœrore feſtum diem contaminat. Parentes alieni à divino cultu defunctum in

fanum proximum inferunt, & frustra omnibus precibus armatas Martis aures pulsant. Nimirum vitam ille redderet, qui aufert omnibus? Quod tamen hujus non potuit, IESV nomen invocatum à SVVIBERTO potuit, & puer in vitam revocatus plures à superstitione revocavit. Denique stella nobilis SVVIBERTVS cùm diu in terris egisset, locum suum, ex quo venerat, repetiit. *Ex Surio.*

S. CEADDA EP. 2. *Martii.*

MOrtem ut ne timeas, time Lector: neque enim illi olim timent, qui nunc timent; id quod CEADDA Merciorum & Lindisfarnorum in Angliâ Episcopus manifestum faciet. Obiit ille anno post orbem restauratum Septuagesimo secundo supra sexcentesimum. Gremium mortuo MARIÆ templum præbuit, ipse ægris asylon tumulum suum, cujus pulvis haustus morbidis quamplurimis saluti fuit. Cæterùm solitus est, dum vixit, quoties vehementior cælo ventus insurgeret, humi se abjicere magnisque vocibus *Misericordiam* DEI implorare; jam cælo graviùs succensente, & fulgura tonitruaque miscente, ad templum fugere & aram; neque ibi priùs sibi à lacrimis temperare, quàm iterum Sol rideret. Causam interrogatus, respondit, ex his veluti præ-

præludiis æstimare se illum supremum ac decretorium diem. Vtique minùs tunc hominē fulgurantes judicis oculos, & fatalem ab arcu sententiam detonantē laturum. Sed talis CEADDA nunquam magis serenum cælum quàm moriens aspexit. Siquidem septem continuis diebus aspectabiles è cælo Angelos habuit, qui ad cæli gaudia invitarunt emeritum, utque aures faciles impetrarent, ah! quali musicâ has demulserunt. Vltimò cum iisdem frater CEADDÆ adfuit, qui cùm nuper adeò in cælum ivisset, viam scilicet nunc germano monstravit. *Ex Bedâ Histor. Eccl. Gent. Angl.*

S. VVINVVALOCVS C. 3. *Mart.*

EX regio sanguine Anglorum se ortum VVINVVALOCVS vel ex hoc ostendit, quòd puerulus jam omnia præ se despexit, id demum regium ratus non terræ particulam aliquam, sed omnem omnino pedibus mundum subdere. Sed religionem cogitanti obstitit pater, magnum apud filios nomen, & pietatis hodie etiam remora. Disjecit tamen etiam hoc obstaculum fulmen, quod deprehensum in campis patrem tam diu humi afflixit, dum filium cælo, & religioni non invideret. In hanc receptus magnis statim ostentis cœpit eminere. Illud, puto, multis

non lectu minùs, quàm ſcriptu nobis jucundum erit. Sororcula WINWALOCI anſerem domi habebat familiarem. Huic dum incautiùs (ut ferè fit) colludit, ecce in vultum delitias facientis hic involat, ſerratoque oſculo oculum exſculpit deglutitque, heu! nimis delicatum nequam ſtomacho cibum. Luſca puella alterum etiam oculum plorando videbatur amiſſura, cùm cæleſtis Alitis monitu WINWALOCVS ſupervenit, prædonem oculi anſerem medium ſecat, erutumque oculum loco ſuo reponit, ipſum etiam anſerem ad gregem ſuum amittit, nimis miti in improbum animal ſupplicio. Sed quid anſeres reprehendimus? libentiùs audiemur WINWALOCVM laudare, qui centies & nocte, & die in genua ſe abjicere ſolitus, cùm obitum ſuum pridie ab Angelo didiciſſet, fecit mane, & ad aram ipſe quoque victima placidiſſimâ morte procubuit. *Ex Surio.*

S. KVNEGVNDIS AVGVSTA V.
3. *Martii.*

NVlla tam in diademate KVNEGVNDIS gemma, quàm in ipsâ KVNEGVNDE virginitas ſplenduit; quæ ut cæli oculos mirè recreavit, ita Cacodæmonis uſque adeò perſtrinxit, ut quando extinguere non poterat, offuſcare ſaltem ſiniſtris apud animum

HEN-

HENRICI suspicionibus sit adnisus: Sed provocavit ad flammas judices innocentia, & innoxius à ferro candenti pes egregiũ inculpato animo testimonium dixit. Porrò cùm tori castissimi custodem mors abstulisset, verita KVNEGVNDIS tantum thesaurũ mundo concredere, in Caufungensem, quem ipsa struxerat, Parthenonem cum eo se abdidit; cujus disciplinã cùm Vta neptis ejus laxaret, verbis sæpiùs nequidquam increpitam, tandẽ etiam manu objurgavit, & digitorum luculentas notas in genâ ictæ reliquit, nullâ deinceps arte confusas vel deletas: morituræ de cælo Henricus obviàm iit, ad sistendũ Iudici orbis miraculum, Imperatores conjuges sed virgines: ad tumulũ ejus multis vita reddita; qui cùm KVNEGVNDEM matrem suam salutarent, probarunt immeritò virginitati sterilitatẽ objici; quid? quòd nec ipsa gleba, sub quâ virgo cubat, infæcunda fuit, sæpe in thus & far conversa, persuasura mortalibus, nec fragrantiorem esse castimoniâ virtutem, neque felicius ullum germen. *Ex vitâ apud Gretserum.*

S. CASIMIRVS C. 4. *Martii.*

CASIMIRVS Casimiri Regis Poloniæ F. necdum ephebis egressus in ipsa jam adyta sanctitatis est ingressus. Coronam Vngariæ quanto alii studio

vel ambire vel rapere ſolent, tanto ille repellere à capite ſuo adlaboravit. Summâ hyeme nudis pedibus noctu templa obibat; purpura non corpus, ſed ciliciũ tegebat: ſomnum humi capiebat, gnarus nuſquam alibi tam ſecuros caſtitatem ſomnos dormire. His ſtudiis occupatum morbus invadit. Lamentantur parentes; illacrimatur aula; adgemiſcunt regna. Circumſtant intereà lectulum medicorum turbæ, medicinam facilem nuptias ſuadent, conceſſam ægro voluptatem. Sed noluit ille vivere, nobiliſſimâ animæ parte virginitate emortuâ. Itaque ne non virgo moreretur, juvenis moritur, dignus qui in omnium ore ac calamis vivat. Et verò vivere etiam poſt mortem Poloni compererunt, cùm candidiſſimo equo invectus contra Moſchos moventibus Dux adfuit, & traductis per aquas compendium ad nobiliſſimam victoriam monſtravit. Quin cùm anno obiiſſet à pariente VIRGINE M.CCCC.LXXIII. anno deinde M.DC.IV. corpuſculum virgineum unà cum verſibus, quos in laudem VIRGINIS panxerat ſecumque tumulo inferri mandaverat, integerrimum eſt repertum. Legant hoc ii, qui inſuper habent mactare quotidie caſtitatem; cui tamen mors ipſa non niſi volenti vim facit, quin mortuæ etiam timet manus inferre. *Ex vitâ.*

S. CO-

S. CONON M. 5. *Martii.*

INter primos Ecclesiæ flosculos CONONEM etiam numerabis, ut quem ætate Apostolorum floruisse scribunt. Huic etiam nepotum magis, quàm virtutis cupidi parentes uxorem obtruserunt. Sed CONON è sponso Paranymphus factus virgini auctor fuit, in Christum potiùs amores suos transferret. Ita virgo uterque conjux vixit. Vt tamen non steriles fuisse autumes, Christo parentes suos genuit CONON, magnamque aliam, & nunquam morituram posteritatem miracula post se reliquit. Ipse Angelorum primipilus Michaël visus edocuit CONONEM, quî rite sacris undis tingendum se præberet, epuloque sacro scitè hospes accumberet. Dolebis credo, qui hæc legis, juventuti similem magistrum deesse. At cælum id ingemiscit potiùs, magistro huic similes hodie discipulos, Conones deesse. Sed quid discipulum voco, qui doctor sanioris doctrinæ parentibus, quemadmodum diximus extitit, eosque non nasci modò Christo, sed mori pro Christo docuit; ipse quoque flagris ad columnam religatus, & ad internecionem flagellandus, nî invitum tormentis Christiani eripuissent? Superstitionis hostis maximus palàm orcum fateri coëgit, nihil Numinis

ſibi ineſſe, fueruntque mali dæmones ludus CONONI. Certè pro imperio ſuo in illos, alios agris cuſtodes addidit, alios teſtis clauſos terrâ abdidit, & orbe terrarum vel mirante vel ridente, ædes inædificavit peſſimis fundamentis. *Ex Menæis.*

S. FRIDOLINVS C. 6.*Martii.*

FElices exules, qui ut patriam quærant, exeunt patriâ! His FRIDOLINVM jure accenſeas. Hibernus domo ex primâ nobilitate, tunc gentilitia decora ſe aucturum credidit, ſi ſuperſtitionem expugnatum iret, patriamque fidem extra patriam proferret. Igitur fidei ſigna Rauracis aliiſque Rheni accolis intulit, & rebelles nuper cælo animos longè plurimos debellavit. Sub hæc viſum eſt rei Chriſtianæ tutandæ munitionem cœnobium exædificare. Id, quod hodie videmus, Sæckingenſe eſt, cui condendo Vrſus vir apprimè nobilis patrimonium ſuum devovit. At invidia etiam hîc cælo divitias ſuas invidit. Doluit frater Vrſi Landulphus in hereditatem paternam ſecum DEVM venire, & homo, fratre demortuo, auſus eſt DEO ſua eripere. Magis FRIDOLINVS indoluit; &, quia teſtis è vivis nemo unus ſuppetebat, ad mortuos provocavit. Audit in tumulo Vrſus, prodit & cum FRIDOLINO millia paſ-

passuum V. Ranckurchium (ibi enim fortè jus Prætor dicebat) contendit, testis utique omni exceptione major. Nempe minimè placere Landulpho judicio cum morte contendere; ultro etiam suam portionem heredi DEO cedere, & assem jam promittere, qui semissem nuper negaverat. Quid ad ista vos, quibus hodie hereditate suâ cælum excludere familiare jam est? imò vos, quid? qui donatam à Majoribus vestris ereptum iterum itis. Ad illos, ad mortuos inquam provocant sacra & sacri homines. Non surgunt, dicitis? at timete. Surgent. *Ex vitâ.*

S. COLETA V. 6. *Martii.*

COLETA in vivis jam ea spectacula meruit, quæ puris mentibus CHRISTVS olim promisit, ut quæ Hunc & Cælites alios familiares quotidie in oculis habuit. Quare vaticiniis ac miraculis clara, & à D. Ioanne Apostolo, anulo CHRISTO desponsa, ab hoc ipso tandē in cælos deduci visa est. Epulum Eucharisticum ingenti fame appetiit; & hinc, favore in paucis memorando, eundem convivatorem & cibum quandoq; nacta, CHRISTVM è CHRISTI manu accepit. Aspera quæq; ferre ejus amore ita avebat, ut omnes Martyrum cruciatus lubens volens persenserit, toties prope Martyr dicenda, quot

Martyres cælum numerat. Sed ad id impulit nimirum Servator, qui ei tormenta, quæ exantlasset, quibusque membris, singula ipse omnia enarravit. Addo, quod primo omnium loco erat ponendum. Precanti in conspectum MAGNA MATER se & FILIOLVM suum dederat; sed non eum, qui è sinu vel MATRI vel COLETÆ arrideret, sed qui unum jam toto vulnus corpusculo, lacrimis suis commiserationem videretur atque opem exposcere. Adjecit FILIO adgemiscens MATER, illam etiam hodie facinorosorum crudelitatem esse: utiq; pueritiæ cumprimis, quæ vix natum CHRISTVM, vix ipsa nata, non jam uno concidit vulnere. Quin quod placet prævenire Iudæorum manus: puerum CHRISTVM in crucem pueri agunt, nec semel agunt. Superi! quid gigantes facient, quando bellum cælo pumiliones inferunt? *Ex Steph. Iul.*

S. THOMAS AQVINAS C.
7. Martii.

THOMAS Aquinatium Comitum sanguis, infans oblata fortè in schedâ verba, quibus MARIAM salutamus, illico devoravit, bellaria omni infantiæ danda. Puer in bullâ suâ mundum agnovit, eoque ad D. Dominici castra confugit; sed retractus à tam generosâ fugâ egregiam pugnam edidit,

dit, Veneremque ab inimicis domesticis subornatam, & faces sibi admoventem, raptis è foco armis, in fugam agens novo stratagemate ignes ignibus elusit. Ita ubi debellatum est, victoriam gratulati Angeli, balteo virginitatis victorem exornarunt. Ille posteà doctrinam virtuti socians, ita de Republ. Christianâ meruit, ut inter Doctores sanctiores Princeps habeatur. Certè præclaram censuram CHRISTVS è cruce tulit illis verbis: *Bene de me scripsisti Thoma; merces tua quæ erit?* Superi, quibus studiis veteres verbum illud BENE emendicarunt! De stipendio quid dicam? dum præter ipsum, de quo scripserat, petiit nullum, majus non potuit petere. Ad aram porrò cum fecisset, solenne habuit facienti deinde alteri pro ministerio assistere, ut qui idem amant facere in pietate discipuli, illud facere se sciant, quod prior Angelicus Doctor fecit. Denique in unam DEI gloriam conjecit oculos; atque hinc à morte stellâ pectus insignis, dixit eam purâ animi intentione se meruisse. Itaque astra in quæ collimavit, facilè obtinuit: nos quia oculo non cælum amplissimum, sed scopum terram pusillam statuimus, toto cælo erramus. *Ex Surio.*

S.EQVI-

S. EQVITIVS C. 7. *Martii.*

QVod paucis datũ est, castitatis donum EQVITIVS Angelorũ beneficio consecutus est, qui omnẽ libidinis fomitem auferre à dormiente sunt visi. Qui nosse cupit, quî sibi Angelos tam demeruerit, noverit precibus id fecisse castis, quas si in carnis luctâ cũ EQVITIO plures funderent, plures etiam hostem funderent. Cæterùm rude donatus miles noster, nihilominùs pro castitate sedulus vigilavit. Quare cùm Basilium Magum recipere inter monachos cogeretur, palàm edixit dæmonem sub monachi larvâ latere, quã illi tunc detraxit, cùm virgo è velatis febri correpta unius Basilii opem inclamavit. Rectiùs enim EQVITIVS hanc curavit, Basilio medico extra septa monasterii ejecto. Alterum dæmonẽ ex alterâ virgine proscripsit. Sed ille bellè se purgavit, cùm otiosum lactucæ insedisse, & gulosæ dentibus ultro petitũ se & devoratum dixit, utique levi manu, quæ crucem duceret, abigendum. Porro alterum donum ab Angelo tunc tulit, cùm linguam ejus hic ferro tetigit, ut jam, etsi vellet, tacere de Deo non posset. Quòd tamen sui contemptũ in moribus etiam & vestibus præ se ferret, obsistere dicenti ad populum Pont. per nuntium cogitabat. Sed uterque aliter mo-

monitus à cælo, cœptis destitit. Mortuus deinde EQVITIVS tamen suos à Langobardorũ vi defendit. Cùm enim hi trucidãdos monachos à tumulo Divi abstraherent, hostibus hic alios hostes dæmones malos immisit. Ab his infessi Langobardi obsidionem scilicet cœnobii solverunt. *Ex Dial. S. Greg. l. 1. c. 4.*

S. PHILEMON M. 8. *Martii.*

DEdit hodie cœlo risum PHILEMON, cùm terris tantùm pararet, nimis doctus mimus. Apollonius Christianus sacrificare Diis jussus, cùm & scelus facere, &, ni faceret, pœnas dare metueret, auro PHILEMONEM corrumpit, jubetq; ut APOLLONIVM interim induat, dum sacrificet. Ille dum APOLLONIVM veste, vultu gestuque mentitus omnium oculos, &, quod mirêre, suos adeò fallit, repentè advertit non vestem modò, sed animum etiam Christianũ se induisse. Crucis signo (ipse se miratus) armat. Negat dæmonibus litaturum. Deniq; jam non agere Christianum, sed esse talis videtur. Nempe furere Apollonium exclamat Præses Arrianus, jubet tibicinẽ PHILEMONEM adesse, qui mulceret insanientẽ. Mox re omni intellectâ cachinnũ tollit, acclamat, plaudit, bellissimam fabulam multis laudat, nimisque bene simulasse PHILEMONEM Christianam religionem

nem ait. At PHILEMON seriùs jam soccos exuerat, & cothurnos induerat. Quare ad preces ejus tibiæ igne cælesti exustæ; ipse, cùm manus admovere, & aquam nemo auderet, à cælesti manu è nube aquâ primùm, mox sanguine suo, flagris cæsus, lustratus est. Inde unà cum vero Apollonio trajectis ferro pedibus per urbem raptatus. Vltimò ad arboris truncum religatus, & sagittis impetitus est. Sed hæ omnes vel in aëre steterunt, vel in arborem exerrarunt. Vna etiam viam relegit, oculoque judicis Arriani hæsit. Vidit tamen hic etiam, quam antè non viderat, fidei lucem, injecto (contrà quàm fieri amat) in oculum è PHILEMONIS tumulo pulvere. *Ex Metaphr.*

SS. XL. MM. SEBASTENI.
9. Martii.

AMbulaverat per omnes cruciatus impietas, & exhausta tellus nulla jam reliqua tormenta habuit; cùm ecce ad aquas, & aërem est itum. Nudi sub frigidissimo cælo XL. Heroes Sebasteni in lacu collocantur gelu rigente. Sed thermas putasses, ita nunquam aliàs major in omnibus ardor eluxit; si unum modò excipias, qui ex Martyre transfuga factus, ad balnea, quæ crudelis impietas, ut virtuti insidias faceret, ponè littus statuerat, sese recepit. Sed inve-

invenit ibi continuò mortē, qui vitam quæsierat, victurus, si mortem non fugisset. Intereà cælo coronæ XL. delabuntur, & singulorū martyrum capita ambiunt, dumque unam de custodibus aliquis vacare spectat, non negligenda regna, quæ cælo venirent, existimans, simul Christianum se clamat, simul in aquas insiliens numerum felicissimum restaurat. Hunc generosum unius saltū omnes tibiis fractis luère: quasi verò in cælum pedum passibus, & non animi iretur. Inde, ut nullū non elementum triumpharent, ad rogum rapiuntur. Sed dum Melithon negligitur natu minimus, ecce tibi mater adest Spartana, sublatumque in humeros ad cumulum reliquorum asportat, eo animo, ut superesset, unde animos morienti filio adderet. Exuisse hanc alii matrē dicent; ego meliùs meruisse de filio puto, cùm sic ad rogum humeris, quàm cùm olim utero ad vitam ferret. *Ex S. Bas. hom. 20.*

S. FRANCISCA ROMANA.
9. Martii.

COelum non terrā habitasse FRANCISCAM credo. Ita semper aut cælum cum FRANCISCA aut FRANCISCA in cælo fuit. Ægræ medicus D. Alexius astitit; Assisiū pergens itineris comitē ipsum Franciscū habuit. Gabriel modò inferos ei, modò cælos mōstravit.

Tute-

Tutelaris quoq; cum Filio Evangelistã nuper mortuo superveniens Archangelum se esse prodidit; nempe semper deinde aspectabilem habuit, invidiam Soli etiam sereno facturum. Certè ad ejus vultũ recitare VIRGINIS officium (& recitabat à primis annis quotidie) etiã nocte poterat; ipse concussâ solum cæsarie (fulmina prodire videbantur) orci larvas fugabat. Idẽ cùm perperam aliquid gestũ erat, erubescere visus, imò quandoque subducere se. Semel etiam FRANCISCÆ, quòdaurẽ profanis sermonibus licèt invita præbuisset, pugnũ impegit, quẽ quidẽ (audaces nos!) etiam cùm accersimus prætextata verba, non metuimus. Iam sub ultimos vitæ dies hic nobiliori Angelo locum cessit. Ipsa cæli REGINA sæpè sæpiùs aspectu suo FRANCISCAM recreavit, FILIVMQ; ad amplexus & oscula propinavit. Hic ipse quoties decumbenti assedit, dictisque animũ demulsit, vel mutus solatio futurus? quoties se cibũ præbuit? quoties, ut in amantis oculis luderet, in omnes formas se mutavit, & nunc nasci iterum agereque quæ puer egit, nunc pugnas veteres pugnare mortemq; obire iterum, triumphare iterum visus est? Sed & Agnum iterum induere, & ex lateris fonte illud nectar fundere sitiẽti voluit, quod omnes olim biberemus, nisi mundi lacunas sitiremus. *Ex vitâ.*

S. CO-

S. CODRATVS M. 10.*Martii.*

ADeste & aures advertite, qui matrē, qui ubera matris, & sinum clamatis molliculi: suum etiam Superis lac est. Matrem CODRATVS in cunis amisit, neque tamen non molliter est educatus. Etenim nube miraculosâ implicitum Numen fovit, & ambrosiâ scilicet enutrivit delicatum. O pluribus cæli hanc instillate, plures ut CODRATOS habeamus! Nimirum à cælo lactatus cælum sapuit, cælum spiravit CODRATVS, & cæli amore, etsi medicus aliorum prolongaret, suam ipse tamen vitam imò mortem contempsit. Ecce enim verberant crudelem in morem CODRATVM tortores. Aërem, non CODRATVM, verberant. Nunc minas Iason Præfectus, nunc blanditias ingerit & promissa. Surdus est Martyr. Raptatur cum sociis ad supplicii locum. Ad epulum ire sibi visi sunt, atque ut scires, quanto gaudio imbuti, cum cantu ivere, & illo, si judices vel Cælitum aures rogasses, longè suavissimo. Iam verò cùm capite sunt truncati, gaudio demum diceres exsiliisse. Terra quoque applaudens eo in loco, quem sanguine pinxerunt, fontem reddidit, sed qui Christianorum pro Christo mori volentium non pelleret, sed accenderet sitim. *Ex Surio.*

SS. MARTYRES ANTIOCHENÆ.
11. *Martii.*

ANno partæ ſalutis CCCVI. eò furor Imp. Maximini barbarus Antiochiæ pervaſit, ut neque famem crudelem extenſi per craticulas Chriſtiani lentoque igne aſſati exſaturare, neque ſitim cruentam flumina jam ſanguinis poſſent ſedare. Tantùm verò abfuit, ut ad hæc exhorreſceret Chriſtiana Philoſophia, ut ſponte ſuâ (Numine utique invitante) ad mortem per præcipitia & undas ruerent, promptiores ad excipiendam mortem, quàm ad inferendam tyrannus. Inter hos jure ſuo laudem hodie fert Matrona (Pelagiam Ambroſius dicit) cum filiabus geminis. Hæ Antiochiam ducendæ pulcherrimè ſe exornarunt, iterque fœminæ pede ac animo virili ſunt ingreſſæ. Ex itinere mater non quidem vitæ, ſed tamen pudori virginum timere cœpit, non ignara quoties hic ludibrio tyrannis fuiſſet. Et jam è geminis tyrannis plus puer Amor Maximino terrebat, cùm Numen animos addidit, ut è ripâ in ſubjectum flumen generoſo ſaltu ſe abjicerent, Venerem in regno ſuo expugnaturæ. Diu, veluti luſitabundæ choreas ducerent, ſecundo flumine deſcenderunt. Tandem hauſtas inter preces vortex placidè recepit. Corpora

pora undæ neque exanima disjunxerunt, imò ut favere Nymphis nostris scires, vestibus suis quàm decentissimè tectas ad littus exposuerunt, cùm littus æternum meliusque dudum animæ tenerent. *Ex Ambros. & Euseb. Chron.*

S. GREGORIVS M. DOCT. ECCL. 12. *Martii.*

VLtro mendicabulis januæ paterent, si latitantem in iis CHRISTVM, vel Angelum cerneremus. Tales hospites GREGORIVS habuit, & ob eam pietatem summum Pontificatum tulit. Ad hunc evectus inter primas curas habuit medicinam gregi suo quærere, quem pestilentia totâ passim Italiâ, sed Romæ potissimùm lacerabat. Placuit, morte tam atrociter grassante, ad MATREM VIVENTIVM confugere. Hujus proinde effigiem cùm totâ urbe supplicabundus circumtulisset, Angelum vidit, qui iratum jam diu capitibus ensem vaginæ redderet; & aërem noxiũ purgari vel inde animadvertit, quòd in eo cælestes voces, gratantes CÆLI REGINÆ de morte victoriã, audiit. Ita servatis domi civibus, foris etiam Christianũ Imperium amplificavit, adjecto Anglorum regno. Libros deinde lucubrare est aggressus, qui etiam hodie Doctorem suum SPIRITVM S.

probant, quem quidem ſpecie columbæ obvolitantem capiti ejus non unus vidit. Sed & ad preces illius Angelorum panis in carnem abiit, & hæſitanti feminæ fidem myſteriorum fecit. Tale columen Chriſtiani orbis ſubruere tamẽ Mauritius Imp. cogitavit. Sed mox impiæ mortis conſilium morte ipſe non unâ luit, toties mortuus priuſquàm moreretur, quot ſub ſecuri filios vidit mori. Ipſe idem fatum cũ conjuge contra omnium parentum vota ultimus ſubiit. GREGORIVM verò mortuum ferunt anno DCIV. ſed rectiùs vivere illum etiamnum, & immortalẽ vivere in ſuis libris dicemus. *Ex Surio.*

S. ISIDORVS C. 12. *Martii.*

ISIDORVM ruſticum virtus nobilitavit. Invidete vos, quibus honorum titulos vel cunæ alienæ donarunt, vel nummi turpiter mercati ſunt. Quòd ſi ridere ſerico cachinno terræ filios lubet, cur non eodem riſu excipitis Angelos, quos ISIDORI vicem, dum hic precatur, ſulcare non jam aërem pennis, ſed aratro terram, cuſtodire non jam homines, ſed hominis mulos, & baculo in lupos pugnare conſpicitis? Nimirum, quorum conſpectum vos horrorem, præſentiam nauteam ducitis, cum his nobiles cæli cives eſſe delitias ſuas putant; vos hircum interim his

his oletis; vobis cum omnia adsunt, omnia desunt; at ISIDORO cùm libuit, olla pultes dedit, & pauper mensa pauculis structa, hospites eadem totos pauperum manipulos admisit saturosque dimisit. Ite jam & sceptro imperate homunculis timidis. Opilio noster baculo rudi toti naturæ imperat, & nunc aquas jubet ire, ubi non sunt aquæ; nunc quos vos timetis morbos, &, quam vos fugitis mortem fugat. Vos generosos terræ vermiculos, ne in prædam cedatis ignobilioribus vermibus, frustra myrrhæ armant, frustra balsama propugnant. At ISIDORVM annos ab obitu CCCC. & L. integrum servavit virtutis odor, quando laudes illius pleno ore campana æra suopte motu impulsa cantarunt. Rectè igitur nobilitatem hanc anno M. DC. XXIII. Greg. Pont. Max. Cælitum honoribus condecoravit. Vos quoque qui largo pulmone nequicquam nobiles spiritus spumatis, è viâ cedite; Rusticus noster in cælo etiã reges præit. *Ex actis Canon.*

S. THEOPHANES C. 12. *Mart.*

PAtria THEOPHANI urbs regia Cõstantinopolis, parentes Isacius & Theodota fuerunt, è principe ambo familiâ. In locum patris demortui ipse Imperator subiit, trimulumque in aulâ suâ omnibus disciplinis erudiri fecit.

Sed animus etiam his altiora ſpectabat. Quare cùm nuptias, matre ita volente, effugere non poſſet, domum quidem ſponſam deduxit: cæterùm cùm Hymenæus in thalamum ſe penetrare vellet, clauſas fores ſtratumque non ſibi ſed virginitati reperit. Nempe ſponſæ perſuaſerat jam, ut alteris nuptiis virginitatem conjugio copularet. Id verò graviter tulit ſocer, ut qui dulce nepotis nomen amabat. Igitur velut degenerem à patriâ virtute apud Leonem Imperatorem ignaviæ accuſavit THEOPHANEM. Idemque, nî veſtigiis Majorum inſiſteret, oculos effoſſurum ſe minitatus, ut vinctum mundo teneret (nam ſolitudinem cogitabat) novis honorum dignitatibus oneravit. Sed mortuo Leone, cùm rectiùs Irene mulier Imperiũ adminiſtraret, THEOPHANES inter Monachos, conjux inter Virgines velatas ſe abdidit. Fugit tamen ille Abbatis honores, ne in alteros ſcopulos vix ſubductam ratem impelleret. Poſt hæc Synodi Nicænæ pars magna fuit. Sed & Leoni alteri Iconomacho fortiter ſe oppoſuit. Neque hic virum aut carceris obſidione aut fame longâ expugnare potuit. Victor igitur THEOPHANES cælum ſubiit, duxitque in triumpho duo ingentia monſtra, Leones duos. *Ex Surio.*

S. EV-

S. EVPHRASIA V. 13.*Martii.*

NOn facilè ulla alia Virgo ſplendorem generis ſui, ut EVPHRASIA novit æſtimare; quippe quæ alios quãtumvis nobiles toros alto animo deſpexit omnes, unum CHRISTI ambitioſa expetiit. Fortè in hunc fixum cruci oculos defixerat; cùm, ut amor facilè omnia ſibi fingit, quæ arrident, paſſis brachiis amplexum offerri ſibi interpretata illico in crucem involavit, & amatum complexa etiam ipſa, æternùm illi ſuos amores devovit; quin mox futurarum nuptiarum flammeum inter ſacras Virgines accepit. Intereà literæ adſunt à Theodoſio Imp. quem ſanguine contingebat. Is quòd quinquennem Ordinis Senatorii Principi viro deſponderat, jubebat nunc in ejus manus venire EVPHRASIAM. Sed pulchrè illa ſe jam in alterius manus veniſſe reſcripſit, nec ex re ſuâ, neqverò ex familiæ dignitate fore, immortali ſponſo mortalem anteponere. Itaque jam liberè amori ſuo vacans, ſub dio cibi ſuiqúe aliquando in trigeſimum diem, ſæpiùs in ſeptimum oblita, ab inferno rivali in puteum præceps acta, ferventi perfuſa, aliaqúe perpeſſa, cùm ſatis jam Spõſo ſe probaſſet, ad nuptias eſt evocata. Illas ſplẽdidiſſimè adornari vidit in cælo, quæ Aſceterio Magiſtra

præerat, eoque abductam EVPHRASIAM à Sponsi MATRE corollâ nuptiali, & dote in singulas virtutes donari. Quis jam dubitet pulchram EVPHRASIAM fuisse, quam tanto studio matrum longè pulcherrima multò pulcherrimo filio conciliabat? *Ex Surio.*

B. HENRICVS C. 13. *Martii.*

NOn abluſit indoles HENRICI à ſtirpe ſuâ. Regius puer mammæ & matris, & mundi lallare generoſus recuſavit, & ad Magni Franciſci ubera, vulnera, animum appulit. Intereà parente mortuo Daniæ Rege, viduum regni ſceptrum & corona caput Henrici & manum ipſa ambiebat, ingerebant hæc regni proceres, ſponſa invitabat, & denique mater impellebat. Per tot tamen obſtacula evadit HENRICVS in ſolitudines, ſiuſque ipſe Rex ſibi imperat. Sed honor, quò nemo alius fugitivos citiùs prehendit, HENRICVM quoque in ſuis latebris invenit, gemmeisque vinculis ligatum cum publicâ regni lætitiâ ad ſolium reducit. At mater, (quis credat?) illa mater, quæ nuper amore filium deperibat, in novercam ecce abit, &, ſive quòd imperandi dulcedine capta, ſocium regni nec filium vellet, ſive quòd filii vultum jam minimè HENRICVS præ ſe ferret (auſtera vivendi ratio deformârat) in

rogum

rogum hunc conjicit. Induit tamen, quam mater exuit, ignis pietatem, & incolumem reddidit, pulchriùs inter flammas quàm purpuram ſplendentē. Minùs verò jam fidendum regno vidēs, in Italiam religionis causâ contendit, ſed mors aliò ex itinere abduxit. In cælum ubi venit, hoc denique ei regnum placuit. *Ex Ferrar.*

S. PETRVS ABBAS. 14. *Martii.*

QVàm Alites beati familiares PETRO, & PETRVS viciſſim illis fuerit, ex iis quę narrabimus, perſpicies. Tyro in religiosâ Claræ Vallis diſciplinâ cùm eſſet, obdormiſcentis inter preces Matutinas latus vellicavit Ales unus aliquis ex illis, de quibus diximus, gratiſſimus PETRO monitor. Aliàs cùm avocante capitis dolore à ſociis abitum è templo pararet, illa repentè verba à Cæli choraulis cani audivit: *Laudans invocabo* DEVM, atque his voculis delinitus, facilè dolorum oblitus eſt, perrexitque etiam ipſe cœptas preces decantare, etſi inter olores illos non malè anſerem ſe putaret. Illud amœniſſimum ſpectaculum oculis PETRI accidit, videre, cùm meſſis tempore labori cum ſuis intentus eſſet, Virginum Reginam MARIAM geminâ altera Maria (è Solymis altera, altera ex Ægypto erat) per ſegetes am-

bulare, ſociiſque & laborantibus ſolamen addere, & fatigatis ſudorem abſtergere illâ manu, quâ, cùm lubet, nubes abſtergit, & cælum ſerenat. Certè tanti eſſe PETRVS credidit VIRGINEM vidiſſe, ut cùm ex ægritudine alterum deinde oculorum amiſiſſet, minimè ægrè hoc ferret, memor, in quali oculo oculum ſuum abſcondiſſet. Imò gratulatus ſibi luſcus eſt, è duobus hoſtibus (ſic enim ille oculos indigitabat) unum ſaltem amiſiſſe. Lubens igitur etiam alterum beatâ morte clauſit. *Ex Petro de Natal.*

S. LONGINVS M. 15. *Martii.*

LONGINVM ajunt Centurionem ejus cohortis fuiſſe, quæ Servatori, & è cruce pendenti, & tumulo cōdito, cuſtodiæ causâ fuit addita; Eundem lanceâ latus hauſiſſe ſacratiſſimum, geminoſque amoris fontes ſanguinis & aquæ nobis dediſſe, autori etiam ſuo ſalutares, quippe cujus oculis medicinā feciſſe liquor illapſus memoratur. Id certè nemo negaverit tot miraculorum ſpectatori mentis oculos apertos eſſe, & cùm facinus jam ſuum, ac Iudæorum videret, pectus planxiſſe, & teſtimoniū divinitatis crucifixo dediſſe. Id cùm & tunc & in publico pòſt concilio feciſſet, odiumque ingens ſibi conflaſſet, Cappadociam gemino cum comite

petiit.

petiit. Sed & invidia comes ivit Iudæorum, & missi à Pilato, qui caput LONGINI referrent. In hos dum fortè offendit, ipse cognitos incognitus domo excipit habetque perliberaliter. Postridie LONGINVS LONGINVM prodit, mirante & tesseram hospitii frangere ipso hoste renuente. Sed animos addit LONGINVS, jamque Martyrum purpuram ambiens vestes candidas induit, animamq; cælo, caput Pilato dat ferendũ. Hic nobile spolium in fimetũ abjecit. Prodidit tamẽ iterum se Divus, &, ut sepulchro caput cum filii cadavere conderet, matronam oculis destitutam monuit. Itaque tantum thesaurũ reperit cœca. Sed & oculos unà reperit. *Ex Metaphr. & vitâ Christi Germ.*

S. ABRAMIVS ER. 16. *Martii.*

ABRAMIVS nobili loco natus, ipso festo nuptiarum suarum die, cùm domum sponsa ducenda esset, damnato thalamo, & sponsæ & mundo se subducens, in loca sola aufugit. Inde sacris initiatus, efferam gentem longâ patientiâ, & supra quàm credi potest, magno labore Christo subegit. Sub hæc Maria neptis ex fratre, quam ille à teneris, moribus optimis ac summâ pietate imbuerat, cùm semel lapsa esset, per omnia deinde vitia voluta, ex eremo demum in mundum (hoc est

ex

ex cælo in orcum) præceps ivit. Iam publica infamia & ſcopulus audiebat caſtitatis, cùm oſtento divinitus objecto ABRAMIVS draconem vidit immani rictu columbam incautam deglutire, qui tamen mox medius ruptus aëri & libertati pavidam redderet. Hoc viſo animatus, cùm & fugam lapſæ, & reditum reſipiſcentis non malus vates ominatus eſſet, ingenium ecce exerit, & id ætatis ſenex militem induit atq; urbem petit. Hîc qui L. ipſos annos vinum nec libaverat, conviviũ inſtruit, menſæ neptem adhibet, quæque ad hilaritatem faciunt, omnia facit pius auceps. Mox tamen captatâ in tempore occaſione, quis ſit, aperit, cur venerit, exponit. Tum verò verbis DEO plenis aggreditur, & primò mirari, deinde nutare, tum cedere, demum manus dare Mariam cogit. quid multis? ad columbaria Eremi reducit. Quid ibi, ais, colũba capta? nempe gemuit. *Ex vitis PP.*

B. TORRELLVS C. 16. *Martii.*

PEtrum videre te alterum puta, cùm TORRELLVM vides. Nam & hic forte fortunâ gallum in humeros involantem, tertioque cantantem audivit, flevit, reſipuit, & ex Veneris, cui meliorem ætatem devoverat, mancipio cæli delicium factus, quidquid pauculis annis in urbe peccavit, LX. omnino annis

annis inter ſilvas damnavit. In his civiū illi frequentia arbores, tectum cælum, veſtis ſetoſum porci corium, arma, quibus in ſe utebatur, catena ferrea, diliciæ panis & fons, cubile terra, plumæ ſarmenta, cervical lapis fuere. Sic quoq; non niſi tres horas ſomno, reliquum omne noctis lacrimis tranſcripſit, tunc etiā credo à gallo expergefactus. Veneris flammas vel vēpribus ſuffocavit, vel gelidâ extinxit. Sportulam lautam unctamq; cū Papienſis Comes in Bacchanalia ſubmiſiſſet, hoſpiti eam ſervaturū ſe promiſit; is urſus fuit, qui è manu Divi cœnavit, digniſſimus Bacchanalibus hoſpes. Atq; huic prædam cùm lubens volens conceſſit, ſed non perinde lupo puerum. Eripuit enim hunc, pœnamq; lupis omnibus illîc morantibus exilium indixit. Atq; hoc eſt, cur exuli Senenſi (cui reditum in patriam impetravit cælo jam receptus) cùm Divi effigiem penes ſe habere hic percuperet, viſendum ſe cum lupo gremium premente præbuerit. Porrò TORRELLVS moriturus Angelum habuit monitorē. Sciò habere eum tu quoque percupere. Et verò niſi aures claudis, hodie habes. *Ex Ferrar. & Chron. Min.*

S. HERIBERTVS E. 16. *Mart.*

SPlendorem D. HERIBERTI, quo ſive in aulâ Otton. Imp. III. ſive Pontifi-

tificatu deinde Coloniensi conspicuum orbi se fecit, indicavit ingens, quæ matrem parientem lux ambivit. Illustriorem fecerunt radii, qui precantem persæpè cinxerunt, aliaque cum admiratione facta. Et fortè cælum imbres suos terris subduxerat, cùm ecce HERIBERTVS, supplex ad Divorum pulvinaria factus, vix oculis pluit, cùm cælo DEVS. Tunc etiam euntem columba comitari visa est, & ad extremum in cælos sublimis abire. Eò per infima quæque munera charitatis tendere HERIBERTVS. Itaque pauperculæ filium ipse sacro fonte voluit mergere, alterum tollere mersum, pauperisque cœnę eo die conviva esse, doctrus nostram ætatem, parvo (si velint) opsonare etiam infulas posse. Iam monasterio construendo cùm locũ circumspiceret, hunc Deipara ipsa signavit, ut viderent Mariani, quę maximè ædificia VIRGO probaret. Sub hæc cùm infensus HERIBERTO S. Henr. Imp. esset, castigatus à cælo non dubitavit cum hostili animo purpuram exuere, & ad ipsos Pōtificis pedes descendere, veniam osculis lacrimisq, rogantibus. Iam moriturus hic heredes scripsit (adeste testamento Pontifices) fratres suos, non quos caro sed pauper Christus germanos fecerat, quosque ille non fratres modò dicere, sed Dominos etiam est solitus. Tum

demum

demum in cælum abiit, non aberraturus, quia & Divorum choros obvios habuit, & columba illi jam olim viam monstravit. *Ex Surio.*

S. PATRICIVS EP. 17. *Martii.*

PATRICIVS puer servitutem serviit Hibernis, magno horum bono: è servitute enim dominos suos servus eripuit. Id hoc modo factum. Parvulum è Musarum sinu latrunculi in Hiberniam abduxerunt. Ibi sues pascere jussus est nobilis pusio. Agnosceres sanè margaritam ad pedes porcorum abjectam. Cæterùm è scrobe, quem porci fecerant, lytrum egerere Angelus jussit. Ergo in patriam redux in disciplinā SS. Martini & Germani Antisiodorensis se dedit. Post hæc, ut Hibernos Christo adjungeret, suaserunt somnia, in quibus & accipere ex Hiberniâ epistolas supplices, & necdum natorū Hibernorum voces plorantium opem audire sibi videbatur. Euntem igitur in provinciam suam, infulâ Cælestinus Pont. donavit. Anachoretes baculo, quem, quòd ex manu IESV accepisset, jussusq; PATRICIO dare fuisset, ab eodē, IESV baculum dixit. Ita armatus in Hiberniam venit, & æquis auribus tam diu auditus à pluribus est, quoad de inferorum suppliciis dicere cœpit. Hæc enim, velut fabella, risu excepta. At PATRICIVS locum,

locum, ubi dicebat, ſcipione ſuo cùm ſignaſſet, amplũ terræ hiatum aperuit, juſſitq; non fictis vocibus inferos ipſos concionari. Tunc verò inferos eſſe inferis creditum eſt, locuſque is Purgatorium PATRITII appellatus, qui cùm omnem eam gentem in libertatem filiorum DEI aſſeruiſſet, annos natos CXXII. ex corpore, alterâ ſervitute, abiit. Pilei loco Superi coronam donarunt. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

S. GERTRVDIS V. 17. *Martii.*

GERTRVDEM quoque ob ſanguinem, quem nobiliſſimum inter Gallos habebat, ſanctè ſuperbam vidiſſes. Quare cùm eam juvenis (è principe & ipſe familiâ) ſponſam ſibi à parente Pipino peteret, ipſumque adeò Regem Dagobertum, qui tum fortè epulo hoſpes aderat, oratorem haberet, contempſit tamen mortalem ſponſum GERTRVDIS, & jurejurando palàm firmavit, non niſi immortali nupturam ſe, nec aliam dotem præter cælum admiſſuram. In has deinde leges à morte Pipini Virginem D. Amandus Chriſto deſpondit. Mox cæli prodigia caſtiſſimã ſponſam honorarunt. Nam precantem ignea & è cælo delapſa ſphæra viſa eſt coronare, & ejus ope ſervati nautæ à mortis periculo, quod immanis cetus jam jam minabatur. Sed vel nomen

GER-

GERTRVDIS pro ſcuto fuit, merſitq; ſubitò, quod navim jam mergere videbatur, monſtrum. Iam diem ultimum, quem quidem ut nuptialē GERTRVDIS amavit, monachus illi prædixit Vltanus, commeatum è cælo D. Patritium, & beatos Angelos ſpopondit. Virtutis odorem etiam à morte tumba, quam longè antè fieri ipſa mandaverat, ſuaviſſimum ſpiravit. Ipſa, ne vivere etiam mortuam dubitares, diverſorum oculis ſe objecit cæleſti luce circumfuſa. Viſa etiam ignes graſſantes à monaſterio illo velo avertere, quo impuras olim flammas ſuffocaverat. Tam facilè etiam indomitum Vulcanum eſt vincere illi, qui Venerem vicit. *Ex Sur.*

S. EDVARDVS M. 18. *Martii.*

SVſtulerat Edgarus Angliæ Rex binos filios: ex Elfedâ, lectiſſimâ matronâ, EDVARDVM noſtrum: ex Elfridâ improbiſſimâ muliere, Ethelredū. Illi utpote natu majori regnum Edgarus, & quæ major regno hereditas eſt, virtutem reliquit. Non hanc, ſed illud invidit noverca improba, &, quò purpuram Ethelredo ſuo pingeret, ſanguinem ſtatuit EDVARDI fundere; quin ſi fieri aliter jam non poſſet, cum diademate caput auferre. Commodum impiis conſiliis accidit, ut quarto regni ſui anno illîc venaretur EDVARDVS,

ubi pessima fera noverca stabulabatur. Nimirum hæc venatori laqueos ponit, rogat tectis hospes filius succedat. Abnuentem, haustum certè è manibus parentis accipiat, obtestatur. Heu! ut nunquam magis odit noverca, quàm dum amat! Dum bibit, subornatus ad scelus servulus, cultro necem domino fert, vinumque sanguine miscuit; corpus exanime in proximâ casâ occultatum: sed scelus Elfridæ unaque virtutem EDVARDI prodidit etiam in nocte lux insolita, casam omnē illustrans, lucemque adeò mulierculæ inhabitantis oculis ferens, quam nunquam priùs videre. Iterum in paludes abjectum cælum ostendit indice columnâ igneâ. Ergo extractum omnique honore tumulatum Martyris corpus fontem prope dedit, ex quo passim sanitatem ægri bibebant. Noverca etiam veniam oratura illuc contendit, sed neque eques, neque pedes progredi unquam potuit, semper vi, nescio quâ, arcanâ repulsa. Dixisses neque supplici novercæ jam manes fidere. *Ex Surio.*

S. IOSEPHVS SPONSVS B. M. V. 19. *Martii.*

COmpendium laudum IOSEPHI dedero, si cōvixisse IESV & MARIÆ dixero; huic Sponsum integerrimum, illi nutritorem sedulum. Arcanorum ergo

ergo conſcius omnium, multa gaviſus eſt gaudia, multa dolenda doluit. Vtraque VII. fuiſſe binis è D.Franciſci cœtu ipſe voluit manifeſtum. Et gaudio quidem primus omnium delinivit animum nuntius, quo non niſi DEO plenam MARIAM intellexerat: tum deinde aures recrearunt ad cunas magni infantis choraulæ nobiles; ſed longè demulſit ſuaviùs nomen, quod ipſe indidit, dulciſſimum. Iam vaticinia Simeonis, quæ Servatorem puerum; dejecta in Ægypto ſimulachra Dæmonum, quæ DEVM loquebantur, & Angelus, qui in patriam exules revocabat, aliis atque aliis gaudiis cumularunt. Illud demum delitiis inundavit, cùm quod chariſſimum habuit pignus, amiſſum reperit. Et hæc gaudiorũ materia; illa dolorum fuêre: triſtis primò, quem à VIRGINE parabat, ſeceſſus; tum pauperes cunæ, & prima, quæ imbribus prælusit, ſanguinis pluvia; mox gladius Simeonis, cor Sponſæ non niſi per præcordia Sponſi petiturus; pòſt fuga præpropera & Archelai tyrannis; demum amiſſa in uno Puero omnia bona; hæc inquam, tot mœroris argumenta quot antè lætitiæ, dubiam utrinque victoriam fecere. Ego, ſi fas ſit, octavum & dolorem & gaudium addidero, mortem inter IESV ac MARIÆ amplexus. Quid enim acerbius, quàm hos ex

oculis dimittere? quid dulcius, quàm ab his oculos claudi? *Ex lib.3. Carthag.*

S. PANCHARIVS M. 19. *Mart.*

NEmo, ô juventus! nemo rectè duobus Dominis unus servit. Nempe duos nec amabis, nec amaberis à duobus. Si fidem Christo non habes, ah saltem tibi habe, juventutis habe Principi PANCHARIO. Quid non huic nomen suum promisit? unus Diocletiani furor, qui patriam infestabat, terrebat. Ergo Romam itur. Ah PANCHARI sequeris, non fugis hostem! Aula tamen accipit, opes stipant, honores aulæ Præfectum salutant, ipse Diocletianus amat. Fidem juro PANCHARI, odit tyrannus qui amat. Eheu! vates fui. blanditiis expugnatur cereus animus, & dum fidus regi laborat esse, cælo fit perfidus, Christum, prô! cum Iove mutat. Ite nunc aulæ mancipia, ite Principes, fidē aulæ habete utrique, quæ fidem frangit DEO. Nunquid rectè iterum illud clamabo: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit?* Exit ecce PANCHARIVS aulâ, à matre & sorore Christianis castigatus, & pius est iterum, iterum Christum amplectitur, Iovemq; damnat, spectante & audiente Diocletiano. Furit hic & verberibus sævit. Hæc tu PANCHARI, amoris divini in te principia crede. In theatrū abriperis: Spectatores Superos ha-

habebis. Exul Nicomediam abduceris. Gaude vel sic aulâ exiisse. Securi feriunt; sanguini innatas. O factum bene! hanc demum purpuram altera, ad quam tendis, Aula probat. *Ex Menæis.*

S. SIBYLLINA V. 19. *Martii.*

NAta SIBYLLINA Papiæ in Biscossâ nobili familiâ D. Dominici tertium Ordinem nobilitavit. A teneris scelus ingens credidit esse, quem sibi horarũ Canonicarum vicem numerũ precum præfixerat, vel semel omittere. Loco solo cùm se inclusisset, non nisi semel ad Virginem velatam, semel epulo Eucharistico reficienda sponso obviàm processit. Gaudiis tunc inundabat, cùm sanguini, quem ipsa flagris septẽ annis quotidie fundebat. Pudorem unicâ veste & contra æstum, & frigora tegebat. Nudo indormiebat ligno, suavissimo castitati thalamo. Annum XII. egressa, cùm oculos corporis amisisset, animi invenit, & D. Dominicum manifestâ in luce conspicuum habuit, tantis gaudiis delibuta, ut jam nollet non fuisse cœca. Et verò quis unquam plura vel Argus vidit, quando longè pòst futura vidit, prædixit; conscios lethalis noxæ animos inspexit; è ligno, quo Christus pependit, reliquias, cordis tactu veras esse pervidit, eoque oculis jam penetravit, ut quo Christus sub panis orbe, quo

non lateret, perſpiceret. Sed illa oculis carenti jucundiſſima ſpectacula fuere: videre non ſemel feſto Pentecoſtes die ſacrum Pneuma ſupra caput ſuum deſcendere. Denique cùm precabunda beatiſſimum illum puſionem IESVM, illum illum ſolem potuit intueri, an non oculos habuiſſe jam probos putemus? Enimverò ſi oculis tunc non vidit, at certè charius aliquid oculis vidit. *Ex tom. 14. Bzovii.*

S. IOACHIMVS PATER B. M. V. 20. *Martii.*

IOACHIMVS è regiâ Davidis ſtirpe aſſem ſuum trifariam diviſit. Partem templo ſacram, alteram egenis & peregrinis communem, ultimam ſibi & familiæ voluit reliquam, teſtamento, quod vel cælum probavit. Nam cùm in ipſam ſenectam uſque ſine hærede vixiſſet (probro id ætatis ac loci tanto, ut cum ſacrificio ſuo etiam repulſam ab arâ tulerit) precibus ſuis apud Numen hoc queſtus, candidiſſimum nuntium certæ prolis accepit. Et verò ſpem ipſe etiam rei eventus longè maximè ſuperavit. Nata enim MARIA, & cum MARIA renatus orbis eſt. Et penſavit profectò partus tam ſerus, quidquid morarum traxerat. Potuit ignoſci tempori tam magna parturienti: potuit IOACHIMVS hâc unâ filiâ beatus ridere

dere populos alios filiorum. Proinde officium patris facturus, cælo filiam, cui debebat, vix trimulã dicat, & templo jam tum ancillam sacrat, nullam cum hoc sacrificio repulsam ab arâ extimescens. Ipse certus de Servatore sinum Abrahæ petit, inde paucis post annis triumphantem CHRISTVM ovans sequitur in cæli arces. Ibi ille olim sterilis senex omnium parentum gloriam nunc exæquat. Summa ejus est, genuisse talem filiam, quæ talem illi nepotem peperit. *Ex S. Io. Damasc. l. 4. de Fide Orth. & orat. de Nat. Mariæ.*

S. CVTHBERTVS EP. 20. *Mart.*

EXultabat puer CVTHBERTVS insolentiùs inter æquales suos, victor cùm omnibus aliis in ludis, tum in luctâ præcipuè. Intereà puero Pædagogum submisit cælum trium annorum pusionem, qui gravibus verbis castigavit leviculum, jussitque mores assumere, qui infulam, quâ olim insigniendus esset, exornarent. Et audiit CVTHBERTVS Deum in infante loquentem, & jam tum abire ad partes religiosorum hominum cogitavit, quod ut posset faciliùs, ægrotantis genu Medicus Angelus, equo candido insignis, curavit. Homines deinde ut pascere olim sciret, pascere pecora instituit, & vigil inter preces in illustri nocte

Aidanum Episcopum cælo vidit subire. Posthæc inter Religiosos cùm hospitũ curam haberet, inter hos aliquando Angelum numeravit. Nocturnas Veneris faces sæpiùs rigentibus aquis mersus collo tenus extinxit. Episcopus Lindisfarnensis, altero statim anno libentiùs infulam posuit, quàm sumpsit. Mira quæ patravit plurima alia narrãt, & inter hæc feras abactas à pascuis, ab agris aves, ex corporibus tortores dæmonas, corpus quoque ejus post annos quadringentos decemque & octo integrum mirantur. At me judice majus miraculum tu facies juventus, si vel pauculos illos annos, quibus vives, integrum corpusculũ servabis. *Ex Bedâ.*

S. WVLFRANNVS E. 20. *Mart.*

WVLPHRANNVS est Senonum Pont. idemq; Frisiorũ Apostolus. Ad hos cùm mari contenderet, & Ministro sacer calicis orbis imprudenti in undas excidisset, jussit brachium hunc in aquas tendere. Tendenti continuò orbis, spectatores Christo adhæserunt. Morem vel Gente suâ barbarum magis, quo victima Diis improbis juvẽtus innocens cadebat, non uno miraculo antiquavit. Nam & suspensum puerum à laqueo absolvit, &, ut geminis aliis, qui mari exęstuanti pręda expositi fuerunt, succurreret, sicco pede undas perambu-

ambulavit, & dextrâ hunc, illum sinistrâ molliter prehensos ad litus eduxit, mox meliore aquâ, & Christiano ex more mersos matri restituit incolumes. Atque his miris filium etiam Ducis Radbodi ad Christum pertraxit, sed nõ Radbodum ipsum. Nimirum jam sacris undis etiam iste admovendus, cùm ex WVLPHRANNO intellexisset, Majores suos, Ducesque Frisonum omnes (qui quidem superstitioni dediti fuissent) inferis damnatos esse, exclamavit improbo joco, malle se cum pluribus & Majoribus suis etiam apud inferos, quàm sine his, & cũ pauculis aliis apud Superos degere. In hâc sententiâ ludibria dæmonis mali firmarunt, qui aureos illi montes, certè aurea palatia pollicitus est. Et jam iverat legatus à Radbodo missus, qui Deorum munera inspiceret: jam inspecta probaverat oculus fascinatus, cùm socius, quem WVLPHRANNVS addidit, vana ædificia unico signo crucis omnia destruxit. Radbodus intereà priùs, quàm nuntii redirent, ad illos suos plures abiit. *Ex Lippeloo.*

B. AMBROSIVS SANSEDONIVS C.
20. *Martii.*

SEnis ortus AMBROSIVS SANSEDONIVS natalem noctem communem cum D. Thoma & Iacobo Mevanien-

niensi habuit. Eam ne candidam orbis dubitaret, tergemina calculo suo Luna notavit; manè deinde vox probavit pueruli *ad scholas, ad scholas* conclamantis, qui quidē causam clamoris rogatus, tres Principes Doctores natos respōdit. Porrò AMBROSIVS infans manibus captus pedibusq; ea vincula in æde D. Dominici rupit. Viros Religiosos in nutricum brachiis risu salutabat, nec alio magis quàm imaginū aspectu delectabatur, profanas longè repellens, sacras osculis fatigans. Iam septennis VIRGINIS officiū quotidie solitus est persolvere: novennis verò jejunia pane & aquâ sancta habere: insuper quot hebdomadis, die MATRI VIRGINI dicato, V. egentes hospitio excipere, ut illud etiā Angeli ambirent, & modulos suos adderent. Fugam è mundo meditāti, & declinanti, nescio quod, epulū geniale, Proteus Orci eremicolam mentitus suadere cœpit, primam ætatem suo exēplo voluptati libaret, senectutem DEO litaret. At improbum consiliarium AMBROSIVS signo crucis pepulit. Iamque D. Dominici, jam Alb. M. discipulus, mox ipse Doctor sacrarum literarum Lutetiæ, tum Coloniæ fuit. Atq; ut sciremus unde doctrinam suam haberet, visa est palàm Divina columba in aures loqui AMBROSIO, quæ ille ad concionem clamaret. *Ex Ann. Domin.*

S. BE-

S. BENEDICTVS AB. 21. *Mart.*

BENEDICTVS puer ludum cum eremo mutavit, ſatis jam magnus philoſophus, qui terrena contemnere didicerat. Ibi multò pòſt malus Orci pullus merulam mentitus, ingens ſub animo libidinis incendium excitavit: ſed ille nudus in ſpinas abjectus ſanguine id extinxit; ut quando Poëtæ roſas olim omnes candidas volunt fuiſſe, ex his ſpinis primùm credam erubuiſſe. Secundùm hæc cùm ſocios legeret, multa admiratione digna fecit, multa paſſus eſt. Illud lepidum etiam memoratu. Diſcipulum, qui à divinis ante finem ſubducere ſe amabat, attentioribus oculis arbitratus, vidit à Stygii coloris nano veſtis orâ prehēſum è templo trahi. Caſtigavit virgis vagum, & ecce parvulus etiam ille è Styge Maurus tergum, ne virgis daret, fugæ dedit. At BENEDICTVS caſtra ſanctiſſima in monte Caſſinate locavit: illîc everſo Apollinis fano, poſtquàm veriora cùm aliis multis, tum Totilæ imprimis oracula dediſſet, famâ, & diſcipulis orbem impleſſet, ſibi etiam denique vates ſepulchrum parari juſſit, & inter ſuorum manus, ut Ducem decebat, ſtans oppetiit. Mox duo Magiſtrum capere viderunt in cælos viam, amplam illam & veſte pulcherrimâ ſtratam, mul-

multiſq; luminibus coruſcam. Eam tũc neſcio quis Cælitum viam Benedicti; D. Bernardus illius leges dixit; ut jam mirum non ſit, ſi eandem tot Pontifices & Reges calcarunt. Nam viam ad cælum expeditam & jucundam quærebant, vel mundo Doctore. *Ex S. Greg. M.*

S. CATHARINA SVECA V.
22. Martii.

INfans CATHARINA reſpuit impurarum nutricum ubera, caſtarum ambiit, Veneris jam in cunis hoſtis. Puella pupas tractavit; ſed cùm pupas induti dęmones verberarent dormientẽ, etiam has ſibi Venerem juſſit habere. Viro nupta dotem virginitatem attulit, & arrham virginitatem viciſſim ab ipſo accepit; quæ ut tuta in thalamo etiam dormiret, humi hunc ſtravit, vilibuſque panniculis, licèt è principe familiâ eſſet, involvit. Quæ virtus ita cæli Reginã cepit, ut vultu blandiſſimo CATHARINAM intueri ſit viſa, at torvis oculis ſocrum, quòd veſtium luxum hæc amaret. Interim centonibus CATHARINÆ DEVS purpuræ ſplendorem non ſemel addidit. Romæ cùm ageret, pudicitiæ cuſtodem B. Sebaſtianum ſibi legit, opemque ſæpiùs ejus præſentem ſenſit. Gravius nihil aggreſſa eſt vel facere ipſa vel alteri ſuadere, quàm VIRGINEM Angeli verbis ſalutaſſet. Caſtiga-

ſtigavit tamen MATER MAGNA clientem ſuam, cùm præter Brigittæ matris & virorum Religioſorum volũtatem, patriam cogitaret. Viſa eſt enim ſibi CATHARINA inter mundi laborantis incendia fruſtra opem à VIRGINE rogare, nî Majorum voluntati pareret, & patriam cælo poſthaberet. Mortua eſt pridie VIRGINIS ANNVNTIATÆ, cùm plures annos quotidie animum confeſſione expiaſſet. Funus Ericus Rex ſuis humeris extulit. Cælum ſtellam legavit, quæ funus comitaretur. Miraris nobiles funeris curatores? Nobiliores anima habuit, Angelos. *Ex Surio.*

S. OTHO CONF. 23. *Martii.*

ROmæ natus OTHO Palladi primam ætatem devovit. A Pallade deinde ad Martem tranſiit, utroque propitio. Nam & literis excultus, & armis præſtans Lothario Imp. cùm hic Innocentio III. Pont. contra Pſeudopontificem auxilium ferret, ita volente, veteri Majorum gloriæ Equitis etiam titulos adjecit. Nimirum nulla adæquè calcaria virtutem extimulant, uti aurea. Quòd tamen DEVS ſub ſuis ſignis militare vellet OTHONEM, oſtẽdit quæ mundus ſuis ſtipendia numeraret. Proindum pro Alexandro III. Pont. contra Frid. Imp. arma gerit, ſperatq; palmas

&

& triumphos, captivus carcerem ab hoc aufert & vincula. Adest tamen D. Bernardus precibus vocatus, & dormientem ex hostium manibus non vano somnio educit. Squalor carceris & fames longa alium vultum OTHONI induerant, ut facilè omnes falleret. Liber ergo arma in se vertit, sibi bellum indixit. Locus castris metandis placuit Beneventum inter & Asculum. Sed & propugnaculum ingens extruxit cellam humilem: tela preces erant: vulnera ab hostili manu nulla, honestissima à suâ manu tulit. Ita sese subjugato, Arianensium quoq; superstitionem aggressus expugnare, effecit, ut qui ad id tempus Iani bifrontis imaginē, quà publicis, quà privatis ædificiis præfigebant, Christiani Christum potiùs præ se ferrent, quàm Deos ridiculos. Iisdem imminentem ob scelera non modò ab Agarenis, sed Christianis etiam vastitatem, & ruinam prædixit; cui tamen ipse morte subduxit sese. *Ex Ferrar.*

S. SIMON TRIDENTIN. M. 24. *Martii.*

ITerum hodie impietas odiis suis sanguine innocenti litavit, & cùm Christi non potuit ampliùs, Christiani certè sanguinem fudit crudelis. Tridentum tragœdiam spectavit. Egere Iudæi, & principem Christi personam SIMON susti-

ſuſtinuit, puerulus vix dum menſes viginti novem natus. Matres omnes Tridentinæ illacrimarunt. Porrò nomina præcipuorum carnificum ſunt Moyſes, Samuel, & Tobias, ſancta nomina, ſed improbiſſimi homines. Ex his Tobias, fortè luſitabundum ad ædes paternas SIMONEM, & blanditiis captum pullum in domum Samuelis nequam vultur aſportavit. Tum verò convolavit cum Moyſe reliquum corvorū agmen: uvæ, poma, & id genus illecebræ primò objecta lacrimanti. Tum denudatum corpuſculum & injectum, quod vagitum ſtrangularet, collo ſtrophium. Mox ſceleris auctor Moyſes è genis particulam carnis forficibus princeps aufert, inde alii atque alii ſuccedunt. Idem in dextrâ tibiâ factitatum. Tum denique in formam Crucis extenſa victima omnium ſtylis ac cultris præda ceſſit, & ſanguis ſitim cruentam reſtinaturus cratere exceptus eſt. Horam carnificina durarat, cùm SIMON è manibus tortorum in cælos evaſit. Hodie meritò illi plaudit juventus, ut qui maxima patientem Chriſtum tantillus nobis retulit. *Ex Ioan. Matth. Tiber.*

ANNVNCIATIO B. M. V.
25. Martii.

HIc ille dies eſt, quo non tam VIRGINI, quàm mortalibus omnibus ſalutem

ſalutem Cælum nuntiavit. Nam cùm homini conſulere in humanâ imagine DEVS ſtatuiſſet, eamque in rem jam olim præ omnibus ſibi in matrem MARIAM legiſſet; ad illam legatum Gabrielem miſit, qui poſtulata exponeret, & VIRGINIS Cælitum nomine aſſenſum peteret. Fecit hic imperata, & lætiſſimum illud AVE lætus MARIÆ tulit, aliaque in laudem addidit, quæ Angelum imitantes homines meritò quotidie gaudemus iterare. Sed nunquam pulchriùs illa erubuit, quàm ad tot laudes ſuas; mirante nimirum honorem ſuum modeſtiâ, quâ nemo unquam minùs agnoſcit dotes ſuas, nemo minùs libenter extolli audit. Itaque aggreſſus timorē adimere beatus Nuntius, matrem fore vaticinatur DEI; inde nomen adjicit filii; ſceptra item & regna (omnia æternatura) promittit. MARIA, vel quòd quinam virgo paritura eſſet neſciret, vel quòd mater ſine virgine eſſe nollet, longè magis hæſitare, & de pudore, quem DEO voverat, anxia, quî id fieri poſſet, rogare. Mox tamen, ut ille arcanum rei ordinem enarravit, ANCILLAM modeſtiſſimè ſe præfata annuit, & verbum illud expectatiſſimum, FIAT, pronuntiavit. Tunc HOMO DEVS & DEVS HOMO potuit dici. Tunc VIRGO quod DEVS fecit, & unico verbo, quo hic

orbem

orbem antè creavit, illa recreavit. *Ex S. Luca & Ioan.*

S. LVDGERVS EP. 26. *Martii.*

COelo priùs quàm lucem aspiceret, charum esse LVDGERVM apparuit. Palus enim per cadentis matris latus egressus, cùm mortem illaturus utrique crederetur, obstetricis instar fuit. Vix verba fingere blæsa, vix gressum firmare scivit, cùm magnam in parvulo indolem studia prodiderunt. Neq; enim ille, ut amat ea ætas, ludicris delectari, sed jam tum seria agere, & vel cortices in libros concinnare, vel lectitanti similis aut scriptitanti assidere. Quare compellatus à nutrice, quî diem transegisset, vel libros, respondit, scribendo vel legendo scriptos. Iterum quo magistro usus esset, rogatus, Deo, subjecit. Talem in familiaritatem suam Musæ, & in ipsa adyta sapientiæ admiserunt, quam ut in alios effunderet, ad Frisones Saxonesq; contendit: Episcopus Monasterii primus Cœnobium etiam Werdense extruxit, & cùm nemora densa obsisterent, ad hæc exscindenda famulis ventis est usus, qui noctu eversis latè arbustis, aream amplam ædificio pararunt, unâ tantum arbore relictâ, quæ precantem LVDGERVM texerat. Illud etiam memorabile. Carolum M. cui imprimis charus erat,

tertiò vocatus, dum preces, quas Canonicas dicimus, recitaret, reglexit adire, & appellatus eâ de re, respondit cum majore Principe sibi colloquium fuisse. Atque hæc, quæ offenderet delicatiorem ætatem nostram, libertas, chariorem etiam Carolo fecit, meruitque hic, dum astra, Alcuino doctore usus, contemplatur, novam stellam in cælo videre, LVDGERVM mortuum. *Ex Surio & Lippeloo.*

S. RVPERTVS EP. 27. *Martii.*

SAnguinem suum, quem ad Franciæ Reges Ducesque Hiberniæ referebat RVPERTVS, tum nobilem esse probavit, quando Vangionum Episcopus virgis servilem in modum per urbem cæsus, & in exilium est actus. Sed nobilissimo exuli dignum domicilium patuit, Bojaria. Huc evocatus in exilium inde superstitionem misit, & primus ferè Boiis patriam suam cælum ipse exul ostendit, regemque primò Theodonem, tum proceres, mox populum magno numero sacro fonte lustravit. Abhinc sedem & arcem sacrorum Iuvaviæ (quæ hodie Salisburgum est) posuit, mox Cœnobium hîc templumque D. Petro, alterum dein montibus, idque D. Maximiliano sacrum, velut præsidium sanctæ religionis imposuit, prodigiosis ignibus tunc nobile. Sub hæc in patriam magnis

magnis itineribus contendit, novasque auxiliares copias viros XII. adduxit, sui planè, ut aliud nihil dicam, simillimos. His adjuvantibus bellum sanctũ, totam penè Bojariam Christo subegit, templaque velut propugnacula pietatis plurima passim extruxit. Inter hæc utique & pulcherrimum ornamentum patriæ, & firmissimum munimentum Ædes veteris Oetingę numeratur, DEIPARÆ sacra; ut quando huic omnia se debere Boii fatentur, multum profectò etiam RVPERTO debeant, qui Regionis tutelam, eam VIRGINEM inquam, princeps conciliavit. Obiit anno DC. XXVIII. fati sui certus & diei. Parentare lacrimis omnes Boii, sed Angeli cantu festivo visi: illi sordidati, hi candidati: ut nosses illos funeri, hos animi triumpho adesse. *Ex Surio.*

S. GVNTRAMVS C. 28. *Martii.*

QVi Reges salvam majestatem, & regna sua volunt, rectè arces ædificant, & propugnacula; sed rectiùs iidẽ aras struunt templaque, & ad stipendia optimos præsidiarios, egentes evocant. Inter hos meritò Regem GVNTRAMVM numeramus, pulcherrimum Galliæ lilium, & meritò in Marianum hortum transplantandum. Regias hic gazas omnes, vel in sinum pauperum, vel templorum adyta prodigus

ſparſit. Certavit verò cum GVNTRAMO DEVS, nunquam non victor, ſi de liberalitate cum homine certamen ſit. Et forte fortunâ ſomno, ad quem à venatione feſſum perſtrepentis rivuli ſuſurrus invitaverat, aliquantum indulgebat. Hîc, qui pro dormiente vigilabat, armiger, videt Dominum cum ſomno neſcio quod animalculum proflare; ei cùm pontem enſe regio ſtruxiſſet, aquas ſuperavit, & proximo ſpelæo ſucceſſit, paulò poſt viam eandem relegens ore denuò Regis ſe abdidit. Subinde hic evigilat, & ſomnium de reperto theſauro narrat. Sed & armiger ſubjicit, quæ vigilans ſomniaverat. Ergo in ſpecum itur, & ingens auri vis eruitur, ſed omnis iterum cælo, hoc eſt templis, & egenis tranſcribenda. Quo factum, ut ſicam eorum, qui parricidas manus afferre regi vel epulo ſacro accũbenti, vel ad matutinas preces eunti parabant, ſemper Numen excuſſerit prodideritque. Tam firma, ô Reges, munimenta templa ſunt, tam fidi, ſi admittitis, corporum veſtrorum cuſtodes pauperum ſunt cohors! *Ex Paul. Diac. & Greg. Turon.*

SS. ARMOGASTVS & SATYRVS.
29. Martii.

AMbos Geiſerici Arriani Regis furor afflixit, etſi SATYRVS regiæ domus

mus Procurator, ARMOGASTVS Comes esset. Et SATYRO quidem, ni ad perfidiam regis mores suos etiam ipse componeret, ob oculos ponebātur officii, bonorum, & liberorum spoliationes, magna semper apud aulicos momenta: ipsa adeò conjunx ultimæ sortis homini, & qui camelos agebat, ad ludibrium jam fuerat destinata. Sed facilè despicere hæc omnia poterat SATYRVS, qui oculos cælo defixerat. Illa expugnare ferreum poterant animum: supplex marito conjunx & juncta matri liberorum cohors, firmissima acies; structæ deinde ante pedes insidiæ, infans, inquam, abjectus, minimus ille, sed maximus apud patrem orator; confusæ denique omnium in unum lacrimę gemitusque, potentissima apud domesticos tela. Perstitit tamen inconcussus SATYRVS, & objurgavit etiam intempestivam suorum pietatē, & quæ impium in DEVM esse juberet. Ita ab officio dejectus omnibusque exutus in exilium nihil præter innocentiam extulit fidemque DEO servatam. Iam ARMOGASTVS cùm nervis tibiæ & frons torquerentur, nervo altero hos & fortiori (cruce) non semel rupit. E pedibus suspensus dormire poterat videri. Ad sabulum eruendum damnatus virum in arenâ se præstitit. Bubus pascendis præfectus dignum hunc Mar-

tyre magistratum censuit esse. Mortuus quoque tumulari, tamen non nisi sub arbore voluit. Sed egesta sub hâc humus sarcophagum è marmore ostendit tam splendidum magnificumque, ut invidere tumulum pastori Reges potuerint. *Ex Vict. Vticen.*

S. EVSTASIVS AB. 29. *Martii.*

COlumbani discipulus fuit EVSTASIVS, ejusque in Luxoviensis Cœnobii præfecturâ successor. Pœnitentium dolori ita semper condoluit, ut prior ipse lacrimas daret, imò suis illorum proliceret lacrimas, optimam semper peccantibus medicinam. Etsi igitur lacrimis oculos suos corrumpere videretur, geminis tamen virginibus restituit amissos. Has inter Burgundophora fuit Chagnerici viri nobilis filia, & Deo jam olim desponsa; quæ cùm posteà, parente auctore, hominis thalamum cogitaret, vindicavit febris cogitatum adulterium, &, ut patri dolerent oculi, filiæ suos eripuit. At EVSTASIVS primò patrem facinus suum videre, tum filiam etiam diem fecit. Iam inter eos, qui principes facem Christianæ legis in Boicam intulerunt, numeres EVSTASIVM licet. Et tulit ille operæ pretium suæ, non item Agrestinus, homo temerarius ac vafer, nihilq; monachi præter nomen vestemq; præseferens. Hic malus

lus in eum diem discipulus, religionis tamen magisterium affectavit, & cùm minùs ex sententiâ cederet, institit magistrum EVSTASIVM totumque Columbani gregem calumniis petere, eamq; in rem socios cogere. Sed ex his aliis lupus, aliis fulmen, morbus aliis, ipsi Agrestino silentium securis imposuit à servulo impacta; cùm eum non multò antè accusatorem expertus EVSTASIVS, ad divinũ tribunal vocasset. Secutus hic paulò pòst, prævisâ (quò minùs timeret) morte, rectiùs accusaturus Magister discipulum ingratum. *Ex Surio.*

S. MECHTILDIS V. 29. *Martii.*

CEras alii avitas in MECHTILDE easque Principum & Imperatorum numerant; at nos virtutes, quas si non omnes enumerare poterimus, aliquas certè advocabimus. Et primò quidem, quod ferè amat in illustribus puellis fieri, in cunis desponsa videtur, sed nimirũ Christo. Certè quinto ætatis anno è parentis in DEI abiit Parthenonem, qui Diessæ tunc fuit. Ab hominis thalamo quàm abhorruerit, inde æstimes, quòd omni lecto abstinuerit. carnem quàm oderit carnisque illecebras, inde, quòd ab hâc semper, dum vixit, abstinuerit; sed nec vinum admiserit unquã, nisi Ratisponæ ex aquâ factum;

ctum; si tamen id vinum fuit & non nectar potiùs, quod cælum invitæ tertiò tunc miscuit. Iam virginem adultã illam, sed elinguem, & ab orco obsessam unâ operâ & linguæ vinculis, & obsidione tam gravi liberavit. Plura alia mira, quæ vel cùm Antistita esset Edelstettæ in Sueviâ, vel Diessæ (nam huc sub vitæ finem rediit) à morte ipsius sunt prodita, quòd morbos reduces non silentibus minaretur. Capilli demortuæ fulmina exarmarunt. Pagum Diengensem cùm dotem monasterio impetrasset, partem redituum devovit sanctioribus panibus pinsendis, qui sacrificantium usui cederent. Atq; hoc est credo, cur ultimùm ægrotanti solatia è cælo tulit VIRGO MAGNA, & cibum divinum Angeli ministrarunt, quando nec epulum, nec epuli spectacula, nec structores, nec conviva nobiliores potuerunt esse. *Ex to.4.ant.lect. Canisii.*

S. REGVLVS EP. 30. *Martii.*

ITer in Gallias D. Dionysio cum gemino comite instituenti tertius comes REGVLVS accessit, non infelicibus auspiciis. Etenim cùm illi sanguine suo sterile etiamnum solum rigassent, inter divina REGVLVS ejus rei nuntias ternas columbas habuit, quæ singulæ singulorum Martyrum nomina in schedâ ferebant descripta. His ille auspiciis

ſpiciis fretus bellum omni ſuperſtitioni indixit, templa paſſim Deorum evertit, DEO poſuit. Cùm ex humano hoſpitio Stygis incolam exigeret, voluit hic in mulum REGVLI migrare. At quò virtutē crucis vel ab hoc magiſtro docerentur noſtri hæretici, mulus pede priore in pulvere crucem ſcripſit, itaque longè hoſtem proſcripſit. Divus verò, qui aditum hunc orco negavit, exitum è carceribus Chriſtianis facilè indulſit. Nam cùm permulti inter vincula agerent, REGVLVS ſcipione clavis vicem uſus, oſtium pulſavit, aperuit, vinctos omnes dimiſit; cumq; urbi Præfectus unam pro omnibus vicariam victimam REGVLVM morti deſtinaſſet, in ſomnis Dionyſius adfuit, mortēque, quam REGVLO parabat, ipſi judici intentavit. Illud ſimul lepidum, ſimul mirandum. Ad concionem dicebat; ſed dicentem garrula animalia ranæ ſæpè ſæpiùs interpellabant. Imperavit REGVLVS ſilentium immorigeris, & ecce continuò tacitæ audiverunt declamantem. Dixiſſes tunc illas in homines iterum, hodie verò homines in ranas iterum abiiſſe. *Ex Petro de Nat.*

S. BALBINA V. 31. *Martii.*

PVellis aliis ſponſum forma, BALBINÆ deformitas conciliavit. Id in hunc modum accidit. Ad miraculum

primò formosa fuit, obque id parenti Quirino Tribuno unicè chara. Sed quia hîc Alexandrum Pont. itemque Hermetem Præfectum ob fidem in vinculis habebat, Numen vindicare impietatem patris in filiâ (oculo parentis) statuit, colloque virginis ingens onus, & quod omnem pulchritudinem extingueret, strumam appendit. Cum hâc dote cùm nulli jam placeret BALBINAM ducere, & parens desperandum sibi de nuptiis filiæ videret, Alexandrum in vinculis accessit, promisitque, si strumam filiæ collo pelleret, superstitionem secum hâc animo pulsurũ. Facilè utrinque convenit. Vix admovit Alexander filiæ vincula sua, quæ Quirinus injecerat, cùm illa strumam, uterque superstitionem posuit. Itaq; jam nuptiæ splendidè parabantur. Sed puer elegantissimus adstitit virgini, face armatus. Is sive Amor sive Hymenæus sanctior facilè melioris Sponsi amore accendit, IESVque ut nuberet, induxit. Intereà creberrima oscula salutis auctoribus vinculis Alexandri fixit. Idem præstitit monita ab Alexandro D. Petri vinculis. Mortui deinde pro Christo & Alexander & pater; virgo longiùs supervixit, utriusque heres virtutis. *Ex Ferrario.*

APRI-

APRILIS.

S.WALERICVS AB. 1.*Aprilis.*

IMaginem Davidis in WALERICO agnoſces: nam & hic puer paſtoritiã exercuit, & oris teſtudine totum Pſalteriũ canere nullo didicit magiſtro, dignus & ipſe, qui è caulâ in aulam, vel aulâ dignius Cœnobium aſſumeretur, ubi nullam Saulis lanceam timeret. Tantum apud Deum potuit, ut plantaria colenti nulla unquam eruca ſata & braſſicas lęderet; neque vermiculos ſolùm, ſed aves etiam ita obſequentes habuit, ut ex manu ejus pranderẽt cœnarentque. Rigente brumâ ædes Sacerdotis foco fovendus ſubierat, quẽ aliis, quàm vellet, calere ignibus ſenſit. Sacerdos enim & loci Præfectus unà tum fortè prandentes, Venerem prætextatis verbis nominare auſi, cor WALERICI dolore exuſſere. Abeunte Divo, mox Dei vindicta ſubiit: Sacerdos oculis captus eſt, Præfectus lẽtâ fœdâq; morte contabuit, longas ambo linguæ laſcivæ pœnas daturi. Eâ ſub arbore tumulari deniq; WALERICVS voluit, ſub quâ Deo ſupplicare vivus conſuêſſet, ratus benè ibi corpus quieſcere, ubi benè viviſſet. Et verò cubare ſe molliter manifeſtè oſtendit; ne in Aram quidem à S. Bern. invitat' migrare ſuſtinuit. *Ex Sur.*

S.FRAN-

S. FRANCISCVS DE PAVLA.
2. Aprilis.

FRANCISCVS DE PAVLA decimo tertio ætatis anno, à parentibus ex voto S. FRANCISCO consecratus, monente Deo, novam Religionis familiam Minimorum nuncupandam condidit. Piorum ope ædiculam sacram molientem S. FRANCISCVS monuit, ut angustiis illis prolatis, ampliorem faceret: impensas causantem fidere Deo jussit; muris ergo dejectis, mox ab homine copioso magnam vim auri in opus accepit. Cùm virtutibus omnibus abundaret, ardebat tamen charitate maximè, quæ ad illum cælo defluxit globo igneo inscripta, ejus tessera futura & ordinis insigne. Ea flamma cùm totum hominem corripuisset, nihil mirum est, ardentes deinde titiones impunè tractasse, subiisse caminos, cibos quin adeò absque foco solâ Charitatis flammâ percoxisse. sed animos hominum eodem incendio ambussit, & extremis odiis dissidentes non alio ferrumine colligavit, artificiosus in miracula sancti Amoris. Vt cùm fratribus duobus pomiferæ arboris causâ inimicitias inter se alentibus, arborem dissilire mediam jussit, neuter ut uno pomo esset ditior; vel cùm pauperum caussam apud Regem acturus numum

au-

aureum inter digitos diffregit, ex quo cùm sanguis copiosè manaret, inopum eum esse dixit, qui acerbis exactionibus exugerentur. Hâc denique virtute ad cælum subvectus est anno M. D. VII. eâdem fiduciâ aërem transvolans, quâ olim mare pallio suo instratum enavigavit. *Ex vitâ.*

S. GENOVEFA PALATINA.
2. *Aprilis.*

GENOVEFA Brabantiæ Ducis F. Sifridi Comitis Palatini conjux, post votum DEIPARÆ factum filium enixa est, id temporis Sifrido in Syriâ agente. Intereà Golo, qui pro Duce Rempub. administrabat, cùm pudicitiam sæpè sæpiùs GENOVEFÆ necquicquam tentasset, ut scelus scelere tegeret, apud reducem Principem in suspicionem eam adduxit, ac si alieno ex toro filium sustulisset. Maritus continuò crimen cum matre & puero aquis jubet mergi. Sed mitiores Domino famuli, cùm in silvas utrumque exposuissent, domi se imperata peregisse adsimularunt. Nec defuit etiam inter silvas afflictis miserorum MATER, sed cervam misit, quæ statâ horâ quotidie infanti ubera præberet. Annus agebatur orbis restaurati DCCL. exilii GENOVEFÆ V. cùm Sifridus, dum feras quærit, in homines offendit, in iis con-

conjugem & natum, in utroq; crimen suum agnoscit, VIRGINI verò SOSPITATRICI id loci templum struit: ut si ejus beneficia urbes taceant, vel silvæ loquantur. *Ex Molano.*

S. MVSA VIRGO. 2. *Aprilis.*

ERat MVSA virgo Romana, rarum, at breve teneræ ætatis miraculum, cujus lecto nomine, cave citharam choróve cogites; nullæ occurrant Pierides; vitæ severitatem, verborum moderationem, animi recessum disce. Quiescenti olim Deipara, denso virginum sacrarum agmine cincta, se obtulit; omnibus in vultu nitor solis, in veste candor nivis. Et Regina quidem eam affata: Comites, inquit, meas dote virginitatis filii mei connubium promeritas vides? augebis tu numerum, si moribus matronam potiùs quàm puellam præstiteris, & infantiæ senilem miscueris temperationem. Nihil, quo pares leviter exultant, amabis. Religioni risum, jocum sceleri duces. Ad honesta oculis, ad interrogata verbis uteris. Ad necessaria manum, ad jussa gradum movebis. Sic efficiam ut trigesimo die voti compos fias. Sub hæc ita mutata est MVSA, ut solicito parentum oculo non indigeret, ex quâ tot gravitatis peti argumenta poterant. Itaque interrogare subiit novi moris cau-

causam: quam filia nocturni visi cõmemoratione attonitis indicavit. Quinto inde ac vicesimo die febri corripitur: trigesimo Deiparâ MVSAM evocante, illa gestiens iterat, *Ecce Domina venio*, & cùm voce hinc abiit, vobis quoque, qui MVSAS colitis, Ducem præbitura se, monituraque cælum ambientibus morum levitatem oneri esse. *Ex l. 4. Dial. S. Greg.*

S. RICHARDVS EP. 3. *Aprilis.*

RICHARDVS natione Anglus fratris inopiam servilibus ministeriis voluntate susceptis, levavit, eidemque paternâ hereditate, pactoque nobilis & opulentæ virginis matrimonio cessit. Dum litteris navaret operam, nullo certo vivendi præsidio, communi cum Sodalibus duobus pallio, vicissim scholas aditurus utebatur. In Episcopatus fastigium evectus, cum honore, ut assolet, non mutavit morem, paupertatem à se fugientem velut elapsam bonam fortunam insecutus: aureis quippe argenteisq; vasis in pauperum annonam expensis, præstare dictitabat, fictilibus, more parentis, cœnare, quàm Christum egenorum turbâ repræsentatum esurire. Vno pane mille homines saturavit, Deo voluntati benefaciendi facultatem suggerente. Aliquot suarum domorum incendium restrictæ ad largiendum

giendum manus vindictam est interpretatus; & quos multi convicio à se manuque rejiciunt inopes, tanquam accepturus, non daturus beneficium, ad petendum blando affatu excitabat: cujus facti rationem postulatus, illud ex divinis literis protulit: *Domine prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis.* Sub mortem notum Deiparæ cultoribus carmen à Sacerdotibus lectulo adstantibus iterari voluit:

Maria mater gratiæ, Mater misericordiæ, Tu nos ab hoste protege, Et horâ mortis suscipe.

Immortuus est sacræ crucis complexibus ad annum M.CC.XLV. *Ex Sur.*

S. IOSEPHVS POETA C.
3. *Aprilis.*

IOSEPHVS ævi sui Poëta clarissimus Thessalonicæ & Byzantii vitam egit, qualem agere Musæ amant, à mundi turbis semotam. Parnassus ei cella, lectus terra, cibus panis, potus aqua fuit: nam hâc, & non mero fluere Hippocrenen noverat. Hîc ille sacrorum vatum monumenta lectitare, in vota non vana Poëtarum nomina, sed Numen vocare, atque ita demum pleno ore Cęlites canere. Porrò in D. Bartholomæi laudes iturus, cùm evocare omnes ex Helicone Musas gestiret, meditabundo ipse Divus adesse, & libro pectori admoto

moto benè precari visus est. Non è Parnasso, sed cælo hoc fuit somnium. Nam deinceps versus IOSEPHVS non fecit, sed fudit, ut qui exciperent, jam olim ad omnes ungues examinatos, nunc è memoriâ tantùm promi autumarent. Itaque Imperatoribus etiam gratus, non potuit tamen, quin in exilium secundò pelleretur. Sed quia caussam habebat cum DEO communem, etiam hîc Poëtarum ingeniosissimum vicit, locoque ac muneri suo semper restitutus, demum immortali laureâ donandus ad Mecænates suos abivit Superos. Hos omnes, quos quidem versu laudavit, ad exequias Poëtæ sui confluxisse, S. Theodorus ab iis ipsis redien[illegible] cuidam ad tumbam suam supp[illegible] narravit. Tantum refert, scire quos laudes. Nunc dum non laudanda in mundo laudant Poëtæ, quod pretium ferunt, nisi ut splendidè diu mentientibus mundus splendidiùs mentiatur, & post multas fabulas ultima & longissima fabula ipsimet fiant? *Ex Menæis.*

S. IOSEPHVS - HERMANNVS C.
4. Aprilis.

HERMANNVS septem annorum puerulus cœpit inter ultimam rerum omnium inopiam Musas, sed præ Musis impensè MARIAM colere. Eam cùm in templi odeo ludentem

cum FILIOLO & D. Ioanne vidisset, dextrâ VIRGINIS in societatem accitus, homo Superis collusit: puto ut cælum ostenderet, quis maximè ludus studiosum adolescentem deceret. A ludo saxum monstravit PATRONA, unde quoties egeret, nummos promeret. Ita Mecænate cælo usus, simul annum XIII. fuit ingressus, mundo est egressus, & candidum Præmonstrati Ordinis habitum Steinfeldiæ suscepit; ratus longum cæli iter adolescentiæ maturè ineundum esse. Inter religiosæ vitæ studia tam amor in HERMANNO MARIÆ, quàm HERMANNI in MARIA crevit, ut eum primùm amantissimo IOSEPHI nomine donaret, tum deinde in Sponsum deligeret, dotemque in manus omnes cæli divitias FILIVM daret. Ægritudines illius complures suâ manu abstersit. Tristiorem, quòd muniis aliis distractus precibus vacare non posset, monuit, plus apud Superos solicita in alios studia, quàm quieta inter preces suspiria mereri. Quoties genu supplex MARIÆ nomen venerabatur, toties omnibus perfundi sibi odoribus visus est. Cælo hiemante litantis manus, ne à frigore offenderentur, IESVS & MARIA fovebant, duo utique calidissima sidera. Corpusculum mortui ut supra terram semper, ita etiam sub terrâ diu integrũ man-

manſit; an quia odoribus, quos memoravimus, illud condivit? *Ex Surio.*

S. THEODVLVS & AGATHOPVS MM. 4. *Aprilis.*

NEmo vel citò vel ſerò nimis cæli viam ingreditur, ſi quidem ingreditur. Iuvenis ætate THEODVLVS, ſenex AGATHOPVS, parili tamen curſu per Martyrum ſtadium cucurrerunt, anno à Chriſti ortú quarto ſupra trecenteſimum. Et THEODVLVS quidẽ ante curſum, bravium (certè arrham bravii) ſcribitur è cælo annulum accepiſſe, qui artificis cæli manum crebris miraculis, quibus omnes paſſim morbos pellebat, laudavit. Porrò cùm intra carceres ambo adhuc conſiſterent, in ſomnis ab ipſo Numine ſunt animati, ipſi verò ad fidem exemplo ſuo adductos alios animarunt. Poſtridie ad virtutis theatrum (tribunal tyranni) tracti in ruborem hunc, in laſſitudinem tortores dederunt. Eâ, quæ ſecuta eſt nocte, iterum carceribus clauſi, idem uterque in ſomnis ſomnium viderunt. Naufragium ſibi facere videbantur, ſed auſpicatum illud, & nimiùm fortunatum: quòd cæteris quidem, quorum longè plurimi erant, fluctu hauſtis, ipſi neſcio in quem montem cælo contiguum evaſiſſent, candidis ibi veſtibus ornati. Somnium hoc dies explicuit.

In mare cum saxis appendicibus abjecti ipsissimum Olympum subierunt. THEODVLVS deinde multâ luce candidus, inde ad suos revisit, quòd testamentum facere esset oblitus. Dixit ergo heredes omnium pauperes, & te quoque inter hujus testamenti executores hodie cupit habere. *Ex Metaphr. apud Surium.*

S. VINCENTIVS C. 5. *Aprilis.*

SAnctus VINCENTIVS antiquâ Ferreriorum familiâ in Hispaniâ natus, primis statim annis documenta edidit Magisterii pietatis, quod vir exercuit, jam puer inter pueros Magnus Orator. Ea initia egregiâ indole ac literarum eximio profectu fecit auctiora, omnem libertatem pertæsus, quæ levitatem oleret. Ingressus S. Dominici familiam, & Christi aspectu, morbo levatus, ejus imperio populos ad pœnitentiam evocare institit, tam strenuè quidem, ut satis constet Iudæorum viginti quinq; millia, totidem ferè Saracenorum, Christo ejus operâ conciliata; Christianorum centum viginti millia eidem reconciliata: publicis flagitiis infamium quadraginta millia ad innocentiam reducta. Ardorem dicentis inde intelligas, quòd capitalia ausos cùm ad furcam comitaretur, oratione primùm effervescere, mox colliquescere, denique in cinerem

nerem exarescere coëgerit felicissimo supplicio amoris extinctos. Tot spoliis Orco abactis triumphantem mirum non est, si Styx odit, & spoliare castitatis gemmâ contendit, quantumvis irrito conatu, quòd in Magnæ Matris tutelâ esset, quæ suo pugili adstitit, & victorem rude donavit, in nos quoq; exemplum repetitura, si cum VINCENTIO vincere vellemus. Acta olim furiis mater, ac proli suæ iniqua infantē in multas partes secuerat: has collectas vir sanctus integritati vitæq; restituit, post dæmonem etiam de morte triumphās, quę proinde obstruere viam huic sideri non potuit, quo minùs ad cælum anno MCDXVIII. ferretur. *Ex Sur.*

S. IRENE V. M. 5. *Aprilis.*

IRENE S. Anastasiæ famulabatur, conditione, non item virtutibus Herę impar. Vnà cum duabus sororibus ad tribunal rapta est immitis Dulcitii, quodque magis timendum fuit, etiam lascivi. Profuit innocentibus, quòd amor in furorem abiit, qui Dulcitium ad dissuaviandas ollas impulit, quarum fuligine deformatus cæcus amator, bacchatusq; per urbem populo ludos præbuit. Sed neque cùm denudari virgines mandasset, vestes corporibus eripi ullâ vi potuere; pugnante pro iis, & togas retinente mordicus pudore. Fornace

deinde (Babylonicam dixisses) conclusæ IRENES sorores, inter flammarum blanditias veriùs quàm tormenta, mortem somni similem, illæsis corporibus, oppetierunt. IRENE verò ardentiores etiam ignes evasit; in lupanar quippe Veneris fornacem per vim intrusa, ab Angelis sub militari habitu latentibus, illibatâ virginitate, inde educta est, & in montem ablata, extra teli quidem Cupidinis jactum, non æquè tamen furentis adhuc Dulcitii posita; ab hoc enim celeriter insequente, eminus sagittâ transfixa est volens lubensque, & amorem suum Numini saucio pectore testatura, mox in ejus complexum à cælestibus Paranymphis domum, id est Cælum, deducta; anno salutis CCCIV. *Ex Actis S. Anastasiæ.*

S. GVILIELMVS C. *6. April.*

GVILIELMVS domi nobilis, Hugoni Abbati, apud Parisienses, à parentibus ad omnem pietatem informandus traditus est. Nec abhorrebat à disciplinâ pius animus, quâ comite feliciter in literis progressus, facilè superabat æmulos, quibus ob morum integritatem fastidio fuerat. Patebat multorum invidiæ, quam ille æquo animo perferens, nihil alienum à virtute patrabat, quæ sedem firmam in pectore ipsius jam fixisset. Dubius quo vitæ genere

genere virtutis studia decurreret, monente tandem severiùs Odone Abbate, & objecta Christi crucifixi in vitreâ fenestrâ depicti specie, pectori ejus faces subdente, in religiosam se familiam recepit, in quâ cælestibus promissis accensus, ita se probavit aliis, ut Roschildensibus præficeretur Abbas. Et quia pii omnes adversis exercentur, nequaquam ab iis vir sanctus eximius fuit, cæli nihilominùs deliciis sustentatus. Graviùs decumbenti S. Genovefa virgo solamen & morbo medicinam attulit. Morituro denique Reparator noster, Sanctis comitatus, conspicuum se fecit, scilicet ne mortis larvâ terreretur. Cælum Anno MCCII. subituro paratum solium ejus discipulus vidit, coronamque, rarum opus & Angelorum manibus elaboratum; sed gemmas GVILIELMVS suppeditavit, virtutes suas, quarum nos nomina fortasse scimus, & subinde de pretio disputamus, sed subterfugimus patientiæ scalpellum, sine quo nulla gemma cælatur. *Ex Surio.*

S. CALLIOPIVS MART.
7. Aprilis.

CALLIOPIVS eximiâ sanctitate juvenis ad agenda Liberalia ab impiis invitatus, liberè abnuit, nefas esse Christianis dictitans, insanire cũ ratione. Præfectus urbis Maximus extrema

primùm comminatus, cùm nihil objectis terroribus profecisset, versus ad blanditias, velut in dotem invitamentumq; sceleris filiæ matrimonium promisit. Eam conditionem gererosiùs etiam respuentem plumbatis contundi, nervisque crudis fœdè laceratum, in rotam jubet innecti, curvaturâ cultris obarmatâ, rogoque juxtà validè flammante. Vtriusque tamen metum discussit Angelus, qui & ignem oppressit, & rotæ volubilitatem conversionesque stitit. Theoclia mater, audito filii casu, in carcerem ad filium penetrat, vulnera obligat, gratisque vocibus prædicat, quòd Martyrem peperisset. Noctu inter precandum cælesti voce confirmantur. Damnato deniq; ad crucem CALLIOPIO, mater pretio lictores obstrinxit, ut situ inverso statuerent crucem. Mira fœminæ virtus in comparationem Machabææ vocanda. Ad supplicium velut triumphantem prosequitur, in cruce tanquam solio filium spectatura. Pendentem cælestis nuncius ad æternitatis gloriam evocavit, mater amplexu stringens exanimum, pignus præmissum ad Superos filium è vestigio est insecuta. *Ex Metaphr. & Baron. in Not.*

S. AIBERTVS C. *7. Aprilis.*

AIBERTVS statis, à puero, precationibus somnum distinguebat. Terram,

ram, originis memor, frequenter oscu-
labatur: finemque respiciens, modico
alimento moriturus utebatur. Cùm vi-
tam S. Theobaldi Poëticis vinctam nu-
meris à vano homine demisisset altiùs
in pectus, in loca primùm sola recessit:
Aquilæ deinde specie cucullum sibi of-
ferentis excitatus, ad Monasticen se
vocari intellexit; demum in solitudi-
nem rediit, finemque arctioris vitæ ini-
tiis æquavit. Ibi cum, aditu aquarum
eluvionibus obsesso, vitæ necessariis ar-
ceretur, Deipara virginum choro cincta
bucceam panis in os ALBERTI indidit,
quâ exinde cibi inopiam annis duobus
& viginti, duobus minùs bibendi desi-
derium sustentavit. Cilicio corpus, imò
innocentiam tegebat; neque enim ca-
stitas tutiùs habet involucrum. Centies
quotidie procumbens, verba divinæ ad
Deiparam legationis iterabat. Scamno
solove somnum excipiebat, ingratum
naturæ exactorem & pretiosi temporis
furem mulctandum, non mulcendum
existimans. Multos à devio in semitam
virtutis, histrionem adeò, cujus quon-
dam odæ mutandi status occasionem
præbuerant, revocavit; facilis audien-
dis pœnitentium criminibus, plusque
patris quàm judicis adferens ad tribu-
nal. Vitâ ad hunc modum in annum
quinquagesimum prolatâ, rebus huma-
nis eximitur anno MCXXIV. & nunc

quoque non nisi uno cibo pascitur, ASPECTV DEI. *Ex Sur. & Lippel.*

S. WICTERPVS EP. 8. *Aprilis.*

DE WICTERPO Gallia contendit & Bojaria. sed cælum pridem litem diremit, cùm sibi illum vindicavit verior patria. Pontifex Augustæ, fundum, quem ad Iulias fauces habebat, Eptaticum, DD. VIRGINI & Laurentio donavit, locumque eum velut ad sanctiores ferias Tusculum habuit, frustra Henrico Antistite etiam mortuum inde auferre adnitente, cùm vel MARIA WICTERPVM suum nollet dimittere, vel WICTERPVS à MARIA suâ nollet recedere. Templum quoque D. Afræ, quæ inter Hungarorum populationes alteras penè flammas passa est, è cineribus in pristinum splendorem erexit. Vos qui sacra manibus tractatis, unum audite & exhorrescite. D. Herlucæ virgini à morte tam fuit familiaris, ut quoties ferè ad epulum sacrum iret, comes iret aut dux WICTERPVS. Fortè solam Herluca se credidit inter preces. Sed sola non fuit. Adfuit cum WICTERPO CHRISTVS, triste oculo amātis spectaculum & verbo ipsissima Pilati scena. Nihil hic, tantùm lacrimæ & gemitus loquebantur, & nimirum tot ora quot vulnera clamabant. Illud etiam WICTERPVS ad Herlucam addidit:

didit: *ad hanc formam Sponsi expallescis soror?* illa; *emorior.* Ille iterum: *cupis ab oculis theatrum crudelitatis hoc amotum?* illa iterum: *ah! percupio.* Ergo, subjicit WICTERPVS, oculos nega Richardo sacrificanti, cujus impuritas carnifex est Sponsi tui. Audiit, abstinuit ab impuri sacris, idemq; ut vulgus faceret, auctor fuit. O ætas nostra! ô sacra! ô Sacerdotes! eja dicite; oculos hominum à vobis si abducunt Superi, quibus ipsi vos aspicient, nisi iratis? *Ex Bav. S.*

S. MARIA ÆGYPTIACA.
9. Aprilis.

AVdite omnes apud divinum tribunal rei. Patronam si MATREM judicis habetis, caussam peractam habetis. Certè caussâ laboravit illa MARIA, cui nomen Ægyptus dedit, & tamen hâc non cecidit, ubi melior MARIA peroravit. Quid enim? nominis illa sui oblita, ut voluptati litaret, pudorem non venalem, sed gratis omniū libidini exposuit: quin festo Exaltatæ Crucis die, cùm Hierosolymam Orbis confluueret, ausa est velle ibi infanda Veneris sacra publicare. Sed molientē ter pedem impurum templo inferre, ter repulit vis arcana. Quid MARIA? ad MARIAM abit, quid agis misera? Veneri patrocinari vis Virginē? O quid apud MATREM non possunt lacrimæ? quid

quid non lac MATRIS apud sanguinem potest FILII? orat illa; exorat iste: absolvit judex admissam, quam absentem damnaverat. Sed audite pœnitentem, qui peccantem inspicitis VI. annis supra XL. eluit lacrimis feras inter, quidquid inter homines peccaverat, semper oppugnata ab Orco, semper victrix, VIRGINIS auxilio, nulli hominum nisi Zosimo visa. Is divino ductu ad eam venit, & vitæ seriem, quam dedimus, audivit; cum sacro dein epulo revisit, quod ut caperet MARIA, per Iordanem sicco vestigio advolavit. Ita puram cùm undæ jam probassent, secundò redux defunctam in arenâ offendit: anxio verò de sepulturâ leo supervenit, & fossam unguibus dedit, æternum non tam pœnitentis, quàm miserantis MARIÆ monumentum. *Ex vit. PP.*

S. MACARIVS PATRIARCHA.

10. *Aprilis.*

MACARIVS Armenus Patriarcha Antiochenam sedem beavit, sed multò magis pauperes, quos unos ille domi Palatinos, foris anteambulones habuit. Ob id, & quæ jam tunc patrabat mira, ne in ore omnium esset, omnium oculos fugit, &, sub quo lateret ignobilis, sepulchrum Christi petiit. Sed Saracenorum scelere ad ipsa ossa usque

lacera

lacera virtus, & tribus clavis pavimento affixa, pressaque pectus ignito saxo, ut ferè solet, se ipsa prodidit: prodidere Angeli in auxilium missi, ipsique jam hostes MACARIVM, &, quod caput est, in MACARIO DEVM agnoverunt. Intereà parentes suum esse dedecus arbitrati, orbam filii insulam filiumque exulem videre, mittunt, qui aut verbis, aut vi adducant. Et jam parabant hanc illi. Sed cælo pugnante capti oculis manibusque, quas ad facinus extenderant, MACARIO se dediderunt. Hic cruce, quæ illi scipionis loco serviebat, oculos & manus reddidit, itaque expeditus exul orbem deinde pererravit, Bojariæ quoque hospes, demum Gandavum in Flandriam pervenit, relictis ubique symbolæ loco ingentibus miraculis, quæ unico suo scipione dedit cruce insignito. Flandriam cùm dirissima lues popularetur, sese cum gemino socio vicariam urbis victimam morti objecit. A morte geminum circulum cæli ostenderunt & crucem in altero, ut sciremus, quò crux scipio illum abduxisset. Sed númne MARIAM amavit? Non nisi in cryptâ eidem dicatâ sepeliri voluit. Et verò ubi molliùs ossa nostra jacerent, quàm in sinu MARIÆ? *Ex Sur. & Rav. S.*

S. STA-

S. STANISLAVS EP. M.
11. *Aprilis.*

IVstitia præsides multos habet, Patronos paucos. STANISLAVS adeò Cracoviensis Antistes mortuum citare testem coactus est, ne optimâ causâ caderet. Prædium à Petro viro nobili emptum, fraude amicorum ejusdem propè perdiderat, nisi illum ipsum Petrum, triennio antè defunctum, ad Iudices redivivum adduxisset, quem nemo vel intestabilem ausus est dicere, vel refutare. Vitiorum severus vindex semper audiit, ignarus regulam flectere, seu pauperum tabernas, seu regum palatia metiretur. In omnem peccandi licentiam Boleslaus Rex prorumpebat, quē nequicquam admonitum STANISLAVS piorum tribu movit. Non erat rex huic probro concoquendo; sed vindictā spirans, satellitibus ad aram stantem, victimam objicit, iisque tertiùm divinâ virtute vim afferre prohibitis, ipse carnificis munus occupat, & laniati à se Antistitis membra dispergit. Damnarunt crudelitatem quatuor Aquilæ perpetuis excubiis reliquias tutatæ; donec miraculo cælestiq; luce exciti mortales eas in urnam componendas legerunt. Iuvit pietatem divina manus, laceroſque inter se artus ita colligavit, ut nullum crudelitatis vestigiū superesset.

Non

Non sustinuit impius Rex tam luculē-tam insaniæ suæ exprobrationem; sed regnum exilio mutavit, omniū hominum odium; cùm STANISLAI triumphum etiam Aquilæ augerent. *Ex Sur.*

S. GVTHLACVS C. 11. *Aprilis.*

GVTHLACVS regio satu nobilis, circa salutis annum DCCVI. castra solitudine, sagumq; sacco mutavit. Sedem sibi legerat expertem humani cultus Insulam, quam perpetuis turbis ita infestam dæmones reddidere, ut consilium fuerit, statione decedere, nisi opportunis auxiliis D. Bartholomęus patronus ac tutor confirmasset. Correptum aliquando ad inferos abstraxerant iidem turbatores, ubi oculis objecta æternorum ignium atrocitate, minati sunt, nisi Insulâ facessere vellet, continuò pręcipitandū. Gnarus GVTHLACVS nihil ultra minas posse, ausus est vel in hostico abnuere. Ex eo tempore quot diebus ab Angelo tutelari sub diei noctisque crepusculum visebatur, novasque contra increbescentem hostium impetū vires accipiebat. Discipulo, qui ei necem moliebatur, mentis arcanum aperuit: pro quo preces ad Deum fundere non destitit, quoad certam ei salutē impetravit. Eidemq; triumphū suū ostendit mortuus, cujus pompæ pars fuit ignea turris à

terrâ

terrâ in cælum pertinens. Ethelbaldo Regi exuli per ſpeciem objectus regni reſtituendi nuncius fuit. Qui receptis poteſtatis inſignibus, cœnobium ſui vatis monumento ſuperſtruxit, in quo corpus ejus quieſcenti quàm mortuo ſimilius inventum eſt. *Ex Sur. & Lip.*

S. ALFERVS ABB. 12. *Aprilis.*

PAtria ALFERO Salernum, ſchola Principis illîc aula fuit. Ex hâc ad regem Germanorum Legatus feliciter è viâ aberravit, & ad Regem Regum in cœnobium Cluniacenſe deflexit. Inde melior jam ad patriam Legatus monachis illîc præfuit, & Cavenſe Aſceterium condidit. Ibi mali dæmonis invidiâ ex altiſſimo monte præceps dejectus, riſit incolumis veteratorem, altiùs olim nec tam impunè cadentem. Incolam ſaxo obtritum à ſociis in oratorio ſuo id noctis voluit deponi; mane deinde veſpillonibus funus quærentibus hominem reſtituit. Quina ova cùm eſſent, ſed ſeptem hoſpites, ſine fraude, ſed non ſine miraculo, & fortè cum riſu ſingula ſingulis attribuit. Vates plurimis aliis fuit, ipſe mortis ſuæ vatem longè nobiliſſimum Chriſtum habuit, qui ſexto die priùs quàm obiret, ALFERVM ad cœnam invitavit: condixit lubens, & quò famem opſonaret, jejunus venit. Miracula mortuus continuavit,

tinuavit, ex multis unum illis narrabimus, qui ex Veneris harâ ad Numinis aram accedunt, &, heu! impurati epulo divino inter virgines mentes Angelos accumbunt. Fuit qui quoties sacram mensam frequentare parabat, somniorum intemperie absterreretur. Eam maculam etsi nullâ suâ culpâ contractam, cùm precibus, jejuniis, confessione semper elueret, redibat tamen ad invitum illa, & etsi scelus non esset, videbatur tamen esse. Tandem dormienti adsistere ALFERVS visus est, & fonti admotum sanctioribus undis lustrare, jamque contra Stygis ejuscemodi vulnera eximium facere. O similis, inquis, fons mihi curreret! At si oculos habes, binos domi habes.

S. IVSTINVS M. 13. *Aprilis.*

IVSTINVS Philosophus Palæstinâ oriundus, literarum amator, varias in Philosophiâ sectas amplexus, Platoni tandem auscultare cœpit. Declinaverat fortè populi turbam, cùm nescio quid ad mare secum meditatus, in hominem incidit, à quo immortalitatem & supplicia animorum edoctus, Christianam veritatem aspexit, eandemque adversus hostes acerrimè tutatus est, sanguinis & vitæ prodigus. Multa Iudæi gentesq; adversum Christi cultores machinabantur, quorum causam apud Cæsarum

subsellia magnâ dicendi libertate tutatus, illud impetravit, ut Christiani deinceps, nisi maleficii convicti essent, innoxii viverent. Nobilis ingenii monimentum hodieque legitur; gloriæque est bonis literis hanc piam operam Christo Romæ impendisse, ubi melior nunquam causa acta est, etsi optimo ejus Patrono sanguine stetit. Nam cùm crescentem vitâ & disciplinâ Cynicum, ignorantiâ hominis multoque magis caninâ impudentiâ offensus, publicis congressibus vicisset, ea res scilicet canem illum ad vindictam inflammavit. Nulla ratio perdēdi Iustini aptior visa, quàm si ut Christianum allatrasset. Exosum id nomen iterum esse cœperat & capitale. Ergo structæ D. Iustino insidiæ haud sanè nolenti; captus rogatusque Christianúsne esset; affirmavit. desererétne sua sacra; renuit. mortem subiret; voluit; id Christo mortalium severo judici gratum, sibi utilissimum fore affirmans; ac mox cervice securi subjectâ, vitam perdidit, perditurus, nisi perdidisset. *Ex Surio & Baron.*

S. HERMENEGILDVS M.
13. *Aprilis.*

OStendit HERMENEGILDVS, quando tandem negare obedientiam parentibus, etiam cælo arridente, liceat. Cùm enim patrem haberet Leovigildum

vigildum Wisigothorum Regem, & hæresi Arrianæ oppidò addictum, ipse saniorem fidem à Præsule Leandro didicit. Sed veritas etiam apud parentem odium peperit. Hic enim cùm laudibus debuisset, ferro filium oneravit, & anno libertatis Christianę DLXXXIV. in carcerem dedit. HERMENEGILDVS, ut monstraret, quàm non pensi regnū haberet, humanis rebus omnibus se abdicavit, purpuram cum cilicio mutavit, tempus omne inter vota ac supplicia transegit, demum è carcere templum fecit. Subinde ipsâ sacri Paschatis nocte captivum à parēte subornatus Pseudoepiscopus adit, & ad sacerrimā scilicet mensam invitat: sed HERMENEGILDVS fidenter negat se in potestate futurum, etiam in vinculis Catholicæ libertatis memor. Eapropter irâ succensus Leovigildus, cum religione patrem etiam exuit, ejusq; imperio cadit filius securi caput diminutus, pulcherrima Paschæ victima, sed non à parente danda. Cæterùm Martyrem continuò è cælo voces laudârunt, & delapsæ indidem lampades exornârunt. Mox etiam piis manibus parens impius morte suâ parentavit, adductis post ad Catholicam Fidem omnibus Wisigothis. Ita pietas quam decollasse in HERMENEGILDO impia hæresis putavit, toto regnò caput extulit. *Ex S. Greg. M. l. 3. Dial.*

S. THOMAIS M. 14. *Aprilis.*

NAta est THOMAIS Alexandriæ, à parentibus benè ac pudicè educata, & demum nuptui tradita, ut antè Virginibus, sic Matronis posteà præluxit. Sed rarò castitas inter multos habitat tuta. Ausus est socer, cujus in domo cum marito degebat, omnis juris atque adeò pietatis in filium oblitus, conjugalem in nuru fidem tentare. Cohorruit illa ad tam infanda, & monitis preces, precibus lacrimas addidit. At ille, cui pudorem non potest, vitam extorquet, mediamque, non auditâ crudelitate, secat. Enimverò non tulit vindex Numen, sed parricidium extemplò cæcitate multavit. Intereà adsunt, qui maritum castissimæ volunt cōventum; vident sanguini suo innatare pudicitiam; vident cœco vestigio muris oberrantem Susanneum senem; quis tragœdiam hanc dederit? rogant. Non ausus est diffiteri auctorem se esse amens Oedipus; sed cùm atrocitatem criminis, quam videns non viderat, nunc cœcus vel sole clariorem aspiceret, non dubitavit ultro mortem orare, & capitis in se sententiam ipse pronuntiare. Et verò hunc facilè judices audiverunt, cœcumq; duci scilicet jusserunt: THOMAIDIS verò tumulus ceu Martyris cultus à Cœnobitis Scetanis, Asylon dein-

deinceps fuit eorum, qui hostem Cupidinē fugerent. Nimirum jam antè cœcutiens puer oculis suis timet. *Ex Men.*

S. LYDWINA V. 14. *Aprilis.*

LYDWINA formam obesse castitati videns, dignum virgine rata est votum, deformitatem à cælo petere. Audiit hoc, & omnia morborum examina misit: iis ita omnis gratia defluxit, ut nemini jam placeret cadaver domum ducere. Sed sic illa demum formosa CHRISTO visa est. Hic ex amantibus solus jam ægræ cum MATRE assidere; solus amoris sui & patientiæ symbola per Angelos lectulum ambientes ostētare: quorum certè unâ recordatione LYDWINA cruciatus suprà quàm dici aut credi potest, graves, facilè tamen omnes redimebat. Genium tutelarem ducem ad ea loca, quæ CHRISTVS olim præsentiâ suâ nobilitavit, ad purgantes item flammas & beatas sedes habuit. Ab eodem donum è primi parentis horto lignum tulit odore nobile: ut inde una jam vel virginitas vel patientia sperare quid posse videatur. In subsidium pauperum ipsa pauperrima peculiū tamen corrogabat, & IESV *crumenam* dictitabat; cui profectò omnes, cùm audient, avari invidebunt, quippe quæ exhauriri nunquam potuit. Homini facinoroso suasit, plumis in

unum latus noctem incumberet. Risit ille, sed cùm hoc in plumis non posset, ne in flammis olim posse cogeretur, flevit deinceps. At LYDWINA anno Christi MCCCCXXX. ægritudinis assiduæ ac multiplicis XXXVIII. cùm id dolorum incrementum impetrasset, ut ignibus nihil superesset piandum, mortua tandem est, vel, ut rectiùs loquar, tandem desiit mori. *Ex Io. Bruggmano.*

S. FRONTO ABB. 14. *Aprilis.*

RIdiculi homines, morituri ne moriamur fame, extimescimus. Commeatum in annos comportamus, diem victuri: horrea struimus, sepulchrum subituri, formicæ dicam an homines? Nimirum qui vitam dedit, victum vitæ extra urbis fora non poterit dare? Quasi verò si ille velit, etiam inter medias epulas non Midæ, inter aquas non Tantali simus? contra, ubi ille velit, non aëre seges exurgat, in fonte vinea? Certè rupem aquam dedisse memini, cumq; terra negaret, panes cælo pluisse etiam in deserto. Ite Reges, castra culinarum struite, aciem coquorum ducite, famem oppugnaturi. Vincam ego vestram superbiam, aut nemo, aut cælum mihi opsonabit. Hæc aut similia his cum animo suo FRONTO; hæc ad pulcherrimi propositi socios LXX. quos omnes secum ex urbe in loca deserta

ab

ab hominibus ſed non DEO etiam eduxit. Nec fefellit ingens animus, & ſpes tam generoſa. Providit Numen, & alienam avaritiam paupertati juſſit FRONTONIS ſervire. Ergo Angelus ad dormientem neſcio quem divitem: tu equidem in rerum omnium affluentiâ jam copiam etiam faſtidis, at Chriſtus interim in ſervis ſuis cum inopiâ & adeò fame conflictatur. Non audiit hæc Euclio, ſed iterum in utramq; aurem dormivit. Ergo aures aliter vellicavit, plagaſque, ut ſomno crederet, addidit. Tum demum quid ſibi cælum vellet, penitus viſus intelligere, & cibariis LXX. mulos onuſtos, cum neſciret ubi FRONTO ageret, ſine ductore in incertum dimiſit. At illi rectà inde ad FRONTONEM, inde exonerati ad divitem iterum, qui miraculo motus anniverſariam deinde eam liberalitatem eſſe voluit. *Ex vit. PP.*

S. EVTYCHIVS M. 15. *Aprilis.*

HOc die Ferentinates EVTYCHIVM Martyrem colunt, etſi ubi, aut quãdo animam poſuerit, neſciant Annales. Sed hæc Faſti olim cæleſtes loquentur; nam iſtis ſua commendare, hoc demum ego æternum famæ monumentum credo. Et nos quidem etiam olim facta neſcimus, at EVTYCHIVS etiam poſt mortem vates futura ſcivit, & ut ſcirẽt

alii, è tumulo monuit. Etenim Redemptus Pont. fortè templa sua obibat, sacra & sacrorum curatores non (quod hodie fit) alienis, sed suis oculis inspecturus. Ventum est Ferentinum. Hîc fessus lectulum sibi adornari propter tumulum Martyris imperat, rectè humana æstimans, tantumque censens à sepulchro lectum distare, quantũ mors & mortis germanus frater somnus distant. Tunc quoque inter curas insomnem ferè noctem agenti EVTYCHIVS visus adstare, & quærere num vigilaret? affirmanti deinde illa verba tertiùm inclamare: *finis venit universæ carnis*. simul vaticinium ipse quoque finire. Atque hæc noctis prodigia diei portenta exceperunt. Visa & audita cælo arma quassari, & vento Aquilone duce castra ignea & ignea acies imminere. Hæc verò omnia explicarunt nõ multò pòst Langobardi, cùm è septentrione Italiæ se infuderunt, sacra humanis, humana sacris miscuerunt, clademque patriæ intulerunt. Inter hos ipsos tamen armorum strepitus suaviter Redemptus obdormivit. Obdormivit inquam, nam parum differre mortem à somno ostẽdit vivus cum mortuis dormiens. *Ex Ferrar. & Greg. Magn. Dial.*

S. IOA-

S. IOACHIMVS C. 16. *Aprilis.*

FElices Senæ! vel ideò, quòd inter tot mundi hodie libertos, ipsæ *servos* tot VIRGINIS numerant. Ex his IOACHIMO nostro pileum hodie in cælo *Domina* dedit. Vir fuit obsequendi studio, sui contemptu, sed præcipuè charitatis æstu in ægros mirandus. Exemplo fidem habe in paucis memorando. Iter illi Arretium; ex itinere obvius fuit, qui epilepsi, sed multò magis impatientiâ laborabat. Noster verbis, consilio, operâ suâ solatur: sed necquicquam gravius jam animo quàm corpore periclitante. Hîc IOACHIMVS post preces DEO fusas, in se novus medicus morbum omnem transfert. Igitur Arretii ipso DOMINÆ ASSVMPTÆ die, dum sacrificanti servit, cereumque elatæ in sublime Eucharistiæ manu prælucet, cadit morbo impellente: cereus tamen stationem in medio aëre servat, gaudente utique Angelo in hominis officium involare. Sub hæc Senis vi morbi iterum cadit, mensamque secum instructam trahit. Nihil tamen fractum, nihil confusum. Sed & alia prodigia clarum fecerunt, ut apertâ ad preces portâ, radii precantis in odeo (quo sæpiùs assuevit concedere) caput visi cingere. Cæterùm morbo omni superior illud etiam velut vitæ rectè actæ

premium à cælo emendicavit, ut viventis carnes vernium agmen popularetur. Fatum obiit, quale expetiit ac prævidit, ipso Christi morientis die, cùm illa verba socii legerent: *& inclinato capite emisit spiritum.* Sed apud mortuum quoque medicinam morbidi quæsiverunt, & verò repererunt, Epileptici præcipuè, non ignari expertum mali hujus medicum se accedere. *Ex Ferrar.*

S. HELENVS C. 17. *Aprilis.*

FVgiendum est citò, quod nocet citò: Sapuit isto maturè HELENVS consilio, & è mundo priùs quàm pueritiâ exiit, tutiùs inter feras, quàm homines victurus. Iejunia producenti cacodæmon escas obtrusit; sed HELENVS & cocum & dapiferum aspernatus cum Cælo quàm Orco prandere maluit; mox enim Angeli, ut Christo quondam dapes esurienti ministrarunt. Tanto deinde promptiùs ipse quoque per longa itinerum spatia aliis prandia ferre, &, si oneri succubuisset, onagris ea imponere, nil repugnantibus pigerrimis alioquin animantium. Neque jam solùm onera illius asini, sed ipsum etiam HELENVM, cùm Mystam sacrificii causâ accerseret, per amnem crocodilus transvexit; adeò sanctitati obtemperant omnia. Discipulo ejus cùm

Orci

Orci mi[illegible]bidinis faces admoveret, ince[illegible] HELENVS ad tantas redegit angustias, ut extra circulum, quem in arenâ scipione descripserat, ne latum quidem unguem aut ungulam ponere sit ausus, donec turpe incendium extingueret. Illud etiam memorabile, quòd illæsus ignem calcârit, ut Zaream Hæreticum falsitatis argueret, qui perfidiam suam per flammas probare non ausus, Catholicæ Religionis, ut veri auri, pretium auxit. His facinoribus HELENVS Heliopolitanam primùm mitram, deinde æternitatis coronam meruit. *Ex vitis PP.*

S. VRSMARVS C. 18. *Aprilis.*

QVo tempore mater gravem VRSMARO ferebat uterum, venerandâ forte canitie senex per visum astitit, puerulumque, manu gestatum ejus curæ commendavit. Excusanti annonæ difficultatem panem candidum porrexit, novo mox inter manus auctu grandescentem; prodigiique rationem ad nascituræ prolis doctrinam retulit, cum annis ad multorum mortalium emolumenta amplificandam. Simul monstravit enitentem in sublime filiolum per scalam cælo insertam. Præsagio fidē adstruxit vita cælitibus quàm hominibus propior: nam Episcopus tempore succedente creatus, novem annis

annis à pane humano temperavit, reliqui cibi tam modicus, ut validæ membrorum vocisque vires haud immeritò miraculi instar obtinerent. Dæmones frequenter injustâ corporum humanorum possessione dejecit: metu lemurum infestas ædes aquâ lustrali solvit: morbos curationum fines egressos divinâ sanatione depulit. Porrò charitas servandorumque mortalium studium in eminentissimum virtutis fastigium assurrexit, cùm esset quotidie cujusvis hominis salutem sanguine vitâque recuperare paratus. Rerum adversarum patientia in Iobi comparationem evexit. Obiit anno Christi D. CC. XIII. de cælo obtinendo solicitus imprimis, ut qui jam scalas admoverat, antequam nasceretur. *Ex Rather. Veronense.*

S. THEODORVS M. 19. *Apr.*

THEODORVS cùm sacramentum, quod CHRISTO dederat, Marti negasset, post fustuarium craticulæ injectus, pice ac sulphure perfunditur. Sed cùm crudelitate hâc tellus commota è sinu aquas, quæ rogum extinguerent, effudisset, THEODORVS incolumis ad Marti devotos provocavit: iret ex omnibus unus aliquis in rogum, Deumque suum etiam ipse probaret. Illi causæ diffisi rem ad sacrificulos rejecerunt. Ex his etiam DIOSCO-

RVS

RVS adductus, palàm Iovis patrocinium respuit, suasitque ipse è flammis causam Iupiter dicere juberetur; se diem ei dicturum, se ex fano obtorto collo ad judices ignes rapturum, cæloque, pulcherrimo, quod unquam fecisset, sacrificio ipsum Iovem immolaturum: probaret ille fulmine se Deum, pictosque suos ignes, & unà hos in caput sacrificantis, si posset, congereret. Indoluit Iovem, ludos fieri Proconsul, & DIOSCORVM jam Christianum flammis, THEODORVM verò quadrigis raptandum dedit. Hic verò abeuntibus in præcipitium equis, alio è cælo curru triumphans in Prætorium venit. In succensam exinde cum militibus, quibus hæc miracula fidem fecerant, fornacem conjectus, altero mane loqui reperitur PHILIPPÆ matri, quæ triennio antè captiva abducta, ad preces filii per Angelum tum erat reducta. Advolat igitur tyrannus, milites hastà transfigit, matrem capite multat, THEODORVM ipsum in crucem agit. Sed ille post tot victorias, non petiisset aliud trophæum. *Ex Menæis.*

S. WERNHERVS M. 19. *Aprilis.*

WERNHERVS rustica, ex Trevirensi agro, progenies, egenis comparcebat paratum diurno labore obsonium: vitrici asperitatem, ipse tam miti inge-

ingenio, fugere coactus, in opiliones haud paullò mansuetiores incidit; nam & mapalibus fugientem, & esurientem cœnulâ exceperũt, quibus ne oneri foret hospes asymbolus, defixo humi bacillo, novum è terrâ fontem salire jussit: à Pastoribus digressus in feras incidit; annum enim agentem XIV. Iudæi adhuc Christi in Christianis sanguinem sitientes, capite prono columnæ alligarunt, S. Hostiam ab ore repetituri: loris deinde ac ferro per omnia membra crudelissimè grassati, satis docuerunt quàm longè Apellæ omnem humanitatis sensum abjecerint: nam etsi triduo inter tormenta exacto, omnium opem ac commiserationem exposceret, ea tamen neque apud judicem argento corruptum reperit, inter acerbissimos cruciatus id unum habiturus solatii, quòd pendens demum ad exemplum Christi animam efflavit. Cadaver ejus in speluncam abjectum est, ne à Iudæis, sed feris laniatum credi posset; justa nihilominus ei Cælum persolvit, multâ face circum cadaver accensâ, quæ WERNHERI innocentiam & Iudæorum crudelitatem detexit. *Ex Sur.*

SS. SVLPITIVS ET SERVILIANVS MM. 20. *Aprilis.*

RVrsum te ad nuptias invitamus, sed (quemadmodùm semper factũ est) Agni;

Agni; quin imò, si lubet, ad choreas etiam, non quidem ut ducas, sed ut spectes, simulque illud etiam fatearis, verum dixisse, qui ferè ebrios & insanos saltare dixit. Ecce SVLPITIO Euphrosyna, SERVILIANO Theodora despondetur, & Aureliano Consulis filio Domitilla promittitur. Iam quatit Hymenæus faces, jam jocus, jam amor ridet, mox lacrimas daturi. Nam intereà Domitilla Euphrosynam & Theodoram familiares suas Christo conciliat; hæ verò eidem sponsos etiã suos, adnitẽte iterum Domitillâ, dum ejus operâ Christum videt cœcus, & mutus loquitur. At nimirum intereà solus Aurelianus cœcutit, solus hic non sana loquitur. Quin adeò tibicines jam solus conducit, & pede frequenti terram pulsans in exitium suum jam pridem Orcum laborat evocare. Iamque duos omnino dies totidemque noctes assiduas saltando se exercuerat, cùm quiescit tandem morte subitâ prostratus. nec jam ille domum Domitillam, sed illum domum Proserpina ducit. Porrò SERVILIANVS & SVLPITIVS, firmati his miraculis, non dubitarunt posteà pro Deo & castitate cervices præbere securi secandas, rectiùs capite, quàm Aurelianus pede saltaturi. *Ex gestis SS. Nerei & Achillei apud Sur.*

S.AG-

S. AGNES POLITIANA V.

20. *Aprilis.*

NAtale ſolum AGNETI mons Politianus eſt. Quo die in lucem prodiit, multis vicinus æther facibus ſtellans illuſtris vitæ primordia celebravit. Nono ætatis anno, quo virgines aliæ totæ pendent à matribus, D. Dominici inſtitutum in ſacro Parthenone complectitur. Quindecim annis pane & aquâ victitavit; ſæpeque cæleſti pluviâ, qualis Hebræis per deſertos Arabię campos moventibus annona fuit, inter precandum eſt operta. Tres aliquando gemmulas ei Deipara dono dederat, vaticinata, ſuo honori aliquot ab AGNETE templa conſtituenda. Ieſulum aliàs in ſinum ejus infuderat: cujus è collo crucem eam abſtraxit, quæ in hæc uſque tempora ad facti memoriam piorumque venerationem conſervatur. Sæpè ab Angelo divinam hoſtiam accepit. Balneum, quo valetudinis causâ utebatur, cæleſti manna inſtratum, eoque loco fons medicâ ſalubritate præditus erupit. Et quemadmodum ſæpè divinos genios vivens habebat hoſpites, ita moriens eoſdem adepta comites, in cælum evolavit, anno ſalutis M.CCC.XVII. mortē multi infantes è ſuis cunis, quà ſermone, quà cantu celebrarunt. Corpus putre-

putredine taboque intactum virtutum ac præcipuè castimoniæ luculentam præbuit testificationem. *Ex Bullâ Canonizat.*

S. ANSELMVS EP. 21. *Aprilis.*

FAcilè mundum despicit, quisquis æquis oculis aspicit. Testis luculentus ANSELMVS est. Vidit hic (nebulam ab oculis Deo removente) quem nos mundum dicimus, immundam, quâ patet, paludem esse, cœni omnis ac sordium colluviem: in hâc volutari miseros homunculos; hinc delitias suas haurire delicatulos, hîc gemmas quærere avaros, hîc triumphare ambitiosos. Miratus ANSELMVS posse tam sordidâ lacunâ pisces gaudere tam nobiles, oculum ad religiosorum septa transtulit, & ædes sibi videre visus est regio opere structas, & omnibus delitiis affluentes. Has itaque ingressus, ex Monacho Cœnobiarcha, ex Cœnobiarcha Pontifex Cantuariæ mortuus memoratur, anno MCIX. vir qui è minimis quibusque rebus maxima dare documenta scivit. Nam, ut alia silentio prætermittam, cùm lepusculum sub equum suum fugientem à canibus undique cingi conspexisset, eam morientis cōditionem esse exclamavit ab atris geniis obsessi. Iam puerum conspicatus cum aviculâ lusitantem filo alliga-

ta, peccantis hominis typum esse dixit, qui libertate suâ spoliatus, ad arbitrium Stygii aucupis viveret. Itaque qui jam nos circumspicimus, si ANSELMO credimus, mali dæmonis ludus, lepusculi, & aviculæ captivæ sumus. Nec tamen stulti lepores fugimus, nec aviculæ filum rumpimus: quin quod omnem stultitiam exsuperat, cantitare etiam in tantis miseriis juvat, *Ex Edinero.*

S. THEODORVS C. 22. *Aprilis.*

THEODORVM sexennem mater ad omnem licentiam informabat, cùm S. Georgius, ne filium Cæli Imperatori autoratum vitæ corruptelis effæminaret, præsens admonuit, pueri deinceps in sanctitate magister. Eunti ad Ædem sacram dux adfuit viam præstigiis Orci præceptam & impeditam aperiens; matri quoque, si à pietate filium avocaret, stricto mucrone exitium minatus. Prope interitum THEODORVS erat, quando decantatus ille Proteus, assumptâ contubernalis formâ, incautum in præcipitium intulit præsultor ipsius factus, eumque exemplo tracturus, nisi custodis cura prævaluisset. In templo Christum cum Virgine matre præsentem aspexit, à quo ad sanctiorem militiam invitatus, illico stipendia facere cœpit. Gigantem credidisses vim cælo illaturum, si labores spectasses.

Mira-

Miraculis morborumque medelâ clarus, quos aliis absterſit, ſibi gratulatus eſt dolores, eos divinæ in ſe voluntatis argumenta dictitans. Venenum impiorum invidiâ miſtum Reginæ cælorum benevolentiâ ſuperavit, quæ piorum menſis ſecuritatem affert, certiorem utique quàm ii, qui periculoſas Principum epulas guſtu explorant. Huic Reginæ Cælitibuſque tam charum quid mirum eſt, ſi Reges noſtri orbis ſuſpexerũt, neque paſſi ſunt THEODORVM voto ſuo potiri, qui cùm probra ſitiret, vel invitus honoribus mactatus eſt? *Ex Surio.*

B. ÆGIDIVS C. 23. *Aprilis.*

ÆGIDIVS tertius Aſſiſiatis Franciſci aſſecla, ingenuo ſanctoque mentis candore ad inſigne virtutis culmen pervenit. Virum, è S. Dominici familiâ, eximiâ doctrinâ, de perpetuâ Deiparæ virginitate dubium ſibique difficilè conſentientem, tali prodigio contrà ancipitem cogitationem confirmavit. Ter ſcipione terram impulit, dicto ſingulos ictus proſecutus, hoc ordine: *Maria Virgo ante partum: Maria Virgo in partu: Maria Virgo poſt partum:* & mox lilia totidem ad ſcipionis impulſum Ægidiique vocem ſolo emerſerunt. Tertio ante ſuum natalem die, Chriſtus ei ſpectabilis

adfuit, reditu per consequentes quindecim dies instaurato. Ex quo tempore tam concitatis in cælum desideriis rapiebatur, ut audito vel à pueris per plateas Paradisi nomine, rerum omnium sensu destitueretur. Septem in eo eminebant virtutes, credendi constantia, pietas erga Deum, reverentia, commiseratio, cura officii, obedientia, grata beneficii memoria. Quinquaginta duobus annis in sacrâ militiâ meruit. Post mortem magnum luentium agmen è lustralibus flammis in cælum evexit. Obiit Perusii anno M. CC. LXXXIII. *Ex Surio.*

S. GEORGIVS MART.
24. *Aprilis.*

ANno post natum Servatorem XC. supra CC. GEORGIVS fortissimus CHRISTI miles, & ob virtutem inter tribunos adlectus, tum Comitis etiam titulo à Diocletiano ornatus, cùm hujus nihilominus efferam in Christianos tyrannidem propalam damnasset, in vincula & ipse tractus, saxum primò ingens pectori injectum supinus fortiùs, quàm cœlum Hercules tulit; ad machinam deinde mucronibus omni ex parte armatam, ut antè ad gladios in acie, risit. Hinc calce tres dies sepultus, cum illustrior surrexisset, ferreos & ab igne candentes cal-

calceos indutus, nempe ad Olympicam coronam cucurrit. Cæsus iterum immaniter, ac alapis contusus, in ruborem languoremque ipsos carnifices dedit, & testem fidei suæ mortuum è tumulo produxit. Tandem post tot egregiè pugnatas pugnas, coronatum pridie in carcere ab ipsomet Imperatore CHRISTO, caput iterum coronandum securi subdidit; cùm priùs ad ejus imperium corruissent omnia Numinum simulachra, & cacodæmones se esse, non Deos, ultro edixissent, verissimo omnium, quod unquam dederunt, oraculo. *Ex Metaphr.*

S. BONA VIRGO. 24. *Aprilis.*

AGe virgo anime. hæ tibi leges feruntur. Lecto pudico cubato. Vestis cilicium esto. Vt latrones domesticos effugias, pudorem peregrè ad Divûm templa circumferto. Nempe duras, ais, & verè æreas leges fixisti. Quid vis dicam? Tu non potes quod isti & istæ? addo quod virguncula BONA potuit, cui vix septenni has leges ipse summus Legislator Christus tulit, annuente & probante virgine animo. quid? quòd ultro non lecto sed stramine involvit pudorem, si non tam molliter certè securiùs dormiturum? quòd non semel sed decies ex Italiâ ad S. Iacobi sepulchrum in Galæciam abiit? quòd tres

omnibus septimanis dies non nisi pane & aquâ traduxit, & reliquis, quibus opiparè vixit, leguminibus vixit, etiam tunc, cùm ab Hierosolymitano itinere & lōgâ Saracenorum captivitate redux continuâ febri laboravit? Superi! quis nostrûm ægro corpusculo facit tam ægrè? Nimirum Virgo facit, ut periclitanti pudicitiæ medicinam faciat. Et arrisit his studiis Christus ipse, qui Ierosolymæ ad sepulchrum suum orantis BONÆ capiti ter manum suam imposuit, & post quadragintadiale jejunium traductum, in eâdem eremo à Virgine, in quâ ipse traduxerat olim, annulo sibi visendus desponsavit, multisq; aliis miraculis ornavit. Vltimò è vitâ BONA inter risum cantusque abiit. Quid miraris lector? dum vixit, flevit. *Ex Bzovio 13. tom. ann. Eccl.*

S. MARCVS EV. 25. *Aprilis.*

MARCVS ut primùm res Christi gestas litteris consignavit, à Petro Alexandriam legatus est: cum ipso etiā Evangelium in urbem penetravit. Cùm enim sub portâ Anianus cerdo detritas Apostoli soleas reficeret, subulâque in lævam exerrante, Deum, ut fit in adversis, inclamaret, MARCVS vulneri remedium fecit, & Anianum magno operæ pretio ad Christi Religionem traduxit. Sed cùm ob quotidiana

fidei

fidei incrementa MARCVS insidiis appeteretur, Anianum pro se urbi Episcopum dedit, ipse Pentapolim abiit. Indidem biennio post Alexandriam rediit, ubi ad aram ipse Dominicæ Resurrectionis festo die captus raptatusq; per urbem, Paschalis pro Christo factus est victima. Eâ nocte Angelus nomen suum Marco albo Cæli inscriptum monstravit, & Christus ipse magno præsens fuit solatio: posterâ luce cùm laqueo gula implicaretur, tam citò cōstringi non potuit, quin celerior anima ad Superos evolaret. Cadaver ne tortores exurerent, coorta repentè tempestas rogum omnem cum bustuariis disjecit. Nunc de illius tumulo Italia Germaniaque certant, ut de Homeri cunis Græciæ urbes; lite tantò sanctiore, quantò dignior est, qui Christi, quàm qui Achillis prælia scripsit. *Ex Brev. Rom. & S. Hier.*

S. BASILEVS EP. MART. 26. *Aprilis.*

SCelus heu! ingens, juventus. Tuis manibus tuam occidis, eheu! toties castitatem, cùm olim viri sancti occidere pro alienâ nō dubitarint. Prodeat BASILEVS, & dum pro alienâ pudicitiâ pugnat, pugnare pro nostrâ nos doceat. Erat Licinio Imperatori in Parthenone virgo, virgini nomen Glaphyra,

addictissima Christo & castitati. Huic insidias tyrannus Cupido per alterum tyrannum Licinium moliebatur. Glaphyra ab amore docta fugere, ipsa quoque alas assumit, & ad Episcopum BASILEVM abit. Sed nihil latet cœcum licèt Amorem. Proditur virgo apud Imperatorem, & unà virginis custos Pontifex, & jubet utrumque vinctum adduci Licinius. Commodùm Glaphyra morte beatâ vincula effugit, sed subit BASILEVS vas pretiosi pudoris. mox jubetur aut fidem aut caput ponere. Nec multùm ille apud animum suum deliberat, abjicit caput, ut fidem servet. Vtrumque & caput & truncum corpus seorsim in mare proturbant carnifices. Sed quî aut corpus aut caput Martyris periret, si neque unus ex hoc capillus est periturus? Angelus Elpidophoro viro Christiano in cælis animum BASILEI, in undis corpus monstrat. Ergo illi cum piscatoribus ita convenit, ut quidquid demum prehensum id loci verriculo esset, suum esset. Mox BASILEVS extrahitur, non jam minutus capite, sed planè integer. Vna tantùm & illa rubea linea ornabat, non inficiebat cervicem, ut Glaphyra è Servatoris sui collo præmium, monile hoc videatur suspendisse. *Ex Surio.*

S. SI-

S. SITA VIRGO. 28. *Aprilis.*

PRope Lucam in Hetruriâ nata SITA servitutem Fatinellorum familiæ, imò veriùs egenis servivit. Nam his ferè suum victum cessit, & quod unum in servâ supererat opis, pro mendicis quotidie apud dominos mendicavit, præclaram mercaturam dictitans (& mercatores erant) ingens cælum tantillo emere. Et verò liberali dextræ, cùm nihil aliunde suppeteret, Numen suggessit. Ita sitienti rogatori cùm aquam se porrexisse crederet, vinum propinavit. Alteri cùm fabas vendendas gratis dedisset, nihil tamen dominus superveniens abesse comperit, mēsuram cælo, ut promiserat, remetiente. Vestem quoque pellibus subductam, & commodatam ab hero, nudo ipsa commodavit. Nec fefellit. Retulit hic cùm irasceretur Herus SITÆ, & ex oculis disparens docuit, nulli securiùs rem credi, quàm cælo. Aliàs deprehensa panis reliquias miseris ferre, quò oculos dominorum falleret, tantisper in flores vertit, gratissimos deinde esurientibus odores. Suum verò, hoc est, virginitatis florem, quem à teneris intactum in tumulum etiam salvum intulit, precibus & jejuniis fovit, lacrimis rigavit, nec lecto, sed quæ floribus amica est, terrâ deposuit, nec dubitavit quandoque

procacem ſervuli petulantiam unguibus notare, itaque vel invitum verecundum facere. Nudis pedibus ad ſacrata loca euntem multa miracula comitata. Quid? quod domum redeunti ſub noctem comes è cælo delapſa MARIA ivit, & pontis urbiſque portas recluſit. An dubitabimus ergo *Cæli januam* viventi SITÆ tam propitiam morienti patuiſſe? *Ex Bzovio, 13. tom. Ann. Eccl.*

SS. THEODORA ET DIDYMVS MM. 28. *Aprilis.*

FAbulam damus, dum vivimus, alius alio pulchriorem: pulcherrimam DIDYMVS & THEODORA dederũt. Hæc dum parvulum tyrannum Amorem fugit, in majorem alterum Maximinum Imp. incidit. Iubetur aut fidem, aut virginem ponere. Quid ageret? Martyr moreretur, non virgo? Virgo viveret, non Martyr? placuit virgini Martyrem ſociare. Abripitur in cellam infamem: ſed primus DIDYMVS irruit in militis perſonâ vultum amantis præferens: inſtruitur elegantiſſima ſcena: mutantur veſtes: ſub milite evadit virgo: ſub virgine miles deprehenditur. Sed nunquam magis illa virgo, quàm cùm ſic miles, nunquam magis iſte vir, quàm cùm ſic fœmina fuit. Dum enim hic ad ſupplicium

cium ducitur, adest illa, & litem ecce de morte movet. Vadem ait se pudoris, non mortis legisse; hanc vel fugâ meruisse; esse certè in virgine ferro locum, si injuriæ non fuerit; sed nec animos deesse, quos cum armis sumpsisset; demum si THEODORA addicta sit morti, THEODORAM se esse; si DIDYMVS, etiam hunc induisse. Contrà querebatur ille, ingratam benefactori præmium invidere; arma se exuisse non militem, stolam induisse, non fœminam; turpe fore viro tergum vertere, si sic mulier pugnaret; illi plus lactis, sibi plus sanguinis naturam dedisse; se denique (sive DIDYMVS jam esset, sive THEODORA) se ad mortem damnatum clamabat. Quid multis? duo pugnarunt, & cernentibus causam lictoribus, ambo vicerunt. *Ex D. Ambr. l. 2. de Virg.*

S. PAPHNVTIVS MART.
28. *Aprilis.*

PAPHNVTIVS Eremita, detectis à tutelari genio gentilium insidiis, facto divino sacrificio, ultro in jus atque judicis conspectum ambulavit. Quem sanguinarius canis tam fœdâ verberū lanienâ concerpsit, ut patefactis lateribus exta in terram effunderentur, quæ sacer custos suis denuò receptaculis abdidit, vulnerumque hiatus obsepsit.

Cùm

Cùm in vinculis mirâ luce micaret, XL. ſenatores veritatis claritate preſtricti, unum ac verum Numen ſunt profeſſi, eamque ob cauſam flammis abſumpti. Non multò poſt ſedecim pueros ſenatorum filios ad tribunal adduxit, hæſitque alienato à ſenſibus in Deum animo: pueri in propoſito conſtantes extincti. Piſcatores octo ſupra quadraginta ſic amore Chriſtianorum ſacrorum accendit, ut unà ad ſuppliciũ contenderint, jugulumque ferro ſubjecerint. PAPHNVTIVS quadrifariàm diſtractus, membraq; in templi tectum jactata hominibus ludibrium, pabulumque fœdis avibus futura. At diſjectas corporis partes Angelus conflavit, Chriſtuſque vitalem ſpiritum reſtituit. Cujus prodigii magnitudine multi ad Eccleſiam adjuncti, fidem ſanguine conſignarunt. Ad extremum, molâ ad collum deligatâ, in undas præcipitatur PAPHNVTIVS. Sed pondere lapidis divinâ manu ſuſtentato, cùm mergi volens non poſſet, in crucem actus eximiorum certaminum in eâ arbore, quæ fortes omnes coronat, palmam tulit. *Ex Metaphr.*

S. PETRVS M. 29. *Aprilis.*

PETRVS Veronæ parẽtibus hereticis ortus, ſeptimo ætatis anno duodena credendi capita in ſcholis perdiceerat,

rat, itaque fixa animo retinebat, ut nullis unquam imperiis ad eorum veritatem improbandam compelli posset. Institutionem deinceps D. Dominici per vitam sectatus, speciosum Prædicatoris nomen rebus æquavit: quippe tanto populi studio frequentiaque concionabatur, ut ægrè per confertam multitudinem sellâ gestatus evaderet in suggestum. Dicta factis & prodigiis affirmavit, validissimâ persuadendi ratione. Valuit præcipuè adversus devios ab Ecclesiæ fide, vim contrariam paternæ perfidiæ sortitus. Fuit, cùm à Deiparâ, quod olim à Servatore cognominis Apostolus audivit: *Ego pro te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua.* Quo patrocinio constantiam tenuit usque ad sanguinis vitæque jacturam: etenim lethalibus aliquot illatis ab hæretico vulneribus, repetens Catholicæ veritatis à magistro instillatæ confessionem, unam mortem plurimis de sacrilegâ sectâ palmis repensavit, ad annum Christi MCCLII. Subinde conspectus est in cælo, Mariæ, cujus ope illuc evectus erat, lateri adjunctus: quodque viventi jam concesserat Deus, post fata insigni miraculorum famâ illuxit. Tantum interest à teneris cum recto verum combibisse, quibus semel imbuta mens, ut vasa recentia, odorem primum servabit. *Ex Surio.*

S.HV-

S. HVGO ABB. 29. *Aprilis.*

HVGONEM Ecclesiæ Burgundia, principe natum familiâ, protulit. Hic, adversis parentibus, eò perfugit, ubi splendorem à majoribus tractum humilis familiæ consortio celaret. Capiti divinus spiritus, columbæ specie conspicuus imminere visus: unde vim ad mira perpetranda singularem hausisse persuasum. Nam & in secreto humanorum pectorum mentis obtutum figebat, & morbis cujuscunque generis medicinam de cælo parabat. Habebat Sanctius in vinculis Alphonsum fratrem Hispaniæ regem, cujus libertatem cùm Hugo supplex à fratre postulasset, D. Petrus cœnobitæ cuipiam indicavit, Hugonis apud Deum preces momentum habuisse, Sanctioque deinde conspicuus Alphonsi dimittendi mandatum dedit. Episcopo linguæ ad petulantiam sermonis expeditæ vaticinatus est, post mortem tumente ac obsito pustulis ore Manes ejus levitatis confessionem edituros. Spectro deinde effatum probante, indicto in dies septenos monachis silentio, constitutâ ex contrario medicinâ, flammis purgantibus reum exemit. Sub exitum Deipara cum D. Petro HVGONI adfuit. Eodemque tempore Fulgentius Abbas duos Angelos vidit in astra geminum lectu-

lectulum molientes, quorum alterum Hugoni, alterum Anselmo Cantuariensi Pontifici dicerent stratum. Et nunc ambo quàm molliter cubant! ridentque nos, qui, ut S. Augustinus loquitur, volutari malumus in carne & sanguine. *Ex Hug. Clun.*

S. CATHARINA SENENS. V.
29. *Aprilis.*

CATHARINA ut primùm fari potuit, scalas perreptans ad singulos gradus Angeli verbis MARIAM salutavit. Quid jam mirum, si his gradibus ipsum sanctitatis culmen conscendit? Anno ætatis septimo, CHRISTO, quē supra D. Dominici ædem conspicuum habuit, se sponsam, ille, conciliante Matre aliisque Cælitibus, Sponsum se obtulit CATHARINÆ. Itaque sępiusculè jam ad eam invisere, non raro personatus mendicus amorem probare, & stipem deinde datam è cęlo multis laudare. Addixerat se fœminæ fœdo carcinomate laboranti, nec jam stipendiū aliud præter calumnias ferebat. Subtristi eam ob causam nonnihil ecce CHRISTVS adest, geminam manu coronam prætēdens, hanc auro, illā spinis rigentem, jubetq; optionem facere. Illa non nescia, quâ Sponsus corollâ ornatus esset, spinas invadit, jamque meliùs animata impensiùs pergit servitutem ingratę

ingratæ servire; quin, ut Sponso se probaret, ex ipso ulcere pus exugit. Meruit hæc sitis alterum haustum, quē ex latere suo dilectæ CHRISTVS propinavit. Illa ab hâc ambrosiâ jam ebria porrò ausa est petere, cor amans sibi haberet. Superi, quis fidem daret! nisi amori hominum tam obnoxios vos sciremus? Aufert CATHARINÆ cor CHRISTVS, & suum reponit. Tunc profectò expleto amantiū voto, CHRISTVM CATHARINA cor suum: suum CHRISTVS CATHARINAM vocare potuit. *Ex Surio.*

S. ROBERTVS ABB. 29. *Apr.*

ROBERTVS gente Campanus natalium decus virtute ad immortalem memoriam illustravit. Nondum erat editus in lucem, cùm Ermgardi matri per quietem objecta Deipara annulum obtulit, eoque sibi clausum utero infantem despondit. Quem natum sic Ermgardis eduxit, ut sacro pactæ virginis connubio dignus redderetur. In Cellensi Asceterio Monachū ir' tus, diversis cum supremâ potestate cœnobiis præsedit, religiosæ potiùs disciplinæ, quàm cumulandis opibus intentus. Accidit, ut ad portas duo sacris initiati, sed egentes, ab ROBERTO stipem præstolarentur. Negabat penoris præfectus vel unum panē reliquū esse.

Ad

Ad prandium signo excitis domesticis, Abbas, conspectis in mensâ panibus, unde illati essent, rogavit. Oeconomo respondente, se Fratrum numero æquatos panes reservasse, omnes tolli jussit, ad fiduciam & obedientiam anxias suorum cogitationes revocaturus. Ex humanis abiit octogenario major, die jam prospecto atque indicato. Curam suorum ne à morte quidem posuit, increpare somnolentes solitus, excitareque ad divinas laudes, mirâ benevolentiâ, quâ tamen erga nos Angeli quotidie utuntur, exiguo operæ pretio. Quid vis? Deus ipse ad ostium stat & pulsat; neque tamen expergisceris. *Ex Lippeloo.*

SS. MARIANVS ET IACOBVS MM. 30. *Aprilis.*

ANnus ducentesimus sexagesimus secundus par nobile Martyrum habuit: MARIANVS alter, alter IACOBVS fuit. Et illum quidem pollice suspensum pondera talis annexa tentissimis nervis ad ima retrahebant; sed ad carceres reducti, animus in Cælum abiit, æterni convivii promulside recreandus, quam in pulcherrimum inducto triclinium, S. Cyprianus propinavit, haud gravatè pro unâ illius guttulâ omnem sanguinem daturo. IACOBVM interea proprio Martyrum bal-

theo Angelus cinxit. Ita hic robur suũ induit, alter bibit. Nec multò pòst novus cælo nuntius mittitur de venustioribus ephebis, qui serto vice torquis indutus, & palmam ventilans (nam & ipse nuper unà cum matre & gemello trucidatus fuerat) MARIANVM & IACOBVM ad martyrum condicere convivium jubet. Nec illi tam lautas epulas aspernari, aut morari diutiùs ausi, posterâ die dederunt symbolum ambo capite plexi. Nihilominùs equites toto diffusi cælo malum minari carnificibus visi, qui tam candida innocentiæ lilia demessuissent. *Ex Surio.*

B. FRANCISCVS SENENSIS.

30. *Aprilis.*

ETiam FRANCISCVM viderunt Senæ libertatem mundi repudiare, & servis VIRGINIS accedere. Quanquam non tunc primùm transiit in servitutem VIRGINIS; natus in hanc est. Siquidem mater FRANCISCO plena lilium sibi parere est visa, ex quo alia atque alia pullularent, quibus MATREM VIRGINEM coronaret. Videbatur deinde, nescio quis, Pontificiâ majestate insignis sceptro uterum tangere, spondereque, lilii, quod ferret, candori nihil obfuturas mundi spinas. FRANCISCVS denique lustrico fonti admotus plùs quàm pueriliter exultare est

est visus, oculosque suos in jam tunc suum ocellum, MARIÆ iconem defigere. Iam pueritiam ingressus, quotidie quingenties *Ave* DOMINÆ suæ dixit, orationi extra tempora Musis dicata tam deditus, ut non in domo paternâ, sed templis habitaret. Asellum (ita quam nos ad instar catelli Melitensis habemus, carnem appellitabat) saxo & flagris exercebat. Pro concione omnium animos incendebat, ut fidem habeam virginibus, quæ volantem supra dicentis caput igneum globum se vidisse affirmarunt. Adversus obtrectatores opem flagitanti PATRONA VIRGO auditum abstulit, ut surdis auribus præteriret calumniantes. Sub mortem ante dicentis vultum Angeli librum explicarunt. Librum vitæ credidero fuisse, & in illo FRANCISCVM nomen suum legisse; tam hilaris post obiit, & quidem die, quo Christo cælum patuit. Ex demortui ore lilium ajunt natum esse, scilicet ut vobis, Sodales, pietatis in VIRGINEM semen esset. *Ex Bzovio to. 13. Ann. Eccl.*

MAIVS.

SS.PHILIPPVS & IACOBVS APOST. 1.*Maii.*

GEmino dies hic sole nitet. PHILIPPVS alter, alter IACOBVS est. Ille vix inter hominum piscatores adlectus, captum illico ad CHRISTVM Nathanaelem adduxit, laudatam ab ipso Servatore prædam. Sed & ii, qui à veri Numinis cultu alieni erant, ad IESVM aditum sibi per PHILIPPVM quærebant. Illum in cōsilio Magister habuit, cùm ingenti multitudini commeatum pararet: illo rogante discipulis in filio patrem ostendit. Hinc cùm in sortem paucorum totus orbis veniret, provinciam ipse nactus Scythiam, eam facilè CHRISTO subegit, victorque sub annum IV. & L. Hierapoli urbe Phrygiæ in cruce triumphavit; cùm lapides viles jactantibus, sed pretiosi PHILIPPO triumphalem coronam multò pulcherrimè exornarent. Et hujus quidem triumphus de Barbaris; de Iudæis IACOBI fuit. Hic carne & vino à teneris sibi interdixit: longâ precandi consuetudine genibus callum obduxit, qui vel Camelo certaret: eâ famâ sanctitatis fuit, ut ingredi in sanctiora templi adyta uni illi liceret; & vel orā vestis ejus pre-

prehendere, partem felicitatis ducerēt. Ita rem Hierosolymę Christianam cùm XXX. annos administrasset, anno partę salutis LXIII. vitæ XCVI. è templi fastigio dejectus, & inter preces, quas pro hostibus suis faciebat, fuste fullonis cæsus est: ut jam me dubium uterque hic Sol faciat, orbíne luxerit, an Cælo occiderit pulchrior. *Ex Brev. Rom.*

S. SIGISMVNDVS REX.
I. *Maii.*

QVoties noverca ex patre vitricum fecit! Sanè SIGISMVNDVM Burgundionum Regem eò artibus suis impulit, ut filium Sigericum, quasi patrem regno exuere cogitasset, vitâ ipse exueret. Verùm aspersas filii cruore manus tam multis lavit lacrimis, ut quem sic pœniteret, pœnè innocens dici posset. Monitus tamen ab ignoto nescio quo sene, & suam potiùs vitam, quàm filii (qui cælo frueretur) mortem defiere jussus, ad D. Mauritii tumulum abiit, causamque illi commendavit; ageret hanc, ut suam olim apud DEVM: adesse fatentem reum: supplicia precari, non deprecari: sæviret nunc etiam pater Deus; modò olim judex parceret: quam pœnam tam nocens filius meruisset, tum se monstrasse, cùm innocentem occideret. Lacrimis non posse satis elui manus; sanguine posse, sed

ſuo; huic fundendo jam ſe initium dediſſe, cùm filii funderet: quem malè libaſſet, rectiùs litaturum ſeſe. Et verò damnatus voti eſt: bello enim in annũ DXXVI. à Clodomiro Gallorum Rege petitus, captuſque, & capite plexus, in puteum eſt abjectus. Sed tam ignobile ſepulchrum pœnitentis illuſtrius cantu ſuo luminibuſque cælum fecit; quin ægri magno numero morti jam proximi ſanitatem inde ſuam hauſerunt, itaque quam uni eripuit vitam, longè plurimis SIGISMVNDVS reſtituit. *Ex Greg. Turon.*

S. ATHANASIVS EP. 2. *Maii.*

NOn rarò pueritia toti vitæ præludit. Ita ATHANASIVS, Alexandriæ inter luſus adoleſcentiæ, puer à pueris in Epiſcopum lectus, natu deinde grandior ab ipſomet cælo eſt confirmatus. Difficile eſt dictu, quæ bella jam Pontifex cum Arianis geſſerit. Producta in medium concilium muliercula, vim pudori ſuo illatam mentiebatur ab ATHANASIO, quem ne noverat quidem. Hic alius non nemo ſuppetias laturus innocentiæ, ideoque ATHANASIVM ſeſe aſſimulãs; heus, inquit, ego ne vitium tibi feci? mox illa: tu verò ipſiſſimus. Ita cùm & ſe & impietatem omnium riſui expoſuiſſet, exclamant Ariani occiſum ab ATHANA-

SIO

SIO Arſenium (quem eam ob rem longè illi amandaverant) proferuntque manum velut incantationibus ab eodem devotam. Sed in tempore amici innocentis reduxerant Arſenium. Is itaque in templum progreſſus, vitæque ſuæ luculentus ipſe teſtis oſtendit, ſe quidem utramque manum, ceterum accuſationem nec caput, nec pedes habere. Exul nihilominùs ſæpè ATHANASIVS totum pœnè orbem pererravit. Annos in ciſternâ quâdam latitavit V. indeque in impios calamo egregiè pugnavit. Fugienti cùm hoſtis inſtaret, navim vertit, jamque obvius quærenti num ATHANASIVM vidiſſet, reſpondit, non longè illum abeſſe. Ita rectà Alexandriam reverſus, in patrio conditorio inter mortuos quatuor menſes vixit, inter vivos deinde mortuus anno CCCLXXII. nunc inter mortuos iterum vivit. *Ex Baron.*

S. ANTONINVS EP. 2.*Maii.*

ANTONINVS Florentinorum Præſul, ad CHRISTI in cruce imaginem ſublimis raptus, mellitiſſimis vulnerum oſculis aliquandiu inhæſit. Atque ex his illum uberibus hauſiſſe amorem crede, quem in omnes poſteà pauperes diſpenſavit, tũ ratus præclarè ſe rem adminiſtraſſe domeſticam, ſi domi nec ſupellex, nec penus eſſet. Viderat

ædibus Cælites insidere; ingressus cùm duas ingenuas, sed pauperes virgines operi cum matre intentas reperisset, liberali manu paupertatem sublevavit. Verùm cùm illæ se luxui deinceps dedissent, pulsisque è tecto bonis geniis mali successissent, ut meliores iterum hospites in ædes immigrarent, emigrare otium jussit. Illud jucundum dictu. Rusticellus canistrum pomis onustum Divo donarat. Hic gratias habuit. At cùm ille referri sibi maluisset, ANTONINVS pomis in unam lancem, solennibus verò illis & in chartâ descriptis verbis, *Deo gratias*, in alteram injectis, rem examini permisit; & ecce duo verba pondere suo omnia poma superarunt: ut planè decipi egenos à divitibus videamus, dum hi pro tam exiguâ stipe tam multũ recipiunt. Obiit porrò anno MCCCCLIX. Ægrotantis verba illa feruntur: *Servire* DEO *regnare est.* & illa morientis: *Sancta & immaculata Virginitas, quibus te laudibus efferam, nescio.* Imò verò ANTONINE, egregiè scivisti: Virgo moriens eam in cælum usque extulisti. *Ex Vinc. Mainard.*

INVENTIO S. CRVCIS.
3. *Maii.*

GAudent alii crucem, quam cælum mittit, missam amittere; at amissam olim Christi crucem invenisse hodie se gaudet

gaudet Helena, triumphat. Rei gestæ ordinem hîc habes. Latebat crux terrâ, plùs odiis Iudæorum sepulta. At Helena, cùm primùm filius Constantinus Maxentium debellavit crucis sanctissimæ auspiciis, quò grata foret, omni ingenio viribusque eruere defossam, orbique adorandam proponere contendit; tunc demum credens thesaurum se reperturam, si crucem. Ita locus à superstitione primùm purgatur; & infame Veneris stabulum statuaque dejicitur: mox humus altè egeritur: tandem tergeminæ cruces parent, & ponè titulus crucis refixus. In ipsissimas auri venas offendisse Helenam credidisses. Minuebat tamen lætitiam publicam illud, quòd quænam ex tribus Servatoris crux foret, sic nondum constaret. Sed opportunum consilium Macarius urbis Episcopus suggessit, jussitq; ordine singulas morienti fortè tunc mulieri imponi. Pergebat illa ad primæ contactum mori, itemque ad secundæ, ad tertiæ denique incolumis revixit. Huic Helena templum struere dignum magnificentiâ suâ, crucemque, hoc est aurum, argento includere, partem quoque unà cum auctario (clavis ejusdem) ad filium Imp. transmittere, regium utiq; donum. Agnovit ille signa victoriarum suarum, & summè veneratus toto imperio edixit, ne, quæ tessera salutis foret

omnibus, posthac improborum foret supplicium. Clavorum altero diadematis frontem, altero frenos Imperatorios ornavit, certus majores nobilioresque uniones neque Indiam posse submittere. *Ex Brev.*

S. FLORIANVS MART. 4. *Maii.*

FLORIANVM, quē adversus ignium injurias patronum invocamus, aquæ ad Superos transmiserunt. Diocletiano Cæsare, in Norico Ripario Tribunus militaris agebat, cùm institutâ de Christianis quæstione, nomen suum ultro detulit. Aquilinus loci præfectus fustuario primùm ejus constantiam tentavit; deinde ubi Christi nomen extundi ei posse desperavit, in Anassum flumen præcipitem egit. Impii mandati obedientiam carnifex repentinâ cœcitate luit. Corpus exanime appulsum in scopulos aquila tutata est, Iovis olim, nunc FLORIANI satelles. Ipse Valeriam religiosam fœminam ad justa persolvenda corpori suo excitavit, & pietati mercedem persolvit, salubrium aquarum scaturigine, quas ægris bibisse profuit. Igne periclitantibus propitium esse primus omnium carbonarius experimento didicit; suis, quas ipse suffflaverat, involutus flammis FLORIANVM appellavit, & integro corpore è

rogo

rogo emersit. Beneficium luculentius fuit, quàm ut illud obscurare invidia vel oblivio posset. Inde posteris quoq; mos traditus est, FLORIANI imaginē cum urnâ aquariâ in fronte ædium dedicandi. Vos illam, ô juvenes, etiam animis tutelam adsciscite, adversus multò tristiora incendia, quibus libido faces subdit, & perenne pabulum omnes corporis sensus subvehunt. Lingua, manus, aures, oculi, fatendum est, incendiarii sunt animæ. *Ex Sur.*

S. PELAGIA V. & M.
4. Maii.

PELAGIAM Tharsensem Diocletiani Deique filius sponsam ambierunt, ille corporis, hic animi pulchritudine captus. Respuit mortalem procum Virgo, & cæleste conjugium præoptavit. Paranymphus Clino fuit Episcopus, quem divinitus sibi ostensum inter montium latebras reperit, ubi edocta est, qualis dos afferenda ad sponsum esset. Ea uno verbo innocentia appellatur, quam beati Genii donum PELAGIÆ tulere, cùm lustrico fonte, qui ad Clinonis preces è rupe profluxit, tingeretur. Augusta præterea Virgo duplici diademate cincta, ut vel hinc terrarum Cæliqúe Dominam intelligas, palàm visendam se dedit, velut sanctorum sponsalium Antistes. Non fuit deinde diffi-

difficile Pelagiæ hoc virginali mundo excultæ, bombycum fila contemnere. Nimirum non Cæsaris sed Numinis oculis se compsit, cui in sponsâ cilicium præ purpurâ placet. Sed neque rivalem diu sustinuit Christus; hunc enim antelatum sibi indignatus Cæsaris filius, versusque ex amore in furorem, gladio pectus transfixit. Diocletianus tamen filium ulturus non fuerat, si Pelagia amorem à Christo ad se transtulisset. Abhorrentem ab eâ conditione novus Phalaris bovi æreo candenti inclusit, in quo illa, amore veriùs, quàm igne liquefacta est. Exuvias corporis in Linatum montem projectas quatuor leones tutati sunt; Clino in urnam composuit, & monti congregationis nomen indidit. Vos Sodales, qui tituli jure reliquiarum hæredes estis, quod in Pelagiâ pulcherrimum fuit, innocentiæ vestem, primo loco votoque poscite. *Ex Metaphrast.*

S. MONICA VIDVA. 4. *Maii.*

HÆc est illa MONICA, quæ Augustinum bis genuit, orbi primùm, deinde cælo, secundo quàm primo partu felicior, dum filio pietatem, alteram hominis animam, quam cum lacte instillare non potuit, plorando infudit. Hæresi Manichæâ mortalissimâ humani generis peste perierat Augustinus; mater

mater sic mortuo affundere lacrimas non antè destitit, quàm Episcopi oraculo recreata est spondentis: *Fieri non posse, ut filius istarum lacrymarum periret.* Vim nimirum faciebat Deo (uti Augustinus posteà jam renatus loquebatur) *cor contritum & humiliatum viduæ castæ ac sobriæ, petentisq; ab eo non aurum & argentum, sed salutem animæ filii sui.* Cujus illud primum indiciũ fuit, quòd Ambrosio acquiesceret, & destillante ab illius viri ore ambrosiâ pasceretur, quem proinde non immeritò ut Angelum Dei Monica diligebat; quando verè idem est boni præceptoris, quod Angeli officium, etsi non eadem utriq; dignatio impenditur. Compos tandem facta voti sui, & Augustino in tantas succrescente spes, negavit longiore sibi vitâ opus esse, desiderium cæli ad Ostia Tiberina filio professa, cùm diceret: *Fili quantum ad me attinet, nullâ re iam delector in hâc vitâ: immorari cupiebam, ut te Catholicum viderem &c.* Neq; multò pòst terris excessit, hoc unum precata à filiis, ut ad Domini altare sui meminissent. Nos illam suspiriis repetimus normam & exemplar matrum omnium; nam hodie pleræque non pereuntibus filiis, sed ad Deum abeuntibus lacrymantur, eosque diligendo occidunt. *Ex operib. S. August.*

CON-

CONVERSIO S. AVGVSTINI.

5. Maii.

HOc die Monicæ lacrimæ AVGVSTINVM orbi secundùm pepererunt; nam hoc Manichæorum erroribus se demum expedivit. Ad id plurimùm, ut dixeramus, momenti mater attulit, quæ filium pessum euntem ex Africâ in Italiam usq; secuta lacrimis, pro ejus salute tantùm non exoculavit sese. Monstravit certè parentibus, quàm parum sit filium mundo peperisse, nisi in spem cæli educetur. Iam duo illi ex Imperatoris aulâ, qui lectâ Magni Antonii vitâ, nuntium mundo remiserant, tantum apud AVGVSTINVM potuerunt, ut exclamaret: *quid hoc? quid audisti? surgunt indocti & cælum rapiunt: & nos cum doctrinis nostris volutamur in carne & sanguine?* Sub hæc luctanti cum animo suo in conspectum se castitas dedit, ingenti omnium ordinum ac ætatum coronâ cincta, digitoque nunc senes aut viros, nunc pueros aut puellas signans, & tu, ajebat, *non poteris quod isti aut istæ?* mox è cælo etiã vox istiusmodi allapsa: *tolle, lege,* Sustulit ille, legitque: *non in comessationibus & ebrietatibus, nõ in cubilibus & impudicitiis, nõ in contentione & æmulatione: sed induimini* IESVM CHRISTVM. Legit inquam hæc, & ex Manichæo Catholicus,

cus, ex Rhetore Ecclesiæ Doctor, ex mundi amatore summo summus contemptor evasit. At nos qui eadem & audimus & legimus, moras moris nectimus, dicitque è cælo nobis ipse Divus, quæ sibi olim dicebat: *an quia præcesserunt, pudet sequi? & non pudet nec saltem sequi? Ex ipsius D. Aug. Confess.*

S. ANGELVS CARMELITA.
5. Maii.

ROsam è spinis habe, ANGELVM, inquam, è parente utroque Iudæo Ierosolymis natum. Sed quid dico? ipsæ hæ spinæ in rosas abierunt, cùm Cæli REGINA Magistram his in fide se præbuit, geminamque illis prolem Ioannem Patriarcham, ANGELVMq; nostrum Martyrem est vaticinata. Ergo cùm ad templum Christianorum se recepissent, ibique in sublimi hostiâ talem Christum, qualis olim à cruce pendebat, non dubiis jam oculis vidissent, Christo geniti Ioannem primùm, tum ANGELVM genuerunt. Hic altioris vitę rudimenta in monte posuit Carmelo, qui & nomen illi dedit. Abhinc in seipsum primò, deinde in eremum descendit, ubi cùm solum se crederet, adesse sibi vidit IESVM, multo maximo SS. agmine stipatum, & jubentem, victorias suas Alexandriam ferret, inde ad palmā in Siciliam con-

contenderet. Huc priusquam Româ iret, DD. Franciscum & Dominicum felici pede offendit. Nam Franciscus repentè plenus Numine fatidico ad pedes ANGELI accidit, osculoque his fixo, martyrem voce gratulabundâ salutavit. Sed & hunc vati suo vatem fuisse ajunt, & jam tum cœli nomine promisisse Francisco illa vulnera honestissima, alterum haud dubiè nec minùs nobile martyriũ. Cæterùm in Siciliam appulsus, cùm Berengarium Comitem incestâ cum sorore consuetudine multis jam annis infamem clam primò, tum palàm castigasset, immissâ hæreticorum manu, in ipso templo, plura vulnera pro concione interque hæc lethale accepit. Atque ex hoc paulò post mortuus, ad cognomines abiit ANGELVS. *Ex Bzov. 13. to. Ann. Eccl. & Ferr.*

S. IVTTA VIDVA. 5. *Maii.*

QVi IVTTAM legis, legentem lege. Nam & illa à teneris vitas legere Divorum gaudebat; sed &, quod pauci facimus, facere gaudebat, quæ legerat. Nubilem jam & fugam è mundo meditantem, nuptiæ illustres implicarunt, neque tamen manus virtuti ligarunt. Mundum omnem muliebrem, quem à parentibus & ipsis illustribus nobilissimum acceperat, ad vestienda ornandaque medicabula omnem contulit, rectè non

non pulchriùs micare gemmas & uniones rata, quàm in pauperis Christi centonibus. Iamque eò devenerat, ut decoctâ ingenti dote, necessaria ad vitam mendicare ipsa non sine risu improborum cogeretur. Sed laudavit Christus hanc prodigalitatem conspicuus, & iterum ditavit illis verbis: *Omnia mea tua sunt, & tua mea.* Enimverò tam opulentam se ubi circumspexit IVTTA, effusior etiam dehinc vixit. Neque tamen redigi ad incitas potuit liberalis dextera. Iterum Christus illi visus potestatem fecit ex divite cordis sui ærario quas luberet opes depromendi. Illa Sapiētiæ sanctioris thesauros deprompsit, ut jam sine alio Doctore arcana fidei calleret, & in ipsa adyta sanctissimæ Triadis mulier se penetraret. Nimirum neque jam supremùm ægram à Christo ad notas delitias invitatam miror, neque dubito animum membris solutum rectà in cœlos abiisse, cùm versus hos in aërem abiisse inter preces, etiam cum corporis pondere legam. *Ex Bzov. to. 13. Ann. Eccl.*

S. IOANNES DAMASCENVS.
6. Maii.

ETiam hic IOANNES, cui patria DAMASCENO nomen fecit, inter VIRGINIS cultores in paucis est numerandus. Cùm enim Saracenorū Duci

à consiliis esset, calamum interim in Leonem sacrarum imaginum hostem strinxit, pulchrum existimans, pro MATRIS capite manum suam objicere. Nam cùm literas commentus impius esset Imperator velut ab ipso IOANNE scriptas, quibus Damascum prodere cogitaret, easque Saraceno transmisisset, dextram hic scilicet detruncavit innocenti. Sed precanti & ante icona DEIPARÆ familiariùs querenti, quòd ad pugnandum pro ipsius & Filii honore inermis jam esset, ecce tibi auxiliatricem manum VIRGO porrigens, dextram integerrimam restituit, relictâ solùm in miraculi vestigium lineâ rubente, quam rectiùs armillam nos dicemus. Hinc IOANNES sapientiæ sanctioris rudimenta inter Anachoretas discere aggressus, magnos brevi progressus fecit. Fiscellas enim in patriâ jussus vendere, risui scilicet fuit, qui nuper omnium admirationi erat. Iam sordes omnes in cœnobio illâ, illâ non tam suâ quàm VIRGINIS manu jussus purgare, non dubitavit imperio obsequi. Quare manum tam nobili victoriâ splendidam calamo denuò ipsa cœli Imperatrix MARIA armavit, scripsitq; illa quæ hodieque orbis omnis miratur. Sed nimirum quæ reddidit, etiam rexit dexteram. *Ex Io. Patri. Hier.*

S. FLA-

S. FLAVIA DOMITILLA V. & M. 7. *Maii.*

ADornabat in centesimum CHRISTI annum FLAVIA Aurelio desponsa nuptias, & ad nuptias sese imprimis: cùm Nereus & Achilleus, qui à cubiculis illi erant, sollicitam moverunt, ut eam in comendo curam cælo impenderet, ita fore, uti sponsum CHRISTVM nancisceretur. Audiit illa tam salubria monentes, repudiatoque mortali sponso, immortali nubentem Clemens Pont. Max. ex more Christiano, flammeo involvit. Consilium hoc optimum etiam ipsis auctoribus fuit. Nam duo egregii illi Paranymphi mox Martyres coronam primi nuptialem abstulerunt; at FLAVIA in exilium missa, dura atque aspera multa perpessa est. Post cùm Theodoram atque Euphrosynam, quæ ad Aurelii amores iterum illam abstrahere nitebantur, in suam etiam sententiam pertraxisset, & ipse Aurelius dum choreas ductaret, subito fato corruens, mortuales fecisset, quas nuptiales putaverat; irâ ardens hujus germanus Luxorius, ædibus in quibus DOMITILLA cum geminis, quas memoravimus, virginibus agebat, ignem subjecit. Sed nempè tam sanctis nuptiis ille sic tædas præluxit; sponsarum verò postridie corpora, ut à

Cupidinis, sic à tyranni etiam ignibus integra fuerunt, & à tam sanctis flammarum spoliis hodie Eluacum Germaniæ civitas splendet. *Ex Sur.*

S. AMATVS CONF. 8.*Maii.*

AMATO Saludecium patria fuit. Parentibus in tenerâ ætate amissis, multa tulit, fecitq; puer & adolescens, etiam viris imitanda. Amor castitatis prima illi bella excitavit, fœminâ classicum cantante, proprio sexus sui genio. Ea fratri AMATI nupta, filiam, quam priore conjugio tulerat, cùm AMATO sponsam obtruderet, repulsam ultimis odiis ulta est, quibus etiam fratres collisi sunt, exiguo tamẽ AMATI incommodo, deputantis in lucro, si virtutis causâ nomen suum amitteret, fieretque exosus: Numinis tamen benevolentiam omnibus officiis captavit, in pauperes tam prodigus, nihil ut sibi relinqueret, sed locatâ promiscuè operâ, famem sustentaret: in emaciato nihilominùs corpore flagro ferreo non modò memoriam sed imaginem Christi patientis renovabat; hoc quoque illius assecutus, ut pro malesano habitus publica civium suorum fabula fieret. Sed despectum orbi cælũ ad se rapuit, tam familiariter quidem, ut inter castas preces evolantem ad Superos animũ etiam corpus sequeretur. Crescentem eo miraculo

raculo AMATI famam frater fœdo crimine ſugillavit, ſtupri commercium ei cum Clarâ ſorore Deo ſacratâ affingere auſus. Sed ambulantem in jus ſol abſolvit abollam ejus intercipiens, ſuiſque radiis ſuſtentans. Iiſdem illuſtrata AMATI eſt ſanctitas; ſed ille proditorem ſuum fugiens, inter ſacras peregrinationes conſenuit, in hoſpitali deniq; pauperum domo, quam ſuis impenſis erexerat, mortuus. Corpus nondum extabuit, ſuaque integritate fratris calumniam etiam in tumulo refutat. *E Phil. Ferrar.*

S. GREGORIVS NAZIANZENVS. *9. Maii.*

GREGORIVS à patriâ NAZIANZENVS, ab eruditione poſteà THEOLOGVS dictus, cùm ſtudiorum cauſsâ Athenas peteret, gravi tempeſtate jactatus, proximè ultimum vitæ diſcrimen fuit. Quis credat? quò felicitatis venti ſecundi nunquam tuliſſent, adverſi tulerunt. Cùm enim voviſſet, ſi ex his undis emergeret, ſanctioribus Baptiſmi aquis caput merſurum, & vitam inter Religioſos acturum, illico cælum arriſit, & damnatus voti GREGORIVS navim non tam ad terram, quàm ad cælum appulit. Porrò Athenis commoranti uno eodemq; tempore & caſtitas & ſapientia viſendam ſe

dederunt, & amanti ambæ lubentes nupserunt, puto ut arguerent juventutem nostram, quæ sine animi puritate sapientiam ducere necquicquam allaborat. Exinde ut in studiis, & legibus monachorum condendis, ita etiam in bello contra Arianos Magno Basilio socius fuit; ausus in ipsum Iulianum, in quo adolescente etiamnum Athenis tyrannum latere edixerat, palàm & scribere, & dicere, sævientis vulgi & saxa in se conjicientis clamores velut plausum accipiens. Sed & Pontifex jam Byzantinus sicario, ab hæreticis in necem suam subornato, facilis veniam dedit: post tamen gravibus iterum seditionum fluctibus agitatus, missâ urbe ac insulâ, in villulâ patriâ malaciam, in morte denique anno CCCLXXXIX. portum reperit. *Ex Greg. Presb. apud Surium.*

SS. GLYCERIA & LAODICIVS MM. 10. *Maii.*

GLYCERIA Macarii III. Consulis F. sexus sui miraculum, utriusq; exemplum, Antonini imperio Trajanopoli & Heracleæ triumphavit. Lampadophoria celebrantibus impiis, ipsa frontem cruce insignita in publicum prodiit, negavitque aliâ lampade sibi opus esse, cùm crucis radios nec ipse quidem Iupiter marmoreis oculis laturus sit.

Fecit

Fecit dictis fidem comminuta extemplò statua, neque ad vindicandam injuriam satis potens, cùm frustillatim in GLYCERIAM jactaretur, trepidantibus fragmentis munitam cruce Heroidem contingere. Ferocior tamen Iove suo Sabinus præses fuit, & è comâ pendulam lancerari ungulis jussit, temperante cruciatus Angelo, & sua in carnifices tormenta regerente: qui deinde etiam in carcerem abreptæ compedes dempsit, mesam epulis instruxit, fornacis incendium extinxit, detractam capiti cutem restituit; quam cùm Laodocius carceris custos iterum tribunali sistendam non agnosceret, ejusque fugam luere ferro pararet, revocatum à scelere GLYCERIA Christo asseruit, sponte deinde manus pedesque iis vinculis astringentem, quæ virgo tulerat; Et ille quidem securi addictus ad cælum per compendium abiit. GLYCERIA Diis hominibusque victis, etiam belluas triumphavit. Stetit inter leones agna, neque exhorruit contubernium. Ipsis adeò feris tradidit mores suos, & genuinam rabiem cicuravit; vix cùm voce de cælo lapsâ excedere circo victrix juberetur, morsiunculam à leænâ impetravit, quæ animæ viam faceret. E corpore oleum fluxit, ne athletis pro innocentiâ pugnaturis ceroma deesset. *Ex Surio.*

S. GANGVLPHVS C. 11.*Maii.*

GANGVLPHO Dynastæ Burgundo corporis, animi, quæque fortunæ propriè imputamus, bonis felicissimo, nihilominùs cum malorum omnium extremo malâ uxore conflictandum fuit. Ea præter cæteram morum perversitatem etiam fœdis amoribus indulsit, quos denique fons prodidit, & hoc & aliis prodigiis illustris. GANGVLPHO in Campaniâ prandēti simplicissima ad speciem quæstio excidit, quanti fontanam, cui assidebat, hospes æstimaret; sibi enim opidò allubescere. hospes delirium interpretatus, pretium tamen statuit. GANVLPHVS aquam, quanti indicata erat, emit, & se dat in viam; fons, inaudito miraculo, eum sequitur, & Varennis, ubi domicilium habebat, novo ortu erumpit, seriò jam damnante mercimonium suum Campano. Ex hoc ergo fonte calculum levare GANGVLPHVS uxorem jussit, absoluturus eam, si id impunè fecisset. Accipit conditionem cum risu adultera; sed brachium velut ex Vulcani ollâ fœdè ustulatum retulit; nullo tamen, præter divortium, incommodo affecta, ad ingenium rediit, & denique adulterio parricidium conjunxit. Id ubi amator illius (prô pudor! Clericus erat) perpetratum ad prostibulum retulit, infelicem

licem animam cum alvo dejecit. GANGVLPHVM miracula Divis exæquarunt; quæ cùm adultera traduceret, infami per omnem vitam supplicio est exercita, quod prodere verecundiores, quàm illa fuit, literæ erubescũt. *Ex Sur.*

S. PANCRATIVS M. 12. *Maii.*

NOn omnes serò sapere Phryges, PANCRATIVS ipse quoq; Phryx ostendet. Quatuordecim non ampliùs natus annos vitam quàm Christum maluit perdere, quæ quidem summa est sapientia. Principe familiâ, Cledonio patre ortus, eoque mortuo, Dionysio patruo in tutelam commendatus Romam cum eo commigravit, quo tempore Diocletianus, Christiani sanguinis gurges, totius Imperii viribus ad exscindendam innocentiam abutebatur, commodùm accidit, ut in eâdem regione urbis Romanus Pontifex latitaret, in quâ PANCRATIVS domicilium collocarat, nimirum ut dignissimâ manu hoc lilium Numini consecraretur; cujus impulsu PANCRATIVS ultro cum patruo illis ab eo tingi aquis petiit, quibus omnes cæli flores rigantur. Voto potitus tam suavem pietatis halare odorẽ cœpit, ut venaticos Diocletiani canes, omnia Sanctorum vestigia odorantes, non potuerit latere. Raptus ad tribunal quãtumvis sangui-

narios Cæsaris oculos rapuit, qui tamen præter oris formam nihil intuebatur. Ergo blanditias primùm admovit, infantulum appellitans, & filii nomen offerens, si se patrem, & Iovem habere Deum voluisset. Vtrumque contempsit, & Iovem quidem generosissimè, negans tam puerum esse se, ut adulterum, & sororis suæ maritum sibi putet adorandum. Diocletianus ne plura audiret æquè erubescenda, jussit hunc omnis elegantiæ florem demeti, cujus sanguine utinam Mariani rigentur horti; ô quales nascentur Narcissi! *Ex Surio & Brev. Rom.*

S. EPIPHANIVS EP. 12. *Maii.*

Iuvat suavitatem divinæ circa teneram ætatem providentiæ in EPIPHANIO agnoscere. Is Phœnix gente, sectâ Iudæus, patrem decennis amisit. Accedente ad orbitatem egestate, equum indomitum à matre jussus vendere, vitium ejus clam non habuit; donatus ob candorem liberaliter etiam in Christianum incidit Cleobium nomine, cujus aspectu efferatus equus EPIPHANIVM excussit, felici casu; Cleobius enim, invocato Christi nomine, afflictũ erexit, calcitronem occidit: ea prima scintilla pectori incidit IESV olim amore arsuro; sed nimirum eam facilè Tryphon suffocasset Hebræorum antesigna-

signanus, qui EPIPHANIO adoptato, eundem sibi generum desponderat, ægrè ex his pedicis extricandum, nisi eas Tryphonis & filiæ mors incidisset. Cōmodùm deinde equitanti Lucianus Monachus se obtulit, qui ad pauperis preces, veste se exspolians, extemplò togam puram è cælo accepit. Et causa EPIPHANIO fuit, ut se homini imbuendum permitteret, Numine tam propitio, ut Episcopus ad lustricum fontem properantis vultum radiare, coronamq; imminere capiti cerneret. Lætis initiis vita omnis consentanea fuit. Famem, sitim, morbos, dæmones, mortem, cæteraq; orbis mala nemo eo potentiùs coërcuit. Hæreses pestem his omnibus capitaliorem stilo confixit. Miretur viventis miracula juventus, unū modò, quod jam exanimis edidit, imitetur. Improbum hominem, nudum corpus inspicere tentantem, calce à se repulit, verecundiæ etiam post mortem retinens, quæ hodie ferè omnium virtutum prima moritur. *Ex Metaphr.*

S. ALEXANDER M. 13. *Maii.*

NOs, quâ te voce possumus, Christiane miles, excitamus; ALEXANDRVM enim ad certamen pro fide subeundum Angelus animavit, & adversus Maximiani tormenta invictum præstitit. Sed & Pæmenia mater, raro in

in fœminâ exemplo, cæleſti hortatori ſuccinuit, ex Italiâ in Thraciam abducti, & iter omne ſuo ſanguine nobilitantis filii comes. Præconio illius ad illuſtriora paſſim tribunalia Chriſtum prædicantis, quidquid inter Italiam Aſiamque intereſt, revixit, & relangueſcentes Chriſtianorum animos fortiſſimi juvenis ſanguis ad pares auſus accendit. Diu pulchrius hominibus Angeliſque ſpectaculum præbitum non fuerat, neque contineri vel hi vel illi potuere, quin identidem applauderent certanti. Omnia paſſum, quæ Tiberiano Præſidi furoris ingenium dictavit, caput à Cæleſtino carnifice abſciſſum eſt, ſed ferrum ſtringere non antè auſo, quàm Angeli beati Martyris ſatellites, ipſomet deprecante, paulò longiùs ab ejus latere ſecederent. Corpus in flumen projectum canes extraxere; bini ex iis matri obviam progreſſi nobilis theſauri indicium fecerunt. Functam ultimo pietatis officio de cælo filius eſt allocutus paratæ mercedis ſponſor. Dolendum, ALEXANDRI hujus verè magni virtutibus parem ſcriptorem non obtigiſſe, ſed illud ampliùs, tam paucos habere imitatores. *Ex Metapht.*

S. IO-

S. IOANNES SILENTIARIVS.
13.*Maii.*

DIceres idem jam esse Ioannem & MARIÆ amatorē. Certè talis ille fuit IOANNES, qui à taciturnitate nomen habet. Etenim magnarum opum hæres earum hæredem esse MARIAM vivus voluit, nobilissimo in ejus honorem templo extructo; ipse vitam cum aliis DEO DEIq; MATRI devotā egit, tantâ animi integritate, ut nudum, quoad vixit, nunquam se aspexerit, vel hâc unâ sanè verecundiâ VIRGINI charus. Ad insulam subinde omnium votis præterquam suis vocatus, Hierosolymam abiit: ibi cùm stellam cruce insignem vidisset, audissetque vocem, quâ præeuntē sequi jubebatur, memor quàm bona dux Stella jam olim fuisset, extemplò in viam se dedit. Nec aberravit profectò, nam rectà in cœnobium amplissimum venit, in eoq; VII. annos; in spelæo deinde IX. alios silentio traduxit. Hinc egressus & viarum anfractibus implicitus, à Cælitibus eò iterum reportatus, & contra incursiones Saracenorum à leone est defensus. Tādem ad cœnobium reversus, & post multos annos ab Angelo proditus, Caryotam in petram abjecit. Et ecce continuò hæc simul radices simul germen agere, tum frondes totâ ædiculâ explicare

care,& post tertium denique diem fructum ferre. Abiit deinde IOANNES ex humanis anno MLVIII.ætatis CIX. vir qui vel tacendo meruit, ut omnis de illo ætas loquatur. *Ex Metaphr.*

S. PACHOMIVS AB. 14. *Maii.*

DAbit Christianus adolescens victas Stygi manus? cùm PACHOMIVS nondum Christianus dæmonibus fuerit formidini, ut præsente eo vocem mittere non sint ausi, obstupefacti indole ad nutum Numinis apertâ: cujus notitiam simul atque hausit, continuò carni bellum indixit, quam ut generosiùs sperneret, cælesti ambrosiâ, quâ Christo nomen dedit nocte, est pastus. Monastices Tyrocinio posito, jussus est divinitus cœtus cogere ex formulâ, quam exaratam ab Angelo accepit, erudiendos. Quos inter celeberrima Theodori est memoria, qui clarâ stirpe genitus, totâ in epulas effusâ domo, hâc cogitatione ictus est, mundi fabularum quàm tristis sit catastrophe, & cùm personatis gaudiis larva detrahitur, quàm non juverit ad tempus insanîsse. Secutæ sunt lacrymæ, quas mater conata abstergere, ne fugæ quidem cōsilium filio eripere potuit. Quin adeò cùm diu perquisitum delitescere apud PACHOMIVM inaudisset, armata Episcoporū Epistolis irrupit in dicata sancto illius otio

otio nemora, & ad ſuas admitti delitias propè cùm convitio poſtulavit. PACHOMIVS, Theodoro copiam facit ſalutandæ matris, quâ ſe ille uſurum negavit, nì ſpopōdiſſet PACHOMIVS, eum ſibi congreſſum olim fraudi non fore, quam in rem cautus ſenex fidem dare non ſuſtinuit. Priuſquam quieti ſe daret, feſſa diurno labore membra ſigillatim ſolabatur; quantillum enim ſupereſſe jamjam in beatitatis roſa collocandis? Quid ad hæc ſuaviludii noſtri, qui nunquam in Dei causâ ſe meminere fatigatos? *Ex Metaphr.*

S. BONIFACIVS EPISC.
14. *Maii.*

PVlchrè BONIFACIVS omnes nominis ſui numeros implevit, puer jam multorum pater, nunc ſine prætextâ, nunc etiam ſine interulâ ad matris ſinum redux, & verò jactabundus etiā, quòd tam exiguis panniculis totū CHRISTVM potuiſſet tegere. Furtum tamen jam tum vel maximè damnavit, eoque vulpes, quæ ſubducere matri gallinas amabat, ad precantis pedes redire coacta, & rapta reddidit, & facinus morte ſpontè luit. Iam domi ſive meſſem ſive vindemiam habere illi cùm libuit, licuit. Inde cùm ditiores annonam flagellarent, matris omne frumentum in pauperes ſparſit. Sed ſementem

hóc

hoc erat facere. Nam cùm mater irasceretur tam prodigo, ad ejus preces subita seges totum horreum complevit. Sub hæc cùm spem vindemiæ ditioris grando dejecisset, Antistes jam Ferentinus pauxillum vini, quod legerat, in omnes testas, ac dolia divisit, precando deinde tantum non exundare fecit. Certè vasculum mero plenum Gothi duo ex itinere accepisse se putaverant cœnæ fortè unius illecebram. Sed nimirum cellam illi promptuariam circumferebant, non minùs etiam, cùm viam relegissent, divitem. Fuit cùm bene egenis facturus ipse egeret, & duodecim aureos, nepotis peculium, prodigeret. Verùm cùm ei nepos vehementiùs succenseret, ab imagine DEIPARÆ, totidem alios tulit. Recepit itaq; suum nepos, plus utique accepturus, si fœnori morã dedisset. *Ex Dial. S. Greg.*

S. PONTIVS M. 14. *Maii.*

PONTIVM vides, cujus operâ factũ est, ne millesimus Romanæ urbis annus dæmonibus consecraretur; quod futurum iidem, PONTIO adhuc matris ventre abdito, permissu Numinis, agnoverunt. Iulia, id mulieri nomen fuit, Marci senatoris Rom. uxor, eo gravida, delubrum subierat, cùm repentè Flamen furiis incitatus, concerptâ mitrâ, hostem Deorum adesse exclamavit,

mavit, uterum detestans in perniciem Iovis fœcundũ. Iulia vaticinatione perculsa, fœtum necquidquam depellere abortu institit, nato etiam vim allatura, nisi pater vetuisset, utiq; enim Diis ad unum puerum perdendum satis fore virium. Contigit deinde, PONTIVM, audito Christianorum carmine, quo Deorum vanitas irridebatur, Religionis amore capi; haustam etiam patri instillavit, purgataq; à Deorum larvis domo, primũ id formidatæ à dæmonibus indolis specimen dedit. Patris mortui dignitate aditâ, Philippis Imp. familiari usu conjunctus est, qui cùm in millesimum urbis annum sacrificiũ Diis pararent, ab eâ mente PONTII oratione deducti, Christo nomina dederunt, ejusque Numini Romanum Imp. dedicarunt. Valeriano & Gallieno imperantibus, accusatus impietatis PONTIVS, & equuleo impositus, machinam precibus rupit. Vrsos in se incitatos cicuravit, rogum extinxit, gladio denique cervices subjecit, usitatâ Sanctorum modestiâ, quorum plerique capite imminuti sunt, superbis puto instituendis hâc potissimùm parte indomitis. *Ex Surio.*

SS. VICTOR & CORONA MM.
14. *Maii.*

AVspicatissima nomina suosq; triumphos loquentia, VICTOREM &

CORONAM damus. Qui tamen fortitò hæc accipis, laboriosæ felicitatis omen accipere te memento; nam cum Victore quis Hercules se componat? Age numeremus Magni Herois labores. I. Digitos articulatim elidendos sine gemitu præbuit. II. In Fornace accensâ triduum desedit. III. Carnes veneno adipatas concoxit. IV. Nervos distendi, solvique compagem corporis ridens tulit. V. Oleum fervefactum eodem quo gelidam vultu hausit. VI. Suspensus facibus ardentibus ustulatus est. VII. Venenum aceto temperatum pro melle bibit. VIII. Configendam utriusq; oculi pupillam obtulit. IX. Pedibus attractus prono capite triduum pependit. X. cùm degluberetur, tyranno tamen insultavit. Hæc invictâ patientiâ perpesso quid mirum est bissenos Angelos cælo coronam attulisse, & minorem insuper alteram pro CORONA militari fœminâ, quæ sic excarnificatũ felicem tamen beatumque ausa dicere digna Deo visa est, quę non agones tantùm illius, sed præmia etiam aspiceret. Annum conjugii alterum, vitæ decimum sextum agebat, quo propius miraculo fuit non trepidasse, cùm bina palmarum cacumina ad terram ingenti depressa nisu cerneret, quæ à se invicem iterum discessura mediam distraherent. Alligari tamen se sustinuit, & lace-

lacerato corpore, integrum animũ cælo intulit. VICTOR gladio cæsus eã secutus est: sic olim ad astra itũ. Nũc coronę viliùs veneunt. Nullæ nos palmæ distrahunt; animũ à mũdo avelle, Coronam spondeo, & Victorẽ appellabo. *Ex Sur.*

SS. PETR. PAVL. ANDREAS, DIONYSIA MM. 15. *Maii.*

ITerum triumphantem adolescentiam damus, ne quis magnam virtutem annis metiatur. Imperante Decio, Lampsaci, in ipsâ turpitudinis patriâ, PETRVS adolescens adorare Venerem jussus; ego illam, inquit, cujus vita perpetuum probrum fuit? quæ ex lupâ facta Dea est, neque aliâ gratiâ templis à vobis recepta est, quàm quòd omnium mortalium inverecundissimè peccârit? Hujus dicti libertatem PETRVS in rotâ jussus luere, omnibus confractis ossibus, nec vultum nec animum mutavit; donec gladio ejus patientia finita est. Troadem deinde properanti Proconsuli Nicomachus, audacior quàm fortior, suam in Christum fidem jactavit, sed sublimis abreptus tormẽta non tulit, turpisq; transfuga, ejurato Christo, vix horulam supervixit, quâ in rabiem actus commãsam dentibus linguã cum infelici animâ evomuit. Ejus casum miserata Dionysia, sedecim annos nata, illico ad quæstionem, deinde ad lupanar

abripitur: sed eam Andreas & Paulus adolescentes Christiani, & utroq; fortior cælestis genius multâ circumfusus luce, à vi tutati sunt; illis postridie lapidum jactu obrutis, invidit Dionysia tam suavem sub hâc grandine mortem, inque mediam se procellam inferens, suosque amplexa servatores, popularis insaniæ reliquias exhausit. Vixit tamen etiam cùm detonuisset, & ultimum gladio spiritum impendit. Sed nimirum saxa & sanguinem loquimur: Beatuli nostri ire ad cælum viâ lacteâ, & calcare rosas volunt. *Ex Sur.*

S. DYMPNA V. M. 15 *Maii.*

NIsi frontem unà cum oculis amisit improbus amor, erubescet ad infamiam facinoris, quod ipso auctore, sub annum sexcentesimum gestum est. Regebat eo tempore Hibernos rex barbarus, nullâ re nisi amore odioque filiæ nobilis. Viduatus conjuge filiam in thorum pellexit, eâ quidem formâ, cui comparari eo ævo nulla poterat, sed iis moribus, ut non modò incestos amores abominaretur; sed præter Deum nubere omnino nemini in animum induceret. Vim tamen verita ab insano amatore, cum Gereberno sacerdote fugam ultra mare capessit, & in agro Antverpiensi sanctioribus se curis addicit. Pater eòdem paulò post appulsus, cùm

cùm illa ipsa imagine signatum argentum exponeret, quâ obsonator filiæ hospiti satisfecerat, ejusdem indicio filia prodita est. Fœda omnia sunt, quæ deinde procus dixit, vel carnifex fecit; malumus tamen spectare sanguinem, quàm audire verba improba & lenonia; quibus cùm nihil moveretur, Gerebernus primùm tutor pudicitiæ illius, ferro obtruncatus est; Virgo deinde parentis ense cecidit nobilissima castitatis victima. Funus cælum curavit, neq; puduit Angelos vespillonum officiū occupare, allatis è candido marmore urnis. Virginis honori hoc ampliùs datum, ut nomen ejus gemmę Angelus inscriberet; eo argumento agnovit posteritas DYMPNAM vocatā fuisse. Ite nūc Alexandri, & manus quibus pingi fingiq; velitis quærite: Castitas cælatores Angelos habet, & tamē, heu, quàm pauci cupiūt hoc calculo notari! *Ex Sur.*

S. VBALDVS EP. 16. *Maii.*

VBALDVS insulam unam alterámve fugâ declinavit, tertiam eamque Eugubii in patriâ non potuit effugere, Summi Pont. auctoritate captus. Geminis cœcis cùm oculos restituisset, tertium idem roganti, docuit libenter oculis carere, qui animum excœcaturi essent. Hostes innumeros patriam obsidentes omnes egit in fugam, cùm uni-

cum ipse signum crucis explicasset. Pacis ingeniosissimus artifex, contra injurias cautes inexpugnabilis fuit. Sed utriusque documentum cape. Scissa in factiones geminas urbs, pugnabat in viscera sua. Adest VBALDVS medius inter saxorum & telorum ictus, cadit deinde. Hîc verò omnes arma abjicere, damnare discordiam, quæ parricidas cives fecisset. Tum denique à piè simulatâ morte surgere VBALDVS, & partam unius eaque ludicrâ morte pacem civibus gratulari. Vltimæ sortis homo, & unico suo cæmento memorandus, Pontificem in calcis scrobem dejecerat, non tam cœno quàm ignominiâ aspersum. Ilicet amici civesque scelus urbe exigere, & ipsas improbi domini ædes velle demoliri. At ajebat VBALDVS, graviori supplicio vindictæ litandum. Sese vindicem sui exemplum editurum, quod urbs, quod orbis miraretur. Intereà pro tribunali sedet: adest reus, vel se judice nullâ non morte dignus. Ergo sententiam profert VBALDVS, & inaudito supplicio reum damnat AD OSCVLVM. Non multo sanguine, ais, se vindicavit, sed certè, ut non nemo inquit, rubore multo. *Ex Brev. Rom. Pet. de Nat. & Surio.*

S. TORPES M. 17. *Maii.*

RAram avem vides, & albo simillimam corvo, aulicum, inquam, vium ex

ex aulâ Neronis impii. TORPES est D. Paulo familiaris, & in fide, quemadmodum fertur, Angeli discipulus. Hic tyranni æmulam cælo machinam, & quâ ille mortalibus velut alter in terris Iupiter illudebat, solis precibus destruxit, flumineque cælos vanissimos & orco mersit. Ilicet Nero Iupiter hoc damno multatus graviter detonuit, omnibusque pœnis in TORPETEM fulminavit, sed ex pelvi. Nam alapam primò Sabellici judicis generosè devoravit. Columnæ deinde alligatus, tortusque crudeliter, Samson ipsissimus fuit. Quid? quòd corruens columna exitium attulit Sabellico, salvo & incolumi nostro Samsone? Ergo Silvius Sabellici filius, heresque idem crudelitatis, rotæ radiis lacerandum illigavit, bestiis objecit, semper illæsum, quæ res Evellio consiliario Imperatoris persuasit, ut sibi consuleret, fidemque Christi amplecteretur tot miraculis probatam. Ambo itaque cæsi securi sunt. Porrò TORPETIS corpus fatiscenti naviculæ impositum, additusque gallus & canis, ut illud vel his, vel cum his piscibus foret esca. Sed Angelo remige in Hispaniam appulsũ excepit Celerina honestissima matrona, nõ aliter quàm opes ex divite Indiâ appulsas, tumuloq; augustissimo donavit. Addidit deinde pietas Christiana templum. Nam cęlum nuper jam

Superi dederant, ex quo ille hodie etiam ridet mimicum Neronis cælum.
Ex Bar. Pet. de Nat. & to. 6. ant. lect. Can.

S. ERICVS M. 18. *Maii.*

SVeciæ Rex ERICVS Divorum Regum imagines ante oculos suos velut speculum posuit, ipse Regum oculis hodie proponendus. Patriæ & pauperum præcipuè pater, libidinis æstus glaciali aquâ suffocavit. Multæ pecuniariæ tertiam partem, quamvis ultro oblatam, noluit tamen ærario inferri, ne, quod amat fieri, sibi potiùs consulere, quàm justitiæ videretur. Bella gerebat non tam ut suum, quàm ut Christi regnum amplificaret. Itaque cùm Finlandiæ fidem victor intulisset, cæsis hostibus lacrimis fertur parentasse, quòd victis aliter via ad salutem non potuisset sterni, quàm per sociorum stragem. Sed vide obfirmatum ad divina animum. Sacrificanti aderat die Christo triumphāti sacro. Intereà cum omnibus copiis imminet Henricus Suenonis filius Daniæ Regis. Arma conclamant alii, & sive pugnæ Ducem, sive fugæ Regem exposcunt. At hic, *sinite*, inquit, *me litare. reliquum obsequii alibi* DEO *persolvemus*, *Pœana in cælis cantaturi.* Itaque sacris ad finem pertinax immoratur. Tum demum cruce frontem armatus, aciem subit & pugnā, Nu-

Numineque ita volente, cadit etiam. Cæterùm quo loco sanguinem fudit, fons continuò exortus aquas fudit passim ægris salutares. Illud penè excidit: Cilicinum ejus thoracem asservari regii sanguinis purpurâ etiam hodie rubentem, loricam, qualem hodie in Principum armamentariis rarò videas. *Ex Vite Aquilonia Ioannis Vastovii.*

S. IVO CONF. 19. *Maii.*

HIc ille inter Iurisconsultos Phœnix, IVO est, pauperum Advocatus. His ille linguam suam non vendere, sed eorum caussam beneficiis sibi emere. Hinc quotidie hospitio eos suscipere, pedibus aquam affundere, mensæ suæ convivas adhibere; de victu ac vestitu, quò illis adderet, sibi demere, & ne deessent, qui patrem vocarent, binos conjuges unà cum IV. liberis domi suæ in IX. annū alere: ut planè penum IVONIS pauperum posses sinum appellare. Ipse interim tam in se durus, quàm in alios benignus, corpus cilicio affligere, somnum humi capere, inter preces septem ipsos dies sine cibo persistere, jejunia legibus Christianis imperata pane & aquâ transigere. Talis igitur Advocatus quid mirum si orationi suæ semper Cælites habuit faventes? Hi certè panem, qui unus suppetebat, in pauperes dispensanti, tres alios submisere:

hi excrescere sæpè stipem exiguam fecerunt, ut bene multis sufficeret. Ipse CHRISTVS, mendicum præseferens, mensæ illius (Superi, qualis hospes!) assidere, & abiturus bene precari voluit. Inde ille jam medicus etiam omnes passim morbos pellere, flammas precibus extinguere, crucis signo per aquas sibi viam facere, demum fati sui non ignarus, stramentis incubare, & morienti, quem manu tenebat, CHRISTO immori, ut ante hominum semper, ita etiam tunc ante DEI tribunal victor. Tam bona, ô Iurisconsulti, pauperum est caussa! *Ex Surio.*

S. DVNSTANVS EP. 19.*Maii.*

INter Angelos, quos Anglia genuit, etiam DVNSTANVM numera, cui serum fuit, miracula in cunis inchoare; nosci priùs, quàm nasci voluit. Mater eo gravida Purificatæ Virginis die Numini supplicabat: cùm repentè extinctis occultâ vi templi facibus, tota urbs cohorruit. Paulò pòst divinior ignis, rectà ad Dunstani parentem delapsus, ejus cereum accendit, unde reliqui lumen mutuati matrem novi sideris consalutarunt. Confirmavit posteà omen Angelus, qui delatum in templū puellum ad omnes Aras circumduxit, futurum pollicitus, uti ejus operâ Religio reflorescceret. Eas spes paulò pòst mor-

morbus labefactavit. Adstabant amici animam agenti, cùm ille repentè lectulo exiliens, ad templum intempestâ nocte properavit. Eam pietatem cùm Stygii canes allatrarent, puer audaciam Cerberorum virgulâ compescuit. Templo exclusum Angeli ad aram subvexerunt, ubi postridie sopitum familiares reperere. Hæc præludia fuere crescentium cum ætate virtutum, quarum reliquas usu, castitatem etiam voto firmavit, quæ illum Reginæ virginum ita conciliavit, ut eidem jam Episcopo cum choro virginum obviàm processerit. Iam ipse Dei Filius Dunstani acta probavit. Nam cùm ejus de Monachis in Canonicorum locum sufficiendis sanctioni intercederetur, Crucifixi imago palàm hanc vocem misit: Non fiet: Iudicastis bene, mutaretis non bene. Ad cælum vocatus negavit, se, nisi populum allocutus esset, iturum. Idcirco rapi eum necesse fuit; tertiùm certè cum lectulo in altum subvolavit. Tanta est boni viri in cælo expectatio. *Ex Surio.*

S. PETRVS CÆLESTINVS.
19. Maii.

VNicum modestiæ miraculum PETRVM CÆLESTINVM vides, qui exēplo antehac inviso, posteà nunquam repetito, summo se Pontificatu sponte

ſponte abdicavit, immortali memoriâ dignus, etſi eo facinore ſolo inclaruiſſet: ſed idem tenor totius vitæ fuit, cujus quia partem longè maximam in locis ſolis exegit, non revocabimus ad illam normam mores delicatæ juventutis, contenti ſi ſe cum puero patiantur componi. Simul ac fari potuit, illud aureum matri promiſſum inculcabat, *Volo eſſe bonus ſervus Dei*; quod ipſum mater jam tum ſpe præceperat, cùm in recèns nato multa Religioſi inſignia deprehendiſſet. Ergo quantumvis arctis domi rebus, in ludum eum literarium miſit, patre nuper mortuo conſilium de cælo probante, ut totiùs terrarum orbis bono ſuſceptum. Incidere tamen remoræ permultæ, quibus omnibus perruptis, mater in filioli oraculo acquievit, tum quidem conſtantiſſimè, cùm pædagogum diſcenti ſe Chriſtus offerret, viſus nonnunquam de cruce ad eum deſcendere; ut mirandum non ſit, Angelos eam operam non dedignatos; & hi quidem etiam morum ab eo rationem exigebant, nunquam impunè delinquere eum paſſi. Iam Virgo Deipara curam valetudinis ejus egit, & altero oculo lippientem recreavit. In hoc contubernio educatus, homines penitus deſeruit, uno ejuſdem propoſiti ſocio comitatus, cui tamen conſtantia defuit, Petri ſtudiis Angeli applauſerunt,

runt, quos hodie rariùs audimus, quia aures nostræ Sirenum sibilis occupatæ Angelis non patent. *Ex Surio.*

S. BERNARDINVS SENENSIS.
20. Maii.

BERNARDINO puero aras extruere, quæ ad populum dici pro concione audierat, ad pueros dicere, ludus erant. Qualem nunc serium putas fuisse? Verecundiâ tantâ fuit, ut cùm inimicæ castis auribus voces baccharentur, ad quamcunque coronam accederet, illud statim audiretur: *missa isthæc nunc facite; siquidem* BERNARDINVS *adest.* Tantum apud viros potest puer verecundus! Certè puer ejusmodi verba prætextata in viro alapâ castigavit, docuitque frontem effrontem vel invitam erubescere: in alium ejusdem culpæ reum totum puerorum globum coëgit, qui lapidibus scelus urbe proscriberent. Fæminas verò ex animo omnes, præter MARIAM, deleverat. Hanc unamille unicè amare, ad hujus effigiem pro portâ urbis vigilantem quotidie in genua accidere; irridente necquicquam proterviore pueritiâ, cùm VIRGO arrideret. Iam ubi inter discipulos magni Francisci annumeratus est, ea fuit dicentis pro virtutibus contra vitia libertas, is ardor, ut ad eum aleas flammis ustulandas omnis urbs

urbs comportaret: adeò ut illi, qui his conficiendis vitam sustentarat, ultima paupertas immineret, nisi eidem autor BERNARDINVS fuisset nomen IESV deinceps tabellis insculpendi, quo factum brevi est, ut ditesceret etiam. Ipse Divus cùm de nomine IESV sæpè sæpiùs diceret, supra caput suum id ipsum quandoq; conspicuum habuit sole splendidius. Superi! quis unquam clarior extitit concionator? *Ex Surio.*

S. AVSTREGISILVS CONF. 20.*Maii.*

PVrpuratum è Regiâ Francicâ Magistrum dabimus stantibus in bivio, & de divinitatis erga se consilio incertis. AVSTREGISILVS is est, qui à parentibus ad curam posteritatis impulsus, post longam frustrationem, trium Dynastarum nomina totidē membranis inscripta aræ imposuit, ad quam trinoctio pervigilaturum se spopondit, eum deinde socerum optaturus, cujus sibi nomen sortitò obtigisset. Verùm alterâ ei nocte somnus obrepsit, sed qualis esse solet divina patientium: videre enim sibi visus est Cęlites duos de suo cum Iusti judicis filiâ conjugio colloquentes. Eum judicem dum vigil posteà inquirit, vocari ad sacerdotium se, curamque Ecclesiæ intelligit, quæ scilicet ipsissima Iusti judicis filia est.

Neq;

Neq; displicebat conditio à re uxoriâ abhorrenti: injecta tamen, mali dæmonis invidiâ, aliquantilla properanti mora est. Betellinus quidam repetundarũ postulatus, Austregisili nomen apud Guntramum Regem detulit, calumnia tam speciosa, ut duello purgãda fuerit. Ad id diversis se luctatores studiis præparabant. Austregisilus placare precibus Numen, argentum omne in pauperes effundere, suis se virtutibus magis, quàm armis involvere. Calumniator generosissimo confisus equo, dum divinâ vi obtorpescentem fodit calcaribus, ab eodem efferato effusus animã exhalavit. Nemo dubitavit Austregisilo eum pœnas dedisse; qui eâ curâ liber, sponsæ suæ (Bituricensis Ecclesia fuit) ex voto Episcopus obtigit. Pro dote cælum accepit an. DC.XI. nobis quoq; apertum, si exemplo ejus non tam diu, quàm cum Deo deliberaverimus, quod statuendum est semel. *Ex Surio.*

S. HOSPITIVS C. 21. *Maii.*

HOSPITIVM qui vidisset, omnibus cooperti sceleribus crederet; qui nôsset, simulachrum esse virtutis pronunciaret. Tanti est, bonum virum ex cultu corporis, an animi æstimes. Apud Nicensem Gallorum urbem altâ abditus turri, onustus ferro omniq; reorum squalore deformis, raro cũ hominibus com-

commercio, cum ſuperis æterno agebat, quibus monentibus, iratum Gallis Numen, & Langobardorum irruptione ſcelera vindicanda eſſe intellexit. Aliis autor fugæ factus, ipſe ergaſtulo non exceſſit, & barbaris per urbem graſſantibus in conſpectum ſe dedit: Ii pro malefico habitum ad cædē depoſcunt; jamque ferrum ſupra caput erat, cùm repentè percuſſoris brachium obriguit, quod HOSPITIVS, ſigno crucis contrà edito correxit. Secuta inde viri æſtimatio, hauſta ab eo præcepta ſalutis, quæ qui in aures duntaxat admiſere, diro omnes lethi genere periere. Vltimo ante mortem triduo demi ſibi vincula paſſus eſt: quem cùm toto corpore à vermibus depaſtum non nemo miſeraretur, negavit illos ſibi convivas graves fuiſſe: eorum morſiunculis excitatum ſe ad amandum Deum, non debuiſſe ſuis monitoribus cibum invidere. Simul tamen atq; beatum cælo ſpiritum reddidit, totum examen diſparuit, mirâ erga mortuum reverentiâ, ut appareret, in vivum ex ejuſdem imperio peccaſſe. Sed condonemus hoc morti jus, & tantâ nutritum curâ corpus cedat in vermium poteſtatem. Illum vermem time, qui in animo nidulatur, & inter æternas flammas, omni Salamandrâ vivacior, nunquam moritur. *Ex Greg. Turon.*

S. BA-

S. BASILISCVS M. 22. Maii.

LAtuit ſubinde etiam ſub militari ſago magna virtus, & caſtra theatrum præbuere Chriſtianæ ſanctitati. Nunc BASILISCVM inde producimus plurium palmarum militem, quem afflictum mœrore ferunt, quòd acceptis pro Maximiano impio Cæſare vulneribus, guttam ſanguinis pro Chriſto nullam fudiſſet; cùm tamen Theodorum martyrem proximâ neceſſitudine contingeret, cujus pro fide prælia convitiũ ſuæ ignaviæ facerent, utique, ſi virtuti ſuæ Chriſtus confideret, ejus experimentum pridem capturum fuiſſe. Rarò ita cum Superis expoſtulatum eſt; neq; ſuſtinuit cæli Imperator tam pia militis ſui deſideria perire; ultro eum allocutione dignatus, memorem eſſe voti ſui juſſit, & dignos tantâ ſponſione animos afferre in imminentem pugnam; cujus ei copiam Agrippa impius Prætor fecit, qui ferro ſoleatum, clavis plantam penetrantibus, curſu nihilominus æquare citatâ quadrigam coëgit. Subinde à Trajanâ hoſpitio acceptus aridæ arbori, ſub quâ recubuerat, vitam reddidit frondeſque; credo ne capiti coronæ deeſſent: fons etiam ad pedes martyris ſcaturiit, hanc vicem reddente terrâ, cùm ſanguinem ejus bibiſſet: eo prodigio non ſitis tantùm comitũ ejus,

sed perfidia etiam extincta est. Paulò post etiam alteri elemento imperavit, devocatoque de cælo igne, Deorum delubrum exussit: ipse capite imminutus, & in proximum flumen sparsus, maximo & ultimo miraculo nihilominùs ad beatitatis littus enatavit. *Ex Menæis.*

S. BOBO CONF. 23. *Maii.*

QVo tempore Mauri Hispaniâ potiti, Galliam etiam Narbonensem mali vicini terrebant, fuit BOBO noster patriæ suæ propugnaculi instar, homo nobilis cætera & militaris, sed qui sub sago tegere sciret virtutem, raram inter milites armaturam. Fortè hostis Fraxinetum insulam insederat, & crebris inde excursionibus multùm rem Christianam vexabat. Hic BOBO ducibus Apostolorũ Petro ac Paulo spolia opima vovet, arma non hostis, sed sua: positurum se ista, nec Ducem jam militum, sed pupillorum patronum fore. Ad hæc gratum se quotannis Romam iturum, & liminibus victricibus osculum laturum. Annuêre Divi, & per quietem visi ammos addiderunt BOBONI; ille mox militibus, quibuscum per medios hostium cuneos arcem ingressus, non modò obsidione hanc liberavit, sed barbarum regem insulâ exuit, itaque terrorem à Galliâ longè amovit. Et hic triumphus BOBONIS de hostibus fuit;

alter

alter de ipso BOBONE. Fratricidæ obvius, nutante aliquandiu in vindictam animi acie, sui tandem egregius victor, spolium ex inimici vultu osculum suspendit. Porrò arma exuit, & orphanorum jam Dux annis singulis pedes triumphum suum Romam duxit, dum ex itinere denique mortuus in cæleste Capitoliũ est invectus. Mortui tumulum quotquot animalia calcarunt, in vestigio mortua monuerunt incolas, ut eum cancellis à profanâ terrâ secernerent, & templo honorarent. Ossa denique Ticinum translata memorant, pompæq;, quò augustior hæc foret, lumina è cælo, & stellam adfuisse. *Ex Ferrar.*

S. SIMEON STYLITES IVNIOR. 24. *Maii.*

HOminem cælestem, an terrestrem Angelum SIMEONEM malis dicere, tantò magis dubitabis, quantò rectiùs noveris. Votis parentum concessus futuræ sanctitatis vatem Christi anteambulonẽ Ioannem habuit, cui ne quid in victus parsimoniâ concederet, jejunia in cunis inchoavit, lævo matris ubere, velut ominis causâ, semper abstinens. Sexto ætatis anno ab hominum consortio in loca sola secessit, nunquam tamen solus, cælitibus easdem cum eo casas habitantibus. Ex quo

tempore incommoda naturæ, vel non sensit, vel inusitatis fomentis sustentavit, nectare, vel quocunque nomine appellari lubet delicias divinitatis, pastus. Exacto in hunc modum sexennio in cœnobium immigravit, magnâ Religiosæ vitæ commendatione, quam Angelorum contubernio eo facto videbatur antetulisse. Sed nimirum illic quoque Angelos reperit, haustamq; eorum usu innocentiam magnis prodigiis affirmavit; ut, cùm leopardum pro fele domestico circumduxit, aut cùm ad ejus imperium leo puerum à comitibus desertum, tergo ad socios subvexit, quæ magistro SIMEONIS ansam præbuere, eum ad perpetuam in columnis stationem invitandi. Paruit SIMEON, atque corpore juxta animoque supra terram eminens, ex communi illius ævi sensu columna fuit sustentans orbem terrarum. Nos cùm hæreamus in luto, digito tamen paramus cælum contingere. *Ex Menæis & Evagrio.*

S. ZENOBIVS EP. 25. *Maii.*

ZENOBII pueritiam, vivam honestatis imaginem dicas, in quâ neque Dei oculus quidquam reprehenderet: nullus ei unquam cachinnus, nullum verbum insolens excidit; neque eam venustatē insequens ætas violavit, quin corroboravit veriùs, ut priscæ etiam sancti-

ſanctitatis Antiſtites Damaſus, Ambroſius, Paulinuſque ZENOBIVM ſuſpicerent. Mirandorum ejus operum hoc juventus ſpecimē habeat. Florentiæ, quæ ZENOBII patria, & Pontificalis ſedes fuit, fratres gemini è flore nobilitatis parentum indulgentiâ corrupti in proterviam, occalluerant ad ſera matris imperia, non atrocia tantùm dicta, ſed calces etiā ingerere bene monenti auſi; quâ impietate exaſperata ultra maternum morem mulier, dirâ imprecatione furias in filiorum caput incitavit. Valuere vota: degeneres illi extemplò infernis obſideri larvis, & impias manus à matre in ſeſe vertere, laniare ora mordicus, & canino invicē duello graſſari. Fœditas ſpectaculi parentis iram miſericordiâ mutavit, lamentantis tantum precibus fuiſſe pondus; nulla erat niſi in ZENOBII pietate ſpes, qui horas duas affuſus Cruci, furentes abſolvit. Idem beneficium an. CD.XXIV. cælo receptus in ægrum repetivit, ſed eo longè digniorem. Mater nocturnis ejus obſaturata querelis, potum identidem flagitanti, dæmonem ſimili voto propinavit, ſed ZENOBIVS pepulit; utinam & fœdum morem vocantium tam immanes hoſpites, quaſi non invocati in nos irruerent. *Ex Surio.*

S. MVTIVS C. 25.*Maii.*

AGite mortales, & vel latronem ducem ad cælum sequimini. MVTIVS hic est, qui in apparatu compilandi sacri Parthenonis somno oppressus, rapi ad divinum tribunal sibi visus, supplicia suis facinoribus parata intellexit, nisi celeri pœnitentiâ ipse sibi jus dixisset. MVTIVS rectà ad sacratos profectus viros, animæ vulnerũ medicinam eos popoſcit. Tres primùm ex odis Davidicis strophæ ei præscriptæ; quàm ad amussim cùm vitam exigeret, Superi postcà ejus erudiendi provinciam sibi depopoſcerunt. In eorum contubernio expolitus, scholam denique aperuit ex latrone magister factus virtutis. Eum sol reveritus est, inaudito post Iosue factum exemplo, ita cursum moderans, ut non antè occumberet, quàm ille tugurio discipuli successisset; quem præter spem defunctum cùm invenisset, rogavit familiariter, an redire in vitam vellet. Abnuentem valere jussit, & tumulo composuit; quod ille officium tam studiosè suis impendit, ut nonnemo è sepulchro parcere eum sumptui operæque jusserit. Alteri ad mortem imparato vitæ triennium impetravit. Ne curâ corporis à Deo avocaretur, mensam illi Dominicis diebus Angelus instruxit, cæteros impransus,

&

& incœnatus egit. Hunc tamen tam vicinum cælo avocare, ad nescio quos Pharaonis thesauros dæmon institit. Sed ille Nilum calcare solitus, & clausis foribus, quoquo libuisset, penetrare, viam denique etiam ad Cælites reperit, violentus scilicet homo, atque uti olim ædibus ita cælo quoque vim facturus, nisi spontè patuisset. *Ex vit. PP.*

S. CARPVS EP. 26. *Maii.*

NOn est cordi Deo rigida pietas, & justitia misericordiæ oleo non temperata. Id CARPVS te docebit, qui à Paulo Apostolo Christianâ Philosophiâ imbutus, hujus tam præclari & necessarii axiomatis aliquãdo visus est obliviscì. Compererat Christianæ militiæ tironem, ad deferenda crucis signa, à dæmonis cultore esse inductum, quâ injuriâ ad Deum Opt. Max. pertinente, ita est exacerbatus, ut impia ex æquo capita Orco devoverit, quòd mediocri supplicio nullo vindicari posse scelus manifestarium, & ultimæ perfidiæ persuasum haberet: & verò gestiebat animo, cùm dehiscente sub utriusque pedibus terrâ, inferni ignis fumum ferri in ora, ipsosque stantes in præcipitio similes ruituris aspiceret, impulsurus etiam, si copia fuisset. Subinde etiam aperiri cælum, & Servator generis humani offerre se conspicuum, hortariqué

tariqúe CARPVM, si ita ei videretur, ageret miseros illos præcipites, pro quibus ipse sanguinem suum fudisset. Sibi quidem tanto pretio assertos in libertatem, certum esse non deserere, & porrigere manum velle perituris: quin adeò, si necesse foret, non detrectaturum redire ad initium miseriarum, quibus in Cruce moriens finem imposuisset. Plura dici necesse non fuit. Tam mellea verba CARPO bilem absterserunt: & nimirum hodie quoque animorum æstus & incōsulta odia defervescerent, si in sanguine Christi intingerentur. *Ex Dion. Areop. In Patric.*

S. RESTITVTA V. M. 27. *Maij.*

ROmæ nata RESTITVTA, denata Soræ nobiles natales nobilissimâ morte illustravit. Nubilis domi tamen clausa egit, & formam, quâ passim juventus nobilis deperibat, velut ignem custodiit, non jam Vestæ, sed Christi virgo. Hujus illa unius thalamū suspirabat, & aliter etiam nuptæ nomen refugiebat. Intereà invidit DEO sponsam suam, ut solet, orcus, adfuitque minas spirans & ignes. At RESTITVTA nuper jam boni Angeli aspectu exhilarata, risit rivalem deformem, & tam formidandum monstrum in fugam puella egit. Secundùm hæc, Christo auctore, ædibus paternis excessit virgo. Soram abi-

abitura, nec tamen ſine comite. Nam ad Lateranum Angelum invenit, qui toto itinere latus euntis ſtipavit, dolentis credo cùm urbem aſpiceret, quòd iter longius non fuiſſet. Iam ſub ingreſſum, cùm miraculo prodita eſſet (morbum neſcio à quo removerat) nobilem hoſpitem, nobile hoſpitium carcer martyrũ excepit, ita Agathio Procos. jubente. Exin ſcorpionibus cæſa cecinit. VII. dies noctesq; ſine victu clauſa cum Angelis vixit, oblita jam cibi, aſpectu ſatiata. Denique capite unà cum Cyrillo Epiſcopo aliiſque truncata, cælum ſubiit, cùm carceris cuſtodes, & adeò carnifices miraculis captos eâdẽ viâ nuper jam præmiſiſſet. *Ex Ferrar.*

S. GERMANVS PARIS. EP. 28. *Maii.*

GERMANO mors nondum nato, ab ipsâ, quod abomineris, matre; nato ab aviâ propinata eſt. nihilominus inter domeſtica latrocinia adolevit, veneno priore maternis viſceribus, ſine noxâ fœtûs, diffuſo, altero ad aviæ filiũ delato, æquiſſimo ſine dubio errore, ut, cui Germani hæreditas quærebatur, idem paratam innocenti peſtẽ biberet. GERMANVM contrà Pariſienſis mitra expectabat, & in omnes morbos jus, benevolentiâ Numinis maleficia mortalium in ejus gloriam vertente. Saliva

ejus, vestium lacinia, stramen, quod incubitu pressisset, vim medicam habuere. Hæc alexipharmaca etiam Reges ambiebant. Clotharius, quòd virũ sanctum parum civili pro foribus morâ fatigasset, injuriam febri luit, qua modestior factus, postridie S. viri palliolum osculis trivit, coque intestinum ignem extinxit. Vnicam literulam chirographi ejus delinxisse, monacho biẽnium ægro saluti fuit. Fugientem animam illustris fæmina filo de viri veste rapto retraxit. Alteri jam exanimi cum frigidâ vitam infudit. Vnicâ voce flammas sopivit, Crucis signo compedes solvit, populatores agrorum ursos extinxit, totas dæmonum catervas fugavit. Et tamen hic morborum, & ipsius adeò mortis triumphator, obitus sui diem non animo modò, sed oculis etiã ingerere non destitit; hoc ad lectũ spondam epigrammate affixo, V. KAL. IVNIAS: id quò spectaret non antè intellectum est, quàm eodem die octogenario proximus decederet. Tu, si sapis, ne incerta hora te mortis fallat.

Omnẽ crede diem tibi diluxisse supremum.

Ex Surio.

S. CONON MART. 29. *Maii.*

NObilitatem CONONIS inde æstimo, quòd totis elementis imperavit,

vit. Nam & ruentis fluvii impetum tam diu suspendit, dum homines otiosi transirent; & aliàs latè campos inundantem ad modestiam revocavit veteresque riparum leges. Sed adeste & parentes, & filii, & officium vestrũ discite. Ecce XII. annorum filium pater secum ad tyrannum ducit, idque orat, quod pauci orant parentes: *Liceret secum mori filium videre, vel ante se etiam; suave sibi fore etiam contra aliorum parentum vota, filio oculos claudere. Sciret iudex totum* CONONEM *non moriturum. si in filio, hoc est, in dimidio sui, viveret. Itaq; simul filium neci daret, si totum occisum patrem vellet.* Nec verò non lubens comes iverat ad mortem patri filius, utiq; sic scipio fessæ, & morientis ætatis. Sed & facili aure preces tyrannus audivit. Quare utrumq; in craticulam abjicit, igne subjecto formidandam; in plumis diceres molliter decumbere. Oleo bulliente à flammis perfundit; inungi ad luctam crederes. In succensam fornacem immittit; ut inter hortos cum patre filius deambulat. Suspendit patrẽ, appendit dulcem appendicem filium; flammas iterum subdit, manus invictas malleis frangit. Intereà canere illis arrisit; vis nosse quàm suaviter? non dubitavit vocẽ illis suam Angelus jungere, quam ut primùm illi audierunt, non placuit jam morari in vitâ, illuc abierunt

ubi

ubi canere Angelos nunquam non audirent. *Ex Baron. & Pet. de Natal.*

B. ANDREAS DE CHIO M. 29. *Maii.*

ANDREAM habes MARIÆ, ut paucis dicam, corculum. Iuvenis annos natus XXVII. cùm febri æstuaret, vovit, si VIRGO salutem donaret, sese ei invicem castitatis florē donaturum. Voti damnatus integritatis propositum palam candidâ veste professus est, ut orbis sciret VIRGINIS eum candidatum esse, & vestium nives virginis animi essent indices. Et quid ni sic candidatus martyrum etiam honores prensaret? Enimverò Constantinopolim abiit eo ipso tempore, quo fidem Christi prodidit, nescio quis, philosophus. Quisquis fuerit, hoc etiam nomine indignus fuit. Certè potuit barbatus histrio à juvene ANDREA discere, primum in Christianâ philosophiâ dogma esse, mortem pro Christo contemnere. Captus enim blanditias, & aurea promissa risit. Sævientium verò impetus velut cautes in mari fluctus excepit. IX. omnino dies carnificina duravit. Inter quos potuere Mahumetani flagellis, & uncis lacerare corpus, sed non animum: locis suis artus ejicere distrahereque, sed non in suam sententiam trahere: gladiis humeros secare, membra singula per singulas

gulas carnificinas carne ſpoliare, ſed non fide perinde ac conſtantiâ ANDREAM, qui inter tot dolores oblitus tamen dolorum, unius MARIÆ recordabatur, illud unum ſemper inclamans: MARIA *iuva me*, MARIA *iuva me*. Et verò juvit illa, integrũ quotidie corpus ad pugnam ſuggerens, necquidquam barbaris hoc medicinæ ſuæ aſcribentibus. Demum omnibus cruciatibus ſuperior, capite minutus eſt. Corpus templum MARIÆ, animum quid nî ſinus MARIÆ excepit? *Ex Surii to. 7.*

S. ISACIVS C. 30. *Maii.*

MOvebat in hoſtem Imperator Valens ipſe DEI longè maximus hoſtis, ut qui pro Arianis pugnabat, templiſque Catholicos arcebat. Occurrit eunti ISACIVS noſter plenus fatidico ſpiritu, & libertate Chriſtianâ armatus, monuit, *ſi pacem in Imperio exoptaret, ne bellum cœlo faceret: ſiq; belli portas claudere percuperet, Catholicorum templa priùs aperiret; aliter crederet cum Superis ſibi bellum fore, nec niſi ſanguine ſuo, & interitu litaturum Marti.* Hæc inquam, & ſimilia non ſemel ISACIVS occinebat Valenti. At hic moleſtum monitorem in obvia dumeta juſſit abjici. Scilicet ſi ſpinæ illæ nunquam aliàs, tunc certè roſas tulerunt, ſanguinemq; biberunt, quo rectè erubeſcerent. Et verò ad formoſa

mosa spectacula tres Cœlites advolarunt, gestierunt que à spinis ISACIVM (hoc est rosam) tollere, qui eadè mox oracula tyranni auribus ingessit. Tum verò eum asservari inter vincula jussit Valens, dum redux è bello victorque otiosè rideret vatem suum. At hic abeunti illa alterius vatis verba dixit, *si reversus fueris in pace, non locutus est in me Dominus.* Enimverò Valens acie victus est, & qui fumos vendenti Ario crediderat, fumo igneq; in fugâ periit: at ISACIVS vatis honores tulit. Illi urbis portæ ad preces, quoties libuit, patuerunt. illum mortuũ omnis Constantinopolis tam luxit, ut unicum hominem omnium humeris crederes efferri. *Ex Metaph. & Menol.*

B. IACOBVS VENETVS.

31. *Maii.*

QVid matrem crepas pueritia, quid patrem, scopulos sæpè filiorum? Si cœlo digna es nunquam orba eris, cælum te adoptabit. Ecce IACOBVS cum patre matrem puer amisit. At avia ejus, lectissima matrona, matrem illi dulciorem MARIAM ostendit, cujus si horarias preces tantisper recitaret (& tempus definiebat) præmia cupido pollicita est: quæ etsi illa non persolvit, perrexit tamen IACOBVS officium suum facere, & horas Marianas quotidie decurrere.

rere. Ita filius MARIÆ in D.Dominici familiâ patrē etiam IESVM invenit, cujus uti nuper MARIÆ, nomen ita animo infixum gestabat, uti tunc oblivisci horum posse videretur, si patris & matris posset. Ex Divis præterea præcipuâ veneratione colebat Ascidum, & Victorium MM. quorum officium dum ad XVII. Novemb in horto recitat, vernum præmium rosam recentem abstulit, anniversarium posteà, quemadmodum ajunt, miraculum. Romæ quoque D.Sebastiani porta clausa aliis, pietati IACOBI ultro patuit. Linguæ petulantiam si quisquam alius, ille odit. Itaq; illud Augustini ex eo crebrò audivisses, *felix lingua, quæ non novit, nisi de divinis, texere sermonem.* Obiit anno M. CCC.XIV. cum carcinomate IV. annos laborans egregia patientiæ documenta edidisset, certus antè de fato, & horâ fati. Reliquit post se, præter binos mortuos in vitam reductos, alia CCC. XXXVIII. miracula, familiarem Divis hereditatem. *Ex Bzovio. 14 to. Annal. Eccl.*

IV-

IVNIVS.

S. SIMEON CONF. 1. Iunii.

SIMEON Siculus adoratis, quas Dei filius sacravit, regionibus, ad amorem paupertatis, quam omnia ejus vestigia spirant, exarsit. Iura sanctitatis eum Anachoretes docuit, vel semel exerrantem in fœminas oculum gravi oratione ad officium revocaturus. Ab eo denique manumissus loca plura magnis virtutibus nobilitavit. Subinde in piratas incidit, nihilo mitiora comitibus occisis passurus, nî salientem de puppe petitumque telis divinior vis texisset. Tandem delatus Treviros, speculam sibi in turris fastigio elegit, quam expugnare orcus aggressus, suas in Christianum Herculem hydras, & omne monstrorum genus nequidquam armavit. Stultius strategema fuit, cùm perditi tenebriones, nescio quos, fatuos ignes radiosque tugurio ejus infunderent; sed ille fanaticam lucem oculis non admisit, solem suum mortuo sibi oriturum dictitans: dæmones elusis artibus suis, auxilium ab hominum malevolentiâ petunt, qui noxiâ aquarum inundationem sceleribus ejus imputare ausi, convitiis saxisque in caput innocentis sunt grassati. Stationem

tamen

tamen non antè deseruit, quàm illum cæli Imperator evocaret an.M.XXXV. Corpus ejus exanime prodigioso sudore immaduit. Quis arduam neget ad cælum viam, in quâ etiam hi cursores, & quidem post mortē, sudant? *Ex Sur.*

SS. MARCELLINVS & PETRVS MM. 2.*Iunii.*

NIhil agis impietas; Christi servus etiam inter vincula liber est; insultabat Arthemius PETRO compedibus onerato, experiretur Dei sui vires, & rumperet catenarum nexum, si tantum in IESV nomine confideret. PETRVS non id modò præstitit, sed Paulinam insuper ejus filiam diaboli mancipium, expulso improbissimo tyranno, in libertatem asseruit, unaque Arthemio persuasit, Deo anteà subjugato, cum omnibus carceris incolis, sacramentum dicere. MARCELLINVS, qui eos Christiano ritu abluerat, nudus vitri fragmentis impositus, non antè quàm ab Angelo jussus, ex illo se lecto proripuit, & cælesti veste excultus cum PETRO, quem idem Angelus cippo exemerat, Christianorum se cœtui reddidit; quibus animandis cùm septem ipsos dies impendisset, pleno tandem agmine Arthemium cum uxore & filiâ ad supplicium euntes comitatus est. Ipsi denique in silvâ, cui Nigræ cogno-

mentum fuit, inter senticeta, capite plexi sunt. Nihilominùs vel invito tyranno, abscondi inter spinas lilia non potuere, & sanctitatis odor rubentes suo sanguine rosas prodidit. Lucilla & Firmina castis illas manibus legerunt, & in communi SS. Martyrum viridario collocarunt. Silvæ quoque nomen immutatum est; pro Nigrâ, candida posthac audiit. Esto, & tu lilium inter orbis spinas, & cæli candidatum te appellabo. *Ex Surio.*

S. NICOLAVS STAVROPHORVS
2. Iunii.

ALtiùs in animũ NICOLAVS verba CHRISTI demisit, quàm nos passim solemus. Vix enim illa audierat, quibus ad fortiter ferendũ Crucẽ mortales extimulat, cùm illico melioris fortunæ, si quisquam alius, sibi ipse faber crucem ingentẽ paravit, & cum hac in annũ CHRISTI M.LXXXVIII. in Italiam venit. Ibi excalceatus, & pannis obsitus pueros cogere; dux his ad templum esse; solemnia, quibus misericordiam Numinis provocamus, verba præire; ante solis occasum nihil in victum admittere; sed & tunc non nisi pane cibario famem, & undâ sitim domare; à precibus intereà nunquam desistere; Crucem, quam nos ultro abjicimus, nunquam deponere. Visum est hoc genus

nus vitæ loci Antistiti primò insolens: sed re meliùs inspectâ, laudavit viri studium, & ad mensam insuper suam perquam liberaliter invitavit. At NICOLAVS febri correptus, ad signa sua prętextatum agmen convocavit, moriensque, inter faustas apprecationes, Crucem illi suam testamento legavit, magnam tam parvulis, & opulentam oppidò, si æstimare norunt, hæreditatem. *Ex Pet. de Natalib.*

SS. PERGENTINVS & LAVRENTINVS MM. 3. *Iunii.*

NOn minùs sanctum quàm nobile par fratrum PERGENTINVM & LAVRENTINVM aspicis, quorum nomen Aretini cives ad Tiburtiũ pietatis hostem delaturi hæc accusationis capita habuere; ludum literarium eos quotidie frequentare: rimari arcana Philosophiæ Christianæ; & jam privatim exercere magisterium ejusdẽ sectæ; id si publicè audeant, neminem fore, quem non eloquentiâ sint corrupturi. Tiburtius propriâ confessione convictos, inviolatos tamen abire passus est, tantò nequior, quantò blandior. Nihil deinde de more suo remittentes cædi fustibus jussit, plagisque obsaturatos inediâ plecti. Triduì jejunio maceratis Angelus mensam struxit de cælesti penu cellaque; cujus delicias qui gustet,

ſentiat profectò, obſonare famem tanti fuiſſe. Allapſa ſimul cælo lux, & ſponte laxatis carceris foribus, Chriſtianis cum Pergentinâ ſorore ad captivos via patuit: ſed ii cæli nectare ebriis fugam ſuadere aggreſſi fruſtra fuerunt. Carnificum contrà ad mortem eos evocantium ſuaviſſimæ voces viſæ, quam priuſquam oppeterent, ſaxeam Iovis ſtatuam ardore precum ſuarum in modum ceræ coëgerunt liqueſcere. Illuſtre miraculum inquies; imitabile tamen: potes tu quoque Bacchum, Venerem, aliaque improbæ mentis idola precibus extinguere. *Ex Surio.*

S. GVALTERIVS C. 4. *Iunii.*

DVbitabit aliquis GVALTERIVM mundi ſidus dicere? cum humerum ſtellâ inſignitus in lucem prodierit, divino munere parentibus conceſſus, Numini Baſilicam invicem ſpondentibus. Gratiarum domicilium diceres, tanta erat oris venuſtas, tanta morum elegantia. Magnis pro eo ſtudiis certatum eſt, cælo terraque tantum decus ad ſe rapientibus. Præfecti urbis filia oculos in eum conjecerat, optabatque ſponſum, ſpe tantò certiore, quantò inter Romanas Nymphas eminebat, & ſanè, ſi quid mortale amandum fuerat, tuliſſet primas. Iam parentum vota conſenſerant, gratulabaturque pari, & pulcherrimo

rimo conjugio Romæ cùm GVALTERIVS generoso fastu conditionē aspernatus, negavit fœminam ullā toto orbe dignam se marito: translatisque in cælum desideriis, castarum mentiū sponsum virginitatis sibi voto devinxit. Id tamen consilium parentes insaniam vocarunt, & extorquere filio non verbis tantùm, sed verberibus etiam sunt conati: ut neutris flecteretur, vox allapsa cælo fugam adolescenti suasit, quam cum Armeno Sacerdote in Picenum instituit; ubi deinceps eo virtutum splendore vixit, ut palàm fecerit æquum fuisse eum stellatum nasci. Parentes diu perquisitum deniq; reperere, sed jam inediâ squalidum, alioq;, quàm quem Roma suspexerat, vultu. Ille tamen Deo plenus factum iis suum non approbavit tantùm, sed ut imitarentur, induxit; quem finem utinam omnia parentū cum filiis certamina habeant; juvaret acies committere, & cantare classicum. *Ex Phil. Ferr.*

S. BONIFACIVS E. M. 5. *Iunii.*

BONIFACIO, & hoc, & Apostoli nomē Germania peperit, cùm Winfridus olim vocaretur. Monasticē puer amplexus est, multùm adversante patre, donec, immisso divinitus morbo, pertinacia ejus est domita. Sacris initiatus Frisones Christianâ disciplinâ imbuendos,

buendos, Pontificum deinde jussu, Germaniâ universam excolendam suscepit, adolescentulis etiam in partem pii operis adscitis. In Boïcâ S. Sturmionem, Treviris Gregorium sibi junxit XIV. annorum adolescentulum, cùm Anagnosten in triclinio peritè agenti aures dedisset: capto enim egregiæ indolis experimento, unius congressus suavitate ad sui eum imitationem attraxit, ut jam dictitaret, suis se pedibus cum BONIFACIO orbem terrarum peragraturum, si equi copiam avari amici negassent. BONIFACII labores, & ardium LV. annorum à Sacerdotio ad martyrium usque actorum cursum quis explicet? in tantâ sæpe necessarii victus inopiâ, ut cælo commeatu ei submitti avium ministerio fuerit necesse. Frisonibus Christo nuper additis diem dixerat, quâ sacro Chrismate frontes inungeret: ii ex discipulis latrones facti, optimè de se meritum cum LI. sociis peremerunt. Irruenti in se barbaro Evangelii codicē BONIFACIVS objecit, qui etsi discissus est, negant tamen ullā literulam eâ plagâ vitiatam. Omnia ipsius facta dictaq; admiranda sunt; illud sæpe sæpiùs repetitum, nostra ætas multò verius quàm BONIFACIANA audiat: olim Sacerdotes aureos cum ligneis calicibus fuisse; nūc aureos esse calices, sed ligneos Sacerdotes. *Ex vit. apud Nic. Ser.*

S. NOR-

S. NORBERTVS EP. 6. *Iunii.*

NORBERTVS Dux ejus familiæ, quam Præmonstratensem indigitant, summis aulæ Imperatoriæ honoribus perfunctus, cùm mundo se abdicasset, suorum progressus atque incrementa ab ipsomet CHRISTO in cruce pendente est edoctus. Nocentissimam Tanchelini hæresin Antuerpiæ tum grassantem, introductâ è suis coloniâ, jugulavit. Archiepiscopus pòst Parthenopoli, quia in corruptos civitatis mores liberè pro DEO, & dicebat, & agebat, multorum in se odia convertit, ut jam essent, qui necem ipsi, sociis verò exilium minitarentur: sed eorum insidias semper cœlum elusit; tamersi NORBERTVS, Servatorem æmulatus, obvius nonnunquam hostibus iverit. MARIÆ cultui se suosque æternùm devovit; unde è VIRGINIS manu vestem candidam (quâ mores suos tota hæc familia etiamnum monstrat) ab Augustino verò Leges aureis literis exaratas accepisse memoratur. Ita candidatus cùm cœlum diu ambivisset, anno demum C. XXXIV. supra M. obtinuit, & in victoriæ signum olivam manu præferre visus est. Nonnemo eundem sub lilii imagine transportari in cœlum conspexit. An non gratulari sibi terra tunc potuit,

cùm flores habuit, quos in sua rosaria transferre Superi amabant? Sed & nunc tales daret, si non ungue infesto invidus cœlo heu! mundus præriperet. *Ex Surio.*

S. ROBERTVS ABB. *7. Iunii.*

ROBERTVM alterum D. Bernardi oculum imitandum proponimus, eâ frugalitate virum, ut helluari sibi videretur, si ipsis Paschalibus avenaceum panem butyro adipatum gustasset. Genium ergo suum defraudans intactum pauperibus remisit. Sed debebatur cælo tam delicatum Apophoretum, tantaq; virtute conditum. Angelus sub centonibus latitans eo donatus est, argumentis aliis pluribus, & illo maximè agnitus, quòd discum invisus omnibus in mensam retulit, & paulò pòst, quasi vicem relaturus, læto ROBERTVM nuncio beavit, nomina discipulorum ejus albo cæli inserta esse, duos duntaxat eâ felicitate excidisse: ex quibus alterum credibile est eum ipsum fuisse, quem è medio orantium cœtu dæmonis furcâ abstractum, auferri ab eo sportâ aspexit spolium orco. Aliàs globo juvenum immixtum Cacodæmonem, & singulorum auribus sua venena insusurrantem à magni sceleris apparatu abduxit, fatentem posteà certum sibi fuisse, nuptiales ludos jurgiis, & multâ cæde finire,

te, nisi à ROBERTO esset interpellatus. Sub annum M.C.LIX. mortuum Godricus familiaris ejus ignei globi specie à tribus Angelis inferri cælo vidit, allatrantibus ponè stygiis larvis, plusquam caninâ impudentiâ, utique si talis prædæ spem neque illo rerum articulo deposuerunt. Nobis quid fiet, qui nunc his belluis colludimus, & neque fuscinam satis neque sportam prædatoriam timemus? *Ex Surio.*

S. VICTORINVS CONF.
8. *Iunii.*

REctè olim pronunciatum est, utcunque rara sit inter homines innocentia, plures esse, qui ab eâ nunquam diverterint, quàm qui seriò reverterint. His tamẽ tam paucis VICTORINVM accenseas licet magnum pœnitentiæ miraculum. Romę natus cum Severino fratre Camerinum discesserat, tutissimum vitæ genus, vitato omni humano consortio, aggressus: sed quod mihi asylum dabis, quod non dæmonis improbitas perrumpat? Is vultum habitumque fœminæ mentitus nocte intempestâ VICTORINI tuguriũ aureſq; lamentis opplevit, dignaretur tecto ultima periculsa metuentem, neque prædam se feris objiceret. Peccaturus in humanitatẽ sibi VICTORINVS videbatur, si ad has preces obsurduisset.

Recipit ergo dæmonem hospitio, sed sub larvâ tam bellâ latentem, ut ille hominum osor hujus amore captus sit. Conflagrantem facibus fœdæ cupiditatis personata lena deseruit, intellexitq; miserrimus amator, qualis illecebra Deum sibi mentemque eripuisset. Ius deinde sibimet dixit, immissaque intra diffissæ arboris rimas manu, revulsis cuneis, arctè iterum coëunte trunco, inusitato cippo miserabilis se captivus induit; stetitque sic affixus triennium integrum, Dominicis duntaxat diebus panem & aquam è Severini manibus libare solitus; cùm demum jubente Camerinensi Episcopo, emortuam ab inaudito carcere manum, utique conciliato Numine, recepit. Audite peccatores. VICTORINVS momentũ unum trienni supplicio vindicavit; nos ævo continuo peccamus, & vix momento resipiscimus. *Ex Phil. Ferrar.*

S. MEDARDVS EP. 8. *Iunii.*

NOlit fortasse à Gildardo gemello suo sejungi MEDARDVS, cum quo ita communia habuit omnia, ut eodem die ambo nati, ambo denati, ambo sacris infulis induti sint: leges tamen hic seorsim de MEDARDI puerilia paucula, de Gildardo paria cogitabis. In splendidas opes natus unicum earum usum noverat, liberalitatem.

Præ-

Prætextam suam cœco largitus, ad matrem propè nudus recurrit, gestiens quòd tantillâ veste Christum induisset. Equorum custodiam cùm ultro sibi depoposcisset, unius abducendi copiam egeno viatori fecit; cujus jacturâ cùm pater acerbè ferret, gregem recensentibus numerus nullo capite imminutus apparuit. Ipse nihilominus pietatis suæ fructum præsentem tulit, aquilæ alis à pluviarum injuriâ defensus. De agrorum limitibus exarserat inter vicinos certamen, spectabatque res ad arma, nî puer litem finîsset. Saxum enim medio repertum campo pede contingit, suumque velut in molli cerâ vestigium impressit, eoque prodigio limitem, vel ostendit, vel fecit. Eleutherio contubernali suo de mitrâ olim indipiscēdâ oraculum dedit, cui posteà vates ipse successit. Defuncto cælum faces funebres suppeditavit. Clotharius Rex Sandapilæ succollavit. Cùm tumulo inferretur, cælum diduci pandique visum, nempe ut melior MEDARDI pars eò cum triumpho inveheretur, geminæ columbæ itineris duces futuræ obviam profectæ sunt: quibus tertia, quæ de Sancti ore egressa est, sese junxit. Has alas animæ simplicitas & modestia affixerunt: nos in Pavonum superbimus. *Ex Surio.*

SS. PRIMVS & FELICIANVS MM.
9. Iunii.

PRIMVS & FELICIANVS cum Iove & Hercule falsis Diis, Diocletiano & Maximiano crudelissimis Imperatoribus decertarunt, solâ adversus illos pietate, adversus hos patientiâ armati: cujus ut insignia documenta darent, Angelorum beneficio viam sibi ad fugam aperientium noluerunt uti. Bellaria tamen, quæ acerrimè verberatis allata cælo sunt, libarunt, ne viribus succumbentibus, levioribus, quàm vellent, suppliciis defungerentur. Felicianus octogenario major cæstus, & suffixas unguibus subulas vultu immoto tulit: mentiente nihilominus, ut Primo fucus fieret, Præside, Felicianum tormentis cessisse, stultâ impudentiâ: cùm Angeli nihil eorum, quæ acta fuerant, Primum ignorare paterentur. Ergo is quoque faces ardentes suo sanguine extinxit: liquatum plumbum (tanta erat patiendi sitis) velut fontanam bibit. Leones & ursi cum illis compositi nec animorum, nec corporum vim imminuerunt. Etiam securi cæsos muscæ canesq; non ausi sunt contingere; tanta est virtutis etiam apud animantes æstimatio. Vtinam homines, qui soli tanti capaces boni sunt, & præmia noverunt, suis hæc animi decora momentis expende-

rent.

rent. Sed eheu, quàm vili venditur innocentia! *Ex Surio.*

S. SYLVESTER C. 9. *Iunii.*

VEntura (namque hoc primum SYLVESTRO nomen erat) quo tempore Florentia à B. Iordanis ore tota pendebat, fulloniam illic exercuit, ipse etiam candidissimæ mentis. Quare facilè locum in hoc Iordanis verba invenerunt. Sed rectiùs illi eodem tempore visus in cruce Christus concionatus est, plagis suis semper ad misericordiam concitandam facundis. Certè semel illi visus cœlestis Agnus nunquam posteà mente excidit, sed velut semper eadem spectacula expeteret, illa crebrò inter lacrimas, & singultus verba jaculari ad cœlos auditus est: *Ad te levavi oculos meos, qui habitas in cœlis.* Ad quæ verba mirabatur ille, non ad instar ceræ liquescere hominum corda. Hæc itaque eremiticam vitam persuasere viro, mutato Venturæ in Vincẽtii tunc nomine. Insidiantem castitati suæ amorem cùm sentiret, urticis tergum suum armavit; & ecce fugit ille, & dum flagra timuit, puerum scilicet se probavit esse. Sub hæc, ut tutior inter plures DEO militaret, Camaldulensium cœtui se junxit, & SYLVESTER deinceps dictus culinam primò, tum triclinium curavit, utrumq; magno modestiæ, & obedien-

tiæ

tiæ exemplo. Orationis intereà perquã studiosus, eam imbibit sapientiam, ut jam Fullonem nostrum velut Apollinem doctissimi quique fidei Doctores adirent. Sub extremum morbum iterum Christum aspectabilem habuit. Et cur non oculos SYLVESTRO ille clauderet, ad quem semper ille levavit oculos? *Ex Chron. Camaldul.*

S. MARGARITA REGINA.
10. *Iunii.*

CApe has è MARGARITÆ Scotorum Reginę muliebri mundo gemmas, nulli sexui, nulli ætati indecores. Malcolino Regi nupta, omniumque titulorum particeps, nullum cupidiùs, quàm matris pauperum affectavit, meruitque nõ in suo tantùm regno, quod liberalitatem ejus non cepit; quemadmodum neque dies in pietatis operâ ei suffecit. singulis noctibus Matutinum, quem vocant, cursum de SS. Triade, tum de Cruce, denique de Virgine Deiparâ absolvit. Annexuit his votivas pro mortuis preces, & Davidis Odaria: quid post hoc pensum somno relictum est? quem tamen ne tum quidem admisit, priusquàm sex pauperum pedes abluisset. Diem sic auspicata est. Novem infantulos, quos à suis neglectos matribus educabat pro suis, nutricularum occupato officio, pascebat cibos ori ingerens,

gerens, & quidem genibus nixa, ut reverentiùs haberi non possent, si vel cælo lapsi fuissent. Trecentis aliis, sed adultioribus, partito cum rege ministerio, cibum inferebat. Tum repetitæ preces utique penetraturæ cælum, cùm tot pauperum apprecationibus sublevarentur. Iidem publicè prodeuntē stipabant catervatim, vile satellitium, sed ad Superos profecturæ percommodum. In cujus itineris procinctu cùm semper stetisset, edocta tandem divinitus est, quando migrandum esset. Mortua toto vultu erubuit. Sensisse plausus diceres, quibus tam rara virtus in cælo accepta est. *Ex Surio.*

SS. BASILIDES & SOCII MM.
10. Iunii.

OFfenduntur delicati, cùm viam iis regiam, quæ ad cælum ducit, stratam crucibus ostendimus; cùm per vepreta, quæ Christus calcavit, per cruenta martyrum sanguine vestigia ducimus insuetos laborum; monstrabimus ergo nauseabundis compendium, quo BASILIDES, TRIPVS & MANDALES extra ordinem ad cælum sunt perducti. BASILIDES operā suam Platoni viro primario, sed impię superstitioni dedito locabat, studiosè argumenta omnia celans, ex quibus agnosci Christianus posset. Non placebat Christo, quòd tam docte

doctè uteretur foro, & tempori peritiùs quàm conscientiæ velificaretur, adversus præceptum suum duobus dominis emancipatus. Basilides nihil moratus Platonem deserit, & cum sociis rectâ ad littus profectus, in navem incidit, quâ instructiorem nulla unquam aqua tulit. Christus ad clavum sedebat, Angeli remigum officium occupabant, nimis profectò familiariter officiosi. Quid metuerēt felicissimi vectores? Syrtésne? an ventos? an fluctus? equidem credam optasse omnia pontum esse, & deesse littora ponto: nam certè in portu denique trepidare cœperunt, adversâ de Aureliani sævitie famâ perculsi. Ausi ergo rogare Christum sunt, liceret sibi siccâ morte, & incruentâ defungi. Datum id quoque, placidâ compositos quiete Angelorum manus cælo intulerunt. Nihil audies suavius: & tamen frontem contraxisti, cùm his quoque negatum audires duobus dominis servire. *Ex Mombrit. & P. de Natal.*

S. OLIVA VIRG. M. 10. *Iunii.*

NObilis virgo fuit OLIVA. Id si cunis avitis non crederem, monilibus crederem, vinculis inquam, quæ anno ætatis tertio decimo pro Christo gestavit, multum hoc muliebri mundo, & quantum nulla alia virgo, superba. At mors, sive ætati hoc, sive generis splendori

dori dabat, noluit tam pulchram OLIVAM immaturo fato decerpere. Tyrannus tamen ex oculis patriæ (Panormum erat) in exilium transtulit. Nihil minus in hoc florere visa OLIVA. quid? quòd cœco eidemque pedibus capto cum luce Christũ ostendit, & ad partes Christianorum docuit ambulare; cùm alius intereà, quòd fidem nollet aspicere, oculos amitteret. Hos tamen etiam resipiscenti restituit, & utrumq; ad martyrii cursum præmisit, cùm ipsa ad eandẽ gloriam seriùs, & ingentibus triumphis grassaretur. Etenim flagris cæsa in silvas est relegata. Gratulatæ sunt scilicet sibi hæ de OLIVA, sub cujus umbra etiã effera animalia mansuescere, & cum virgine innoxiâ totum septennium agere visa. Intereà homines in feras migrarunt. Nobilis enim juventus dum feras captat, visâ virgine in retia Veneris se induit. At Virgo, *an*, ait, *dubitatis parcere virginitati homines, cui vim inferre bestiæ verentur? aut, qui contra feras me defendit*, DEVM *pugnaturum pro me in feros homines dubitatis?* Dixit, & nassis expeditos turpibus, mox martyres cælo transmisit. Ipsa etiam superatis denuò flagris & equuleo, oleoque ab igne bulliente triumphans secuta, gladio secandam cervicẽ, caput coronandum cælo dedit. Nunquã pulchriùs laurus OLIVÆ se junxit. *Ex Fer.*

S.BARNABAS AP. 11.*Iunii.*

HAbuit BARNABAS patriam Cyprum; magistrum in lege Iudaicâ Gamalielem; in Christianâ ipsum Christum. Apud hunc virtus illum in collegium discipulorum LXXII. adlegit; & melior deinde fortuna orbem perambulanti Paulo aliquandiu comitem addidit. Lystris postquam Paulus claudũ in pedes erexit, urbs utrumque velut cælo delapsa Numina excepit; jamque aras, & victimas, & geniales coronas paravit, in Paulo Mercurium, in BARNABA Iovem venerata. Et profectò, etsi, ut par erat, divinum honorẽ longe illi repudiarunt, officio tamẽ tunc melioris Mercurii functi sunt, DEVMQ; civibus nuntiarũt. Supervenientes quoque Iudæi plausum lapidibus excitarunt, & his tantum non sepultum Paulum, facilè hominem non DEVM esse probarunt. BARNABAS etiam Salaminæ à Iudæis multis tormentis exercitus, saxis ultimò obrutus, & in ignem conjectus est. Sed ex hoc etiam rogo suum cælo Phœnicem vidisses prodire, integro etiã corpusculo, quod D. Marcus terrâ composuit. Multò pòst, cùm in sedem Antiochenam invasisset nescio quis hæresi pestilenti afflatus, vigilavit pro re Catholicâ etiam mortuus BARNABAS, & Anthimo Salaminæ Episcopo

ſcopo tertiùm viſus monuit, uti cōmunis cauſę patrocinium Conſtantinopoli apud Imp. ſuſciperet; ſimul etjam indicavit, quo loco oſſa ſua, & unà volumē, in quo D. Matthęi Evangeliū exaraverat (nobiliſſima cimelia) reperiret. Et verò utrumq; in honore habuit Zeno Imp. & corpus templo auguſto honoravit, volumen verò auro incluſit, rectè gemmam eſſe ratus. *Ex act. Ap. Bar. & Lipp.*

S. ONVPHRIVS C. 12. *Iunii.*

ONVPHRIVM toto hirſutum corpore, & rara humani cultus retinētem veſtigia, poterat ſane ſilvarū monſtris, & Satyrorum generi accenſere Paphnutius, ſi in externâ ſpecie ſubſtitiſſet. At ubi congreſſus vitæ genus moreſque didicit, dubitavit hominémne potiùs an Angelum diceret. In Thebanâ regione monachum indutus, cùm de Anachoretis fando accepiſſet, egreſſus in loca ſola Angelum vitæ comitem habuit. Nactus deinde novi inſtituti magiſtrum, in tugurium palmâ inumbratum deductus eſt. Inde illi cibus, menſtruo proventu; panem & aquam Angelus afferebat quotidianus miniſter. Octavo quoque die, ut delicatiùs veſceretur, is quoque, quem propriè Angelorum panem appellamus, majore pompâ, & debitâ Numini eſt advectus. Et potuit credo ONVPHRIVS

hâc Cælitum amicitiâ beatus hominũ oblivisci: certè septuaginta totos annos mortalem non vidit, donec, quem nominavi, Paphnutius Dei jussu moriturum invisit, ut è silvarum latebris tam rara virtus eo præcone protraheretur in lucem. Mortuo Angeli cecinere Lessum: palma & casa quasi desiderio viri, & alium quemcunque dominum indignantes procubuerunt. Quid ad hæc nostra juventus, moribus juxta capillisque luxuriantibus in Nabuchodonosorem citiùs, quàm ONVPHRIVM degeneratura? *Ex vit. PP.*

S. PEREGRINVS EP. M. 13. *Iulii.*

CETHEVM in cunis, in tumulo PEREGRINVM dixere. Aternensium Pontifex fuit, cùm è Langobardis in urbe tyrannidem Alais & Vmblo obtinerent. Horum ille sævitiem detestatus, Romam ad commune orbis asylon D. Greg. Pont. Max. transfugit. Sed populus Aternensis PEREGRINVM jure optimo jam olim suum repetiit, & verò judice Gregorio etiam obtinuit. Intereà cùm nec ista regna socium ferrent, tyranni duo armis interse collisi sunt, & Alais in suum præsidium, sed exitium urbis tertium hostem Vitalianum Comitem introduxit. Tunc verò, auctore CETHEO, cives arma capiunt victumque

que Alaim, & vinctum Vmbloni tradunt. Mox tamen adest CETHEVS, & vitam capto orat. Sed quæ alteri prodesse studuit, sibi etiam nocuit misericordia. Vmblo Alais factioni CETHEVM favere credidit. Quare utrumque ad gladium damnat. Cæso Alai cùm carnifex Pontifici instaret, omnes ad officium vires amisit; at non consilia tyrannus. ex ponte in Aternũ fluvium jubet præcipitari. Enatanti saxum jubet appendi ingens, iterumque mergi. Sed vel mortui virtus supra aquas se extulit, docuitque etiam saxa natare. Tumulum deinde primum ignoto Arrianenses dederunt, unaque PEREGRINI nomen. Illum facibus suis cælum nobilitavit; quod ipsum miraculum testis, & ipse miraculosus (cœcus) vidit. *Ex Fer.*

S. ANTONIVS de PADVA C.
13. Iunii.

ANTONIVS, quem vulgò Patavinũ dicunt, S. Francisci discipulus, suis ad concionem verbis à flagitiosâ vitâ quàm plurimos revocavit. Eam ob rem cùm oculi dolerent inferno hosti, decumbentis in lectulum spiritum elidere faucibus interceptis aggressus est: sed ille unico MARIÆ nomine simul viã loquelæ fecit, simul insidiatorem in fugam dedit. Hæreticum, qui sacræ Eucharistiæ cultum negaverat, ad sa-

niorem mentē, & ipsum reduxit. Cùm enim mulus impii à negato aliquam multis diebus, sed præbito demùm lautè pabulo, ad ANTONIVM vocatus accurrisset, sanctiusq; epulum pronus in pedes adorasset, sapère à jumento suo etiam dominus didicit. Pro concione funebri lucrionis cujusdam, palàm edixit, illum æternis inferorum flammis addictum esse, ejusq; adeò rei indicium fore cor illius non pectore, sed arcâ cum nummis suis clausum. Præter alia multa, quæ fecit admiratione dignissima, puerum demortuum vitæ reddidit, quò is parentē ANTONII de homicidio accusatum innocentem absolveret. Supremùm ægrotantem CHRISTVS invisit, obitum verò ejus per urbem fando infantes vulgarunt, quò minori eloquio, hoc majore virtutis præconio. *Ex Surio.*

S. HELISEVS PROPHETA. 14. *Iulii.*

PRofuerit juventuti, HELISEI Circenses ludos spectare; redeat inde modestior, & reverentior canæ ætatis. Bethelensis pueritiæ grex Calvitiū sancti senis vernaculis jocis proscindebat. eam dicacitatem ursi duo, quadragenis binis è toto numero concerptis, castigarunt: ne ferulas tantùm, sed & feras puerilis lascivia sibi metuendas existimet.

met. Cætera illius viri prodigia quis memoret? aquarum cursum stitit, amarorem correxit, oleum auxit, lepram detersit, infœcundis conjugibus prolem dedit, orbis reddidit; genti suæ insignes victorias, eidem fame laboranti gratuitam annonam præbuit. Illud æternâ memoriâ dignum, & identidem parum fidentibus Deo suggerendum. Obsessus à Syris, jamque pro desperato à familiari servulo deflctus, paventem hoc promisso erexit: *Noli timere: plures enim nobiscum sunt, quàm cum illis.* Trepidanti nihilominus oculos prece aperuit, & diffusa toto monte auxilia ignitasque acies ostentavit. Hostibus vicissim suis offusâ oculis animisque caligine, torpentibus ducem se obtulit, eoque deduxit, unde si jure in eos agere libuisset, pedem nunquam erant relaturi. Hoc tu robur animi pallio Eliæ imputabis. rectè: sed cur times, qui in baptismo IESVM Christum induisti? *Ex 4. Regum.*

S. VITVS MARTYR. 15. *Iunii.*

LIberalius cœlum Româ etiam pueris triumphum non negat. Certè VITVS adolescentulus duodecim annos natus plures jam tyrannos, eosque inter parentem triumphavit. Flagra enim primò Christianâ fortitudine concoxit, & poterant videri aërem

verberasse non VITVM tortores, nisi & his, & unà Valeriano Proconsuli manus diriguisset. Restituit tamen hanc martyr tyranno, ne quem vinceret, deesset. Hinc aulâ est inclusus à mulierculis, & ceteris illecebris instructâ, quò blandiore, hoc periculosiore scilicet carcere. Sed prælianti Cœlites adfuere tantâ luce coruſci, ut lucem curiosi parentis oculis eriperent. Et hos tamen, quò filium sæpiùs victorem vel invitus videret, ingrato reddidit; ipse, atrociora patre supplicia meditante, Angelo remige usus, in alias terras trajecit. Decrevere nimirum cœli, ut Romæ etiam triumpharet hæc virtus. Huc itaque evocatus, è Diocletiani filio malum hospitem orcum pepulit; sed stipendia tulit vincula. Ad bestias deinde damnatus, etiam has citiùs cicures, quàm tyrannum reddidit. In ollas porrò injectus, igne ac pice timendas præ thermis suis has Diocletiano laudavit. Ad extremum ex equuleo à genio tutelari ad ripas Silari asportatus, placidè inter umbras arboris animam victricē cœlo transmisit, puer, si annos; senex, si triūphos numeremus. *Ex Surio.*

S. LANDELINVS CONF.

15. Iunii.

IN latrones incidisti, quisquis è bonorum sodalitio in malorum contuber-

nium

nium transisti. Hoc adeò LANDELINO crede. Hic è primâ Gallorum nobilitate, & à puero inter literarum, & pietatis studia educatus, dum aures vocanti DEO claudit, aperit avocantibus; dum amicis esse amicus ad aram studet, penè ad inferos fuit. Certè quem inter religiosorum hominum cohortes militare cognati noluerunt, inter publicos prædonũ manipulos mereri viderunt. I nunc sanguis, & aspergi maculam generis splendori querere, cùm in DEI servitium abeunt tui; at tu adolescentia audi, quantum custodi Angelo debeas! Diripiendis cujusdam ædibus nox erat dicta à LANDELINO. Sed fortior mors LANDELINI familiam prior diripuit, socium subitò auferendo, quem in paucis ille charum habebat. Ob id tristiori, in somnis bonus genius astitit, & malum socium à pejoribus geniis ad inferorum flammas abripi monstrans, *heus*, ajebat, *an & nunc socius huic eris?* Enimvero non placuit jam Theseum esse, Pirithoo ad orcum abeunte. Damnat proinde vitam pristinam, ter supplex ad DD. Apostolorum it limina, & post extructa compluria cœnobia, & MAGNÆ MATRI templum, post edita miracula, sub annum DC.L. cilicio, & cineri incubans, sanctè emoritur. Vbi tunc socii olim peccantis? crede iterum LANDELI-

NO, quiſquis cum pluribus peccas, aut ſolus flebis, aut ſerò flebis. *Ex Surio.*

S. BENNO EPISC. 16. *Iunii.*

BENNO ex illuſtri Saxonum ſanguine monachus, ex monacho Miſnenſium Pontifex, Slavos ſub CHRISTI jugum egit. Captus bello Saxonico ab Henrico IV. Imp. & libertati reſtitutus, Romam abiit, pars magna illic Concilii futurus: inde redux templi ſui claves, quas in Albim, cùm iter ingrederetur, abjecerat, in piſce recepit: pedo aquam è terrâ, precibus ex aquâ vinum dedit; ſibi per undas viam ſtravit: manibus Cœlitum non ſemel ad ſuos per magna itinerum ſpatia compendio eſt tranſportatus: Miſniæ Marchionem, quo die alapam ab eo acceperat, hoc eodem, anno vertente, moriturũ dixit; & vatem fuiſſe mors minimè mendax oſtendit. Claruit innumeris ſemper miraculis; tum præcipuè, poſtquam Monachium Bojorum caput tranſlatus eſt. Ibi ille pugnantem in ſe populi pietatem beneficiis quotidianis certat vincere, certamine hoc etiam jucundiore, quòd clientes vel victi triumphant. *Ex Hier. Emſero.*

S. TY-

S. TYCHO EPISC. 16. *Iunii.*

DAmus Euclionibus mancipiis pecuniæ rei augendæ magistrum doctoremque gratissimæ artis, qua granaria frumento stipentur, numusque in arcâ crescat. TYCHO is est, ætate puer, sed cano sensu, avari parētis filius, multò tamen peritior pecuniariæ venationis. quod vel hinc intelligas. Pater oneratum panibus in forum miserat: puer indignatus unciarium quæstum iis venditis rediturum, è merce stipem facit, eamque in obvios pauperes effundit. Patri æs reposcenti artificium suum aperit; panes apud Christum in fœnore positos, & quidem centuplicato. eam in rem se syngrapham accepisse. Pater nulli rei præterquam oculis suis crediturus, puerilis fidei experimentum in horreis quæsivit: & ecce tibi quæ pridie vacuefecerat, importatum divinitus frumentū ægrè ceperunt. Eadem facilitate cellas replevit. Aridum vitis surculum, & pridem exsuccum humi depanxit, neque vitam illi modò, & germinandi vim, sed perpetui etiam gloriam miraculi contulit. Vnus enim ille palmes, quo die anniversaria TYCHONIS memoria peragitur, sub initium rei divinæ liventes uvas ostentabat, quæ ante sacrificium finitum ad maturitatem percoquerentur,

præ-

præcocem suo satori vindemiam præbituræ. Quid ad hæc avari? In scholâ Pluti negant recepta esse paradoxa Christi. *Ex Menæis.*

SS. QVIRICVS & IVLITTA MM. 16.*Iunii.*

DAtur optio; exempla Christianæ fortitudinis à trienni puero, an fœminâ malis petere: hujus sexus, illius ætas convitium facient ignaviæ tuæ, si detrectas vel desperas sequi hos duces; & audies sanè quod olim Augustinus: *An non potes quod iste & ista?* Exercebat Tarsi quæstionem de Christianis Alexander. IVLITTA QVIRICVM filiolum ultro ad tribunal non duxit, sed tulit, puto ne unicum Abrahæ in hanc rem facinus ostendi generi humano posset. Alexander in disparem prædam non eodem affectu grassatus, matrem atrocissimè, filium blandissimè excepit, haud scias in leoninâ an vulpinâ pelle nequior. Certè QVIRICVS illius receptus sinu, appetitus osculis, inescatus promissis, nullum, neque plorandi, neque quiritandi finem fecit; cùm IVLITTA contrà pendens in equuleo, & taureis conscissa, gemitū nullū ederet, ut propriâ amborum confessione constaret, utrius conditio esset iniquior. Consumptis lacrymis, imbellia etiam arma expedivit triennis heros, & nuper

natos

natos dentes teneroſq; ungues ſtrinxit in adulatorem ſuum, luctando effecturus, ne mitior in ſe, quàm in matrem eſſet. Et potitus eſt voto ſuo; Alexander ad tribunalis gradus victori animā eliſit. Quid mater? nunquam lætiore vultu ſuum pignus aſpexit, idemq; beneficium popoſcit, ut quàm citiſſimè eum aſſequeretur. Impetravit: laniata ungulis, perfuſa pice cervicem ſecuri ſubdidit: ſed quantumcunque properaret, filius cælum ſubeunti jam coronatus occurrit. *Ex Surio.*

S. LVDGARDIS VIRG.
16. *Iunii.*

NVlla pulchrior virginitate eſt virtus, quæ DEVM etiam hominis facit rivalem. Ambierant LVDGARDIS thalamum complures, nec ignobiles terræ filii, & ex his familiariùs uni fortè loquebatur, cùm ei ſanctior ſponſus CHRISTVS pectus ſuum, & in pectore cor ſaucium oſtendit, & extra hoc nihil deinceps juſſit quærere. Inde videlicet humana omnia uſque adeò illi jam vileſcere, ut præter crucifixi nullos amores ſciret, præſertim ubi ab ejuſdē vulneris nectare ebria, tota jam ibi habitabat, ubi ſanctior amor degit. Depoſuerat DEI MATER apud LVDGARDEM querelas ſuas, quibus filiū ab Albigenſibus hæreticis iterum in cru-

crucem agi dolebat. Hic ut luctum virgo suum testaretur, VII. annorum sibi jejunium indixit, alterumque æquè longum pro peccantium salute adjecit, & subinde SPONSVM irato PATRI vidit supplicem, & vulnera velut clypeum pro orbe perituro objicientem. Martyrii desiderio tam bulliebat in amante sanguis, ut arteriam aliquando ruperit, cælumq; idem præmium, quod martyribus spoponderit. Sacrum epulum adire inter Angelos non semel, quandoque etiam inter MARIÆ & D. Ioannis comitatum visa est. Ante obitum oculis orbata, nunquam tamen magis cælestia, quàm tum vidit. Moriēti enim eum MATRE, & aliis Cælitibus obvius SPONSVS venit; quibus ducibus in cælos abiens, errare etiā cœca non potuit. *Ex Surio & Lippeloo.*

S. RAINERIVS C. 17. *Iunii.*

RAINERIVS Pisanus cupiditatum æstu abreptus, ad infames adolescentiæ scopulos naufragium innocentiæ fecit: enatavit tamen arreptâ pœnitentiæ tabulâ, & Sacerdoti expiandū se stitit. Sed obstitit noxius pudor, ne omnia probra detegeret: donec Angeli voce silentium increpantis animatus bonâ fide se reum peregit. Iudex confesso mulctam nullā imposuit, professus ejus arbitriū cæleste sibi numen reser-

reservasse: ex eo tempore cùm finem flendi nullum faceret, oculi cum lacrimis extillarunt, tanto parentis dolore, ut vitam abrupturus sibi fuerit, nisi Deus precanti lumē reddidisset. Publicus deinde pœnitentiæ præco factus, reversusque Hierosolymis inusitatā in paternis ædibus Mephitin est odoratus. Causam indaganti, ita olere opes, Christus respondit, cæterumque luxus apparatum. Ergo iis quoque abdicatis, Hierosolymitanū iter rudi sago indutus repetiit, ad durissimas leges vitam omnē exigens, maximè postquā sobriè cum viro sacrato prandentis linguam vespa aculeo fodit, velut temperantiæ vindex. Posthac enim ad panē & aquā obsonium nullū adhibuit: condimenta tamen cælo petebat, sæpe Christū cum Matre habere convivas solitus, quod prodigiis omnibus, quæ plurima patravit, illustrius fuit. Hoc illum contubernium sanctum fecit, miracula probarunt. Mortem an. M.C.LXI. obiit. Nos ejus virtutes taceremus, si sua olim scelera tacuisset. *Ex Phil. Fer.*

S. AVITVS CONF. 17. *Iunii.*

OStendi utique AVITVM Deus mundo voluit, cui tantam nascenti lucem circumfudit, quantam humani oculi ægrè paterentur. Ipse tamen latebras quæsivit Mictianensi monasterio

nasterio abditus, magni nominis famam adeò non affectans, ut nullo se libentiùs quàm Bruti vocabulo compellari audiret, præter spem votumque ad honoratiora munia productus, fugam iteratò iniit, & inter nemorum avia mapale molitus, sibi Deoque vixit. Sed illum nocte intempestâ cælesti radiantem luce subulcus reperit, nullo magno viri incommodo, nisi in eam usque diem elingui, & muto signo crucis loquendi facultatem dedisset: quid enim ille prolixiùs posteà, quàm sui medici laudes loqueretur? Ejus præconio proditus, tertiam fugam parabat, nisi Præsulum auctoritate motus, boni publici rationem privatis commodis potiorem habuisset. Ex intervallo cœco lumen, mortuo vitam reddidit, quibus rebus adeò populorum adversus eum accensa studia sunt, ut Aurelianenses Dunenseseq; mortui exuviis inhiantes, propè ad arma venerint. Iam castra castris opposita stabant, concursumque fuisset, ni Leusus quispiam summo genere vir furentes monuisset, ne crudeli pietate Divum offenderent. Vtinam pari studio pro virtutibus certaretur, quas in medio positas nulli invidet nobilissimas sine dubio omnium Reliquiarum. *Ex Surio.*

S. LEON-

S. LEONTIVS M. 18. *Iunii.*

VEspasiani ævo, LEONTIVS militiæ artibus clarus Christianæ pietatis pœnas dedit, Arcadio mite Cæsaris ingenium in virtutū excidium incitante. Datur Hypatio negotiū hominis comprehendendi; is in procinctu febre corripitur; quâ se non antè levandum, Angelo docente, intelligit, quàm Deum Leontii supplex inclamasset. Dictum, factum: etsi ne sic quidem crudele ministerium deseruit; sed cum Theodulo Tripolim LEONTIO imminens abiit. Enimverò non refugit captatores nobilis præda; quin imò domum deductis, comiterque acceptis, ultro sese aperuit, sed jam attonitis inauditâ humanitate, & imperii oblitis. Tum demū Hypatius suspicere LEONTII Deum, qui suis cultoribus hos mores, talem indolem daret; eundem Theodulus deprædicare, unaque poscere tam sancto utrumque Numini initiaret. Favit cælum votis, & roscida nubes in imbrem soluta capitibus superfunditur. LEONTIVS tinctos Deo consecrat. Adrianus re intellectâ furere, & nihil profecturis sævitiæ artibus tentare veterani pariter & tyronum constantiam; & hi quidem, post equuleum, uncum, & verbera, capite imminuti sunt. LEONTIVS longâ patientiâ præsidis

ingenium lassavit, & totum carnificinæ apparatum exhausit; donec pendenti continuâ verberatione anima exorta est. Vtinam, quemadmodum Themistocli trophæa Miltiadis, ita nobis LEONTII triumphus somnum excuteret! *Ex Surio.*

S. OSANNA V. 18. *Iunii.*

INter Deum & OSANNAM Mantuanam continuum certamen amoris fuit. Data utrinque acceptaque pignora, quibus neque Deus charius quidquam, nec pretiosius mortales habent. Virgo illibatum pudicitiæ florem Deo sacravit: ille vicissim arborem suæ crucis orantis humeris imposuit, ex vero deinceps dicturę: AMOR MEVS PONDVS MEVM. Omnes certè Osannæ cogitationes eò ferebantur: iis maximè diebus, quos amor ejus in cruce pendens fecit sanctiores: cui tamen satis non fuit animo sanciam aspicere, nisi corpori etiam stigmata infigeret, non nisi pauciſſimis, & in omnia familiaria jura receptis, ut tesseram amicitiæ, concessa. His ditata characteribus satis utique literata fuit, potuitque in hâc sancti amoris scripturâ acquiescere. Accessit tamen auctarium, & sub Deiparæ disciplinâ nostrum etiam Alphabetum didicit: ut his quoque humanæ rudi-
tatis elementis proficeret ad magiste-
rium

rium virtutis: neque enim quemquam posteà puduit tot cælestis sapientiæ insignia circumferentem, prospicientem futura, familiarem Angelis consulere, aut audire monentem. Viri Principes agendas illi suas apud Superos causas detulere, certâ spe victoriæ, si patrocinium suscepisset. Et hoc tantum orbis miraculum anno MDV. terras deseruit, ne queri quisquam possit, nullam nostro ævo magnam virtutem gigni. Quid vis? an ulli Deus invidet suam crucem? sed nos delicati humeros subducimus. *Ex Phil. Fer.*

S. BONIFACIVS EP. MART. *19. Iunii.*

FVit BONIFACIVS Ottoni Imp. sanguine, plùs amicitiâ junctus, quæ quidem tanta inter illos erat, ut cùm familiariter illum hic compellaret, animam suam identidem diceret. Liberalibus artibus omnibus, musicis præcipuè instructus, dum modulos in æde cognominis sibi D. BONIFACII instruit, cœlesti Numine repentè afflatus, *heus!* exclamat, *quid vanam ego nominis umbram gero; quid Martyris titulum circumfero, si non victorias etiam & palmas? Superos testor, & cognominem Divum, aut non dicar* BONIFACIVS, *aut ero.* simul ad monasterium abiit Martyrii tyrocinia positurus. Avelli Ottoni

animam ſuam vidiſſes. At ille bis tantùm in ſeptimanâ cibum capiens crebrò interim corpus in vepres abjiciens ad martyrum patientiam ſe durabat. Pòſt Romam profectus, & Archiepiſcopatus honore mactatus, & jam ad purpuram aſpirare auſus, in Ruſſiam abiit. Ibi poſt multa ludibria rex cum Divo ita paciſcitur. Si rogos geminos, qui juncti flammas ſociarent, illæſus perambularet, tum ſeſe etiam in Chriſtianorum ſententiam pedibus ambulaturum. Dictum, factum. BONIFACIVS per rogum, rex ad partes Catholicorum tranſit. Ad regis porrò exemplum innumera multitudo confluxit. Mox ſua laborem præmia ſecuta. BONIFACIVS à germano Regis, capite truncatus nomini denique ſuo ſatisfecit. *Ex Pet. Damiano ap. Sur. in vitâ S. Romualdi.*

S. ROMVALDVS AB. 19. *Iunii.*

SPectator fortè ROMVALDVS adfuit, cùm parens duello germanum ſuum ſuſtulit. Itaque cum animo ſuo putans cenſuit, quod pater manu, hoc ſe oculis parricidium perpetraſſe. Quare ad noxam expiandam, concedere ad aliquod tempus in cœnobium ſtatuit. Sed familiaritate cœnobitæ, neſcio cujus, & aſpectu è cœlo ſemel iterumque ad ſe venientis D. Apollinaris captus, pedem, ne ſæpiùs offenderet, nunquam jam

jam referre in mundum ſtatuit. Quare fundamenta Ordinis illius jecit, quem hodie Camaldulenſem dicimus; quī quidem in quantum brevi faſtigium aſſurrecturus eſſet, ſcalæ indicarunt ROMVALDO per quietem viſæ, in quibus ſuos pulchro ordine ad cœlum vidit conniti. Neque dubitarunt nobiliſſimi quiq; proceres ex aulâ Ott. III. Imp. hâc viâ cælum petere. Ipſe Imp. Romam abiturus, poſt reditum iiſdem acceſſurum ſe ſpopondit. Sed ROMVALDVS illa ſubjecit: *Si Romam videbis, Ravennam ultimùm vidiſti.* Nec fefellit. Redeuntem mors ex itinere inſidiis ſuis excepit, documento futurum iis, qui cùm mundo exire laborant, iter tamen differunt, aut viarum ambages quærunt, cùm compendia haberent. Ad Cæſarem quoque Henricum cùm veniſſet ROMVALDVS, velut ad prædam accurrit aula, veſtemque ejus pelliceam diripiens, oſtendit quanti virum faceret, è cujus veſte unicum pilum tanti fecit. Henricus ipſe in eam vocem erumpere auditus eſt. *O anima hæc mea domicilium tuum haberet corpus!* Audi orbis. Cæſaris anima non credidit auguſtiùs ſe poſſe habitare, quàm in religioſi hominis corpuſculo. *Ex Brev. Rom. & Sur.*

S. IVLIANA VIRG. 19. *Iunii.*

NImirum etiam hæc rosa Florentiæ debebatur, ubi Ordo Servorum VIRGINIS floret. O aulæ mancipia, quid ad hæc VIRGINIS servitia vos? eja discite saltem honestam servitutem servire, neque Virginem erubescite Magistram in eâ arte habere, qui Palladem MARIAM salutatis. Fuit IVLIANA è nobili familiâ (Falconeriam dixere) sed in servitium MARIÆ à teneris abducta. Hebdomas illi sic agebatur, ut feriâ IV. itemque VI. ob Christi patientis memoriam nihil omnino cibi; sabbatho panem tantùm, & fontanam admitteret. Intereà tamen animum cælesti pane pascebat, pincernis oculis meras lacrimas affundentibus; Christi tormenta quàm altè animo infixa gestarit, mors probavit, quæ in adverso pectore manifestam Servatoris à cruce pendentis imaginem ostendit, utique illi similem, quam vidisses, si cor inspexisses. Cæterùm multis jejuniis exhausta stomachi dolores contraxit ingentes, & ultimam ciborum nauseam. Et verò terrena, ut quæ nunquam illi sapiebant, facilè neglexit; at divinum cibum cùm sic ægra non posset accipere, fame scilicet credebatur ante mortem moritura. Voluit tamen in conspectum afferri Angelorum ferculum, saltem ut ocu-

oculos famelica pasceret. Nec contenta jussit pectori applicari. Tum denique inter risum blandum expiravit, & ut scires saturam abiisse à mensâ sacrâ, nihil ex epulo sacro reliquum esse visum est. *Ex Ferrar.*

S. MICHELINA. 19. *Iunii*

LAborabat MICHELINA Pisaurensis eodem, quo matres pleræque, morbo, impotenti erga unicam prolem affectu: ei medicinam facere Syriana piissima fæmina cùm vellet, totumque contubernalis amôrem Creatori affigere, diu frustra fuit: donec inter preces MICHELINA immutata, animo ausa est cum Deo paciſci, si filii curam in se recepisset, nihil in humanis sibi tanti fore, quo vel ad momentum temporis ab ejus servitio avocaretur. Acceptavit conditionem Christus, eique de cruce pollicitus est, obicem pietatis illius sese amoturum. Regressa domum filium exanimem reperit; cum quo simul ac supervacuas curas tumulavit, opes quoque, & cætera malorum irritamenta sine gemitu abdicavit, omnia vicissim sancti amoris insignia assumpsit: vestē setis horridam cinctu ferreo corpori astrinxit; flagro ferreo concisum corpus nuda humus excepit: pulvilli vicem truncus fuit: stipe ferè vixit, aut mercedulis sui laboris. Quò quisque à morbis

deformior fuit, eò impensiùs MICHELINÆ charitate sublevabatur: satisque constat exesum Elephantiasi ejus osculis persanatum, quibus singula ægri ulcera libaverat. Ad cælum an. M. CCC. LVI. abiit. Flagrum ejus, cilicium, zonaque ferrea in Virginis Salutatæ templo asservantur, sacræ militiæ tyronibus monstranda. His armis cælum expugnavit fœmina. Sperabitis molliora viri? *Ex Chron. Minor.*

5. NOVATVS PRESBYTER.
20. *Iunii.*

NOn jam Priamum aut Nioben Græcus Parnassus cantet in funera sua fœcundos. At nos PVDENTI Senatorii ordinis Romæ viro NOVATVM & TIMOTHEVM filios geminos, totidemq; filias PVDENTIANAM & PRAXEDEM gratulamur, omnes cum ipso patre cælo insertos. Et felicitatem hanc tam sancta familia ducibus Apostolorum DD. Petro & Paulo debet, qui post hospitii tesseram PVDENTEM sacris undis admoverunt, & uti animum, ita animi socium corpus candidâ veste induerunt. Et servavit ille utramq; ab omni labe eximiam, ædesq; suas commune miseris hospitium fecit. Demortui virtutes hereditario jure sibi debitas liberi certatim involarunt, quamvis vivēte, & arridente patre, idem

jam

jam fecerant. Ædes in templum versæ; patrimonium in pauperes dilapidatum; tota familia (capita numerabat XCVI.) omnis sacro fonte lustrata; latebræ afflictis Christianis datæ; firmati nutantes; roborati morientes; mortui terrâ tumulati. Sacra à NOVATO & TIMOTHEO fratre omnibus ministrata. Deniq; non jam in templum tantùm, sed cælum migrasse domum tam sanctam dixisses. Certè cælo digna ab ipso cælo judicata est nobilissima hæc familia; in quam utinam more veteri transire ignobiles nos terræ filii aliquando possimus! *Ex Ferrar.*

S. HEMMINGVS EP. 21. *Iunii.*

IN HEMMINGO Aboënsi Pont. à primis annis jam eæ morum gemmæ emicuerunt, quæ infulæ olim majestatem decerent; ita jam tum in puero nihil puerile præter ætatem erat. A ludis omnibus alienus, totus studiis seriis jam tunc occupabatur, & in his ipsis unius DEI gloriam quærebat, semper in cælum collimans unicum scopum suum, sed Christiano homini, ut non aberret, satis magnum. Et talis ille etiã duravit, postquam Collegio Canonicorum adscriptus fuit, nisi quod tunc, ut alii nummorum, ille virtutum potiùs censum augeret. Dignum ergo tunc Superi judicarunt, cui D. Brigittę ortum

non sine miraculo nuntiarent. Visa enim est precanti HEMMINGO puella è nube lucidâ librum apertum orbi porrigere, & vox ad aures ejuscemodi allapsa: *Nata est Birgero filia, cuius admirabili voce universus mundus personabit.* Sed & ipse HEMMINGVS pro concione saxa mollire, & ad DEVM feros animos voce suâ trahere, & jam Regibus etiam ac Pontificibus reprehensione aures vellicare; omnes intereà orationes incipere à VIRGINIS laudibus, & suis scilicet finire. Temporis avarus ad verba otiosa mutus adfuit, ad epulas verò Tantalus. Pro oculorum portis excubabat, ne has ulla fœmina visa subiret, erantque tam sanctis vigiliis tessera illa verba è sacris nostris: *Averte oculos meos, ne videant vanitatem.* Inter preces sæpè aliò, moriens denique inter easdem in cælum est abreptus. *Ex Vite Aquil. Vastovii.*

B. ALOYSIVS GONZAGA Soc. I. C. 21. *Iunii.*

MOriturus ALOYSIVS nascendo erat, si non parienti matri Mater MARIA affuisset. Inter prima ejus verba IESVS & MARIA feruntur, boni ominis. Puerulus etiamnum in singulis scalarum gradibus scalam cæli MARIAM salutavit. Hujus horas quotidie, Sabbatho etiam jejunus dixit. Ad hujus effi-

effigiem, quam Florentia ANNVNTIATÆ titulo colit, florem virginitatis consecravit, semper, dum vixit, intactum, quia HORTO CONCLVSO commiserat. Interim catenas flagelli, calcaria cilicii loco, quamvis currenti spontè, corpusculo admovebat, victus vix unciam appendebat, fœminarum & chorearum hostis, Imperatricem, quam tres annos quotidie adibat, nunquam aspexit, precibus tam ubique addictus, ut loqui eum angulis dicerent, rectiùs Angelis dicturi. Ajebat frequenter: *Non videre se, cur non mortales omnes religioni se manciparent.* Et certè Senis cùm ad Sodales Marianos diceret, bene multis id persuasit. Ipse, cùm ASSVMPTÆ VIRGINIS die illa è cælo audisset, *Societatem* IESV *ingredere*; post longas cum patre pugnas, MARIÆ IESVM junxit. Hunc, quoties studeret, in genua provolutus vocare; hunc sub panis velo latitantem ante & post ludum literarium salutare; sacrificiis quinis senísve Minister assistere, ad conspectum HOSTIÆ lacrimis manare; cùm verò eo epulo frueretur, inundare etiam. Itaq; nullius noxæ gravioris sibi conscius Angeli nomen meruit; ut terra cælum dici posset, si plures Aloysios haberet. *Ex Virg. Cepario.*

SS. ACHA-

SS. ACHATIVS ET SOC. MM.
22.*Iunii.*

QVale illud cælo ſpectaculum fuit, cùm dena hominum millia, pro optimâ causâ & amplificando crucifixi nomine, crucibus penderent? Dux feliciſſimæ multitudinis ACHATIVS fuit, cui contra innumerabilem hoſtiũ vim pugnaturo Angelus victoriam ſpopondit, ſi Chriſtiana ſacra, à quibus alienus tum erat, cum ſociis ſuſcepiſſet. Placita conditio eſt, Chriſtum adoravit, pugnavit, vicit: utque Deum deinceps ritè coleret, cum victore exercitu in Ararathem montem ſeceſſit, ubi, Angelis magiſtris, omnes Deum amandi rationes feliciſſimis tironibus ſunt infuſæ. Quantum profeciſſent, patiendo, quod nobiliſſimum Chriſtianæ ſcholæ experimentum eſt, demonſtrarunt. Quinque in eos reges armati ſunt; qui cùm procellam lapidũ primùm effunderent, ii Chriſti Athletas non auſi contingere, in funditores rediere. Flagris cùm ſecarentur, terra immanitatem non tulit, totaque intremuit. Quo miraculo permotus Theodorus, cum millenariâ cohorte Martyribus acceſſit, in præacutas ſudes muricesque impulſi, viam complanantibus Angelis, nihil cladis acceperunt. Eò denique ventum, ut quæ Chriſtus tormenta

menta tulit, in iis repeterentur. Ergo ſpinis redimiti, actique in crucem, per ingens montis ſpacium pependere optimi maximique teſtes injuriam cruci fieri, cùm mala res, & infelix arbor vocatur: periiſſent, niſi pependiſſent. *Ex Lippel. & Mart. Rom.*

S. PAVLINVS EPISC.
22. *Iunii.*

NOvam artem PAVLINVS docuit; etiam cùm nihil eſt, egenis tamen aliquid dare. Cùm enim in ampliſſimâ natus familiâ atque ditiſſimâ, quam vocem CHRISTI adoleſcens Evangelicus non audiit, hic audiſſet, & in pauperes omnes opes erogaſſet, Antiſtes dein Nolanus etiam, cùm Wandalorum incurſionibus Italia infeſtaretur, omnes reditus captivis in libertatem aſſerendis contuliſſet, jamque nihil ſuppetere videretur, unde unam ſpem viduæ filium redimeret; ingenioſiùs ſe ipſum ſervum fœminæ addixit, quæ abductū in Africam cum filio ſcilicet permutavit. Ibi Regis ſocerum, cujus hortos curabat, de morte regis commonuit. Hic accerſitum ubi primum vidit, illum ipſum eſſe exclamavit, quem nuper inter cæli tribunalia conſpicuum habuiſſet, quique flagellum, quod ad caſtiganda orbis ſcelera quondam acceperat, è manu rapuiſſet; quare & ipſum,

&

& cum eo omnes vinctos Nolanos manu-misit, navesque in donum frumentarias complures addidit. Nolam igitur ingressus, pulchrum de servitute triumphum egit, pluribus eum civibus, quàm Scipionem pileatis sequentibus. Sed liber animus corporis adhuc ergastulo clausus tenebatur. Tandem anno CCCCXXXI. hic etiam vindicias secundùm libertatem à morte accepit. At tunc Nola, imò Italia iterũ captam sé putavit, libertatis suæ auctore amisso. *Ex Dial. S. Greg.*

S. MARIA DE OEGNIES.
23. *Iunii.*

EX amplissimo virtutum MARIÆ OEGNIACENSIS viridario flores omnes præter virginitatis lilium licet carpere. Hoc enim illi parentum importunitas invidit, qui invitam nuptiis illigarunt; quarum vix libato usu, marito continentiam persuasit, magnâ Christi approbatione, cujus crucem nunquam sine lacrimis, nunquam absque suo aliorúmve bono adoravit. Militem genere, quàm moribus nobiliorẽ suis præceptionibus perductum ad frugem, malus dæmon ad infames naufragiis ejus scopulos retraxerat. Id Maria longè absens vidit tamen, & Crucifixi affusa pedibus, precum finem non antè fecit, quàm infelici avulsum contuber-

tubernio, Deo sisteret transfugam. Eandem sibi apud Deum patronam animæ piacularibus ardentes flammis optarunt, supplices nonnunquam ad eam manus tendere visæ: & verò quid illi cælum negaret, centies per diem flexo poplite supplicanti, trecentis plagis laceranti corpus, atro pane vexanti veriùs, quàm extinguenti famem, & sanè non duraturæ inter hæc supplicia, nisi Angelorum præsentiâ foveretur, & familiari cum Dei filio usu, qui subinde suâ infantiâ amabilis, aliàs agni aut columbæ specie decorus, ei delicias faciebat. Ab hoc illi mira in divinas laudes eloquentia, vires adversus inferni larvas suppeditatę, quarum cùm se una morienti ingereret, hoc ejus convitio fugata est: *Discede sanies, & turpitudo.* Id quâ fronte dicent, qui per omnem vitam se tam cupidè in hujus belluæ fimeto volutarunt? *Ex Surio.*

S. IOANNES BAPTISTA.
24. *Iunii.*

IOANNES melioris Solis melior Phosphorus ortus sui nuntium Angelum habuit. Ipse in matre jam sanctus, vix natus est, cùm mutum parentem loqui oracula infans fecit. Patriam domum cum eremo mutavit, & cibum locustas ac mel agreste, vestem cameli exuvias habuit. Inde anno Tiberii imperantis

perantis XV. viam CHRISTO munire exorsus, non tam verbis, quàm vitâ ad pœnitentiam scelerum hortatus mortales, animorum lavacro initium dedit, quod ipsum Servator sanctiùs tactu suo reddidit. Hunc ille itaque mundo Agnum ostentare, ad hunc è scholâ suâ discipulos rectiùs erudiendos amittere, & jam indignum se putare ad cujus vel ultimum servitium descenderet. Sed nimirum se ipso major, sacris etiam vatibus omnibus prælatus, & secundus à CHRISTO ab ipsomet CHRISTO est proclamatus. Et tamen tam charum cælo caput Herodes saltatriculæ filiæ pedibus donavit, & crudelibus oculis pascendis mensæ etiam inferri voluit. Itaque tunc, si unquam aliàs, lautè cœnavit gula. Quæ enim mensa tam nobile caput habuit? *Ex Hist. Evang.*

S. IVAN CONF. 24. *Iunii.*

MInùs multi à cælo aberrarent, si ducem bonum Angelum suum sequerentur. Secutus hunc præeuntem IVAN Regis Dalmatię filius, ne salutatis quidē parentibus, anno LVII. supra DCCC. in Bohemiæ silvas venit, & in his speluncam patriæ aulæ antehabuit. Cùm vero locum eum infestum à malis dæmonibus deserere pararet, obvius CHRISTI Prodromus Ioannes cedenti animos addidit, & cruce datâ armavit.

Hæc

Hæc itaque ſigna ubi iterum in hoſtem vertit, victoriam illi eripuit, & quia maternas delitias aſpernatus erat, nutricem DEVS cervam ſubmiſit, à cujus lacte, & ambroſiâ cælo depluēte ſatur, facilè ex animo matris ubera delevit. Cæterùm in pias latebras tandem Borivojus Bohemorum Dux devenit, ducem cervam, quam diximus, ſecutus, telo trajectam. Multùm igitur lætus tam felici venatione, hortatu Ludmillæ conjugis lectiſſimæ matronæ, Tetinam arcem ſuam abduxit IVANEM. Sed hic exoſus aulas, non multò pòſt in ſpelæū ſuum iterum cōceſſit, ubi poſteaquàm annos II. & XL. egit, tandem lubens aliquando exivit ad aulam, ſed cæleſtem illam, & in quâ nulli magis, quàm ſilvicolarum iſtiuſmodi mores probantur. *Ex Nicolao Salio.*

S. GALLICANVS M. 25. *Iunii.*

GALLICANI Victorias de Perſis Scythiſq; relatas admirandi, illam, quâ ſeipſum triumphavit, imitandi jus eſto. Eò gloriæ venerat, ut Conſtantiæ conjugium præmium militiæ poſcenti Conſtantinus pater negare nihil ſit auſus, modò Scythas Romanis finibus ejeciſſet. In eo dum eſt, milites panico perculſi metu, magnam partem dilapſi infrequentia ſigna reliquere. Anxio eâ re Gallicano Ioannes & Paulus Con-

ſtantiæ familiares, voti Deo nuncupandi conſilium ſuggeſſere. Obtemperantem cæleſtis ſtrategus crucē præferens, eo fretum ſigno, cinctumque, quos ipſi adduxiſſet, ſtipatoribus, ſequi ſe è veſtigio juſſit. Ita per attonitos hoſtes ad ipſum Scytharum regem penetravit. Neque ille auſus hiſcere adverſus tantam vim, vitam pactus ſe ſuaque Gallicano permiſit. Inde illi veri Numinis admiratio, ejuſque ritè colendi ardor injectus. Romam deportato exercitu, abdicatâ conjugii ſpe, reburſq; humanis valere juſſis, ſeipſum Chriſtianæ modeſtiæ finibus circumſcripſit. Ille orbis terror, & ſecundus à Conſtantino Dux, pater pauperum, peregrinorum hoſpes factus, pedum ſordes abluere, ægrorum lectulos ſternere, inferre convivantibus cibos, obſtupeſcente orbe terrarum, viſus eſt. Iulianus denique peſtis pietatis hanc tantam virtutem proſcripſit, & gladio addixit. Decuit nimirum ut toties victor cælum laureatus ingrederetur, triumphalem currum manibus pauperum trahentibus. *Ex Surio.*

S. VIGILIVS EP. MART. 26. *Iunii.*

VIGILIVM Pontificē Tridēto Roma ſubmiſit annos non niſi XX. natū, ſed jam tunc, ſi virtutes numeraſſes, grandævum. Ergo ab hæreſi urbem, à ſuperſtitione deinde omnem latè vicinam

niam purgavit. Eâdem operâ morbos, dæmonesque hospites è corporibus proscripsit, fana diruit Deorum, & in solo Veronensium & Brixiensium agro templa Deo extruxit triginta. Felicem se etiam credidit, cùm hospes hospitem D. Remedium excepit; sed magis oculos recrearunt homines mille & ampliùs, quos omnes à fide aberrantes in viam reduxit Remedius, & ad VIGILIVM adduxit. Cæterùm cœpta inter eos familiaritas semper deinde duravit; & ad morientem in solitudine Remedium accurrit VIGILIVS, ære campano ex pacto suâpte sponte monēte. Iustis deinde persolutis, cùm ædiculam Remedii in templum vellet cōsecrare, præveniri se ab Angelis per quietem lubens volens vidit. Porrò ad Aunaniæ etiam populos Legatos misit suos, quos cùm impii adorti neci dedissent, ipse in illos movit, debellataque superstitione, ubique locorum trophæū Christo victori Crucem fixit. Et jam reliqua vallis unica Randena erat. In hâc illi Superi triumphum decrevere. Nam cùm unus unicus in hostium cuneos irrupisset, & æreum Saturnum rectiùs cælo quàm Iupiter pulsurus, dejectum fractumque in præterfluentem abjecisset, ipseque jam basi statuæ deinceps insistens, ad concionem diceret, densissimo lapidum imbre peritus,

ipsoque triumpho suo est obrutus. *Ex Ferrar. & to. 3. Bav. S.*

S. LADISLAVS C. 27. *Iunii.*

LADISLAVM Belæ primi Regis Vngarorum filium, imò MARIÆ vides; ita totus ab hujus uberibus, dum vixit, pependit, sed neque mortuus, ut audies, dimisit. Cæterùm vix alius regũ tot virtutibus aut purpuram ornavit, aut coronam distinxit; ut minùs mirer, si legam aulam ejus ab Angelis frequẽtatam esse. Certè ipse ab Angelo germanum suum vidit coronari, sed & Angelum sub cervi schemate ignitis cornibus locum vidit signare, quo promissam MATRI MAGNÆ ædem conderet. Eorundem Cœlitum ope, cùm in multis aliis pugnis, tum in duello contra patruum suum Regem Salomonem victor evasit. Etenim cùm hic cum uno rem sibi LADISLAO crederet esse, conspexit sub congressum, contra duos præterea Angelos sibi certamen esse, qui gladio jam jam Salomoni graves imminebat. Noluit igitur, etsi Hercules sibi ipse videretur, in tot tantosque pugnare; sed abjecit arma, pacem coluit. Toties victor LADISLAVS coronam tamen ferre Vngariæ semper respuit, nobiliorem & immortalem ambiens, quam ut faciliùs obtineret, facere fortiter pro terrâ

sanctâ

ſanctâ conſtituit. In eâ proinde expeditione, cùm Dux lectus eſſet omnium copiarum, ecce in ipſo belli apparatu pulcherrimâ morte occubuit. Mortuus porrò, & currui impoſitus, ſine jumentorum hominumque ope in templum, quod ab eo VIRGINI ſtructum memoravimus, non tam vehi, quàm currere viſus eſt. Obſtupuit ad miraculum orbis: at non ego etiam. Nam cur filium mirer ad matrem ſuam decurrere? *Ex Ant. Bonfin.*

S. POTAMIOENA V. M.
28. *Iunii.*

FElices nos, bona ſi noſtra, ſi queſtum virtutis & certa pietatis vectigalia noverimus: quantillo poſſumus diteſcere! POTAMIOENA Alexandrina virgo formæ causâ cum multis conflictata procis, & in illo certamine ſuperior, ex amoris palæſtrâ in ſcenam crudelitatis tranſiit, ut ad pudoris lilia conſtantiæ laurum adjungeret. Aquila homo ſanguinarius carnificinæ præerat, cujus in POTAMIOENAM omnem atrocitatem effudit, certus fidem illi vel vitam eripere: jactatam per omnia tormenta, denique ad rogum cum Marcellâ matre damnavit. Virginis ducendæ cura Baſilidi demandata non omnino experti humanitatis, & mitioris ingenio, quàm pro tam barbaris mi-

nisteriis. Is ergo insultantem virgini multitudinem compescuit, magisque fidi custodis, quàm lictoris munus explevit. Hoc tantillum officium ne suo auctori periret, curæ sibi fore, moritur virgo promisit. Neq; defuit dicto fides. Triduo à morte exacto, ad Basilidem revisit, eiq; coronam civicam velut Servatori suo imposuit. Ille ex donativo benevolentiam Numinis æstimans, statuit integrum stipendium mereri, & confestim auctoratus Christo, fidem illi abscisso capite probavit. I, dic magno constare cælum: quantulum dedit Basilides, ut ex lictore Martyr fieret! *Ex Euseb. Hist. Eccl. lib. 6. cap. 4.*

SS. PETRVS & PAVLVS. 29. *Iun.*

REctiùs hodie Roma, misso cum Remo Romulo, conditores suos PETRVM & PAVLVM salutat, quando huic melioris orbis imperium capite suo pepererunt. Et PETRVS quidem, qui pro CHRISTO in terris rem Christianam administravit, quæ ad ignem peccaverat, semper oculorum imbre plectens, cùm captus, & in vincula datus ab Herode, ab Angelo exemptus esset, morbos passim omnes vel umbrâ suâ fugasset; demum orbem in urbe adortus, CHRISTI signa primus Romę intulit. Hîc ubi præstigiatorem Simonē in cœlos (ut ipse quidem ajebat) volan-

tem

tem humi dedit præcipitem, Neronis furori cedens, CHRISTVM obvium habuit, qui rogatus quò iret, Romam ire se ad alteram crucem respondit. Implevit vaticinium CHRISTI continuo PETRVS; sed ut Magistro honorem cederet, inverso corpore tolli in crucem voluit, quò capite terris, hoc pedibus cœlo jam propior. Iam PAVLVS ille cœli etiam ante fata civis, ille nominis IESV per omnem orbē præco, post edita miracula, & literarum oracula quàm plurima, hoc ipso die PETRO triumphanti collega additus, securi percussus est. Caput sanguinis loco primò lac, deinde tergeminos fontes totidem saltibus dedit, oleum interim effusum, IESV nomen clamando immiscens. Agnosceres tam pretiosis liquoribus refertū Electionis Vas esse. *Ex hist. Eccl.*

S. ERENDRVDIS ABB. 30. *Iunii.*

ERat ERENDRVDIS D. Ruperti Noricorum Apostoli neptis, nō tam sanguine huic, quàm virtute propinqua. Itaque Magisterium in DEO devotas virgines jam tunc, cùm in Galliâ adhuc ageret, exercuit. Sed uti Rupertum virorum, ita ERENDRVDEM mulierū nec minùs potens invidia cedere è Galliâ coëgit. Itaque inter auxiliares copias, quas fidei bono in Boicas terras induxit Rupertus, etiam hanc numeravit,

vit, & exædificato ad Iuvaviam Deiparæ honori Parthenone, illîc collocavit virginem, matremque aliarum virginum voluit esse: quod officium illa sic implevit, ut non harum modò, sed pauperum omnium mater audiret, quibus tectum victumque nunquam non præbuit. Pedes etiam eorum lavare, ulcera-que velut gemmas gaudens tractare. Ipsa mensæ accumbens, non tam corpus cibo, quàm animum piis de DEO colloquiis reficiebat, quo ut frueretur, dici non potest, quàm abire è vitâ properarit. Tumulum ejus ingentia miracula coronarunt: unum alterúmve denarro. Monachus in hereditatem D. ERENDRVDIS invaserat, ausus partê salinarii montis sibi asserere: & occupavit ille terram, quam petiit, sed subito fato in ipso loco, & perjurio extinctus. Aliam expertus est Henr. S. Cæsar, qui morbo tentatus; amuletum è collo suspendit anulum aureum, reliquiis virginis (gemmis utique grandibus) gravem. Atque hunc cùm amisisset ille, & ab infesto morbo iterum oppugnaretur, præsentem iterum medicinam ad tumbam ERENDRVDIS reperit, ut qui se Henrico tunc debebat orbis, idem ipsum Henricum ERENDRVDI deberet. *Ex to.6.lect.ant.Canis.*

VITÆ SANCTORVM.

PARS ALTERA.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

IVLIVS.

S. RVMOLDVS EP. MART.
1. Iulii.

QVid mirum, ô parentes, si quos vobis DEVS tantisper concedit filios, cùm lubet, aufert iterum? Suum ille repetit, & quas vos in Liberis delicias quæritis, amore, si fas est dicere, etiam ille deperit. Ita RVMOLDVM Davidis Scotorũ Regis filium, non nisi precibus extortum, in tempore sibi iterum vindicavit, Angelo misso, qui juvenem edocuit, quantum æternatura regna perituris antistarent. Quare RVMOLDVS cælo jam tum oculos circumferens facilè Sponsam, sceptrum patrium & adeò humana omnia despexit. Sed & Pontificatum Dublinensem, cùm patre demortuo ad regni gubernacula abstrahere illum Cives vellent, fugâ deseruit, iterum ad hoc optimo consiliario Angelo usus. Hoc tam bono Duce Romam, inde in Brabantiam profectus Adoni Comiti precibus suis apud DEVM filium impetravit, & hunc ipsum, ut bis se RVMOLDO deberet, aquis haustum in vitam restituit. Inter hæc dum templum alienâ liberalitate, sed suis curis, ædificat, geminæ operæ consilium viri è

medio tollendi ceperunt, opũ, quas ingentes penes ipsum credebant, hereditatem paricidio adituri. At tanti sceleris merces fuit nummus tergeminus repertus. Corpus in fluvium abjectũ cæleste prodidit lumen, quod omnem ab eo loco noctem fugabat. Extraxere igitur piscatores RVMOLDVM mortuum, ingentẽ tamen vel talem Adoni comiti prædam. *Ex Lippeloo.*

S. EBERHARDVS EP. 1. *Julii.*

EBERHARDVS gente Bojus, genere Comes, cùm è Collegio Bambergensium Canonicorum ad Religiosorum se juvenis transtulisset, à suis inde nolens extractus & in Gallias est amandatus; ut (quod hodie etiam amat fieri) cum veste mores sanctos & sanctiora proposita poneret. Sed non præpotuêre Numini amicorũ inimica consilia. Redux enim in idem monasterium se abdidit; Biburgensi dein Asceterio, mox etiam Salisburgensi Episcopatui jussus præesse, in miseros, si quisquam alius, pius fuit. Itaque Promum Condum etsi seniculum insequi hospitem Biburgo Ratisponam usque compulit, &, quem transeunti negaverat, vini haustum deferre: ipse, cùm Italiam peteret, ægræ mulierculæ equum cessit, & pedes Apenninum conscendit. Elephantiacorũ cùm & corpora & animos

cura-

curaret, reddente ex his uno cum vomitu Divinum Epulum, ore suo omnia excepit, nec multò pòst cognovit, sub ægro illo CHRISTVM latitasse virtutis suæ exploratorem. Dum vixit, nulli unquam quidquam MARIÆ nomine petenti denegavit, ideoque mortuum nonnemo sinu MAGNÆ MATRIS velut infantem foveri vidit, & nectare, quod ipsa illi VIRGO libavit, inebriari. Quid hîc agitis Sodales Mariani? Matrem esse vestram MARIAM vultis? pauperum patres este. Et profectò aut filii MARIÆ non estis, aut Fratri EBERHARDO sinum invidetis. *Ex tom. 2. Henric. Canis. & to. 1. Bav. S.*

S. SIMEON SALVS C. 1. *Iulii.*

QVisquis vestium splendorē quæris, cum SIMEONE, si oculos habes, videbis, si animum, etiam indues. Nempe cœnobium ingresso cùm adolescentulus nuper religiosâ veste indutus occurrisset, vidit cælestē inter comitatum multo lumine insignem & Angelico habitu regiâque coronâ exornatum incedere. Quare eandem dignitatem cum IOANNE fratre tam diu ambivit, dum uterq; est potitus. Sed & Philosophum videsis in uno SIMEONE geminum. Heraclitum inquam & Democritū, sed Christianum. Nemo alius tam doctè aut flendo risit, aut ridendo deflevit,

mundi insaniam. Nempe Emesam urbem ingressus mortuumque canem fune trahens omnes pueros post se, mox omnem civitatē traxit, fuitque Sapientiæ Magistro risus, plausus; convitia & verbera, merces, & ingens quidem nihil aliud quærenti. Interea risum comitati sunt compluria miracula, dęmones mali alapâ pulsi, cantu proscripti; carbones sive in pallio sive in manu, innoxii splēdorem virtutis prodidere. oculi sinapi, aceto, allioque curati, hæretici & infames mulierculæ sapere à Stulto docti, qui scilicet jam oracula etiam dabat. Et fuit cum flagello urbis columnas aliquammultas castigavit, illud addens *state: saltandum vobis est.* & ecce saltarunt illæ terrâ movente, sed steterunt cadentibus aliis. Pueros alio tempore quamplurimos perbenignè salutans in ludo supplicavit pro his Magistro, ne cæderentur, quòd longum illis iter instaret. Et hoc eis nimirum mors indixit paulò pòst per urbem grassata. SIMEONIS quoque funus cùm pauculi homines curarent, adfuere Angeli, &, lessum an epinicium? cantarunt totius Orbis Mimo. *Sur.*

PRÆSENTAT. B. MARIÆ V.
2. Iulii.

REDIBAT in astra Numinis ad MARIAM legatus, quem ventu-

rum

rum terris nuntiaverat, cælo venisse nuntiaturus. At VIRGO DEO jam plena visendi ad cognatã Elisabetham studio in viam se dedit. Hanc monstravit, qui sub utero ivit comes, ingens MATRI, sed dulcis sarcina. Hic viæ laborem temperabat, hic properantibus pedibus alas addebat, ut expeditior nunquã iverit MARIA, quàm sic onerata. Iam sub aspectũ mutuũ venerant geminæ cognatæ, jam in Amoris vincula brachia coiverant, cum gaudio gestiens in Elisabetha infans VERBVM in utero latens ex utero prodidit, jam tum vox clamantis. Tunc novo prodigio Virginitas sterilitati, & sterilitas Virginitati fœcunditatem est gratulata: tunc, quas texere Angelus cœperat MARIÆ laudes, pertexere Elisabetha, Domini Matrem salutare, quæ Ancilla venerat, super omnes illam mulieres efferre, ipsum cumprimis laudibus in cælum tam sancti uteri hospitem tollere. Itaque oraculis domus personare, VIRGO lætitiâ etiã ipsa exultans, quo DEVM Magnificaret, carmen canere, cui omnem palmam vates concedent. Certè ut Superi delicati sint (quippe dulci semper Musicæ assueti) tunc tamen Terræ cantus probarunt: nec hodie puto faciliùs aures Marianis præbent, quàm MARIAM MARIÆ verbis laudantibus, tunc præsertim, si vox

Virgo accedat, quam dicere ausim tam libenter audiunt Angeli, quàm nos Angelorum audimus. *Ex Hist. Evang.*

S. OTHO EP. POMERAN. APOST. *2.Iulii.*

OTHONEM Pont. Bamberga Suevia donavit. Præter Xenodochia, structaque vel reparata templa quàm plurima, monasteria exædificavit XXI. hominum DEO sacratorum aspectu præcipuè delectatus gaudebat his sive sacrificaturis, sive ad mensam accubituris ministrare & fercula osculo condire. In Pomeraniam cùm movisset superstitionem expugnaturus, multæ illi pugnæ fuere, sed victor etiam, cùm vapularet, abivit. Tandem manus dedit Regio, postquàm Pont. verbis blandis & munusculis captos duos adolescentulos, illi alios, hi alii iterum alios & parentes denique ipsos ad sacra nostra induxerunt. Ita post OTHONEM Apostolos Pomerania pueros habuit, quos, ubi sacro fonte lustrati sunt, à profanorum societate remotissimos voluit, ut neque jam lusus illis communis esset, quorũ mores dissimiles esse oportebat. Bambergam redux vitam reliquam egenorum subsidio porrò impendit, magno operæ pretio. Nam vidit nonnemo in altissimo monte

(Olym-

(Olympum diceres) ab omnis ætatis & sexus hominibus palatium OTHONI è solidis gemmis adornari. Quid igitur superbia architectos toto orbe conquiris, ut cælum tibi in terris struas, quando obvios hos quotidie habes? Si nescis, cœci sunt, qui aream rectè designabunt: claudi sunt, qui tam pulchra saxa convehent; manci debilesque rectè absolvent, & in cælum tam nobile ædificiũ educent. *Ex DD. Bamberg. Gretseri.*

S. LANDFRANCVS EP. 3. *Iulii.*

NObiles cunas LANDFRANCVS Papiæ Italiæ urbe habuit, nobiliores nutrices, Musas. Harum in sinu non profanam modò, sed & sanctiorem sapientiam imbibit, ut *lumen Magisterq;* Theologorum jam tum audiret. Sed poterat hic Magister ampliùs in fortunæ ludo quid discere. Ecce enim dum Gallias petit, in uno omnes captivæ bonæ artes abducuntur. Tulit ægrè ab initio servitutem tam liberaliter educatus; obstrepentibus puto in vinculis, liberioribus, è novem, Sororibus. At rectiùs severiores monuêre. *Et, nimirum, aiebant, hoc tu fortunæ didactron etiam Magister debebas; discipulus sanè huius, si in captivo liberum errare animum nescias; Si poeta es, absolves fabulã: si orator, persuadebis animo deditionem.*

nem. Iam philosophus Orbem, etiam in hu angusto carcere perambulabis; denique si Lumen es, si Magister, pulchriùs in tenebris lucebis, & DEVM è vinculis laudabis. Ad hæc LANDFRANCVS tam cœpit amare servitutem, ut amissus ex hac continuò cœnobio se mancipaverit, utque in scholâ tam sanctâ rectiùs proficeret, illiteratus videri voluerit. Sed Itali institores, quibus iter illàc erat, aperuere, quàm doctæ merces sub rudi cucullo laterent. Itaque primò scholis, mox asceteriis, tum etiam Cantuariensi Ecclesiæ præfectus, anno MLIX. nobilem hæreticū Berengarium, spectante & applaudente Româ, devicit. Triumphum tamen illi Mors in annum LXXXIX. distulit. *Ex Arnoldo VVion.*

S. VDALRICVS EPISC.

4. Iulii.

MVltum Ætas tenera nutricibus debet, quæ lac dederunt; plus illis, quæ pietatem instillarunt. Ipse è cælo VDALRICVS adstipulabitur. Hunc puerum Wiborada sanctissima Virgo leviculè fortè cinctum castiore de lino cingulo donavit, jussitque primò liberioribus sermonibus nec linguam daret nec aurem; tum, quos Mundus socios dictitat, hostes duceret; mollem Cupidinem cilicio absterreret, ejus flammis sub pectore grassantibus, verbis

bis Ecclesiæ in Adjutorium DEVM exciret, simul digito in focum immisso incendiis incendia opponeret; fæminas denique, vel se fæminâ auctore, fugeret. His monitis velut lacte virtus VDALRICI crevit ridentis irridentium coævorum turbam, qui cum ludibrio, sed sine mendacio, Sanctum jam tum clamabant. Sed graviora testimonia jam Pontifici cælum dedit, è quo manus delapsa sacrificare cum VDALRICI manu est visa: Fluvium nunc in perforatâ navi, nunc sine illâ siccus trajecit: Contra Barbaros Augustam Vindelicorũ obsidentes Ottoni Imp. præsentiâ suâ nobilem victoriam peperit: VIRGINIS Augustanæ bona adversus rapaces manus tutatus commilites Cœlites habuit, qui variis pœnis in prædones pugnarunt. Multis aliis miraculis illustris fassus tamen est pœnas se Numini debere, quòd successorem sibi Nepotẽ (ceterà dignum) legisset. Proinde non Nepotes sed pauperes fecit hæredes, in quos moriens etiam supellectilem sparsit. Sed nimirum sic vasa colligunt Pontifices in cælum migraturi. *Ex vitâ.*

S. WILHELMVS ABB. *5. Iulii.*

BOjariæ hic WILHELMVS debetur, ex qua oriundus Monachum Ratisbonæ induit. Hîc omnibus omni-

omnino artibus excultus, Mathesin tamen præ cæteris coluit, quod multa atque præclara monumenta ipsius loquuntur literis consignata. Eloquentiæ tantæ erat, ut sanctiorem Orpheum diceres, qui saxa etiam traheret. Præsul Hirsaugiensis in miseros tam pius fuit, ut his vestiendis non semel pænè se ipsum nudarit. Sed nimirum fœnus à nullis majus, quàm ab his ipsis, qui reddere nihil possunt, avarus speret. Hoc certè WILHELMVS tunc tulit, cùm in suorum usus pondo argenti V. ab ignotâ terris sed non etiam cælo manu abstulit. quid jam horrea memorem, quæ, quòd WILHELMI liberalitas exhausisset, subitam miramque messem; quid cellam, quæ effuso per negligentiam vino, novam in dolio vindemiam viderunt? quid piscatum felicissimum? cùm missum sæpiùs in aquas rete præter laborem inanem diu nihil, post imperio Divi Christique nomine immissum ingentem piscium prædam retulit. Taceo hæc aliaque à morte miracula; & revocatam per WILHELMVM ad primas leges D. Benedicti per omnem ferè Galliam & Germaniam familiam, & ad Religiosæ vitæ amorem vilissimaque in hac munia excitos Nobilissimos juvenes laudo, piscatum priori longè præferendum. Cæterùm astra sua

WIL-

WILHELMVS propioribus oculis aspexit anno Christiano MXCI. *Ex Trithemio.*

S. GOAR CONF. *6.Iulii.*

IVre meritissimo inter Apostolos suos GOAREM numerant Trevirenses, ut quibus ille superstitione implicitis inter primos DEVM nuntiavit. Sed dum illũ æquis auribus vel maximè audivit populus, iniquis invidia oculis spectavit. Quare more suo subornavit, qui apud Archiepiscopum innocentiã ejus insimularẽt. Gemini erant è fraudibus & mendaciis compositi. Eos GOAR ad se venientes, ut vindictam Christianam sumeret, amicè accepit & ad mensam invitavit. Sed eadem invidia, quæ non nisi infelicitate GOARIS pasci, nec bibere nisi hujus sanguinem avebat, respuit aliis famem aut sitim pellere. Quare ex itinere defecissent scilicet, nisi semper ad vindictam vigilans GOAR feras Christi imperio advocasset, & earum lacte recreatos hostes animam sibi fecisset debere. Ad tribunal Archiepiscopi ubi ventum, luce clariùs meridianâ apparuit innocentem esse GOAREM, quando palliũ suũ in ipsius solis radiis suspendit. Adhæc ex puero projectitio cùm jussu Archiepiscopi nomen parentis quæsiisset, ecce facundissimus infans linguâ digitoq; ipsum

Archi-

Archiepiſcopum prodidit. Erat hoc ſcilicet abſolvere reum & Iudicem damnare. Quare populus ad inſulam GOAREM velle vocare, & cùm reſpueret, vim amicam inferre. Sed ab hac iterum illum ægritudo abſolvit, quam precibus à cælo extorſit. Præſtare credidit morbo quàm ambitione laborare. *Ex Surio.*

S. GODELEVA M. *6. Iulii.*

QVoties fallit Amor poſitâque larvâ tyrannum ſe oſtentat? Ecce hic etiam dies exemplum oculis exhibet. Adverte animum quiſquis blanditiis ejus credis neque fallacias caves. Deperibat GODELEVAM nobilem Virginem nobilis item juvenis Bertulphus. Verùm cùm primùm ex voluntate parentum domum Sponſam deduxit, amor ille omnis in odium degeneravit, & primâ jam nocte aſpectum non ſuſtinuit ejus ferre, cujus abſentiam mortem nuper crediderat. Quare vel enecare vel certè à ſeſe abigere aggreſſus, non niſi unicum panem quot diebus dedit. At illa patientiâ ad omnes injurias obarmata, cùm multa animi grati ſignificatione accepit, & hunc ipſum cum pauperibus ſibi communem eſſe voluit tam diu, dum fugam ad parentes nudis pedibus coacta fuit arripere. Cæterùm cùm ſacri homines

ſeſe

sese interposuissent, iterum domum GODELEVAM duxit Bertulphus, sed efferendam. Siquidem binis servulis ad omne scelus exercitatis, ut laqueo, dum ille domo abit, suffocarent innocentem, imperavit. Virtuti cælum pluribus portentis parentavit. Nam panes, qui sub funebrem diem in miseros erant spargendi, in furno numerum suum longè superaverunt. Aqua, in quam abjectum funus erat à parricidis, medicinam morbidis propinavit. Ipsa humus in loco supplicii egesta in lucidissimas gemmas abiit, ne ampliùs quisquam dubitaret pretiosam in conspectu Domini mortem Sanctorum esse. *Ex Surio.*

S. WILLIBALDVS EP. 7. *Iulii.*

ANimæ cælo natæ eheu! exilium amamus, patriæ obliviscimur. At non ita WILLIBALDVS è regiâ Anglorum stirpe pulcherrimus flosculus. Vix enim mundum seque adeò circumspexit, cùm illico peregrinum agnovit, ideoque exire hinc quàm ocyùs, nec solus voluit, sed in laudatissimi facinoris societatem Wunebaldum Fr. & Walpurgam sororem, quin Richardum etiam regem parentem excivit. *Si nescis, Pater, peregrini hic etiam reges sumus. Quin igitur is, quo SS. virorum per omnem orbem vesti-*

gia, atque adeò Christi te ducunt. Exi, ah! exi regno! nisi exiis, scilicet esferere. Ergo purpura penulæ, sceptrum baculo, corona galero cedit; atque ita digna Regibus Anglis expeditio Romam, inde Hierosolymam adornatur. Vltimùm, ut hanc etiam suæ peregrinationem cruces comitarentur, in illo itinere patrem, in hoc oculos amittit. Recepit tamen hos ad urbem sanctam appulsus, viditque deinceps tam bene, ut excæcatis tum à Gentilitiâ superstitione Germanis dux à Gregorio Pont. datus fuerit, quem quidem annis XXXVI. egregiè præstitit, & nobilem hodie Episcopatum Eystetensem condidit. Sed inter omnia ejus (quæ multa & immortalia) facinora, illud princeps est, parentem è regno secum ad DEVM abduxisse. Eant nunc deliri senes, querantur ultimo ætatis adminiculo orbari sese, ubi è mundo filius abit. Abeundo WILLIBALDVS, an non parenti Scipio fuit? *Ex Philippo Eystet.*

S. PROCOPIVS M, *8. Iulii.*

SAulum aut Saulo simillimum Neaniam vides: quippe à Diocletiano Alexandriam missus, quò Christianos illîc exscinderet, & ipse Christum obvium habuit, & quidem è cruce sibi loquentem. Multùm igitur se aberrasse animad-

animadvertens aliam viam deinceps ingressus est, & fabrefieri sibi ex auro crucem fecit illi geminam, quam nuper viderat. Hæc signa vix intulit Agarenis, cùm nobilem victoriam abstulit. Sed, quod mirere, victori bellum alterum, bellum crudele mater movit, quæ pietatem filii, qua fractos pedibus aureos argenteosque DEOS pauperum manibus in spolium jussit cedere, sub impietatis nomine ream egit. Sed vincto omnibusque tormentis exercito patronus cum Cælitibus Christus adfuit & sanguine jam suo pulchrum sacrâ undâ amplius lavit & abhinc PROCOPIVM dixit. Atque hic ille Procopius est, qui unus contra omnes Carnificum manipulos stetit, quique priùs quàm gladio cervicem ipse, sibi Tyrannum non unum subjecit. Qua in re iterum Paulo similem illum rectè dicemus; in illo etiam superiorem, quòd Christo moriturus filius matrem peperit. *Ex Metaph.*

S. CHILIANVS CVM SOC. MM. *8. Julii.*

VTi Hiberniæ Italia Columbanum, Gallum Suevia, ita Francia Orientalis KILIANVM debet. A Musis mansuetioribus ad omnē humanitatē efformatus Monachum induit & Sacerdotio initiatus cœnobii præfecturam

accepit. Sed ingenuus qui in pectore bulliebat ſanguis majores auſus eſt honores ſperare & generosâ morte Martyrum nobilitatem velle mercari. Igitur in Britanniam, mox inde in Galliam, per hanc in Germaniam ſe penetravit, & Herbipolim Franciæ orientalis metropolim pervenit, Colomanno & Tornano viæ propoſitiq; pulchri comitibus. Vix crucis ſigna explicata, cùm debellata ſuperſtitio, & ipſe Dux Francorum Gosbertus ſub jugum Chriſti eſt miſſus. Sed reſtabat cum Muliere bellum, ſemper viris etiam periculoſum. Geila hæc fuit fratris olim Gosberti conjunx, tunc pellex hujus, & quia hanc conſilio KILIANI Dux ædibus parabat ejicere, ipſa priùs KILIANVM ſocioſque (abſente Duce) vità ejecit, & corporibus Divorum ſtabulum ſuperædificavit. Monitus KILIANVS ab Angelo de morte obviam hoſtibus proceſſit, iiſdemque verbis, quibus Chriſtus Iudam, ſalutavit. Martyrum porro ſanguinem linteo excepit Matrona Burgunda. Locum ſtabulantes equi nullis ſordibus contaminarunt. Sicarii malè omnes perierunt, fuitque qui ſceleris ſui furiis agitatus clamaret, nunquam non ſibi imminere gladium KILIANI ſanguine calentem. Ipſa Geila pœnas datura carnificem dæmonem habuit. *Ex Swr.*

S.LAN-

S. LANDRADA V. 8. *Iulii.*

SCitè LANDRADA Virgo genus ſuum, quod è Principum Gallorum ſtemmate ducebat, novit æſtimare, dum deſpectis, qui multi illam deperibant, terræ filiis omnibus, uni Agno intactā ſervavit ſeſe. Doluit id multùm parentibus, ut qui generos, qui nepotes ſperabant. Sed maluit illa familiam emori, quàm Virginitatem; & ſatis ſe oblectabat numerosâ, quam domi alebat, pauperum ſobole. His illa ultima ſervitia exhibere, interim pretioſum pudorem ſub vilibus ancillularum pannis tegere, deniq; quò tutior hic foret, in ultimas ſolitudines aſportare; ſi tamen ſolitudines rectè dicimus, quas ab adventu ipſius cęlites deinceps cantu ſuo frequentarunt, lumine exhilararunt. Et fuit, cùm hi ipſi, feſtiva inter tripudia, Mnemoſynon illi à ſponſo crucem artificioſam è cælo detulerunt. Huic illa mox Aram; Aræ templum; templo ſe ſuaque dicare ad ultimū vitæ diem uſque. Ab hoc ſpectabilis Lamperto Epiſcopo tumulum eo in loco ſe velle ſignificavit, in quem delapſa primùm Crux foret: quod ne fieret, cùm homines interceſſiſſent, bonam operā boni Angeli locarunt, ſuiſque manibus caſtiſſima mēbra eò deportata compoſuerunt. Tam nobiles Virtus Veſpillones habet. *Ex Sur.*

S. ANATOLIA V. M. *9. Iulii.*

RE&tè Lilium dixeris Virginitatem, sed spinas easque plurimas inter. Vel ANATOLIA palàm id facit, pulcherrimi candoris & ipsa lilium, quod ubi carpere procus impudens desperavit, ex amatore hostis factus; Fidem apud Iudicem accusavit, cujus castimoniam non potuit. Iraque ex veteri sed pessimo more in exilium virtus mittitur. Sed fallor. patriam putasses, ita in honore etiam ibi fuit. Etenim cùm Diodori Viri Consularis filius (Anianum dixerunt) à malo genio correptus sæpenumerò discruciari ab ANATOLIA se clamitâsset, quin ruptis subinde vinculis ad illius pedes abjectus, missionem tandem accepisset, ilicet ea fama totum Piceni agrum pervasit, ut jam commune omnium Morbidorum asylon Virgo Exul esset, jamque tam felix exilium invideret Decius, ideoque huic vincula, equuleos & flammas superadderet, quin etiam Audacem nobilem magum evocaret, qui immanem in Virginem serpentem armaret. Sed pepercit hic Virginitati, non item Magistro suo Audaci, utpote in cujus collum ita invasit, ut nisi manum auxiliarem Virgo tulisset, pereundum illi ab hoc collari fuisset. quam tamen sic Audax cervicem ser-

ſerpenti, Chriſtianus poſteà gladio non ſubduxit, quo ANATOLIA denique etiam trajecta pudorem ſanguine tinxit, hoc eſt Liliis Roſas miſcuit. *Ex Surio.*

S. FELICITAS M. *10. Iulii.*

FELICITATEM in manibus habes, matronam in quâ unâ omnē Spartam Roma extinguit. Stat ecce ad tribunal plena animis, &, qui matrē coronat, globum filiorum in tyrannum agit. *Ne, ne oculos in tyrannum filii, aut quas hic minatur pœnas, ſed cœlum, ſed quæ cœlum promittit gaudia, defigite. Ite, oſtendite etiam ſuos Romanis Machabæos eſſe, implete nominis mei omen; facite ut ſim, quæ dicor, Felicitas. Septem eſtis, ſi pueri, certè numero tyranno ſuperiores. Sed & mater adero, pugnabo in ſingulis, in omnibus triumphabo. Votum pugnæ hoc eſt, ut noſtrûm ex acie vivus nemo diſcedat.* Talia mater filiis: at matri tyrannus colaphos ingerebat. Mox IANVARIVS virgis cæſus ridet puerile tormentū. Negant FELIX & cū PHILIPPO SILANVS ſive à fratribus ſive à Chriſto avelli poſſe. Iam ALEXANDER clientelā Imperatoriā offerenti Chriſti ſe Libertū reſpondet. VITALIS porrò edicere Iudicē jubet dæmoníne malo an DEO Opt. ſerviendum? Deniq; rectiſſimè MARTIALIS caſſis minis ſerias Orci pœnas opponit.

Has itaque inter pugnas, plumbatis, fustuario, præcipitio ferroque omnis fraterna acies cadit. Et potuit in septē Germanis trecentos Fabios spectare Roma. FELICITAS certè spectavit, & oculis suis tot sibi oculos eriri videre sustinuit, dum ultima à ferro est mortua. Si tamen mori jam potuit septies mortua. *Ex Surio.*

S. GOLINDVCHA M. *11. Iulii.*

PArciùs multi cœnarent, si cum GOLINDVCHA nobili apud Persas Matronâ, Epulo assidebat illa, cùm ecce tibi, dum alii gulam, ipsa Superis invitantibus oculos suos pascit. Tollit hos Cælo, & quæ Cælites convivia actitent, spectat; poni Ambrosiam, misceri nectar videt invidetque. Inde ad inferos demittit, & esurire micam, sitire guttam epulones, interque hos, prô dolor! etiam parentes suos advertit. Ipsa scilicet ad Christum Christique fidem se vertit. Succensuit conjunx, sociamque thori ad Saporem Regem fide minimè maritali defert. Hic octo ipsos annos in carcerem; tum quatuor Menses in antrum compingit à dracone infessum. Cùm hoc etiam monstrum virtus domuisset, in infamem cellam abducitur; sed hinc à Tutelari Angelo educitur. Inde ad supplicium rapitur; sed ab hoc iterum eripitur. quòd tamen nimium quan-

quantum ſanguinem pro Chriſto geſtiret fundere, vulnus in jugulo, ſed ab hujus cruore medicinam omnis id loci æger accipit. Hoc porrò monili ſuperba GOLINDVCHA cùm locos à viris Sanctis nobilitatos permultos adiiſſet, cælo tandem ſe intulit, & inde ad Saliares epulas ſuas etiam oculos Marianorum invitat. *Ex Menæis & Theophyl.*

S. IOANNES GVALBERT.

12. Iulii.

EN vatem, en pauperum Patrem, en Aſcetarum Magiſtrum, miris multis maximiſque illuſtrem! Noſſe vis unde illi hæ artes? ſemina audi melioris vitæ. Petit IOANNES armigero ſtipatus Florentiã patriam Vrbem: anguſto in calle obvium habet hoſtem à cognato ſanguine calentem. Scilicet in iras animus, in gladium GVALBERTVS aſſurgere, & parricidiũ certè homicidio velle penſare. Quid ageret ſaxum inter & aram hoſtis? Ecce bonũ in arenâ conſilium! ad genua irati deſcendit, utq; ignoſcat per orantem è cruce pro hoſtibus ſuis Patronum Chriſtum orat. quid exſpectas? vincit brevis ſed fortis eloquentia. iris animũ, ferro manum exarmat. verbo, amici diſcedunt. Sub hæc in ædem ſacram IOANNES pergit, & ecce Icon ſuffixi in crucem Chriſti capite annuens gratias habet ex ſuo nomine

inimico veniam non neganti. Quid ad ista, ô Pyrrhæ genus? vos inquam, quibus pectus immite plusquàm æs triplex asperat, jurati hominum & in homine DEI hostes, & quos hoc unum juvat, non solos perire. Iudice precante, reo non ignoscitis rei? tantus è cruce Orator, tot ora vibrans quot vulnera non persuadet? lignea movet se imago, vos duratis? annuit Christus, vos abnuitis? Ite, ite Sampsones egregii, & tumulum hosti, sed unà vobis parate. *Ex Surio.*

S. IVSTINA V. M. *13. Iulii.*

GEmina Dorotheę IVSTINA est, consimili ferè morte & prodigio à morte consimili illustris. Parentibus orba cùm esset, forma tot hostes illi conciliavit, quot procos. At illa, ut cui in amoribus solus IESVS erat, suam etiam Christianis Penelopen ostendit & mortales procos facilè cæteros elusit; cum Fabiano Præside plusculum fuit luctandum. Devorandæ enim alapæ, ferenda verbera, & uberum carnificina. Atqui hæc inter supplicia talem IVSTINA vultum præ se ferebat, ut inter paradisi amœnitates, quas unas tunc loquebatur, obambulare sit visa. Et oportebat alteri Dorotheæ alterum etiam Theophilum esse. Zeno hic fuit è judicii sub-

subselliis primus. Is, cùm Virgo ad supplicii locum ridens contenderet, rogavit fructus peregrinos sibi è Sponsi hortis transmitteret. Annuit capite truncanda IVSTINA. Mox latus Zenonis pusio molliter pulsat, & donum à mortuâ Virgine strophium missum exhibet. Tunc quoque risit, cùm strophium acciperet, qui horti munera sperabat. Sed nesciebat ille sub strophio fructus latere. Hoc enim dum frontem ridens tergit, ecce omnem animo superstitionem abstergit, Christum & se Christianum tam diu clamat, dum lingua è faucibus exsecaretur. Caput demum pro Christo ponit, &, quod alii tam grave putant, cœlum ridendo meretur. *Ex Ferrar.*

S. HENRICVS IMP. *14. Iulii.*

GEmmam Romanæ Coronæ unicam hîc exhibeo HENRICVM. genuêre Bojorum Duces, D. Wolfgangus educavit. Quid ni ab his bonum Imperatorem speres? Certè imperium à se ipso auspicatus Virgo idemque conjux in triumphum Cupidinem duxit. Hoc subacto, facilè alios Imperii hostes omnes fudit, tum præsertim, cùm Æther illi militavit, & aciem, cui votum ante pugnam fecerat, D. Laurentius & cujus gladio accinctus erat, Adrianus, tum Georgius Angelusque

præiverunt. Sed ô lepidam fortunæ faciem ! Tantus belli Imperator ecce à pueris vincitur. Obsidebat Trojam Apuliæ urbē, juratus nec imbelli ætati parcere. Cives sive armati, sive supplices in urbem repulsi. Ad triarios nempe res rediit. Erumpit ergo apertâ portâ puerile totius Vrbis agmen : signum Crux præit ; barritus unus omnium, idem Kyrie eleison auditur. quid multis ? primâ pugnâ HENRICVS capitur & Vrbs libertate potitur. Adhuc gravior ille conflictus fuit, quem Mortuus cum acie infernâ habuisse, Dæmonis, qui rem in suis oculis gestam narravit, fide creditur. Is enim viro Religioso exposuit, nutasse illic cum Lance HENRICI causam, donec iterum suppetias ferens Laurentius calicem sibi donatum pro clypeo objiciens rem restituit. Id nisi more suo Dæmon confinxit, præsidentem esse oportet, cui cor non palpitat. *Ex DD. Bamberg. Iac. Gretseri.*

S. BONAVENTVRA EPISC. *14. Iulii.*

COntra quàm hodie fieri amat, BONAVENTVRAM mater ultrò Deo & D. Francisco devovit. Apud hunc pietatem doctrinæ ita junxit, ut dubiam altera alteri palmam faceret. Magnum testimonium Alexander de

Ales

Ales est, non peccasse Adamum in BONAVENTVRA. Ipse D. Thomas miratus raram in viro doctrinam, bibliothecam suam ut monstraret, rogavit: ille digitum in Crucifixum intendit. Tantus ad purpuram tamen plus ipsâ purpurâ erubuit, quin quod aliquoties indignum se putavit, qui sacro Epulo accumberet? Sed dignum esse Angeli monstrarunt, cùm felicem sportulam ad os BONAVENTVRÆ ultrò portarunt. Moriturus cùm vomitu laboraret, lateri Cibum Divinum jussit admoveri, & ecce inde ad ipsum Cor se EVCHARISTIA penetravit. Quid jam miramur hoc (vti & caput) multis annis à morte integrum ab omni tabe repertum esse? Porro, dum vixit VIRGINIS unicè studiosus fuit. Itaque auctorem eum Sodalitatum inter Laicos, quos vocant, faciunt. Certè in D. Lucam ideò libentiùs lucubrationes scripsit, quòd is de VIRGINE plura suggereret. Pulsum quoque æris campani, quo exciti sub noctem venerabundi ter MARIAM salutamus, BONAVENTVRA instituit, rectè, cùm humanas linguas laudibus VIRGINIS succumbere videret, in auxilium vocans ferrea ora & ferreas linguas. *Ex vitâ & Thom. Boz. 10.*

S. TVS-

§. TVSCANA VID. *14 Iulii.*

AVdite qui vestrâ jam expugnati, alienam oppugnatum itis pudicitiam; pugnæ vestræ aleam ex aliorum fortunâ colligite. In TVSCANÆ oculos sed castos conjicite; cui ad miraculum formosæ nihil è toto muliebri mundo ita ut Virginitas placuit. Ergo ad nuptias nobiles imprimis adduci non potuit; trahi, cogi debuit. Et jam liberaverat longiore metu mors conjugis pavidam, cùm amor infestus aliâ ex parte bellum intulit. Tres, qui sub Venere merebant, juvenes, impetum in ædes castissimæ facere, & diripere pudorem constituunt. Addit animos visa TVSCANÆ forma, imò audaciam pudor proscriptus. Dum precibus illa pugnat, fenestra ordine proditores accipit. Sed ecce ut primùm princeps è hostibus intrat thalamum, cadit humo afflictus à malo dæmone. Eadem secundi, eadem tertii fortuna. Adsunt interea parentes, veniamque atque adeò vitam victis à victrice TVSCANA exorant. Nam hæc precibus suis lacrimisque omnibus vitam infundit. Ergo à morte tergemini adolescentes surgunt, narrantque cum lacrimis, quibus illic suppliciis mulctetur Venus. Mox animos expiant, & jam victuri moriuntur. At TVSCANA

tot

tot periculis pudorē expositum videns, precibus & assiduis jejuniis munivit, dum à præsentibus in morte cœlitibus ad stipendia illis verbis est evocata: *Veni Sponsa Christi TVSCANA, accipe coronam, quam tibi Dominus præparavit in æternum.* Similem cupis Mariane? vincenti dabitur. *Ex Ferrar.*

S. IACOBVS NISIB. E. *15. Iulii.*

ILle IACOBVS est, qui Pontifex Nisibensis mira oppidò egit. Pauca è multis hæc habe. Contra jus & æquum sententiam nescio quis Iudex tulit. Hic contra Iudicem IACOBVS testem produxit saxum verbo in sexcentas partes diffractum. Sub aliud tempus hominem Divo objecerunt fictè mortuum. Ille precibus primò verè mori, tum precibus iterum non fictè fecit in vitam resurgere. Iam Sapori Persarum Regi urbem obsidenti, ita Numine volente, ex muro ipse Imperator esse est visus; mox in ejus exercitum ingens culicum agmen armavit, castrisque tam levi milite exuit. Illud non minùs lepidum est. Lavabant ad fontem non Dianæ sed Veneres. Et facilè, ne Actæon fieret, IACOBVS oculis imperasset, sed aures invitas procax sermo & leno risus pulsabat. Succēsuit improbitati & suas fonti aquas ademit, puellis intempestivos canos addidit.

dit. Licet ad horum aspectum erubescere denique leviculè, & lacrimis fontem velle reparare. Et hunc quidem restituit civibus Pontifex, at canos (quos cum his saltem saperent) perpetuos esse jussit. *Ex Surio & Virid. Raderi.*

S. VITALIANVS EP. 16.Iul.

CAput natus VITALIANVS virtutis præmium à patriâ Infulâ tulit. Fuerunt tamen qui decus hoc inviderent alieno capiti, suo quærerent. Et placuit insuper, cùm vel maximè seriorem agerent, fabulam tamen dare. Dormienti vestes suas auferunt & in locum muliebres reponunt. Has ad preces matutinas vocatus imprudens induit, & templum petit VITALIANVS. Enimvero ridentibus aliis non riserunt scelerum sartores. Meretricio habitu contemeratam Infulæ majestatem clamant. Proditam tandē histrionicam vel ab ipsâ nocte sanctitatem. Parum fuisse cum mulieribus noctes, dies agere, nisi totus denique in mulierem abiret. Viderent nunc Cives an non rectiùs colum quàm pedum mulieri committerent. Si viri essent, non laturos sic stolatum Episcopum. Si expiare urbem vellent, monstrum (Episcopum fœminam) aquis sepulturos. Quid multis? dum patrono caret Innocentia, in mare abjicitur, non jam eluente

sed

ſed faciente parricidium culeo. Sed quis Innocentiam mergeret? Emerſit more ſuo; & cœlum ingratis Civibus aquas & cum his ſegetem negavit, dum VITALIANVM revocarent. Vnà igitur VITALIANVS & imber è cœlo miſſi exceptique. Sed ille non fidens honoribus, DEIPARÆ Templum ſtruxit, vivenſque in hoc privatus Invidiam ſub VIRGINIS pallio impunè jam riſit. *Ex Ferrario.*

S. ALEXIVS CONF.

17. Iulii.

THeatrum eſt Orbis, in quo ſæpiùs malè multi divitem, ſed bene pauperem egit ALEXIVS. Patrem Romæ habuit Euphemianum ſenatorii Ordinis, Sponſam Regii ſanguinis. Sed quâ nocte Hymenæus pedem thalamo inferebat, ſponſum non reperit. Nempe noctis beneficio elapſus Edeſſam aufugit, ibique inter mendicabula tam diu latuit, dum ab effigie DEIPARÆ, ad cujus templum aſſiduus excubabat, eſt proditus. Tunc Romam rediit, & (quis credat?) in patriâ domo feliciùs perſonam diſſimulavit. Hic cum è tantâ hæreditate vix ultimum angulum ædium impetraſſet, riſit ſcilicet, cùm domi ſe agentem quæri in alieno orbe videret, cùm parentes ſe orbos, ſponſa viduam ſe lamentarentur, cùm utrique præſen-

tem

tem inclamarent, vivum lugerent. Spectabat interim siccus suorum lacrimas, vivus suas exequias; appellabat patrem matremque, nec filius audiebat; basiabat servorum suorum manus & ab his servilia multa patiebatur, jam pugnis contusus, jam sordibus perfusus. Sed demum mors siparium reduxit. Vox etenim humanâ major Romanum & Pont. & Imp. ad demortuum excivit. Ibi ALEXIVM prodiderunt vultus astro similis & literæ in manibus repertæ, quibus ipse fabulæ totius argumentum descripserat. Et placuisse fabulam Cælum ostendit, cùm miraculis applausit, toties plausus repetiturum, quoties fabulam juventus. *Ex Metaphr.*

S. SYMPHOROSA CVM VII. FF. MM. *18. Julii.*

REliquit Getulius M. post se conjugem SYMPHOROSAM & VII. filios. Bonum factum! è tantâ familiâ neminē reperias degenerem. Scires illam Martyris uxorem, hos filios esse, qui sanguine tincta parentis vestigia fortiter insisterent. Ergo Adriano Imp. sistitur animosa cohors; & ecce mater ducit. Blanditiis, minis, tormentis omnibus pugnatur. Sed vincunt in filiis mater, in matre filii, dum ante oculos patris volat memoria, & Martem ejus, quem fundi viderant, sanguis accendit.

Cum-

Cumque mater in præterfluentem cum appendice saxo abjicienda esset, *præco*, clamabat, *filios ad victoriam mater. Si filii estis, ad patris dexteram & matris sinum etiam per tela & ignes curretis. Ecce morior; pulchræ mortis heredes quos nisi filios dicam meos? Iamq; valete: ego mulier per undas portum peto. Si viri estis, per vulnera viam in cælum animo facietis.* Dixit & undis mersa, quò voluit, enatavit. Postridie fortissima turba iterum producitur, singulique ad palum ligati statuuntur, quasi verò in hâc pugnâ tyrones & non veterani jam essent. Inde CRESCENTIVS ferro guttur, IVLIANVS pectus, PRIMITIVVS umbilicum, NEMESIVS cor trajicitur, & omnes adversa vulnera sibi gratulantur. Iam EVGENIVS in duas partes, at IVSTINVS, ut ampliùs augeret fraternam aciem, membratim dissecatur. Deniq; STACTEVS omniũ telorum stat scopus. Neq; jam Tyrannus prohibere potuit, quo minùs fratres secutus ad astra evolaret: pennas tot sagittæ addiderunt. *Ex Rom. Brev.*

S. ARSENIVS C. *19. Iulii.*

ARSENIVS bonis artibus & virtutibus juxtà clarus Arcadium & Honorium Theodosii Aug. filios literis imbuẽdos & pietate accepit: quod muneris tanti pius Imp. fecit, ut eum non

filiorum modò sed suum etiam parentem dici voluerit. Quid? quòd ubi sedentes pro dignitate stans docuit, interveniens Theodosius stare imposterum filios & audire sedentem jussit, timendas imperii secures literatis scholæ fascibus submittens, quos cùm in gravius delinquentem Arcadium strinxisset ARSENIVS, necem illi Doctori inferre molitus est, penè Nero ex Arcadio factus. Adeò non jam primùm bonorũ Magistrorum didactron odia & insidiæ sunt discipulorum. ARSENIO interim vox cælo hæc accidit: *fuge, tace, quiesce*. Fugit itaque sed aulæ servitutem: tacuit Eremi discipulus, sed Doctorem Angelum habuit. Hic vana hominum studia illi depinxit primò in Æthiope, qui levando, cui impar erat, oneri, alia atque alia identidem ligna adjiciebat; tum in homine, qui aquas ridiculè cribro hauriebat: demum in duobus, qui cum tigno transverso angustam subire portam contendebant; è quibus primus peccantium, alter ambitiosorum, duo alii invidorum erant typus. Denique beatâ morte ARSENIVS quievit annos natus CXXI. & tunc etiam talisque mortem horruit. Certè vivus semper cum strophio visus est, quod lacrimas biberet, quas Mors exprimebat, expressura etiam nobis, si cum ARSENIO

NIO memoriæ impressam altiùs gestaremus. *Ex Metaphr.*

S.MARGARITA V. M. *20.Iulii.*

MARGARITAM in manus damus, vel cælo judice pretiosam. Adolescentula clam parentibus Sacra nostra edocta est. Eam ob causam ad Olybrium Præsidem raptata fuit, ipso (nefas!) parente filiam accusante. Gravius etiam periculum cudebatur, quando Iudex à formâ MARGARITÆ captus amatorem induit, & mollibus armis, blanditiis pugnam movit. Elusit tamen insidias Virgo prudens, & Præses larvâ Amoris positâ tyrannum prodidit Virgis initio cæsa, tum uncis lacerata & in carcerem data. Ibi quoque fatigatam recens hostis Orcus excepit, Draconis exuviis horrendus. Sed hunc objecto scuto Crucis repulit precumq; jaculis confixit. Victrici Superi trophæum posuerunt Crucem mirè splendentem, & è cujus apice columba solatia dedit & omnibus vulneribus Medicinam. Triumphum hunc primum ornarunt XV.millia hominum in libertatem Christianam è Deorum servitute asserta. Non multò pòst iterum pugnatum, & in triumphum ducti ignis & aqua. Nam & faces ardentes pectori admotas in sancti Amoris flammas, & aquas, in quas abjecta erat, in baptis-

mum vertit DEVS. Iterum ergo triumphanti columba illa divina palàm coronam imposuit. Invidit Olybrius, & caput laureatum gladio abstulit. Sed imprudens alteram coronam adjecit, *Ex Surio & Lippeloo.*

S. DANIEL PROPH. *21. Iulii.*

AGite Mariani, si virtutis ardua, si tesqua piget calcare, ecce ille magnorũ regũ vates, ille leonũ & adeo Deorum domitor per pomaria illuc vos ducet, vos modò ne oculos otiosos afferte, sed obambulando ipsum pudicitiæ florem Susannam spectate. Anne videtis, uti nec formæ decor, nec locus solus, nec blanditiæ minæve hunc possint decerpere? nempe sola non fuit, quæ secum in oculis ubique Numen circumtulit. Certè hoc suis in oculis Susannã tulit. Etenim, agite modò capita scelesta, eja populũ in vestrã perniciem cogite, accusate innocentiam damnandi à puero senes. Et, quid tu ais? scelus. ubi facinus patratum? sub *schino*. euge! & tu Orci silicernium, ubi? sub *pruno*. papæ! neque mentiri scitè didicistis. Io! Innocentia triumpha. nunquam patrono cares. At vos capulares Veneris Columbos jam lapidantium manus palpabunt. quid saxa, quid moras trahitis? obruite eja improbas Cupidinis victimas. Epitaphium ego dabo. SVB SAXIS AMOR HIS IACET SEPVLTVS. *Ex Dan. ipso.*

S. DANIEL ABB. *21. Iulii.*

IMpetraverat à Deo DANIEL hæredem viro, quocum illi hospitii familiaritas intercesserat. Itaque hic eum patronum, at malevoli patrem etiam pueri vocabant. Sed pro innocentiâ pronuntiavit Innocentia altera. Infans nuper natus, qui jussus à DANIELE patrem palàm edicere, digito in verum parentē conjecto, *hic*, ajebat, *pater meus est*, atque ita simul patronum suum absolvit, simul calumniatores improbos damnavit. Sub hæc cùm DANIEL Eulogium latomum cerneret in egentes præ aliis pium, precari apud Deum institit, plures opes submitteret tam bene prodigo. Et annuere DEVS est visus, si pro Eulogio sponderet, divitias fraudi morum integritati non futuras. Convenit, spopondit DANIEL. Igitur Eulogius cū saxis thesaurum eruit, ad aulam abit, honores mercatur, struit palatia, emit mancipia, splendidè ac lautè victitat. Adest DANIEL officii sui amicum commonefacturus, sed surdā ad pauperis vocē januam reperit, verberibus pro stipe oneratus. Anxius proinde cū à CHRISTO crucifixo exsolvi vadimonio postularet, annuit Filii nomine MATER MAGNA, mox etiā ipse FILIVS eâ lege ne simile posthàc vadimoniū faceret

imprudens. Interea Eulogius mortuo Imperatore, honorum fastigio opibusque omnibus excidens in latomias suas postliminiò devolvitur, mox cum paupertate pauperum amor & unà virtutes omnes ab exilio revocantur. Tam malè, ô Divites, vitæ sanctitati cum divitiis, tam bene cum paupertate convenit. *Ex Pet. de Nat.*

S. WANDREGISILVS C.
22. Iulii.

EXemplo in paucis memorando WANDREGISILVS nobilissimam Sponsam conciliavit Christo; ipse Dagoberti aulam, cujus comes erat, Asceterio posthabuit. Inde revocatus regis imperio ad ipsa palatii limina currum rusticelli eversum magno labore, majore sui contemptu, è luto sustulit. Risêre scilicet aulæ mancipia, cùm principem animum in cœnum abjicere se viderunt. At intempestivos cachinnos castigavit DEVS censor, quando, qui vestes purgaret WANDREGISILI luto aspersas, è cœlo palàm Ephebus adstitit, & servitia tam nobilia rex ipse Dagobertus invidit. Cum bonâ igitur hujus veniâ deinceps compluria Cœnobia WANDREGISILVS nobilitavit, unum etiam ipse extruxit Fontinellense dictum, & sub signis monachos CCC. numeravit.

Habuit

Habuit verò ad hæc hortatorem Angelum, qui & testem se rectè factorum & verò apud Superos præconem etiam fore pollicitus est. Interea, qui Divo necem parabat regio saltui præfectus, à malo genio correptus, Sospitatorem WANDREGISILVM sensit. Annonam egenti monita à cœlo Regina Blitildis misit, Æger acie tamen Dæmonum aciem vicit, & de victoriâ gratulantes Cœlites audivit. Demum ne de cœlo ipso dubitaret, triduo antè hoc visum est morituro patere. *Ex Sur.*

S. MARIA MAGDALENA.
22. Iulii.

MAGDALENA, quæ omnium in spem peccantiũ animos erigit, utinam etiam in pœnitentiam erigeret. Tantum lacrimarum potuit lavacrum, cùm aquas Amor oculis deplueret à flammis suis calentes, cùm ingeniosus è capillis lintea texeret. Ergo tot dæmonum malorum nuper hospitium, CHRISTI fit hospita, hujus sermonibus frui & amoribus digna est, ab hoc apud Simonem de audaciâ, apud sororem de otio, apud Iudam de prodigalitate accusata defendi semper meretur, apud hunc Fratri defuncto vitam exorat, hunc nardi odoribus recreat, ministra per Iudæam sequitur, & in crucem sequitur; hîc pedes lacrimis ite-

rum lotos, iterum osculis siccatos tumulo condit dolore plena, mox redivivos ambit gaudiis ebria, & lætissimi nuntii ad Apostolos nuntia. Quid? quod hunc etiam ipsa Apostoli vices functa in ipsas usque Gallias Massiliam portavit, & populos nova Amoris magistra amare Crucifixum docuit. Hunc illa inter silvas maximè & loca sola venabatur, & in nudo lectulo Crucis, quam illic loci Angeli defixerant, indagabat. Audires jam saxa edocta & littora barbara IESVM suspirare, IESVM ingeminare; cùm interim sæpiculè hic ad Dilectam è cœlo inviseret, illa sæpè sæpiùs ad Dilectum ab Angelis in aëra, tandem in cœlos etiam raperetur. *Ex Evang. & Silv. Prierate.*

S. BRIGITTA VID. *23. Iulii.*

VIxdum septennis erat BRIGITTA, cùm jam coronâ donari merult à cæli IMPERATRICE. Hæc eadem acu pingenti in opere adesse Magistra visa est. quidni ab hac Pallade edocta pulchrè pingeret? Eodem ferè tempore CHRISTVM velut tunc primùm in crucem suffixum vidit, dictitantem facinus hoc eorum esse, qui suos amores negligerent, mundi sectarentur. Inde illa dolenti tam condoluit, ut quoties patientis mentio fieret, testes continuò doloris lacrimas daret, feriâ

item VI. ſemper plagas animi nudaret, corpuſculum ardenti cerâ perfunderet, herbas ore manderet amariſſimas guſtui, ſed quas medicus Amor condivit. Viro nupta vitam egit tam ſanctam, ut obſtetricantem è cœlo manum commodare VIRGO parienti non dubitarit. Ipſa Matris officio tum ſe functam putavit, cùm DEO prolem tranſcripſiſſet. Filium certè, cui lacrimis cælum emollierat, ipſe DEVS filium lacrimarum vocavit. Iam quoties illam loqui homini contigit graviori labe aſperſo, oberrare ipſam naribus Mephitim credidit, adeò malè olentes animas ſcelerati trahitis! A morte conjugis novas religioſè vivendi leges viris virginibuſque ſcripſit, quas ipſe Legiſlator CHRISTVS illi dictavit, cui etiam præſenti, Anno ſuprà M. CCC. LXXIII. animam reddidit. Mortem illius orbis ideò minùs tunc ægrè tulit, quòd vivere etiam mortuam in filiâ Catharinâ crederet. *Ex Surio.*

S. CHRISTINA VIRG. M.
24. Iulii.

DIcite, quotquot Muſas colitis, quid Virgine felicius, ſi Doctorem habere Angelum meretur? Certè Virgo CHRISTINA habuit, & Chriſtianæ doctrinæ rudimenta cùm ediſceret,

ab ore Angeli pependit. Nempe sic ipsis Diis quoque (quos argenteos aureosq; parens habebat) rectè uti didicit, quando fractos in frusta pauperibus jussit cedere, docuitq; hos ipsos rectè deniq; mortalibus propitios esse: jam parentis furorem ut fortiter excepit? Alapæ, vinculæ, unci, rotæ, flammæ velitationis speciem præbuêre. Et in hâc ipsâ cùm truncas corporis partes in vultum (hostis dicam an parentis?) projiceret, an non invito extorquere verecundiam potuit? Angeli deinde manu persanata an non iterum provocare hostem? Sed totâ ecce acie mors occurrit: in lacum Vulsinum præceps agitur, molari collo appenso. Vincit videlicet mari etiam virtus, & gaudet CHRISTINA à Christo toto lacu nunc baptizari, quæ omni sanguine nuper. Quid quòd incolumis enatat, parens morte infelici stygiis undis mergitur? Quid ages, qui in officio pariter & odiis succedis Dion? quid Iuliane? oleum iterum ardens affundis? cum operâ perdis, picem ingeris? Christo adhæret, fornacem paras? iterum cantus inter flammas audis. serpentes cogis? jam stygios vicit. Vbera resecas? non eget his Virgo. Sagittis denique petis? pennas addis in cœlum volanti. Si nescis, illa tibi, illi meta cœlum est. *Ex Mart. Rom. Adone & Petr. de Natal.*

S. CHRI-

S. CHRISTINA MIRABILIS. *24. Iulii.*

RECTÈ Orbis CHRISTINAM mirabilem dicit, quando talis etiam est vita ejus. Tu quoque mecum mirare. In Hasbaniâ & nata & denata postquam oculis purgantium animarum in piacularibus flammis tormenta arbitrata est, patulum cælum habuit, nunquam excludenda, si semel modò ingredi libuisset. Sed commiseratio, quam in animo visa supplicia reliquerant, tantum potuere, ut elegerit in vitam redire & alienas noxas in suo corpusculo plectere; probante ipso Christo Iudice pium consilium. Horrescit animus narrare, quæ deinceps viva iterum Virgo facere non exhorruit. Vnum vita tota portentum fuit. Nam ut alia omittam, volucrem illa pernicitate suâ vincere, & jam fornaces succensas ingredi, jam glacie duratas aquas subire, modò è patibulis se suspendere, modò facinorosorum rotis membra illigare, interdum per sentes & vepreta volutari, canumque dentes in se armare. Porro vaticinia complura edidit. De decretorio illo Iudicii die magno animorum motu concionari solita, scelera omnia, sed luxuriem potissimùm, assiduo fletu gemituque damnavit. In supremo tamen morbo recreata est Angelicis

gelicis modulis, iterumq; è vitâ abiens non unam jam animam cœlo intulit. *Ex Surio.*

S. IACOBVS APOSTOLVS. *25. Iulii.*

LAudes IACOBI scripturo pennam ultrò IACOBI volucres ingerunt. Audi juventus, & patronum tuum mecum lauda. Ibant conjuges pii Compostellam, & trahebant pietatis suæ comitem filium formâ liberali juvenem. O ut periculosè Castitas peregrinaris! Hospitis filia oculis capta adolescentis, capere etiam ipsum nititur. Evadit hic muliebris amoris laqueos, sed non odii. Subdola enim inter sarcinulas castissimi aureum craterem condit & abeuntem de furto accusat. Damnatur, ducitur, & in crucem tollitur. Sed non moritur Innocentia. Dum enim mœsti parentes iter relegunt, dum ægrè & pedes trahunt & animas, senectutis scipione filio amisso, dum frui illos vel pendentis aspectu juvat, ecce ab infelici arbore filius: quid lacrimis vivo parentas mater? vivo DEI MATRE & IACOBO succollantibus: i, Iudici dic, ne damnare pergat, quem mors absolvit. Vix hæc ille ad matrem, cùm mater hoc ad Iudicē mensæ accumbentem. Hic; tam scilicet filius tuus vivit, quàm assus hic

cum

cum gallinâ suâ gallus, qui lautus unctusque sepulchrum stomachum expectat. Iam carpere parabat, cum gallus & gallina in vitam se erigunt, Innocentiæ victrici alis applaudunt, gallus etiam Pæana canit. Ergo damnat se ipsum Iudex, & Innocentem missum facit, volucrum verò proles posthuma etiam hodie plumas suas cum laudibus IACOBI in omnem Orbem spargunt, nunquam omnes, licèt tot quotidiè vellicent, evellendas. *Ex L. Marinæo l. 5. de reb. Hisp. c. ult.*

S. CHRISTOPHORVS M.
25. Iulii.

CHRISTOPHORVS sive corporis sive animi spectes robur, semper magnus, nomen hoc suum reportasse tunc creditur, cùm CHRISTVM sub pueri vultu per aquas transportavit, non magni laboris maximum naulum. Certè CHRISTVM per Lyciam circūtulit, cùm, ut auctor S. Ambrosius est, hominum millia IV. suprà XL. ferre CHRISTI jugum docuit. Virgam manui familiarē cùm ad concionē dicturus aliquando humi defixisset, confestim frondere vidit, & miraculo etiamnū pictores favent. Sed & ad tribunalia tulit CHRISTVM. Captus enim & in vincula conjectus, Decio imperante, immissas ad se geminas & perfrictæ

frictæ frontis Mulierculas à Venere ad CHRISTVM perduxit, cui etiam sanguine suo mox litarunt. Ipse candentem ab igne galeam indutus & in ferreum, cui flammæ suberant, lectum abjectus dormire scilicet suaviter in his tormentis visus est. Inde jaculis militum stetit expositus, ingens Meta, sed prorsus innoxia. Quid? quòd ajunt sagittam reversam domini sui oculo perniciem attulisse, & medicinam eidem CHRISTOPHORI sanguinem fuisse, qui tandem cervices gladio fortiter dedit, quod unum restare videbatur, ut humilem cæli portam tam magnus subire posset. *Ex Sur. & Lippel.*

S. GLODESINDIS V.
25. Iulii.

FRustra estis DEI rivales homines. Nemo Christo Sponsam suam eripiet, quando contra hæc pugnat, & propugnat ille pugnantem, id quod GLODESINDIS Virgo jam olim fecit manifestum. Natam in principe familiâ domum ducebat ex parentum, non Virginis, voluntate, Obolenus homo non tam sanguine, quàm sceleribus nobilis, cùm ecce rege jubente nuptialis pompa in funebrem abit, & hujus imperio Obolenus in carcerem non thalamum ducitur, sceleris convictus, mortem subit non lectum, lessum

ſum audit non hymenæum. Vix hanc pugnam caſtitas pugnavit, cùm altera excipit Victricem. Deſpondent iterum homini GLODESINDEM, & melioribus jam, ut ipſi putabant, auſpiciis. Quid ageret pudor bis proditus? more Parthi fugiendo vincit. ad D. Stephani contendit, aſylon aram prehendit, &, quem unum deperibat, Sponſum IESVM complectitur. Hederam viti illigatam dixiſſes. Et jam ſeptimus dies ierat, & Virgo cæli deliciis plena non ſenſerat famem, cùm apparantur palàm & in conſpectu populi nuptiæ placituræ tandē ipſi etiam Virgini. Adſunt è cælo nitidiſſimi duo Ephebi Paranymphi, tertius flammeo inde etiam allato non repugnantem obnubit, jamque urbe attonitâ, jam parentibus etiam gaudentibus, GLODESINDIS in thalamum ſuum (Virginum Collegium) abducitur. *Ex Surio.*

S. SIMEON CONF. *26. Iulii.*

MVndum omnem ſuis beneficiis obambulare voluiſſe SIMEON videtur, etiam poſtquàm exivit è mundo, & vel inter Monachos vel Eremicolas vixit. Inter hos agenti cùm fames ultima minaretur, cervus Divo ſponte ſuâ victimam ſe ſtitit. Hieroſolymæ hoſpes cùm degeret, malos hoſpi-

tes

tes Dæmones ſeptem ſibi fecit cedere, Romæ hæreſeos accuſatus, accuſatorem, quem malus genius corripuerat, precibus ſuis reus abſolvit. Plura alia mira cùm celebrem illîc facerent, honores fugâ eluſit. Fugientem cùm Monachi ex itinere verberibus malè accepiſſent, conjectique eam ob rem in vincula ab Epiſcopo fuiſſent, SIMEON noctu hoſtes ſuos è carcere exemit, & gloriolam iterum fugiendo vicit. Piſas cùm ingrederetur, obvium è Styge nuntium habuit illud rogantem: *quò tendis Monache?* SIMEON hoc tantùm reſpondit, *quò me Chriſtus duxerit*, & ecce moleſtus rogator viam ſuam illico in orcum relegit. Hinc Lucam venit. Ibi cùm Iudæorum Anteſignanum bellum Virginitati DEIPARÆ moventem morte ſubitâ ſterneret, reliqui manus dederunt. Placentiæ noctu oraturum ſuopte motu apertum templum recepit. Padum pedes trajecit tam citò ut velis & remis uſum crederes. Iamque quocunque iret, è viâ morbi cedebant. Sed nos ſiſtimus calamum feſſum. Tu quoque Lector, ne orbem nobiſcum perambulare cogaris, ſimilia illum in Galliis & Hiſpaniis factitaſſe puta. *Ex Ferrar.*

S.PAN-

S. PANTALEON M. 27. *Iulii.*

PANTALEON ſive PANTILEEMON (namque hoc illi nomē moriturō cælū fecit) Adoleſcens medicinę operam dedit. Sed compendium illi ad hanc artē rectiùs Hermolaus in Chriſti ſcholâ oſtendit, quando in hujus nomine latere panaceam edocuit. Experimentū à puero ſumptū, quem vipera morſu enecarat. Hunc uno Chriſti nomine vitæ reddidit, & ſuccedaneam victimam morti viperam dedit. Eâdem medicinâ noctem oculis excœcati pepulit, gemino miraculo; nam hoc tenebras etiam parentis animo diſcuſſit, fidemque fecit aſpicere. Verùm his rectè videntibus, oculi ipſis Medicis cœperunt dolere, cùm Æſculapium ſuum ad Chriſtianos tranſiſſe viderent. Quin invidiâ excœcatus etiam Imp. Maximianus in medicum cœpit furere, cùm paralyſi afflictū in pedes erexiſſet, quem in opem à ſacrificulis vocatus Phœbus deſtituerat. Ferro igitur & ignibus ſævit, liquato oleo perfundit, ex equuleo ſuſpendit, undis mergit, rotæ innectit, nec quicquā ingenioſus in pœnas; cùm medici vulneribus medicinam Chriſtus ſemper faceret, & diras omnes carnificum turbas averteret. Spiculator quoque ad primum ictum ferrum ſuum ceram eſſe, & collum martyris marmor

deprehendit. Resectum denique caput lactis liquorem; & Oleaster ad quem vinctus Martyr steterat, subitas frondes dare visus est. Voluit Herculum suum coronare. *Ex Metaphr.*

SEPTEM DORMIENTES. *27. Iulii.*

INgens hi sancti Ecclesiæ negotium, etiam DORMIENTES confecerunt VII. erant omnes germani fratres, quos Decius à patre fide minimè paternâ proditos obstructo spelæo conclusit. Iverant secula jam duo & amplius, quando hæresis ab orco surrexit, quæ surrecturos olim à tumulo mortuos negavit. Somnium hoc esse, VII. hi, quos DORMIENTES dicimus, monstrarunt, qui tum in tempore sive à morte longâ, sive somno prodierunt. Illi noctem se unam dormisse rati Decium adhuc somniabant. Quare MALCHVM ex suo numero adolescentem, quem ætas & morum suavis elegantia omnibus charum fecerant, exploratorem in urbem mittunt & commeatui præficiunt. Hic dum vigilare pro urbe Crucem videt, dum nullum tonare Iovem sed CHRISTVM audit, mirari unius noctis metamorphosin, & vel adhuc dormire, vel in alterum orbem aut certè urbem delatum se credere. Mox cùm monetam antiquitate suâ incognitam protulisset, suspicionem reper-

reperti thesauri dedit. Hîc ille apud Procos: ad Decium provocare, qui utiq; nosset adhuc, quem heri unà cum fratribus, quòd CHRISTO militarent, balteo spoliasset. Obstupuit ad hæc urbis Antistes, & MALCHVM ad montem secutus è ruderibus æneas laminas, cum his rem omnem in lucē profert. Adest ipse Imp. Theodosius, quo spectante beati juvenes eodē loco longiùs jam dormituri oculos morte clauserunt: sed cum sic mortuis etiam hæresis est mortua. *Ex variis apud Raderum in Aulà S.*

SS. NAZARIVS ET CELSVS MM. *28. Iulii.*

HOs etiam flosculos barbarus Neronis gladius demessuit. Sed tamen sanguine suo rigati vivunt illi etiamnum in manibus tuis. Vtinam & odorem virtutis sentias. Audi saltem. Spinæ rosam esse proximam ajunt, id quod NAZARIVS probat ex Iudæo patre sed matre Christianâ genitus. Anceps diu in utrius religionem pedibus iret, demonstravit tandē plus matris se bibisse, fontiq; sacro admotus à Lino Pont. Mediolanum abiit. Ibi non multo tempore patrimonium omne in egenos effudit, cumq; vinctis pro Christo animū faceret, mercedem nobilem magniqúe martyribus æstimatam

matam fustuarium accepit. Sub hæc monitus à defunctâ matre in Gallias contendit. Hîc à nobili matronâ nobilissimum puerulum CELSVM accipit inter bonas artes educandum. Quantum, Superi! Indoles pulchra discit probo Magistro usa. Neronis imperio ad tribunal uterque raptatur. Dubito an Magistrum, an discipulum plus laudem. Ille pedum calcibus affligitur, nec tamen sibi, sed animulo suo CELSO timet. Hic virgis atrocē in modum cæditur, nec tamen sibi, imò oculo suo Magistro NAZARIO ingemiscit. Mox uterque illatam Christo injuriam in Diis ulciscuntur, rectiusque hos humi affligunt. Mari deinde velut prato inambulantes vidisses. Mitto cætera. NAZARIVS cervicem gladio præbuit. Idem CELSVS fecit, tantillus discipulus Magistro tanto non impar. *Ex Lippeloo.*

S. OLAVS MART. *29. Iulii.*

SI ulli magnatum profuit alienas terras lustrare, OLAO profuit Norwegiæ Regi. Fortè Angliæ regnum hospes intravit, cùm oculis, non ut hodie fit, ad curiositatem abusus, inter peregrina decora Fidē nostram aspexit. Placuit; ac proin Rothomagi posteà sacris undis ablutus alius in regnū suum rediit, aulæ comites permultos Episcopos & fidei

fidei præcones trahens. Sed & ipse gloriosum duxit dignumque rege munus, Evangelii preconiū facere; quæ quidem inter Imperii curas prima jam illi erat. Altera ab hac, cùm otiū bella dabant, purgare regnum ab Ariolis & incantatoribus, quos ille, quia fumos vēdunt, dignissimos ignibus judicavit. Leges quas Ecclesia sanxit, quàm sanctas à suis haberi voluerit, ex eo perspicies, si scias quàm severè neglectas in se ipso vindicârit. Nam fortè festo die cortice bacillum nudabat. Monitus statuit à malè otiosâ manu pœnas continuò expetere. Itaque assulas in ipsâ manu incendi voluit & peccantem ignibus expiari. Cæterū quia justitiæ amans cumprimis erat, nihil mirum si post hanc terris proscriptā etiam ipse in exilium est pulsus. Rediit tamen postliminiò in regnum. Verùm, quòd secum reducere etiam justitiam laboraret, concitavit in se Danorum arma. Contra hos dum movet, videt in somnis scalam ad cœlos pertingentem, dumque illuc conititur, ecce à legato expergefactus conqueritur nimirum cœlo se detractum. Sed eodem mox subiit, cùm proditus à suis in pugnâ cecidit. Nostri tamen ævi principibus scalam, hoc est, vitæ exemplum reliquit. *Ex vit. Aquil.*

S. LVPVS EPISCOP. *29.Iulii.*

LVPVM dixi. Tu, si vitā leges, ovem, scio, dices, ita placidis moribus hic LVPVS erat. In conjugio annos egit septē omnino. Dehinc inter Cœnobitas cœpit vivere, & conjunx in virginū collegio, gratissimo Superis divortio. Verùm Trecenses ex cœnobio extraxerunt & quamvis invitū LVPVM pastorem sibi legerunt; felicissimo eventu. Alter enim lupus sed longè crudelissimus gregi imminebat Attila, ille orbis prædo, ebrius semper, sed nunquā satur humano sanguine. Et jam infesta signa urbi inferebat, cùm obvius irato cum suis sit Pontifex, rogatq; quem deniq; sese esse putaret Rex, qui mundum sic omnē fulminis instar pervaderet? Attila nihil humile spirans, *flagellum* DEI se esse respondet. Hic enimverò Antistes portas pandi omnes civitatis jubet & modestissimis verbis avere multū jubet DEI *flagellum*. Quid expectas? verba hæc ferocissimum & ultima minitantē animum demulserunt, & LVPVS tyrannū cicuravit. Cæterùm huic verborū modestiæ victus quoque ratio & vestitus responderunt. Et cibum quidem tertio primùm die sumpsit, Sabbato cibario pane contentus. Vestē quoque unicam gestavit, sed subdititiâ alterâ (cilicio) superbam. *Ex Surio & Nauclero.*

SS. AB-

SS. ABDON ET SENNEN MM. *30. Iulii.*

CEnsebantur ABDON & SENNEN inter primos Persiæ purpuratos. Et verò nisi cunæ in patriâ, mors Romæ purpuram donasset. Nam quòd Christiano principe non indignum officium arbitrarentur, Martyrum esse vespillones, suisq; manibus terræ mandare horum corpora gauderent, vinctos Decius Romam adduxit. Ibi ad tyranni tribunal steterunt auro gemmisque splendidi rei; sed extinguebant harum lucem catenæ ferreæ, quas nimiùm quantum gloriosi jactabant. Itaque cùm munera ingentia promitteret tyrannus, si ad Deos transirēt, risere scilicet, & ad omnia tormēta provocarūt. Plumbatis igitur tentati, contrà ferreos se præbuerūt. Inde in theatro feris objecti; sed plausum meruère & victa Martyribus colla leones submisere, feræque cicures hominem contra feros homines visæ defendere. Reperti interim qui necem inferrent gladiatores. Sed & Martyres tales se probarunt, cùm jugulum fortiter gladio dederunt. Extincti triduum tumulo caruere, dum Cyrinus plumbeis loculis clausum aurum defodit, quod iterum deinde erutū est in lucem, cùm Orbi Christiano Sol suus Constantinus luxit. *Ex actis S. Laurentij.*

S. GERMANVS EP. 31. *Iulii.*

GErmanum Musæ ad summos honores evexerunt. In his positus cùm animum ad indigna munere suo studia dimitteret, & venandi amore illectus Palladi jam Dianam præponeret, monitor adfuit Amator urbis Pontifex & arbore, in quâ ferarum capita defixerat, excisâ, insanum etiam venandi studium ex ejus animo extirpavit. Etsi enim iratum fugere aliquandiu Amator est coactus, rediit tamẽ paulò post, & inermem in templo GERMANVM aggressus captum amicâ vi in sacerdotem attondit, infulæque suæ moriturus heredem fecit. Inde alium jam vidisses GERMANVM. Nemo modestior illo. Nulli digniores infulâ mores, ille cilicio corpus vestire, ille præter panem hordeaceum & mortis monitorem cinerem nihil in mensam admittere. Ille reditus in pauperes dispensare, & cùm ex his uni tres reliqui aurei essent, jubere, ut hi etiam illis in prædam cederent. Verùm cùm ex his unum minister servasset. Numenque pro binis ducentos dono submisisset, notavit scilicet GERMANVS avaritiem illius, qui ingens fœnus (quod trecentorum aureorum futurum erat) imminuisset. Obiit anno CCCCXXXV. patriæ suæ unicum præsidium. Nam dum vixit

xit contra imminentes urbi hostes ipse exercitum duxit, signa ipse tulit, utque animos civibus faceret, sæpè sæpiùs cum suis *Alleluia* insonuit, itaque ferè unus rectè Epinicium ante victoriam cecinit. *Ex Surio.*

S. IGNATIVS LOYOLA C.
31. Iulii.

IGNATIVS è nobili milite Societatis IESV Dux animi sanitatem pedum debet vulneri, hujus curationē D. Petro, vitæ immutationem piorum librorum lectioni, Castitatis verò donum Virgini MAGNÆ, quæ cum Filiolo suo spectandam illi se dedit. Ad hujus aram cùm opima spolia, (arma sibi detracta) suspendisset, inter miros pœnitentiæ rigores, MARIA dictante, libellum illum Asceticum scripsit, quem ne libro satis laudes. Cùm horas VIRGINIS percurreret, ad arcanum S. Triadis aspectum admissus est; Ejusdem Sabbatho extra se raptus, non nisi altero Sabbatho ad corpus rediit, Animarum lucro inhians, vir annorum XXXIII. literas discere est aggressus; mox socios scribere, parvas copias, sed ingens orbi laboranti præsidium, & cui IESVS ipse propitium Romæ se fore appromisit. Vnicum ei symbolum fuit, *Maior* DEI *Gloria*; perquàm familiaris illa cum lacrymis

vox: *Heu quàm sordet terra, cùm cœlum aspicio!* Hoc obtinuit Anno MDLVI. vir divinis ostentis, vaticiniis, miraculis clarus & natus Ecclesiæ bono. Nam sanctior juventutis educatio, reductæ ab exilio Musæ, proscriptæ hæreses, assertus DD. & templorum cultus, frequens iterum Sacramentorum usus, demum uterque Orbis, ille CHRISTO subactus, hic servatus, & quicquid in utroque filii vel faciunt fortiter vel patiuntur, id omne IGNATII est opus. De Sodalitatibus VIRGINIS quid dicam? quisquis ex his MARIAM Matrem clamas, rectè IGNATIVM patrem dices. *Ex vitâ.*

S. IOANNES COLVMBINVS C.
31. Iulii.

O Si Lector iis oculis vitam IOANNIS legeres, quibus ille Divorum legit! Et leges puto iisdem, si leges. Succensuit hic uxori cœnam seriùs apparanti. Illa, ut matrona erat præ aliis pia, jubet, dum famem rectiùs opsonet, oculos pascere legendis Divorum factis. Non erat hoc pro stomacho IOANNIS: abjicit librum. Mox tamen curiositate ductus tollit, legitque in quam primò oculis offendit Mariæ Ægyptiacæ vitam. Hîc verò aliâ jam fame stimulari animus, & nauseare omnia terrena. Iam templa & preces amare, bene

benè egenis facere, asseri incubare, castitatem cum conjuge colere, ædes in publicum peregrinorum stabulum vertere, denique ille nuper in pietate discipulus vel magistram conjugem superare. Et forte leprâ horridum homuncionem domum portaverat, cujus nec aspectum conjunx ferre poterat. At IOANNES osculis etiam dignatus balneo recreatum in uxoris thalamo deposuit, eidemque, dum à sacris rediret, enixè commendavit. Interea dum hæc cubiculum petit, omnes odorum delicias obvias habet. Supervenit IOANNES cum bellariis, sed præter vestigia, nobiles, quos diximus, odores nihil reperit. Christus fuerat. IOANNES rebus omnibus abjectis pauperem etiam ipse induit, Societatemque condidit, quam Vrb. V. Pont. probavit, patrocinio infantum inductus, qui matres suas, ut IESVATIS (ita is Ordo appellatur) benefacerent, monuerunt, tam magni oratores quàm parvi fuerunt. *Ex Ferrar.*

AV-

AVGVSTVS.

SSS. FIDES, SPES, CHARITAS. VV. MM. *1. Augusti.*

FElix Roma, cui, quas nullus unquam pingere satis bellè pictor potuit, vivas spectare virtutes licuit, FIDEM inquam SPEM & CHARITATEM SOPHIÆ filias, Charitum Christianarum ipsissimam trigam. Ex his maxima XII. altera X. natu minima IX. omnes paucos annos, sed plurimas palmas numerāt. Ecce enim Virtuti, ut solet, Tyrannus bellum movet. sed matre duce & junctis copiis omnes vincunt. Igitur duello singulas aggredi Vrbi Præfectus statuit, & primo quidem FIDEM. Contra hanc flagris pugnat, at tergum pro scuto objicit FIDES. Sartaginem admovet ardentem ille. hęc ridet arietem. Vbera resecat gladius; gaudet FIDES ostentare hęc cælo vulnera. Caput rescinditur, & coronatur scilicet. Ergo SPEM aggreditur tortor, & nervos in Virginem armat. at his ipsis fortior puella est. Iubetur proin ignis sævire, sed ad Virginem hic deficit & in hostes ipsius pugnat, pice ardenti & bitumine perfunditur; nempè ad novam luctam inungitur. In hac sororis mortuæ amplexibus inhærens ense vincit etiam ipsa,

dum

dum cadit ense. Iamque ad tertiā gradum facit Tyrannus bis victus, suspenditur CHARITAS ab equuleo, laniatur flagris. Sed ne audacter ivisse in hostem credas, noveris in rogū suapte sponte insiliisse terebrâ pòst perfossam & gladio cæsam. Porrò mater magnanima SOPHIA, quæ & filias præsentiâ suâ & sese filiarum virtute hucusq; animaverat, triduo pòst inter funera sua funus etiam ipsa deprehenditur. Sed tamen ne tu, ne luctu credas hoc factum Roma. Hanc enim ego, vel nullam aliam Matronam gaudio emori potuisse Livio credam. *Sur.*

S. THEODOTE CVM FILIIS MM. 2. *Augusti.*

NVmerabat THEODOTE in viduo thoro filios, quos è conjuge de mortuo genuerat, duos, quos vero Christi amore adoptaverat, vinctos ac captivos longè plurimos. Talem Diocletianus Leucadio, qui mirè ejus nuptias ambiebat, tradit, qui dum nullis eam blanditiis capi videt & domum ducere jam desperat, vinculis certè captam ad Bithyniæ tribunal adducit. Hic Matris pectus per filiorum latus oppugnaturus EVODIVM primò, tum minimum natu filium cuniculis verborum subruere annititur. His ubi nihil proficere se videt, in apertā vim, ver-

verbera atrocissima prorumpit. Sed plena animis verba, quibus mater ad constantiam suos firmabat, plus poterant apud filios, quàm verbera tyranni. Interea Hyrtacus homo non jam sceleratus sed scelus, pudicitiæ matronali manum afferre attentat. Sed qui pro hâc tuendâ excubabat Angelus, irruentem ita pugno excepit, ut quantumvis impudentis vultum largo sanguine erubescere tamen faceret. Post hæc Præses matri geminam mortem minatur, dum hanc sub oculis ejus filiis geminis intentat. Sed illa Spartanâ voce hoc unicum votum suum esse dicebat, bis antè, quàm semel mori, & filiorum priùs oculos, quàm suos claudere; scire se ad hoc filios genuisse, ut essent qui pro patriâ, Cælo, occumberent. Ergo in flammantem fornacem unà omnes injiciuntur. Et ecce continuò Superi probarunt & ad sese rapuerunt aurum. *Ex actis S. Anastasiæ.*

S. PETRVS EP. *3. Augusti.*

EX principum Salernitanorum stirpe ajunt oriundum PETRVM. Sed ut in nobiliorem etiam familiam transiret D. Benedicti, non dubitavit purpuram cum cucullo mutare. Attulit tamen hic alteram illi purpuram, cùm Pont. Anagniæ ab Alex. Pont. Max. datus est. Sed nos illud multò pluris facimus, Cælitibus tam familiarem

PE-

PETRVM fuisse. Etenim cùm dubitatio suborta esset Agnaniensibus, num D. Magni ossa penes se haberent, eam ex omnium animo delevit ipse Magnus & testis suus ipse verissimus fœminæ à paralysi afflictæ (excubare eam PETRVS ad tumbam Divi jusserat) sub noctem conspicuus suam præsentiam Episcopo, simul sanitatem ægræ nuntiavit. Idem D. Magnus PETRO oranti visus iter illi Constantinopolim indixit & simul itineris rationem edixit, ut quòd valetudinem Imperatori allaturus, & invicē, quidquid postulasset, esset ablaturus. Itur ergo Constantinopolim ad Michaelem. Sed negat hic se vel Anagniam vel Medicum D. Magnum nosse. Vt igitur nosceret, nocte insequenti cum morte luctanti Imp. spectandum se obtulit ipse Magnus & cum Magno VIRGO Maxima, monuitque PETRO crederet, medicinam morbo facturo. Accersitur igitur hic & valetudini restituitur Michael. Rogas, quâ medicinâ? Saluberrimo MARIÆ & Magni nomine. Pretiū operæ porrò PETRVS suæ Anagniam hoc retulit, ut sumptus Imp. Michael faceret in ædem maximā ædificandam suffecturos. Sed neq; hæc licèt magnifica explere oculos potuit PETRI. Ad cæli igitur tēpla abiit. Eodē tendis? per nostra in illa itur. *Ex Ferrar.*

S. DOMINICVS CONF.
4. Augusti.

ALterum ecce Orbis labantis columen DOMINICVM. Certè Innoc. Pont. Max. subjicere humeros ruinam meditanti Lateranensi Ædi vidit. Certè flagrantem à tergemino vitio orbem totidem telis castigaturo FILIO MATER clypeum cum FRANCISCO DOMINICVM objecit; ut jam minus mirer necdum natum sive ore facem, sive fronte stellam prætulisse. Et verò etiam hodie lucet in Filiis, qui dum sanctioribus rosis Lilium (VIRGINEM) colunt, dignos se probant, quos (quemadmodum ipse DOMINICVS habuit videre) velut pullos suos nunc pallii sui alis foveat MAGNA MATER, nunc dormientes invisat benè precabunda. Illud omnium bono ex *Virgine* Divus intellexit, toties advocationem pro nobis in Cælis ad Filii pedes facere, quoties è terris ADVOCATAM solenni formulâ *clamamus*, ut qui rei non clamant, sibi, non Advocatæ adscribant, si pereant. Porro DOMINICVS quatuor omnino Infulas, quas alii tam studiosè capiti quærunt, generoso fastu pedibus ipse subdidit, ter noctu pœnas à tergo suo, pro se primùm, tum pro viventibus in

gra-

grauiori noxâ, demum pro agentibus in igne piaculari Manibus expopoſcit. Mitto in homines, dæmonas, adeoque Superos imperium; quippe cùm toties jam hos exoraret quos oraret. Illud memorandum, qui MARIÆ vixerat, non ſine MARIA demortuum eſſe. Aſſuit hæc, neque ſola, ſed inter *Filii* & Cælitum comitatum ad aſtra abduxit. Viam inquiris? per Roſaria ivit DOMINICVS. *Ex vitâ.*

DEDICATIO S. MARIÆ AD NIVES. *5. Auguſti.*

ANnus agebatur Chriſtianus ſupra ACCCLXV. quando Romæ Civis fuit Patricii ſanguinis, & huic IOANNES vocabulum. MARIAM puto expectas Mariane, cùm IOANNEM audis? Rem loqueris. Fuit huic conjux digna conjuge ſuo, fuere opes ingentes, ſed ſpes natorum nulla, & in his etiam nepotum decollaverat. Tandem, quid ô! quid terris, ait IOANNES, ignobiles & mecum morituros hęredes quæro? quin cælo adſciſco? & an explere dignioribus nominibus ceras poſſum? Certè opibus vnica MARIA digna omnibus eſt. Imò IOANNES non ſum, ſi hæredem MARIAM non ſcribo. Eia igitur Virgo, tu ſola jam tabulas imple. Filio ſi careo, certè tu non cares,

qui cum animum æternùm oblectem. Audiit IOANNEM MARIA & assem omnem in mōtem Exquilinum conferre jussit templo exædificando eo in loco, quem postero mane nivibus insignem esset factura. Et erat tunc æstus longè maximus & faciliùs utique grandinem quàm nives daturus. Adit tamen IOANNES locum & reperit undique niveo vellere vestitum. Sed & Liberius Pont. Max. in somno à VIRGINE monitus accedit & fundamenta templi jacit, quod per omnem orbem hodie clarum MARIÆ MAIORIS nomen gerit. Miraris, Sodalis, miraculum? laudas templum? At tu castas ostende sis mihi in animis nives plures; plura ego VIRGINIS templa monstrabo. *Ex Brev.*

S. OSVVALDVS REX. *5. Augusti.*

PVrpuram qui bis tingunt, etiam OSVVALDVM laudabunt, Angliæ Regem, qui suam suo iterum sanguine tinxit. Dubiū planè reliquit, an Christi hostes vicerit, an ab his victus deinde sit gloriosiùs. Pugnaturus tum parvâ manu cōtra ingentes Britonum copias trophæum tamen ausus est ante victoriam ponere Crucem, quam adorasse illi cum suis, vicisse fuit. Abhinc Regni Christiani proferendi cupidissimus dignum rege munus est arbitratus, dicenti

centi ad populum Aidano Antiltiti interpretem assistere. Pium animum illud prodit, quòd sub solemnes Paschatis dies non modo qui mensæ illati erant, cibos, sed ipsam etiam argenteam lancem in frusta cedere & abluni à rogatoribus voluerit. Aidanus, quem tum mensæ adhibuerat OSVVALDVS, tam benignam manum amplexatus atq; exosculatus fertur jussisse nunquàm exinde putrescere. Et parere hæc visa est, cum cæso sub annũ DCLH. à barbaris domino, loco infami unà cum capite suspensa annum integrum integra (uti & deinceps) perduravit. Ipse OSVVALDVS tunc quoque cùm in acie occumberet, supinis pro more in cælum manibus orare in genibus deprehensus est, eodemque loco ad hominis altitudinem egesta humus omnes morbos vicit, ut vel ideo voluisse illic cadere OSVVALDVS videatur, quò ægri tot inde surgerent. *Ex Sur. & Graf.*

S. AFRA MART. 5. *Augusti.*

QVam neque Naso dedit Metamorphosin, nos damus ex Venere Dianam, AFRAM inquam Augustæ Vindelicorum probrum primò, post unicũ decus. Magdalim diceres alterã, nisi quos hæc lacrimis, illa ignibus etiã ignes plecteret. Diis devota omnẽ jam

pudorem malè prodigalitaverat, cùm Narcissus Præsul fidem Christianam exul circumferens tectis impuris successit. Hîc AFRA, dum prædam captat, precabundi primò ad mensam modestiâ, dehinc verborum de Deo, quibus cibos identidem condiebat, suavitate illecta ipsa capitur; simul Amoribus nuntium mittit, simul Christo totam se dedit, exemploque suo mox matrem Hilariam & scelerum nuper socias tres ancillulas trahit. Tantum odor castus unius Narcissi potuit! Doluit sanè hoc nequam Genio, qui propalam visendus multis questus est animam olim suam AFRAM sibi extorqueri. Hęc interea opes malè partas benè inter pauperes dividens, vitamque veterem castissimis coloribus emendans, jubetur à Prætore Cajo, misso Christo, ad Veneris sacra redire, Vulcano, ni pareat, sacrificanda. Maluit hujus quàm illius ignes ferre. Itaque palo alligata cùm e pyrâ ardente fumos dæmonis æstusque Cupidinis risisset, flammas inter cælo se intulit, quò mox mater etiam & ternæ famulæ, quòd lacrimas rogo & tumulo AFRÆ affudissent, alio ex rogo evolarunt. Ipsa Venus puto mirabatur ad tot ignes frigere sese. *Ex Surio.*

SS. IV.

SS. IVSTVS ET PASTOR MM. 6. *Augusti.*

IVSTVM & PASTOREM germanos fratres: duo sidera, Castorem & Pollucem dicerem, nisi fæliciori sorte unà uterque è cælo adolescentiæ præluceret. Involverat velut turbo omnem Hispaniã furor Daciani, & Complutum jam pervenerat; cùm hi pueruli, abjectis ultrò tabellis, è ludo literario in campum prodire properarunt, factis ostensuri, quantum in Christianâ Philosophiâ profecissent. Dixisses ad gremium matris currere, ita ad carnificum manipulos parili cursu contendebant. Dacianus ubi hæc inaudiit, virgis cædi imperavit. Sed illi ad imbellem scholæ metum ridere scilicet; supplicia hæc timidæ ætatis dicere, quæ sæpè nec pueris lacrymas excuterent. Alia itaq; tormenta promeret, Tyranno digna, & cum iis rem sibi cógitaret, qui prætextam cum superstitione jam posuissent. Et verò victoriam jam tum desperans Dacianus non admissos educi extra urbem ad supplicium jussit. Illi in amplexus ruere, nouo more frater fratri mortem gratulari; hoc demum Christianæ Philosophiæ esse, mortem pro Christo contemnere; hoc germani fratris, germano immori, nec fatis disjungi, quos uterus matris

junxisset. Ita animosi, & pleni, quæ in vultum etiam promicabat, lætitiâ, caput securi subdiderunt. Age nunc, quid ad hos discipulos Complutum, vel ipse Cordubensis Philosophus? Certè Dacianus quamprimùm aliò se contulit, non ausus porrò cum viris congredi, tam turpiter à pueris victus. *Ex Baron. & Lipeloo.*

S. ALBERTVS C. 7. *Augusti.*

ETiam ALBERTI splendorem prævia ab utero matris lux indicavit. Et rectiùs MARIÆ, quàm hujus filium dixeris, quippe quem sterili eâ lege illi dedit, ut bonâ fide suo servitio olim hæc redderet. Moram ipsis, quibus jungere se ALBERTVS parabat, Carmelitis quos vocant, interponentibus, graviter nihilominùs Deipara parentes objurgavit. Nimirum furtum hoc esse, cælo dicatum terris velle mancipare. quid simiæ catulum amarent? parum interesse veneno an amplexu partum enecarent. ut dare prolem, ita auferre, cùm luberet, Superos posse. Audite parentes omnes: his monitis illi manum Deo, filium omnibus disciplinis excultum, posthabitis etiam regiæ puellæ nuptijs, religioni dederunt, quoque magis jam Virgini sacrificium placeret, suismet manibus ad ejus Aram candidissimam hostiam stiterunt. Hic AL-

BER-

BERTVS Orcum rivalem sponsæ vultum præ se ferentem res sibi scilicet jussit suas habere. Subinde fatigatis obsidione & fame civibus tres cum commeatu triremes cælo remige impetravit. Hebræos complures aquarum vi abreptos in sicco destituit sicco ipse pede undas percurrens. Iam mortem, quam cælesti voce edoctus obiit Anno MCCXCII. æs campanum sponte sonans, integritatem corpusculi odor suavissimus, beatitatem animi duo Angeli prodiderunt, qui dubiis an ut cælitem colerent, an ut mortuum lugerent hominibus, sub initium rei divinæ illa verba *Os iusti* præiverunt. Nostras Mortes ô quam rectè lugemus! *Ex Surio.*

S. MYRO EP. 8. *Augusti.*

NVllæ ceræ ornarunt MYRONEM, sed virtutes multæ, quas quidem neque numerare in hâc pagellâ possumus, uti nec pauperes, quos pulchro ordine stantes per atria quotidie laudare nobilem ejus manum vidisses. Seminabat ille in hos, quidquid ager, quem colebat, dives dedisset; in fures etiam liberalis. Nam fortè ex his XII. in horreum se penetraverant MYRONIS. Ibi cùm saccos frumẽto, scelere animum onerassent, injecit Deus furacibus manib⁹ arcana vincula,

crevitque in tantum facinoris pondus, ut ne humo jam tollere onus possent. Intervenit interea MYRO, & cùm illi trepidi alia vincula sperarent, ille missionem dedit, & tergo improborum non, quod meruerant, patibulum, sed saccos, de quibus diximus, benè fartos suâ manu imposuit, emisitque gravi supplicio mactatos. Interea nihil decessit de MYRONIS opibus, quas ille scilicet eo loco, ad quem fures non adrepunt, cælo recondebat. Sub hæc Virtus sacerdotio, mox Episcopatu & miraculis est honorata. Nam & per medium fluvium Tritonem viam sibi fecit, & misso pòst, pro suo in illum imperio, scipione, coire iterum Moyses noster jussit. Sed & Herculem in illo agnovisses, cùm ingens monstrum draconem clauâ, hoc est, oratione dejecit. Exinde reliquam vitam transegit tumulis Divorum exornandis, dum centenarius eundem honorem etiam ipse meruit. *Ex Menæis.*

SS. FIRMVS ET RVSTICVS MM. *9. Augusti.*

SOciarunt & pugnas & triumphos FIRMVS & RVSTICVS, ipsamque adeò, quod vitio aliis datur, patriam Veronam triumpharunt. Verberibus hæc primò pugnavit, sed illi gloriosum ducebant patriæ plagas ostentare

ſtentare acceptas à patriâ. Iam in carcerem cùm deſcenderent, Capitolium videbantur petere. In carcere cùm cibum victoribus Tyrannus victus negaret, triumphales epulas Angeli pararunt. Ad has in teſtarum fragminibus velut in roſis ſuaviter illi accubabant. Fame ſic pulsâ ſanguinẽ ſitiebant fundere. Et verò gladio cæſi hunc quoque libarunt. Porrò funus utriuſque Cælites curarunt Mercatorum os habitumque induti, & nobiles merces (oſſa Divorum) non procul Carthagine depoſuerunt. Horum pretium indicavit Genius malus ex alieno ore locutus, præſentiaq; horum mirè diſcruciatus. Itaque in Iſtriam tranſlata corpora. Sed & Iſtri tanti hæc æſtimarunt, ut expetenti Veronæ (cui imbrem cælum tam diu negaturum ſe edixerat, dum in urbem Divi exules revocarentur) non aliter vendere voluerint, quàm auro tanto appenſo, quantum corpora penderent. Sed faverunt patriæ potiùs licèt ingratę Martyres, cumque ad libellam examinarentur, tam leves ſe præſtiterunt, ut ex corrogato auro triens ſufficeret. At verò tunc primùm magni ponderis apud patriam fuerunt. *Ex Mombrit. & Pet. de Natal.*

S. LAVRENTIVS M. 10. *Augusti.*

DVcebatur ad mortem Sixtus Pont. Max. & ecce LAVRENTIVS expostulare cum hoc cœpit, non quòd ad præmia iret, sed quòd sine filio pater iret. Enimverò qui ad aram socius fuerit, ad crucem se futurum. Ad hæc Sixtus: suum esse præire, ministri sequi; suum, hæredem vitæ relinquere, cujus si fuisset, propediem etiam mortis futurum; thesauros interim Ecclesiæ tyranni manibus subduceret. His lætior LAVRENTIVS confestim opes omnes sacras in pauperum sinus abdit, hi cælo condunt. Valerianum deinde hiantem & inhiantem ad templum ducit, & pauperem longo ordine de ponte gregem monstrans, hi inquit, thesauri, quos orbis habet, sunt maximi. quin tu hos ambis avarus, hos foves, &, si sapis, his tuum etiam jungis ærarium. Hic Imperator virgas, flagra, ignes inclamare, & hæc omnia cōtinuò LAVRENTIO carnifices admovere, ut jam abeuntem animam Deo Martyr commendaret. Sed è Cælitibus adfuit, qui sudorem Athletę & sanguinem linteo abstergeret. Tyrannus interim os LAVRENTII saxis, hic verò aures tyranni verbis liberrimis pulsavit. Ad extremum craticulæ super injectus, & lento igne tostus, non tamē insultare

Va-

Valeriano destitit, sed subinde arridēs illi, *verte* exclamavit, *& manduca.* Et ille quidem hoc epulo indignus fuit. At cæli, quos jam dudum odor nobilissimi convivii exciverat, ad se tam nobile ferculum rapuerunt, & convivas, si modò placet, etiam nos habere peroptant. *Ex Lip. & Baron.*

S. ALEXANDER EP. *11. Aug.*

IN uno vultu & Philosophum & Carbonarium & Episcopum & Christi Martyrem agnosce. Poterat equidem ALEXANDER inter sapientiæ candidatos facilè princeps esse, cùm ipsi jam honores suum clientem ambirent. Sed maluit ille honestiore ambitu sordidatus cælum prensare & inter silvas abditus, quibus stultissima mundi vota notaret damnaretque, carbones facere. Interea advenit Gregorius Pont. (is qui à magnis mirisque factis nomen habet) Comanis Præsulem daturus. Hic cùm omnium vota in opulentos & genere ac clientelis nobiles spectarēt, unus Gregorius virtutem potiùs ait in solium extollendam, ubi ubi demum illa etiam sub lacero pallio latitaret. Quin igitur (cum risu è turbâ nescio quis subdit) dictatorē ab aratro nobis, aut certè à carbonibus suis ALEXANDRVM adduci imperas splendentemque jam antè à rogo suo infulâ insuper exor-

exornas? Enimvero Numine ita suggerente jubet adduci hominē Pontifex; mox indolem & modestiam altiùs æstimans pro imperio vitæ ordinem sibi explicare; eâ intellectâ & sordibus absersis mitrâ indui, indutum ad concionem dicere jubet. Tunc enimverò ALEXANDRVM Præsulem suū cives jam non inviti salutarunt, finiitq; cum plausu fabula. Ille cùm sanctè diu munus suum administrasset, à fidei hostibus demum igne exustus iterū carbones dedit, sed quibus Ecclesia hunc diem pulchriùs quàm gemmis suos olim Antiquitas signat. *Ex S. Gregor. Thaum. & Virid. Rad.*

S. SVSANNA V. M. *11. Augusti.*

VNam lex vetus nobis SVSANNAM laudat, pudicitiæ matronalis exemplar; multò rectiùs nos alteram, Virginitatis speculum & post sanguinem pro Christo fusum longè pulchriorem illâ alterâ. Quare oculos etiam Maximiani in se, sed longè antè Christi rapuit; cujus thalamo ut servaret sese, illius amores cōtempsit. Quid, quòd eos, qui conciliare SVSANNAM Maximiano adlaborarunt, priùs SVSANNA Christo conciliavit? Eam ob rem cùm grave Virgini certamen immineret, ab Imperatrice Serenâ (Christo clàm jam tunc addicta

hæc

hæc erat) in aulam evocata est. Ibi cùm totos dies precibus se & adhortationibus mutuis armassent, in pugnam deniq; proditura SVSANNA domum concessit. Nec multò pòst adfuit Maximianus & malis auspicijs Amoris ædes castas nec quicquam oppugnavit. Nam rectiùs SVSANNA Angeli ductu pugnavit, qui ab ædibus repulit profanum. Successit Maximiano Imp. Diocletianus, Macedonio misso, qui ad Deorum sacrificium velut ad fœdus invitaret tam fortiter decertantem. Sed nimirum geminum hostem triumphare etiam hæc SVSANNA debebat. Et verò triumphavit, rectiusque Deo ipsam humi afflictam dæmonis statuam sacrificavit. Mox eidem post multa verbera gladio cæsa sanguinem etiam suum litavit. Istum peplo suo excepit Serena, domumque veluti ingentem thesaurum reportavit. Et reverà purpuram, qualem nunquam antehac etsi Imperatrix, & in eâ tot gemmas, quot guttas portabat. *Ex Sur.*

S. CLARA V. 12. *Augusti.*

FRanciſci illuſtris partus Virgo CLARA eſt, mater eadem omnium Virginum, quæ Franciſci inſtitutum æmulantur, jam antè parenti ſuę, quàm naſceretur, à Chriſto è cruce laudata. Ergo unicum ſexus ſui miraculum ea facere

cere molles Virgunculas docuit; quæ multi in viris miramur, panci imitamur. Asperrimam vitæ rationem, atq; ultimam, quam in ordinem suum invexit, paupertatem cordi DEO esse, vel tunc probavit, quando abundare in vacuo etiam vase oleum fecit, & dimidiũ panem quinquaginta omnino Virginibus sufficere. Neque erravero, puto, si Moysi etiam fœminam æquiparavero. Certè obsidione gravi cùm Assisium cingeretur, precibus ante Eucharisticum epulum CLARA depugnans omnes in fugam hostes egit, certiorque de victoriâ ab ipsomet sponso Christo est facta. Ab hoc aliàs nunc ad Nascentis cunas, nunc ad Patientis tormenta spectanda cùm evocata esset, Crucis deinceps signo ita usa est, ut contra morbos Alexiteriorum, contra Orci minas Panopliæ vicem esset. Iam moriens uti è terris cum purpurato senatu summum Pont. ita è cælis cum candido Virginum agmine Virginum Reginam, & cum hac summum Numen ad se pertraxit; itaque in cælo fuit, antequàm fuit. *Ex Surio.*

S. CASSIANVS EP. ET M.
13. *Augusti.*

PVlchriùs longè CASSIANVS post Pontificatum, quem apud Brixentas gesserat, quàm post Regnum olim Dio-

Dionysius, ludum in foro Cornelii exul aperuit, non ignarus has demum illas esse rasas tabulas, è quibus nec senectus mores expungat, quos olim infantia inscripsit. Sed heu quoties juventus indignum tuis Doctoribus Minerval ingrata persolvis? Rapitur ecce ad judices Cassianus, & impietatis in Deos damnatus pueris traditur excarnificandus. Nulla mora. Convolant velut ad ferias literarias pessimè feriati, & ad pœnas magistrum nudum discipuli vocant. Pars tabulas capiti illidunt franguntque, pars graphiis, nunc punctim, nunc verso stylo cæsim invadunt, vulnera identidem convitiis interpolantes. Alii nunc demum sibi literatum videri præceptorem clamare; alii rogare, num Rubrica hæc placeret? num amplus satis latusque stylus esset? satne acutum foret epigramma, quod exararent? Alii denique hortari se mutuò, ne otiosi essent; hoc præceptoris semper unicum præceptum fuisse, nunquam stylum ponere, semper aliquid scriptitare. Et fortè unus è turbâ aliquis: ingrati non erimus Cassiane magister, multas fateor tibi debemus, sed, hem! quas accepimus omnes reddimus, & cum fœnore, plagas. Quærebat interea per mille vulnera exitum ingens anima, nec reperiebat, usque dum omnia in unum

confusa victrici in cælum viam fecerunt. *Ex Prudent.*

S. RADEGVNDIS REGINA.
13. Augusti.

SAlve nitidissimum coronæ Gallicæ Lilium, salve RADEGVNDIS! & tu Mariane, eia mecum odoribus pascere, quibus cælum gaudet. Superi! Regis filia, & Regi nupta ecce Mendicabulis famulatur, opobalsama ducit pædorem & nauteam: exesa scabie capita & quas lingua nominare fugit ultimas sordes dignas gemmas putat, quas regiâ manu tractet. Inter delicias esurit, inter falerna sitit: purpuram pulchrè cilicio suffulcit: superbit tergemino torque, sed ferreo, sed carni nudę jam innato potiùs quàm illigato. quid? Anne regnum etiam calcat generosa? ecce aulam Asceterio, Clotarii lectum Christi thalamo permutat. Quid amplius à fœminâ sperem? & tamen nescio quid amplius amor ingeniosus meditatur. En flammas hic subdit, manum armat, æneam candentemq; plus à suis quàm alienis ignibus Christi effigiem corpori inurit, dum cordi cupit. Falleris ô RADEGVNDIS si animo insculptum necdum credis. inde prototypon manus sunt mutuatæ. Nimirum hæc cælo vim faciunt. Adest Deus amatus & amantis etiam ipse

vultum indutus blanditiis amantem demulcet, & coronæ suæ pulcherrimũ eam unionem appellat. Sed & paranymphi Angeli Sponsæ morienti adsunt, & cantu ah nimiùm suavi animulam evocant. Quid ô Angeli! quid suum terris lilium eripitis? Ah alia saltem cælo semina spargite, despero. imò ex horto Mariano spero. *Ex Surio.*

B. STANISLAVS KOSTKA.

14. Augusti.

STANISLAVS ex illustri apud Polonos Koskarum familiâ, cùm Viennæ Rhetoricæ operam daret, Mariam ferè laudandam sibi sumpsit, latum videlicet Oratori campum. A fratre majore etiam verbera passus non tamẽ ideò minùs aut virtutem coluit, aut sacrum epulum frequentavit, ad quod semper pridiano jejunio famem acuebat. Inde hoc ipsum ægro, cùm terriruentem in se Stygis Cerberum Crucis signo fugasset, D. Barbara inter Angelos ministravit; mox ipsa MATER languentem recreavit, collocato Puero IESV in decumbentis lectulo; abiens deinde monuit, Societati IESV nomen daret. Cui rei cùm obicem posituri essent frater ac parentes, fugâ elapsus Dilingæ in Convictorum ædibus tam Nobilis hospes mediastinum egit: Romæ in Societatem receptus iis divini

Amoris facibus arsit, ut recreare frigidâ pectus æstuans fuerit necesse. Itaque cælo jam maturus cùm prælegi sibi Patronorum nomina (Menstruorum præcipuè) jussisset, nunc in IESV effigie vulnera, nunc in MARIÆ ubera deosculans, & utriusque nomina inclamans expiravit, pridie VIRGINIS ASSVMPTÆ; quam num amaret rogatus, quid ni, inquiebat, MARIAM amem Matrem meam? ita enim eam appellitabat novos semper de illâ titulos & magnifica verba excogitans. Vtique igitur MARIA Mater STANISLAI, sed & filius STANISLAVS MARIÆ fuit. Vtinam plures fratres numeraret! *Ex Franc. Sacchino.*

ASSVMPTIO B. M. V. 15. *Augusti.*

AGe penna, quid humi repis, dum VIRGINEM laudas? altiùs vola, & supra cælos laudibus hodie merentem tolle. Sequimini Sodales, si Germani MARIÆ pulli estis. Crescebant, & oculos cæli multùm delectabant primi Ecclesiæ flosculi, cùm hos è cælo Filius, in terris MATER foveret. Sed denique ille matrem terris, hæc filium cælis invidebat. Ergo igitur iterum boni nuntii bajulus Gabriel adest, & ad suavissimum mortis somnum invitat. Adsunt interim divino nutu, qui toto orbe divisi erant Apostoli, & lectulum abi-

abiturientis ambiunt. Cerneres pro Virgine certantem cum cælo terram. Hinc filii lacrymis retinent, & amplexu morantur; illinc suavissimi Cælitum moduli animam beatam prosiciunt, trahuntque ah! sponte properantem. Suscipit proinde Matrem Filius, sinumque pro sinu rependens illuc evehit, unde unum illa Deum suspicit, alia omnia despicit. Solabatur terra luctus suos opimo spolio, corpusculo Virgineo, sed etiam hoc brevi spolianda. Etenim cùm, ita Numine volente, serius è XII. proceribus Thomas advenisset, & amissam Matrem etiã in tumulo mœstus quæreret, præter lintea, tam magni thesauri nuper involucra, nihil reperit; quòd cælum etiam Corpus subduxisset. Ah liceat amplexis pedes, & in hederæ morem alligatis dicere. Nunc, si terram nauseas, Virgo, Scande Cælum. *Ex Brev. Rom. &c.*

S. ARNVLPHVS EP. 16. *Augusti.*

SÆpè matres & viva filiorum funera malè rident & malè lugent mortua; id quod ARNVLPHI etiam mater primò factitabat, dum quem primum enixa est filium, spem unicam familiæ, sed morte intempestivâ sublatum non posse deflere satis sibi videbatur. Sed monuit bonus Genius æquo

animo ferret, quod non posset non ferre; qui maximè oculis arriderent flores, hos primos carpi. Non invideret filio Cæli contubernium, in omnia vitia, si porrò ivisset, atq; adeò latronum societatem abripiendo. Potiùs nascituri alterius filii spe animum erigeret, qui vitæ sanctioris famâ orbem esset impleturus. Atque hic ARNVLPHVS noster fuit, aulam primò & militiam, tum monasticen secutus, eo semper vitæ tenore, ut dubium pænè fecerit, sanctiórne miles an monachus fuerit. Ex hoc Abbas, ex Abbate Pontifex Suessione ita se gessit, ut extremùm ægro ter concussum cubiculum ter spectaculum objecerit jucundissimum morituro. Nam primò videre Apostolorum Principem habuit, qui noxarũ veniam largissimam nunciabat: mox cælestium agminum Primipilũ, qui commeatum in cælum promittebat; demum ipsam cæli Reginam, quæ festo sibi, quo cælo recepta fuit, die, recipiendum cælo etiam ipsum indicavit. Tanti, ô Superi! tanti ægrotare etiam mihi foret! *Ex Sur.*

S. ROCHVS CONF. *16. Augusti.*

NAscitur ROCHVS loco perillustri in Galliâ, portentosâ Cruce à Matre rubens: ætatis anno duodecimo amissis parentibus etiam opes in pauperes

peres abjicit; ipse ditione suâ patruo commissâ, Italiam Religionis caussâ petit. Hîc dum laborantibus peste servitium suum addicit, magnâ omnium admiratione quàm plurimos sanitati Crucis signo restituit. Secundùm hæc divinitus edoctus, quibus malis porrò exercendus esset, acutâ primùm febri tentatur, mox sagittâ coxam trajicitur. Sanus boni Angeli ope, dum in patriam repedat, iterum æger ex itinere sub arbore decumbit, Annonam in dies singulos panem unum cane subministrante. Redux denique in suam ditionem, eandem domi, quàm foris fortunam, hoc est iniquam reperit. Grassantibus enim per ea tempora ubique bellis, pro exploratore habitus captusque ab ipso patruo hospitio publicitus, hoc est, carcere excipitur. Hoc cùm mille modis absolvere seipsum posset, quinque ipsos tamen annos delitescit. Tandem cùm nomen tabulæ suum inscripsisset, simul amplam spōsionem, quâ cælum omnibus peste correptis Medicinam ROCHI intercessionem fore edixerat, peste ipse Medicus pestiferorum decedit. Sed tanti fuit, ut liber animus è gemino carcere evolaret. *Ex Lipeloo.*

S. MAMMAS M. 17. *Augusti.*

QVi puerum MAMMANTEM Martyrem miraris, noveris lac Martyris bibisse. In carcere quippe natus primas cunas vincula habuit, primùm ridere inter utrumque parentem mortuum visus est, cùm pater ante ejus ortum, mater non multò post obiissent. Talem matronæ commendavit Angelus educandum. Mox cùm annum ageret quintum decimum, virum jam se tyranno & contra verbera Spartanum, contra ignes Romanum præbuit. Vindis deinde suffocando iterum Genius Tutelaris adfuit, actisque in fugam tortoribus Martyrem in montem duxit. Hic generosus puer tot jam penè nutrices, quot silva feras numeravit; cùm hæ ultrò Divi mulgentis manum ambirent, iisdemque deliciis & famem nobilem & sitim pellerent. Atque hujus miraculi fama cùm aures Præsidis pulsasset, equites misit, qui MAMMANTEM sisterent. Excepit MAMMAS ignaros, primumque lacte & caseo, tum ipse ferarum spectaculo recreatos in urbem est secutus. Iterum ergo plagis sævitum, sed quas inter rideret MAMMAS; iterum fornax succensa, sed in quâ quartum puerum Babylon agnosceret. Feris quoque cùm objectus esset, ursus pardusque sudorem

rem Athletæ abstergebant; leone interim, qui comes Martyri è monte iverat, in carnifices grassante. Denique tridente confossus MAMMAS ilia effusa extra urbem extulit, & moriturus ipse sepulchrum speluncam subiit. *Ex Metaphr.*

SS. PAVLVS ET IVLIANA MM. 17. *Augusti.*

PTolemaidem urbem Aurelianus Imperator ingrediebatur, Christianos, si ita Diis placeret, triumphaturus; cùm inter effusos obviam cives PAVLVM conspexit signo Crucis contra minas improbas se armantem. Primum igitur impetum Tyrannus in hunc fecit, suspensumque cædi atrociter imperavit. Interea Soror PAVLI adest IVLIANA geminâ planè virtute, & iisdem armis in hostem armata. Ea verbis pro innocentiâ germani pugnans acriter in tyrannum invehitur. At hic eodem supplicio jubet affligi. Sed aërem verberabant carnifices. Hinc in liquatam flammis picem mittuntur; sed ingressos Bajas crederes. Mox in sellas imponuntur ab igne subjecto ardentes; sed illi inter pœnas has verè otiosi assidebant. Ergo in carcerem compinguntur fame longâ expugnandi. Sed ecce nocte intempestâ Angelus adest & expeditis è vinculis epulum

triumphale ſtruit. Ab hoc veteres iterum pugnas pugnant, inter viperas incolumes, inter omnia tormenta ſalvi. Illud IVLIANÆ peculiare, è lupanari pudorem ſalvum aſportaſſe, Angeli præſidio, qui luce inſolenti, quot quot vim inferre Virgini meditabantur, omnes excœcavit. Reſtituit tamen illa facinus deteſtantibus oculos, & poſt victos iterum ignes gladio cæſa novo more & ſpectaculo nunquam Romæ viſo cum Fratre Soror triumphavit. *Ex Metaphr.*

S. CLARA DE MONTE FALCO V. 17. *Auguſti.*

COrculum videre te Cæli puta, quiſquis Cor hoc CLARÆ videſ tantâ verecundiâ Virgunculæ, ut loqui aliter, quàm vultu velato, religionem profeſſo germano erubuerit, vulnus etiam à tali Oculo timens, quin imò facinus non niſi lacrymis expiandum rata imprudentem in ſomno pedem lectulo extuliſſe. Huic pudori tuendo noctes pervigilavit; infandis flammis cilicia objecit; Cupidinem flagris, virgis & urticis terruit; hoſtem verò inteſtinũ ultimâ fame domuit, linguamque ita frenavit, vel ſemel tantùm, Matris alloquendæ gratiâ, ſilentium in vitâ fregerit. Huic virtuti inſidias facturus Veterator Ioannam ſororem (vitæ

tam

tam sanctæ Magistram) mentitus est, & Virginitatem cum velo jussit exuere, ni vitâ vellet exui. Sed rejectâ hâc adulterinâ sorore, Vitę doctor deinceps Christus successit. Hic modò CLARÆ vel è Matris sinu osculum, vel seipsum manibus suis cibum ferre, vel stipem Mendicus auferre; modò Agnelli formâ castissimæ colludere, modò demiq; cum Cruce Sponsi habitu adesse, & locum huic in corde expetere. Atq; tunc nobilem illam, & quam in grandi demortuæ corde admirabundus Orbis spectavit, peractam cælaturam credimus, quæ præter ternos ejusdem inter se ponderis globos (nobile Sanctissimæ Triadis symbolum) omnia Sponsi patientis arma exhibuit. In nobis nil tale ideò Cælum sculpit, quia dura heu! nimis saxa gerimus. *Ex monum. Eccl. Mont. Falc.*

S. AGAPITVS M. *18. Augusti.*

ETiam AGAPITI citiùs annos, qui XV. tantùm fuere, quàm pugnas numeres. Nervis enim primò dirissimè cæsus talem se præbuit, ut Sparta suum diceret, nisi Præneste sibi vindicaret. Mox in carcere quatuor diebus sine omni cibo degens suo succo, hoc est, cæli deliciis vixit. Inde iterum protractus vivos carbones in capite circumtulit, pulchrè ipso supplicio suo

coronatus. Sub hæc vestibus spoliatus omnibus, ad luctam se jam expeditiorem credidit. Ab equuleo ex pedibus pendulus gavisus est è terrâ sublatum cælo se propiorem esse. Flagris pessimè acceptus nuditatem tunc domesticâ purpurâ texit, sanguine. Iam ubi fumum pendenti Antiochus præses subjecit, risit etiam hunc, ut cujus consilia omnia denique in fumum abirent. Tum verò geminari verbera, & perfundi pectus bulliente à flammis aquâ, & pugnis frangi malas Athletæ tyrannus jussit. Sed hic, non ille etiam hæc sensit supplicia, vi divinâ è tribunali mox etiam è vitâ exturbatus. Aurelianus ergo Imp. morte AGAPITI Antiocho suo parentaturus ad bestias damnavit invictum. Sed hæ cùm pedes victoris lamberent, docuerunt humanitatem in feras, feritatem in tyrannum immigrasse. Tandem AGAPITVS decollatus intra geminas columnas dicere sine mendacio Herculi potuit PLVS VLTRA. *Ex Ferrario.*

S. LVDOVICVS EPISC.
19. *Augusti.*

LVDOVICVM Caroli Regis Siciliæ primo, post S. Francisci filium tenes. Puerulus somnum statis humi precationibus interpellavit. Caponem, quo pauperum præda esset, pio furto è mensâ

mensâ ablatum, cùm parens id subodoraretur, in rosas vertit. Arma ludicra tractantem cùm equus abjecisset, vicissim mundum ludibrio habiturus arma ipse & equos abjecit. Quare quo die soror in manum hominis convenit, ipse sacris initiatus virginitatem Deo despondit, dæmonemque sub fele insidiantem signo Crucis elusit. Æger voto ad D. Virginem facto è morbo surrexit, & in D. Francisci familiam abiit. Inde ad Pontificatum Tolosanum evectus est. VIRGINEM uti in omni vitâ, ita in morte frequentissimè salutavit. Causam rogatus id solùm respondit. *Morientem illa iuvabit me.* Neque falsus est. Visus inter Angelorum manus in cælos evolare, auditæque ejusmodi voces: *Sic fit servienti Deo in munditie & puritate.* A morte multi propitium mortales habuere. Inter hos Dionysium Lusitanorum regem numerant, quem ursus ex equo in ultimum periculum dejecerat. Sed in tempore LVDOVICVS è cælo adfuit, monstravitque Dionysio, quî pugione mortem à se in ursum averteret: Hoc beneficium LVDOVICI gratumque Dionysii animum Ædes sacra extructa & in Æde Epigraphe hæc (LVDOVICO SERVATORI) loquitur. *Ex Lipeloo.*

S. SE-

S. SEBALDVS CONF.

19. Augusti.

REgius sanguis SEBALDVS Sponsam non impari conditione domum duxerat Virgo Virginem & pietatis amans amātissimam ejusdem. Ei sub primam noctem ob oculos SEBALDVS posuit SPONSAM VIRGINEM SPONSVMQ; IOSEPHVM, quos utique non nisi Virgo amor junxisset. Hos olim jam ostendisse, posse lilia casta etiam è thalamo Virgine surgere. Tam gratum cælo odorem nisi ipsa invideret, statuisse se hæc miracula iterum orbi ostendere. Nihil poterant gratius audire Virginis aures. Itaque bonum factum! alteræ nuptię eâdem nocte fiunt, & Virginitas conjugio copulatur. Subinde Romam SEBALDVS abit, & in viâ ecce castitati cibum potumque è cælo Ales ministrat. In reditu apud Ratisponenses foco, cū ligna deessent, glacies inservit, & adeò virtuti jam unde flammas prębet. Quid? pallio instrato Istrum trajicit (Nymphis credo castitati plaudentibus) talisque nauta oculos alteri nautæ immeritò effossos restituit. Moritur deinde anno DCCXL. cùm vitam solam propter Norimbergam egisset. Funus feri tauri duxerunt. Adeò omnia alia dormat, quisquis carnem. *Ex Bav. S. Raderi.*

S. BER-

S. BERNARDVS ABB.
20. Augusti.

BERNARDVS est, ille (invidete Mariani) Dei collactaneus, quem mater cùm utero ferret, catellum putavit, sed pro Ecclesiâ latraturum. Puero Puer CHRISTVS nocte Natalitiâ visus est, nobilius omni die spectaculum. Adolescens quòd oculum in fœminam defixisset, in rigentes aquas insiliit, incendia aquis præventurus. Aliàs cùm ejus pudori insidias hospita strueret, *latrones, latrones* iterum iterumque clamavit, ratus dirissimos prædones esse, qui animum castitate exuerent. Hinc ad Cisterciense Monasterium XXX. secum socios traxit. Hos inter cùm fratres omnes BERNARDI præter Nivardum natu minimum essent, & huic Guido natu maximus inter valedicendum dixisset: *Eia frater te unum iam hæreditas paterna spectat*; supra omnes senes doctè puerulus respondit: *pulchrè verò assem dividitis; vobis cælum habetis, mihi terram reliquam facitis: at hoc fide profectò minimè germanâ.* Mox cùm per ætatem licuit, fratres secutus litem de cælo illis non ingratã fecit. Eruditionem BERNARDI loquuntur ejus Volumina meros favos spirantia, tum præcipuè cùm de melleâ VIRGINE sermo est; ut meritò

meritò ex hujus uberibus hausisse hoc nectar credamus. Sed & nobis iidem fontes essent, si eadem cum BERNARDO sitis esset. *Ex vita eiusdem.*

S. STEPHANVS REX.
20. *Augusti.*

STEPHANO nomen necdum nato ipse STEPHANVS Protomartyr indidit. Sponsam duxit Giselam D. Henrici Imp. sororem. Hæc illi Emericum, cæterùm Christo omnes Vngaros peperit. Tutelam sibi regnoque suo æternam *Castrorum Aciem ordinatam* VIRGINEM MATREM legit. Hujus enim auxilio copias Conradi Imp. jam Vngariæ imminentes avertit. Ipse inter omnes milites maximè sanctas Vigilias nocturnas habuit, sed preces inter; visumque sub his ipsum aliquando tabernaculum regium Angelis bajulis humo sustolli, & tunc per aëtem mox per omnium hominum ora volare. Trophæa pietatis suę templa ac cœnobia per totum orbem sparsit. Miseros ingenti charitate complexus non dubitavit diademate ornatum caput manusque sceptro armatas ad horum pedes abluendos demittere, sportulamque in clientes ipse dispensare. Quare factum aliquando, ut certantibus his stipem auferre, barba etiam regis spo-

lium

lium manibus appetentium cederet. Et hoc ipsum conquestus familiariter VIRGINI STEPHANVS fertur, duriùs ab ejus militibus se acceptum, quàm ab hostibus sperare potuisset. Sed pilumne ille amitteret, qui liberalem manum multis annis à morte integram orbi ostendit? Hanc obiit ipso VIRGINIS assumptæ die. Huic moriturus unicè iterum se regnumque commendavit. Felices Vngari, si testamenti STEPHANI meminerunt! *Ex Sur.*

S. BASSA CVM FF. MM.

21. *Augusti.*

BASSA non tam tergemino filiorum partu, quàm morte felix vixit sub ea tempora, quibus Maximiani ferro longè plurimi Martyres vixerũt, Dæmonum sacrificulo, hoc est, agna lupo juncta. Sed & filii matrem vultu, non patrem retulerunt, utpote omnes Christiani. Eam ob rem unà in jus iniquissimum rapti, accusante ipso filios patre, & uxorem marito damnante. Primùm ex equuleo pendere viderunt cæli & laudarunt THEOGNIVM mẽbris lacerum, animo integerrimũ. Alterum AGAPIVM virgæ non puerũ sed virum probarunt & sine cute jam suâ fortiorẽ quàm in alienis exuviis Herculem. Alia itẽ tormenta tertium fratrem

sanè

ſanè Germanum probarunt. Omnes igitur eodem gladio cæſi, eâdem palmâ coronati: ad quem nuncium BASSA plus aliquantò exſilijt gaudio, quàm ſi uno die viciſſe omnes in Olympicis audiiſſet. Interea hanc carcere & fame vexatam Angeli cibo ſuo recrearunt, ut ſuum terræ jam minimè invideret BASSA. E carceribus ubi prodiit, ignem, aquas, lapidantium manus & Deos ipſos humi dejectos fœmina triumphavit. Triumphum ſplendidiorem feræ immiſſæ reddiderunt, quas cicurare Virtus potuit, non tyrannum, qui toto mari obruere triumphum BASSÆ voluit. Sed in fluctus abjectam matrem glorioſi è cælo filii naviculâ excepere & ad portũ incolumem deduxere. Verùm illa potiùs cæleſte litus ſpectabat. Atque ad hoc octiduo pòſt etſi cruribus fractis & ſine capite, enatavit tamen per ſanguinem ſuum. *Ex Men.*

S. SYMPHORIANVS M.

22. Auguſti.

ANno poſt Deum hominem CCXXIII. SYMPHORIANVS Iuventutis Auguſtodunì in Galliâ princeps, quòd cultum Diis negaſſet, juſſu Heraclii, qui pro Valeriano illîc furebat, in vincula eſt abreptus, ſed quæ ille digna nobilitate Chriſtianâ monilia puta-

putavit. Pugnabat in fortissimum juvenem geminâ acie tyrannus: hinc agmen minæ, verbera, flagra, illinc blanditiæ, munera ac promissa ducebant: perrupit tamen martyr utrumque cornu, & illud constantiâ, hoc etiam risu vicit fuditque. Sed victorem pessimus judex ad gladium damnavit. At SYMPHORIANVS præferri sibi secures non in supplicium sed triumphum putavit, quem augustissimum mater triumphantis fecit, dum his vocibus è tecto & ipsa triumphans, acclamavit. Io! fili, triumpha! Io! tecum mater triumpho! quid enim? Certè victorem filium, præferri secures, & sequi victum tyrannum video. Sed cur sine purpurâ? fallor; an tuus hanc cruor dabit? Et cur sine coronâ? iterum fallor, cælum hanc dabit, nec è mortali lauro dabit. Superi! filio jam supervivere matrem juvat, juvat oculos claudere. Audite votum novum sidera, & tu fili, i, sanguine subscribe. Hæc aut similia mater: filius interim cæleste jam Capitolium victor tenebat. *Ex Surio.*

S. BERNARDVS SENENS. CONF. 22. *Augusti.*

SEnis oriundum sive IOANNEM sive BERNARDVM dicas, nūquàm nomen mentietur, semper Virginis clientem loquetur. IOANNES à

puero indigetatus, cùm mansuetiorum musarum ductu ad Themidis adyta penetrasset, & quas didicerat modò leges cum plausu jam doceret, quò rectiùs humana perspiceret, in oculorum gravissimam ægritudinem incidit. Placuit à MARIA veriori Cynthiâ lumen mendicare; huic, si oculos illa reddat, totum hominem vovet. Voti damnato dies interim appetebat, quo disputandũ pro more in publico erat. Hic dum Codicem, dum Digesta frequens corona hiat, ille alia omnia ingressus dicere contra legum hominumque vanitatem declamat; eam vel cœcutientibus nuper oculis se ait pervidisse; ne mirarentur, si hi redditi à VIRGINE humana omnia despicerent deinceps, è cælo esse: sequerentur illi oculatum nunc Doctorem, qui lippientem nuper. Finem orationi fuga dedit in montem olivis nobilem, quò pluribus jam concurrentibus, IOANNES scalas è cælo, & in his descendere beatos genios vidit, secumque candidatos quàm plurimos ad VIRGINEM FILIUMQVE VIRGINIS abducere, quod visum nequaquã somnium esse tunc credidit, cùm Pontificis auctoritate vestem pro suis ex cæli sententiâ candidam, leges à D. Benedicto sancitas, Ordini nomen à MARIA de monte Oliveti, ipse BERNARDI accepit.

Obiit

Obiit dum ſociis à peſte infectis oculos pius claudit ipſiſſimus ocellus cæli, ex quo utinam ô MARIANI Argum faceretis! *Ex Chron. eiuſd. Ord.*

S. ANTHVSA VIRG. 22. *Aug.*

ANTHVSAM patria Seleucia, in hâc nobiles parentes, apud hos raræ opes, & cum his rarior forma commendabat. Sed illa additura aliquid formoſitatis etiam animo, Chriſtiani fontis balneas ſuſpirabat, & lavari à Tharſenſi Antiſtite Athanaſio exoptabat. Quare veluti ad nutricem inviſura currum comite uno alteróve ſervulo conſcendit. Intereà monitoribus & comitibus Angelis uſus Athanaſius obviam venit virgini, & ad primum congreſſum fontem precibus ſuis dedit, tum deinde ANTHVSÆ corpus undis, animum gaudiis perfudit. Et ut ſciret, quem hic colorem in tam ſanctis thermis induiſſet, adfuêre gemini cælites, qui veſte & ipsâ candidâ candidiſſimam animulam donarunt. Hâc illa ſuperba facilè auream, quam gerebat, contempſit, exutamque Athanaſio, ille miſeris dedit. Talis denique nutricem adiit, quæ cùm pretium veſtis non intelligeret imprudens, culpavit ſcilicet virginis in tantâ nobilitate modeſtiam. At hæc clàm matre ad Epiſcopum revertit, & quòd ſciret facilè innocentiæ

vestem sordes trahere, impetravit alteram & setis horridam, quâ tegere priorem & indemnem servaret. Quin, ut ne domestici fures hanc raperent amici, in silvas exportavit. Sed & nutrices pro unâ illâ tot illîc invenit, quot feras, quæ triginta & duos annos aluêre hospitem. Immortua est rupi (lectus hic illi erat) adversus plurimos insultus dæmonis mali ipsa etiam rupes. *Ex Menæis.*

SS. CLAVDIVS, ASTERIVS, NEON MM. 23. *Augusti.*

POtest Ægæa hodie invidiam Romæ facere & tergeminos fratres & ipsa suos jactare. Horatiis vel ideò fortiores, quòd vivus è pugnâ nullus abierit, omnes ceciderint victores. Illis nomina sunt CLAVDIVS, ASTERIVS & NEON, dissimilia vocabula, cæterùm virtus sub pectore eadem planè & constantia. Primò singuli, tum totâ fraternâ acie pugnarunt; nec in tres solùm hostes, sed in totas carnificum cohortes. Videlicet ad servilem metum, virgas, cederent Christi milites? Risum hæ, non gemitum expressere. Iam unci ferrei & ungulæ bubulique nervi in lacerato corpore integrũ animum prodiderunt. Prunis & cum prunis tyranno insultarunt etiam. Tædas corpori admotas fortior ignis extinxit DEI amor. Ex

equuleo verò velut è cathedrâ, pulcherrima & dignissima Philosophiâ Christianâ oracula ediderunt. Post tot igitur pugnas meritò denique in cruce triumphavit nobilis fratrum ternio. Neque obfuit triumpho huic, quòd corpora feris avibus præda cederent, cùm nobilissimam eorum partem animam beatiores jam volucres abstulissent. *Ex Lippeloo.*

S. PHILIPPVS ORD. SERV. B.M.V. 23. *Augusti.*

MVltam multi servitutem serviunt, nulli honestiorem, quàm qui servos se VIRGINIS gloriantur. Horum ædem, quæ Florentiæ est & MARIÆ ab Angelo Salutatę fert nomen, ingressus PHILIPPVS noster, dum illa ad alium Philippum verba leguntur, Philippe accede & adjunge te ad currum istum, videt cæli Dominam aureo in curru à beatis mentibus stipari, ab ove & leone trahi, videt cæleste donũ atri coloris vestẽ sibi porrigere. Prodigium hoc alterum sub noctem excepit, cùm ab eâdem DOMINA servos ejus accedere est jussus. Et verò accessit pulcherrima appendix, egitque aliquandiu in speluncâ nomine ipsius hodie nobilitato, & fonte, quem ego è lacrimis, quas oppido multas illîc fudit, enatum credo. Inde famâ nominis sui factorum-

rumque tam inclaruit, ut iis permoti purpurati Romæ patres ad clavum Ecclesiæ vocare cogitarint; sed ille summos honores humili fugâ elusit, & Arretii cùm fame ultimâ socii premerentur, ante imaginem HERÆ. suæ in Saturnalia sportas geminas candidissimis panibus onustas abstulit. Ad extremi è Germaniâ (quò magno hujus bono Rudolphus Imp. invitârat) Florentiam redux primò omniũ VIRGINIS templum ingressus, & ante ejus aram in genua abjectus, *Hæc requies mea* exclamavit. Vatem sibi fuisse, ipso Assumptę in cælos DOMINÆ die morbus, tum octavo ab illo mors ostendit. Vitæ testimoniũ ad tumbam ejus claudi mancique, quin adeò muti mortuique loquuntur. *Ex Archang. Ianio.*

S. BARTHOLOMÆVS AP. 24. *Augusti.*

SVnt, qui BARTHOLOMÆVM in purpurâ natum velint. Sanè obiisse purpuratum nemo negaverit. Vt Deum in vota sua flecteret, genua centies die, toties noctu fertur flexisse. Cùm deinde orbis XII. viris in totidem provincias cessisset, subigendis CHRISTO populis, diu collega Philippo fuit; post hujus verò triumphum, in Indiam & Armeniam majorem movit. Hîc loci ad ejus facundiam continuò malorum

dæmo-

dæmonum simulachra obmutuerunt, & torqueri se immaniter à BARTHOLOMÆO clamitarunt. Proinde orci larvas è cive, itemque Regis Polymii filiâ facilè abegit. Eam ob rem cùm Rex onustos illi auro gemmisque camelos transmisisset, remissis omnibus, eidem significari jussit, minimè harum rerum mercatorem se agere, sed animarum, quas sircælo intulisset, tum demum lucrum ingens se fecisse existimaturum. His igitur Rex permotus non difficulter manus illi dedit, à quo ipsi Dii victos se esse faterentur; traxitque suo exemplo cum liberis regni benè magnam partem. At Astyages Regis frater nimium quantum hoc nuntio exacerbatus pellem vivo detraxit BARTHOLOMÆO, & capite truncavit. Quid ad hæc vos, qui pellem lautè ac nitidè habetis, qui aqualiculo fulcitis? necdum angustā ad cæli atria portam creditis? *Ex Brev. Petro de Natal. & Lippeloo.*

S. AVDOENVS EP. 24. *Augusti.*

ANulum Dagoberti Regis AVDOENVS curabat, ipse anuli pulcherrima gemma. Officio suo tunc se fungi arbitrabatur, si Regem sui commonefecisset. Pauperum pater amantissimus, sui judex severissimus carnem nudam cilicio tegebat, cilicium aureâ

veste dissimulabat, hoc sanctior, quò superbior. As paternus inter illum & fratres ita dispensatus, ut omnem pauperes monachique acciperent. Ipsi quoque rebus humanis omnibus vale dixerunt & vel inter monachos aulici, vel quod magis mirere, inter aulicos monachi vixerunt. Episcopus Rothomagensis creatus Hispanias septem annorũ siccitate vexatas lacrimis primò, mox imbre beato recreavit. Monumẽta pietatis templa ac cœnobia plurima reliquit, prodigiis non rarò adjutus. Ita templum meditanti locum crux per aërem visa rutilare igneaque columna ostendit. Aliàs commercium, quod illi cum cælo erat, literæ inde missæ prodiderunt, quibus monebatur, ne D. Marculphi caput à reliquis ossibus (ut quidem cogitabat) separaret. Saxum ingens, quod loco movere multa boum juga non poterant, duabus buculis obsequens habuit. Id cùm insideret per contemptum mulierculæ, discludi è suis orbibus oculos suos vidit. Quid, quòd laudes AVDOENI ranæ templo vicinæ locutæ sunt, cùm obstrepentes divinis officiis tacere jussæ imperio Divi paruerunt? At nostro ævo ranas garrulas in ipsum templum videas penetrare. *Ex Sur.*

S. GRE-

S. GREGORIVS CVM SOCIIS C.
24. Augusti.

QVo tempore rerum Constantius potiebatur, multumque Arrianis ipse etiam Arrianus favebat, reperire tergeminos fuit milites (GREGORIVM, THEODORVM & LEONEM dixerunt) qui pluris facerent sacramẽtum quod Deo, quàm quod hæretico dixerant. Proin cùm pro Fide sanâ aut mori fortiter aut pulchrè certè vivere apud animum suum constituissent, in Samum Insulam trajecerunt, ibique templi nescio cujus rudera velut castra novæ suæ militiæ insederunt. Hic nimirum semper illi in acie contra orcum stare, aut egregii certè triarii inter preces in genua subsidere, quin imò inde ad Superos excurrere, cælumque jam non invitum lacrimis & gemitibus tam diu expugnare, quoad emeritis uno eodemque die omnibus beatam vacationem mors felix dedit. Fortè in vicino homo agebat nobilitate opibusque potens, sed cujus felicitatem fortuna lepra horridâ asperserat. Huic pro valetudine pristinâ supplicanti cælites nostri se objecerunt, monueruntque, ut corpora, quæ ferarum injuriis ad id usq; temporis exposita jacebant, terris mandaret; ita fore, ut cum his lepram etiam sepeliret. Enimverò cùm

ſtudiosè medicos ſuos ille quæreret, ducem denique paſtorem & odorem (quem mirum corpora ſpargebant) ſecutus, invenit tandē; & cùm primùm oſcula his cœpit figere, ſimul lepram cœpit abſtergere. Iamque gratus ſingulis Divis tumulum, æternum deinde omnibus monumentum monaſterium extruxit. *Ex Pet. Natal.*

S. GENESIVS MIMVS M. 25. *Auguſti.*

CVm Comœdias hucuſque & riſum dediſſet GENESIVS, tandem poſuit hodie ſoccos, & cothurnos indutus tragœdiam & ſanguinem dedit. Nempe doctiſſimus Mimus, cùm mores ritusque Chriſtianos ad amuſſim perdidiciſſet, fabulamque oculis Diocletiani dare inſtituiſſet, æger in theatro procumbit, aquaſque luſtrales multis gemitibus ſuſpirat. Adſunt ex compoſito ſocii & undas petenti ſimul Imperatori ac populo riſum propinant. Interea ſeriò rem agit, aliaque ſpectacula GENESIO cœlum facit. oſtendit benè longum ſcelerum, quæ patraverat, catalogum, atque his, modò velit, ſpongiam baptiſmum promittit. Hic enimverò Chriſtū GENESIVS conclamat, & Chriſtianum ſe jactat, nimis benè ſimulare jam doctus. Igitur riſus, plauſus muneraque miſſa Mimi artes laudabant.

dabant. Imperator quoque ludos post ludos sperans milites mittit, qui GENESIVM (Christianum scilicet) ad tribunal raperent. Sed hic secutus ostendit reipsâ Diocletiano, etiam post positam personam, Christianum se esse. Tum enimverò in furorem abire ille, palàm fassus sanguinem se gestire bibere GENESII. Et dedit hic sanguinem ex equuleo pendens, ferreisque uncis lacer & tædis ustulatus. Iamque ultimus actus è fabulâ restabat. Hunc more jam apud Martyres recepto mors gladio absolvit. Et nimirum luxit tunc Româ delicias amissas. at Superi tunc primùm Mimo etiam ipsi adridebant. *Ex Sur. & Baron.*

S. LVDOVICVS REX C.
25. Augusti.

VItam omnem LVDOVICI noveris, si leges noveris, quas sibi primò, tũ deinde filio dixit. Harum capita habe. I. Deum præ omnibus amato. II. peccatum mortiferũ ceu anguem fugito. III. adversis ne deprimitor. IV. néve prosperis extollitor. V. animæ plagas spiritali medico crebrò nudato, & medicinam quamvis asperam nullam respuito. VI. In precandi studio assiduus esto. VII. Animum in miseros pium & liberalem gerito. VIII. Cùm animo malè est, in consiliũ quàm mox virum bo-

bonum adhibeto. IX. Boni tibi nunquàm non adſunto, mali ſemper exſunto. X. Bonum omne amplectitor, malum omne deteſtator. XI. De Deo loquentibus aures lubenter dato. XII. Obtrectationibus verò obſerato. XIII. Deum Divoſque impunè, te Rege, nulli laceſſunto. XIV. Gratus Deo in primis, ſed & hominibus eſſe memento. XV. Pro tribunali æquus eſto, & pauperum querimonias ne negligito. XVI. In cauſsâ tuâ, dum res non liquet, contra te ſtato. XVII. Aliena ocyùs reſtituito. Clero & Religioſis pro ſcuto eſto. XVIII. Parentibus amorem deferto. XIX. Bella, ſi contra principes Chriſtianos gerere neceſſitas ſuadet, ſacris parcito. XX. lites pro virili dirimito. XXI. In Magiſtratus ſedulò inquirito. XXII. Pont. Max. ut par eſt, reveretor. XXIII. impenſæ modeſtiam ne excedunto. XXIV. pro me, ubi obiero, ſacra fieri curato. *Ex Surio.*

SS. IRENÆVS ET ABVNDIVS MM. 26. *Auguſti.*

QVid auro te veſtis homo, ſi nobiles animas etiam in cœno latentes Numen amat? quid opobalſama ſpiras, quando etiam inter latrinas (parce, ſi Superis parcis, & mihi) ſuavè tamen olet virtus? Age & qui nares ſordidis rebus, ne aures nominibus nega: docebunt

bunt te hæc alta negligi à cælo, infima eligi. Erat IRENÆVS conditione vitæ homo omniũ ultimus Romæ (in cloacas fortunæ munus detruserat) in tantis sordibus tamen candidissimum animum eumq; Christianum circumtulit. Fortè D. Concordiæ corpus exanime heu! non digno sepulchro, cloacâ tumulatur. Quærit hoc pietas Christiana, quærit & impietas Porphyrii militis; illa virtutis odore, hæc avaritiæ illecta, & nummos in vestibus & gemmas subodorata. Atque hæc sua consilia Porphyrius IRENÆO detegit. Itur, eruitur Concordia nullâ spurcitie aspersa. Sed aurum & gemmam Porphyrius excœcatus ab avaritiâ nullam videt. At hoc abeunte, IRENÆO merum aurum & una gemma totum corpus martyris visum. Igitur ABVNDIVM in auxilium vocat, & ad Iustinum Presb. thesaurum fert; ille terrâ abscondit. Sed & merces sua IRENÆO & ABVNDIO constitit. Vivi enim in cloacam demersi à Valeriano animas pulcherrimâ tamen morte posuerunt. Itaque etiam sanctior ludit fortuna, quando non jam ab aratro sed è cloacâ ad purpuram & ad martyrum purpuram vocat. *Ex actis D. Laurentii.*

S.AV-

S. AVRELIVS ET NATALIA MM.
27. Augusti.

O *Quàm pulchra est casta generatio!* quæ tantum splendorē etiam thalamo conciliat. Audi orbis, &, si vides, hunc juxta mecum vide. Sustulerat jam AVRELIVS è conjuge NATALIA geminam prolem. Abhinc ergo castitati placuit, non liberis vacare. Sed & cælo hoc cumprimis placuit, cujus oculos nulla alia tam facilè virtus, ut castitas rapit. Certè ocellus cæli Christus inter Angelorum comitatus visus descendere, & hic quidem benedicere cubantibus, illi tapete candido etiam pavimentum, quod tam pudici pedes premebant, vestire. Virginum etiam Regina ad spectaculum Superis tam jucundum delapsa cælo, solari in non viduo lecto viduos conjuges voluit. O Superi! quæ ego somnia tam castè dormientium fuisse putem, ubi lectum VIRGO MATER & VIRGO FILIVS sternere veluti non dubitavit? quàm molliter credam cubuisse, cùm suas Angeli plumas cælo afferrent? Et audi quàm suavibus somniis cælum demulserit castos. Cùm assem in pauperes & martyres erogassent, ex his Florâ Laurâque AVRELIÆ per somnum visæ utrique præmium operæ martyrii palmam sunt pollicitæ. Non fefellit tam san-

ſanctus Morpheus. Ducti ad ſupplicium cum plurimis aliis (ex quibus uni ſcala in cælum ſe porrigens viam ſcilicet oſtendit) caput truncandum pro fide præbuerunt, duplici dehinc titulo beati, cùm & conjuges & martyres audiunt, iidemq; & caſti & fortes. *Ex Sur.*

S. CÆSARIVS C. 27. *Auguſti.*

QViſquis flores aut fraga legis inter Poëtarum vireta, heu! cave tibi; *latet anguis in herbâ.* Vides indormire CÆSARIVM ſerpentis amplexibus? Non Æſculapius erat hic, ſed Apollo, profanus inquam codex, cui noctem quandoque invigilabat ille, cùm precibus debuiſſet. In ſomnis oſtendit cælum, ſerpentis non libri volumina eſſe, quibus incumberet. Quare manibus hæc excuſſit. Tu quoque, qui in ſinu hos angues imò in oculis geris legendo, cavebis, iterùm moneo, juventus. Cæterùm puer CÆSARIVS non ſemel prætextam poſuit, ut pauperes hanc acciperent, domi deinde ſpoliatum ſe à prætereuntibus commentus, cùm interim ultrò in has prędonũ manus accurreret. E mundo cùm abiret, inconſultis id parentibus (ne viam obſiderent) fecit. Abhinc mundo mortuum quis negabit, quando ubi Abbas ad Epiſcopatũ Arelatenſem querebatur, tumulo, quo ſe abſconderat, fuit extrahendus?

Mul-

Multis sæpiùs calumniis appetitus, exilio mulctatus, vinculis oneratus unis tamen beneficiis semper certavit. Certè calumniatorem lapidibus obruendum servavit, civicamque ex hoste meruit. Rex ipse Theodoricus cùm reum ad tribunal vocasset, ubi ad instar Angeli splendentem intuitus est, habere exinde patronum suum apud DEVM maluit. Ejus dona (uti & vasa sacra vestesque) omnia in captivorum subsidia dilapidavit, veros Ecclesiæ thesauros animos esse reputans. Abiit tandem mortuus è vivis, cùm priùs ipse mortuum ad vivos reduxisset. *Ex Lippeloo.*

S. MARGARITA VIDVA.
28. *Augusti.*

NObilem hanc MARGARITAM fortuna ad gregis, quem pauperculla pascebat, pedes abjecit. Et tamen splendor illius ex ipso cælo Christum accivit, ut pauperem & ipse indutus stipem peteret. Nec abnuit illa, sed panem, quem unicum habebat, illi tradidit non parvo lucello. Nam continuò Christus ex oculis abiens suavissimo odore MARGARITAM perfudit. Hoc interim probè pasta cùm domum deinde venisset, & mater negaret in penu panem esse, protulit tamen inde MARGARITA talem, qui candore & sapore cælum loqueretur, famemque non fami-

familiæ modò, ſed totius viciniæ unicus placaret. A morte mariti (nam nubere coëgerant parentes) tota in pietatis ſtudia abiit. Lectum ſarmenta ſternebant, cervicem lapis fulciebat molle ſemper caſtitati pulvinar. Caput omniaque in mensâ panis, cella fons fuit. Calcei nulli, veſtis ei unica, præter cilicinam, quâ pectus ita aſtringebat, ut ſanguis expreſſus in ſaniem abiret; ſed hâc illa formoſiſſima Superis videbatur. Interea primo mane ſacris aderat, reliquum diem viſendis ægris, & rogandâ, quam pauper in pauperes erogaret, ſtipe non malè comburebat. Mortis diem à cælo edocta cùm à matre filia mnemoſynon expeteret, calceos ſuos illa promiſit. Et nimirum, ajebat hæc, illos, quos nullos habes? imò, illa, quos mors donabit. Et ecce dum defunctam intuetur filia, videt tenuiſſimis membranis calceatam. Detracta ea ſpolia ſalutem morbidis plurimis tuleruut. Et quid jam dubitas virtus ad cælum etiam per medias ſpinas currere, quando contra has te cælum calceabit? *Ex Ferrar.*

S. AVGVSTINVS EP. 28. Aug.

AVGVSTINVS ubi manus Deo & D. Ambroſio dedit, in Africam redux & ſacerdos primùm, mox Pontifex Hipponenſis factus, patrem ſe Catho-

licis omnibus, hostē hæreticis acerrimū exhibuit, quorū manus divino præsidio sæpiùs evasit. Mores improbos suorum liberrimè pro concione carpsit, illorum presertim, qui sacris vel à principio non adessent, vel ante finē subducerent sese; quiq; non Deo loqui in templo, sed hominibus confabulari consuessent. Mensa ejus, quæ frugalis erat, & vasis vel ligneis vel testaceis superba, quoslibet hospites admittebat, si illos excipias, quos asscripti hi versiculi proscribebāt:

Quisquis amat dictis alienā rodere vitam,
Hanc mensam vetitam noverit esse sibi.

Supremùm æger Davidis Carmina, quæ à pœnitentiâ nomen habent, parietibus cubiculi inscribi voluit, interq; earum commentationes mortem sanctissimè obivit, & Ecclesiæ hæreditatem amplissimā eloquentiam suam & profundissimam doctrinam reliquit; illud puto juventuti legavit, quod in libr. XXII. de civit. Dei c. 8. narrat; matrem scilicet filios immorigeros diris devovisse; vota cælum audisse; & illos vagos, & horrendâ omnium membrorū concussione tremebundos orbem perterrasse; ex his denique duos ad aram D. Stephani sibi redditos esse. Superi! si improba mater in improbos filios tantùm potuit, eheu! Mariani quid in immorigeros MARIA MATER poterit? *Ex vitâ & ipsius D. Augustini libris.*

DE-

DECOLLATIO S. IOANNIS BAPT. 29. *Augusti.*

NAtalitias hoc die Herodes epulas dedit, quas rectiùs funebres vocabimus. Aut enim nullas, aut istas sol fugit, quas sanguine humano heu! nimiùm nobili crudelitas condivit. Nam cùm ad reliquas mensæ illecebras filia etiam accessisset, & saltu leviculo terram plausisset, ecce tibi præmium pedes caput maximi vatis IOANNIS abstulerunt. Nec satis erat, per mensam tam delicatum ferculum ambulare, & oculorum gulæ facere satis. Extraxit conjux adultera palato suo linguam (illam gratissimam Suadę sedem) & mille nunc convitiis, nunc acu mille locis fodit scelesta. Sed profectò pessimè acu rem tetigit. Nunquam enim magis viva etiam crudelitatem Regis, quàm tunc fuit locuta, & meritò deinde divinum VERBVM loqui tyranno renuit, cujus vocem decollaverat. Ipsa saltatricula pœnas si seras, serias certe luit, quando astrictas gelu aquas transiens, ruptâ sub pedibus impiis glacie, abscindendũ crustis caput dedit, etiam tunc portentosum in modũ subsiliens, & choreas, quibus viva assueverat, mortua etiam continuans, manifestum omnibus mortalibus documentum, quàm non multo saltu opus sit, ut in

orcum devolvamur. At dicet nonnemo, ergone odiosam pede calcare terram non liceat? imò verò calcanda illa est, & pede utroque, sed graviore, & cui cælum non orcus arrideat. *Ex Baron. & Martyrol.*

S. BONONIVS AB. 30. *Augusti.*

OPtima Philosophiæ pars est mortis meditatio; hæc BONONIVM puerum mundo mori docuit, quâ quidem morte ad vitã nihil est salubrius. Hinc Ægypti deserta petiit tantamque sanctiorum civium frequentiam invexit, ut in solitudinem urbes, in urbes solitudinem diceres migrasse. Ipse totam Ægyptũ concionabundus obibat Christoque longè plurimos jungebat, mercatores præsertim, quibus tempestate aliquando jactatis post preces fusas solem & cum sole fidei lucem ostendit. Ob id cùm Alexandriæ in summo honore jam esset, iterum Ægypti intima petiit. Hic illi tectum cælum, cubile terra, culcitra ciliciũ, cervical lapis fuit. Huic etiam invigilabat potiùs quàm indormiebat; quò molliùs tamen jaceret, lectulum hunc suum lacrimis quotidie lavabat. Verùm è privato hoc pulvere extractus in arenam à Petro Vercellensi Antistite, cui unà cum pluribus aliis capto libertatem apud barbarum Regẽ exoraverat, Cœnobitis Lacedensibus

ſibus præeſſe juſſus eſt, dum vitâ ſimul & munere eſt functus. Porrò quem adgeniculari ad tumulum Divi cernis, fraternæ cædis reus eſt. Hunc cùm ſupplicem Sacerdos quidem, ſed non conſcientia abſolveret, annos plures à domeſticis furiis agitatus malaciam tandem animo apud cineres BONONII reperit. Veniam nuntiarunt ruptæ ultrò manicæ, quas reus ipſe dextro & cædis auctori brachio induxerat. Hæ nunc licèt è ferro ſint, an non pulchriùs tamen ſuſpenſę tumulo BONONIVM ornant, quàm Manliani, quos olim abjecerat, torques facturi fuiſſent? *Ex Gabr. Palæoto.*

S. AIDANVS EP. 31. *Auguſti.*

HIc ille AIDANVS eſt Lindisfarnenſis Pontifex, quem ad Angliæ regnum Chriſto ſubjiciendum purpurato interprete uſum (Oſwaldo Rege) ſuprà diximus. Nimirum tot Apoſtolos ferè olim Anglia, quot Reges habuit. Sed quæ in alia etiam regna dives fuit, hodie externæ culturæ eſt indiga. Cæterùm AIDANVS, uti multùm Regibus, ita plus aliquantò familiaris mendicabulis fuit. Ex his cùm uni equum donaſſet phaleris regiis ſuperbum, & Oſwini (frater is erat Regis) nobile donum, ſuccenſuit nonnihil Oſwaldus & objurgavit AIDANVM. At cùm hic

pauca pro se dixisset, atque id tantùm quæsivisset ex Oswaldo, plúsne equum hominis mancipium, quàm in paupere homine Dominum Christum adamaret? continuò in sese primò Rex, mox deinde in genuâ coram AIDANO descendit, & à Pontificiâ tiarâ veniam regiæ coronæ rogavit. Et abstulit non hanc tantùm, sed mortis etiam beatæ nuntium, cùm modestissimo Regi non digna jam esse superba regna dictitaret AIDANVS. Porrò cùm hic in iratum mare oleum immisisset, oleo mitius etiam mare vidisses. Flammas quoque, quas tyrannus Penda urbi injicere parabat, in suas partes traxit & aversas ab urbe in hostes armavit. Ita victor è vitâ abiit non sine triumpho, quem D. Cuthbertus tunc puer ducere illum in cælum vidit multo lumine nobilem. O triumphum tuum AIDANE sequi etiam nos pileati olim possimus! *Ex ven. Bedæ hist. Eccl. l. 3.*

SEP-

SEPTEMBER.

S. ÆGIDIVS CONF.

1. Septembris.

STemma in ÆGIDIO regium indoles munifica prodidit. Nam puer prætextam exuit, ut pauperem ægrum indueret. Et hic quidē morbum cum centonibus posuit, at ille nudus cætera, ut virtutē & miraculum saltem tegeret, ablatam sibi vestem à nescio quo non satis noto homine piè commentus est. Eodem scilicet furto assem omnem paternum abstulerunt egeni, quando Gallias ÆGIDIVS petiit, & post multa prodigia easdem cum cervâ latebras habitavit. Atque, ut qui matrem deseritis, alia cælo ubera esse sciatis, hæc famelico eadem cerva præbuit. Exclamare hîc Roma potuisset: ecce fera hominis hospes, ecce homo feræ asylon. Etenim cùm nutricem frequens venatorum corona cingeret, tutelam sinum ÆGIDII & preces habuit, quibus ad teli jactum damnati canes allatrare prædam potuerunt, non prehendere. Ipse Rex Clodoveus libertatem cervæ, ÆGIDIO fortuitâ sagittâ tunc vulnerato cœnobium, cœnobio dotem regiam donavit, sibi unam erroris veniam oravit. Et verò non hujus

modò ſed gravioris etiam ſceleris impetravit, quod quidem ſtudiosè ille occultavit, ſed ÆGIDIVS ſub divinis ſcheda annotatum è cælo accepit, nunquàm delendum, niſi ſtylum Rex vertiſſet. Divus porrò noſter ſatis jam à terrâ lactatus ad perennes beatitatis fontes contendit, quos adeò appetiviſſe quid mirum eſt? à nutrice ſuâ cervâ ſitim hanc bibit. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

S. ANTONINVS M. 2. *Septemb.*

POterat ANTONINVS è Galliis oriundus ſorte ſuâ contentus nobilem & in digitis anulum & in pedibus lunulam jactare, ſed nimiùm quantum ambitioſus purpuram inſuper auſus eſt ſperare, quam ut cælum illi lubentiùs pingeret, non dubitavit, oſtro deficiente, ſanguinem promittere. Incredibile enim dictu eſt, quàm inde à puero pro Chriſto hunc fundere geſtierit. Et verò non paſſus repulſam eſt, æternâ præſertim virginitate candidatus: ſed ſacerdotio initiatus cùm baculi ictu populis ad Chriſtiana ſacra adductis undas dediſſet, ipſe altero, ſed gladii, ictu promiſſum diu cruorem dedit, utque hic copioſior flueret, corpus in partes ſectum, partes in aquas ſparſæ. Sed præclarum oſtrum, martyris inquã ſanguis omnis in undis officioſus coivit, ipſæ undæ ut

ne

ne tumulo ANTONINVM prohiberent, penitus abscessere. Iam caput nobile volucres cæli mentes aquilas indutæ, naviculâ ad Principis Festi, quem Christo martyr pepererat, regiã usque, secundo flumine, deduxerunt. At Festus Divi ædes templũ & Capitis sacri monumentum esse jussit. Nos etiam pro meritis ANTONINVM laudaremus, si vel unam illæ, de quibus diximus, volucres pennam dedissent. *Ex Mombritio & Petro de Natalibus.*

S. AIGVLPHVS M. 3. *Septembris.*

HVmiles cunas AIGVLPHVS magnis virtutibus nobilitavit, monachus primò Floriacensis, tum Abbas Lirinensis factus. Vnus certè dignus à Deo habitus est, qui, somno monitore, opima illa spolia (ossa D. Benedicti) Cassino in Gallias asportaret. Cæterùm invidia Arcadium quendam & suo minimè dignum nomine Columbum, (Pseudomonachum utrumque,) excivit, qui virum & monasterio & vitâ ejicerent. Excepit AIGVLPHVS amico convivio hostes, & cæsus atque in vincula datus, licet ab ipso custode ad fugiendum animaretur, turpi fugæ gloriosum carcerem prætulit. Inde captivus cum suis abductus, cùm tempestate diebus XL. jactarentur, solus portũ sibi petere visus est. Et petebat, sed beatita-

tis; quam quia jam unam & animo spirabant & ore loquebantur, linguam Columbus primò jussit præscindi, tum omnibus radicitus evelli. Etiam tum disertè loquentibus laudes DEO, quin AIGVLPHO ad concionem mirâ facundiâ dicenti erui etiam oculos mandavit, gratulaturos puto sibi, quòd abhinc monstrum hoc, tyrannum monachum visuri non essent. Ad extremum in insulam ejecti gladioque sunt cæsi. Ne tamen improbitas ob successus sibi plauderet, adfuit in somnis Columbo ipse AIGVLPHVS, & sanguinis sui guttâ in scelerati pectore ac tergo geminos circulos descripsit. Ex his supplici unum duntaxat reliquit, certissimũ mortis omen, quâ Rex Clodoveus meritissimum affecit. Nam ut omnes scriptores taceant, facinoris immanitatem exectæ linguæ loquuntur. *Ex Gras.*

S. ALBERTVS C. 3. *Septembris.*

ABsque ventis adversis fuisset, nunquam animum ALBERTVS ad cælum appulisset, usque adeò malè Favonios sæpè vocamus. Natus in magnas opes, majores has artibus nõ bonis effecerat, stultusque cælum dudũ auro vendiderat. Vt tamen divitiis divitias, hoc est lutum luto adderet, velis remisque per lacum Verbanum contendit. Verùm exorta repentè ingens procella

alias

alias ſcilicet oculis undas Cocyti objecit, alium nautam Charontem. Ergo cùm omnia jam unicum naulum crederet, & Orco debitum, vota cum velis vertit, & ut viveret, cælo vovit deinceps vivere. Arriſit continuò votis cælum, ut audiſſe hæc ſcires. Sed ecce in ipſo portu naufragium. Opes omnes, (ne time lector) in miſeros abjicit, inde conjuge inter velatas virgines abditâ, montem non ſine ingenti labore conſcendit, qui in eum, de quo mentionem fecimus, lacum excurrit. Hîc cælo propior cum DEO jam commercia habuit, & commeatum à præternavigantibus demiſsâ ſportâ lagenulaque accepit tam diu, dum Angeli denique victum è cælo miniſtrarent. Itaque cùm Superûm hoſpes necquicquam ab hominibus jam mendicaret, mortuum rati ſunt accolæ. Sed vivere ſplendor caſæ imminens oſtendit, & peſtis à vicinis populis ALBERTI & D. Catharinæ, cui templũ ponere Angelus juſſerat, precibus propulſata. Eidem templo illatus ALBERTVS, ambroſiam, quâ, cùm viveret, paſtus erat, mortuus etiam ſpiravit. *Ex vitâ B. Alberti.*

B. ROSA VIRGO. 4. *Septemb.*

ROSAM etiam in autumno donamus, unam eandemq; & caſtis nivibus & verecundâ purpurâ formoſam.

Pro-

Protulit Viterbium Italiæ urbs, fovit D.Francisci hortus, &, ne malè alii, bene cælum carpsit. Hæc inquam ROSA, ut contra procaces manus se armaret, à primis annis omnibus corporis afflictationibus se dedit. E gravissimo morbo decumbens & jam jam moritura cùm ea de alterâ vitâ disseruisset, quæ oculis tunc coram intuebatur, testesq; dictorum sorores jam olim defunctas nomine quamque compellasset, VIRGO MATER intervenit, & porro vivere, sed inter eas jussit, quæ Magnum Franciscum sub Minorum veste sequuntur. Quod cùm è morbo recreata ROSA egregiè præstitisset, denuò ad eam Magna MATER invisit. Et sufficere poterat id spectaculum, sed illa alterum objecit, FILIVM tormentis olim omnibus exercitum, qui nimirum tot plagis saucius cor amantis etiam ipsum tam sauciavit, ut tum denique verè inter spinas ROSAM dixisses. Sub idem tempus cùm Friderici II. Imperat. factionem castigasset, cum omni familiâ urbe ejecta Sorianum venit. Sed exilium leve Angeli & non multò post morte Friderici libera patria fecerunt. Placuit tamen etiam præ hâc cælum, quod quò faciliùs videret, circa annũ M.CC.LIV. oculos clausit. *Ex vitâ apud Moniales D. Rosæ.*

S. EVDOXIVS M. 5. Septembris.

CLamat EVDOXIVS illud hodie nobis: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit.* Certè quòd pietatem Christianam coleret, licèt aulæ Imperatoriæ comes, aulâ tamen ejectus est. Sed neque extra hanc ferre in EVDOXIO Diocletianus potuit probitatem, sed in vincula jussit abripi, quasi verò vinciri virtus posset. EVDOXIVS ubi adesse exploratores intellexit, nec dum notus mensæ admovit suæ, lautèque & perquàm liberaliter habuit. Inde suus ipse jam proditor, lubens volens ad Imperatorem abiit, pugnasque edidit, quas sperare à voluntario Christi milite posset. Sed neque solus in aciem prodiit. Prodiere cum Duce tam forti mille centum & quatuor, qui omnes ad tyranni pedes cum superstitione primò balteũ, mox vitam etiam projecerunt. Atque hi quidem præivere triumphantem EVDOXIVM, qui ex equuleo veluti è triumphali curru accepta pro cæli patriâ vulnera jactabat. Secuti deinde sunt amici integerrimi MACARIVS & ZENO, hic in ipso loco supplicii ab EVDOXIO, ille à BASILISSA EVDOXII conjuge ad triumphi pompam invitatus. Itaque non sæpè cælum tot armatos unà recepit. Agite tamen, ô Sodales Mariani! non ideo subi-

ſubire cæli mœnia minùs contendite; liberalior DEVS Romulo eſt; coronam auferet, etiam qui ultimus tranſcenderit. *Ex Metaphr.*

S. ELEVTHERIVS ABB.
6. Septembris.

MInimam laudem à noſtro calamo ELEVTHERIVS accipiet, qui maximam jam olim à Magno Gregorio accepit. Summa eſt, D. Gregorium ſub ultimum verni jejunii diem, inediæ, ob imbecilliorem ſtomachum, ſuccubiturum fuiſſe, niſi pulpam latranti ELEVTHERIVS preces ſuas objeciſſet. Id beneficium Gregorius nō modò ſtylo ſed facundâ etiam picturâ in templo locutus eſt. Quin & mortuū ajunt ab ELEVTHERIO precibus denuò animatum; ſed nos dæmoni ereptam prædam laudamus. Fortè ex itinere Divus ad ſacrum Virginum Aſceterium diverterat, in quo puer agebat atri genii obſes. Non auſus eſt eâ nocte malus hoſpes puerum torquere, ſanctiorē hoſpitem veritus. Itaque ille domum patronum ſuum ſequitur. Hîc etiam pacem crederes: ſed induciæ tantùm erant. Dum enim ELEVTHERIVS alieni cœnobii vires elevat, ſuas laudat, redux velut ex inſidiis hoſtis ſolo adoleſcentulum affligit miſeriſque modis diſcruciat. Sed ob-

obfuit provocasse ELEVTHERIVM. Neque enim hic priùs cum suis pugnare precibus desiit, quàm penitùs statione non suâ Orcum pepulisset. Nunc similes pugnas cur non spectamus? ánne quos dæmon timeat, ELEVTHERII, an quos agitet, pueri desunt? *Ex Grasio.*

S. STEPHANVS EP. 7.*Sept.*

ASpera & inculta terrarum habitare D.Brunonē ajunt. Viridaria rectiùs dicerent, quæ tam nobiles nobis flosculos submittunt. Atque hem tibi ex his STEPHANVM Lugduni Galliarū nobili familiâ satum! Hic vitæ reliquæ in ipsis cunis bullaq; præludens, quem diem patienti Christo dicamus, materni lactis abstinentiâ sanctum habuit. Amorem suum Christum sub pane latentem quoties contemplatus fuit, putasses æstu absumendum, nisi lacrimis, quibus diffluebat, hunc temperasset; dixisses Crucifixo immortuum, nisi vitam suspiria prodidissent; deniq; existimasses cælo precabundum interesse, nisi hoc descendere ad STEPHANVM vidisses, Angelo misso. Iam tempestates fugatas, desperabundos cælo, ægros sanitati, mortuos vitæ redditos taceo. Vnum idque utile inventæ, quod Pontifex jam Diensis edidit, facinus narrabo. Dixerat graviter in omnia vitia, illud

lud præsertim, quo festos Divorũ dies aleis, choreis & id genus ludicris vulgus amat profanare. Cùm aures necquicquam diu pulsasset, dæmoni denique malo, qui ad eas nugas impellere animas adsolet, pro concione imperavit, positâ larvâ palàm sese ostenderet. Enimverò paruit tam horribilis, ut jam magistri sui puderet in ludo discipulos, facilèque cum illo etiam hunc damnarent. Sed, ô Superi, invenit hodie iterùm discipulos pessimus Doctor. Iuvat chartas minimè doctâ pictas manu crepare. juvat aleam (vel salutis) jacere; juvat terram plaudere, & ne serò pereamus, ad orcum non jam imus; currimus, saltamus. *Ex Surio.*

NATIV. B. M. V. 8. *Septembris.*

POtuit deniq; post longissimæ noctis tenebras solem hoc die tellus sperare, quando tot votis jam olim exoptatam nasci *Auroram* vidit, MARIAM inquam, quæ Ioachimo atque Annâ prognata lucem primò vidit dicam? an videndam orbi propinavit hodie. Certè festum agere hunc diem multis jam retrò seculis Christianus orbis instituit, idque cælo auctore. Nam ferunt Anachoreten hâc ipsâ luce quotannis audire cælestes illos Amphiones solitasse, qui lætissimis modulis omnem tatè aërem exhilararent; sed & Paulum quen-

quendam annis permultis ſub eam noctem, quæ diem *Virginis* natalē præit, vidiſſe ſidus ingens cælo ſe demittere, & feſtivis ignibus ædem Lauretanam exornare: utrumque porrò Angelis doctoribus didiciſſe, id ob *Cunarum virgineárum* memoriam Superos factitare. Echo itaq; ſolùm eſt omnis hodie mortalium plauſus, quàm cælum ſuis concentibus provocat, utinam vel ad ultima hujus vota reſponſura! ſcintilla eſt, ab æthere in animos hominum illapſa, utinam in incendia abitura! Bene profectò Innoc.IV. quòd à morte Cæleſtini IV.Pontif.Max. creatio, quam Frider.II.Imperat.turbare nitebatur, VIRGINIS ope feliciter ſucceſſiſſet, patronæ cunas omnibus annis dies VIII.celebrari juſſit. Sed hoc etiam parū eſſe, audacter dico. Felices illæ Cunæ, illæ linguæ, in quibus quotidie MARIA cum aurorâ naſcitur, cum ſole vivit, & neque cum die emoritur. *Ex Duran. Beleth.Vincent.Turſell.*

S.ADRIANVS M. 8.*Septembris.*

MAppam dixiſſet martyrum ſanguinem, qui hunc mitti vidiſſet, tam ad pugnam Chriſtianos olim paſſim excivit. Ita ADRIANVM ex equeſtri ordine virum, ut Chriſto militaret eadem prælia, martyrum glorioſa & invicta in tormentis conſtantia accende-

runt. Et vicisse etiam se ratus est, cùm manus tyranno dedit vinculis ligandas, ex quibus cùm aliquot post dies cum bonâ veniâ egressus ædes suas repeteret, conjunx ejus Natalia fortissima matrona transfugam è sanctis castris adventare rata tecto exclusit, nec priùs admisit, quàm fidem se DEO servasse ostenderet. Quin ipsa in vincula reduxit maritum, ipsa cùm cæsus ilia effunderet, dictis firmavit. Et quia fœminis aditus ad ergastula martyrum jam negabatur, positis capillis, ut viro fœmina animos adderet, virum induit, cumque membris truncandi jam Christi milites essent, id scilicet à carnifice multis precibus blanditiisque exoravit, ut primas conjux teneret; ab hoc verò, ut, sponte manus securi subjiceret. Ipsa dexteram ADRIANI legens thesauri loco (& erat) asservavit. Nec multò post cùm ADRIANVS ad cælitũ gaudia Nataliam etiam invitasset, conjugi suo conjunx iterùm & æternùm juncta est. Quamvis quid conjuges dico, quando in utroque virum agnovimus? *Ex Surio.*

S. CORBINIANVS EPISC.

8. *Septembris.*

CORBINIANVM fugientem è Galliâ honor Romę assecutus in totius orbis oculis infulâ mactatũ in patriam remi-

remisit. Iterum Romam dum fugit, ursum qui Clitellarium equum interceptum absumpserat, vicariam sibi operam jubet addicere, & cum equo equi etiam sarcinas ferre. Reduci per Bavariam Grimoaldus Dux hospitium offert. At negat ille impudicitiæ stabulum hospitium sibi fore, pelleret, quam uxoris loco haberet, Pilitrudem, fratris nuper conjugem. Advolant, ecce, uterque & infames nuptias ejurant. Subinde CORBINIANVS ad epulum vocatur. Adest, benè precatur, assidet. Sed dum Grimoaldus bucceam cani objectat (audite qui canes plures quàm pauperes alitis) eversâ mensâ è diætâ se proripit, detestatus epulas, quibus quidem Præsul dixisset benè, sed canes accubuissent: se deinceps cum hominibus cœnaturum. Non multò post in Strigem offendit, audit incantationibus Pilitrudis filio salutem attulisse, invicem ingentia munera abstulisse. Enimverò jubet omnia in prædam egenis cedere, debitaque superstitioni stipendia probra & plagas numerat; mox paratas capiti à Pilitrude insidias effugit, sed non perinde etiam hęc cæli iras. Nam primò filium, mox etiam maritum vitâ videt exturbari. Ipsam longum funus vivumque, captivâ; Galli abducunt; exulē dein in Italiā asellus asportat. At CORBINIANI

tumulum suis cælum funalibus ornavit, Frisinga pro Asylo habet. *Ex tom. I. Annal. Boio.*

B. BONFILIVS ORD. SERV. B. M. V. 8. *Septembris.*

QVid Roma pileum, quid secũdùm libertatem vindicias crepas? ego iterum illos laudo, qui pulchram servitutem sub Mariæ nomine circumferunt. Tu felicissima servitutis cunabula audi. Fuit jam olim nobilis inter cives Florentinos Societas VIRGINI sacra. Hi dum ex more festum cælo translatæ diem agunt, BONFILIVS pars magna & ipse horum, quinique alii faces subdi pectori senserunt, quibus, ut se totos VIRGINI manciparent, inflammabantur. Nec mora, vitam opesq; veteres cum veste ponunt, & novus ipso Natæ VIRGINIS die, peculiaris eidem cœtus enascitur, Artingi primò id loci Antistitis, tum Innocent. IV. Pont. Max. autoritate probatus: cumque stipem colligentes infantes facũdo miraculo *Servos* VIRGINIS clamitarent, id hodieque scilicet nomen ferunt. Iam incrementa ordinis promisit vitis, quæ sub vernum tempus sata, mox DOMINÆ luce (quâ Salutatam ab Angelo colimus) & florem & gemmam adeoque uvam exhibuit. Sed & vestes servis suis Deipara ob-

obtulit pullas, quibus & FILIVM patientem & viduam MATREM lugerent. BONFILIO deinde ad pileum voce cælesti evocato testimonium sanctitatis in vultu splendor, in toto corpore odor dixerunt, & justa hominibus permixti Cælites illis verbis cecinerunt; *subvenite Sancti* DEI *& exaudite.* Tales exequias *servi* VIRGINIS merentur, alias sperate qui liberti, qui libertini amatis audire. *Ex Ordin. ipsius monum.*

S. AVDOMARVS EPISC.
9. Septembris.

COepit AVDOMARVS tunc vivere, cùm desiit mater; quando nimirum à morte hujus cum patre mori mundo inter Ascetas occepit. Iucundum credo videre cælo erat, patrem unà & filium in eâdem virtutis scholâ discere, miraculo eo majori, quòd ad hanc filius patrem duxerat. Quid jam mirum, si mira alia quàm plurima patravit AVDOMARVS, si radiare è ligno crucem, si exsurgere è lectulis ægros, è vinculis captivos jussit? Nos duo tantùm scribemus, quorum pueri unum, alterum bis pueri senes legant. Episcopus jam Morinensis adolescenti interdixerat, ne cymbâ in aquis luderet. Risit ille, & lusit. Sed in obsequentem venti fluctusque in altum, inde è

Galliâ in Saxoniam usque ejecerunt, & ut contra immorigerum conjurasse cùm aquis terram agnosceret, latrones in littore venientem præstolabantur. Quid ageret sine velis, sine remis puer nauta? Nempe remi preces, vela divi apud DEVM AVDOMARI merita fuerunt. His ille in patrium portum invectus naulum Navarcho suo obsequium dehinc persolvit. Hic cùm amissos senio oculos ad D. Vedasti tumulum recepisset, mox facti pœnitens cùm non videret, an ex re animi esset videre, precatus est DEVM, iterum eriperet, si noceret, lumen. Eripuit, & in cælum abituro duces Angelos misit. Ibi ille cœcus nunc DEVM videt. *Ex Surio.*

S. SALVIVS EP. 10. *Septembris.*

MEritò hodie plaudimus SALVIO, qui bellè omnes personas egit in eâdem vitæ fabulâ Iudex, Monachus, Abbas, Episcopus. Et ne eventus sive Comicos, sive Tragicos desideres, bis vivus, bis mortuus. Vnicam scenam specta. Concluserat, cùm Abbatem exuisset, angustâ cellâ sese. Sed natus cælo animus libertatem morte quæsivit reperitque. Iam extulerant mortuum, jam tumulo inferebant, cùm è ferali capulo se tollens simul vivere iterum, simul vitæ illacrimari cœpit.

Heu!

Heu! eheu! ubi hominum & Cælitum fidem! ubi sum? imò eheu! ubi fui? unde, ah! excidi? felix mors, quæ vivere me feceras? infelix nimiùm vita, quæ mori iterum me cogis! Iuvat, ô juvat iterum mori! Narrat deinde à morte ad beatas delitias abductum se inter Angelorum & Divorum comitatum, jam ambrosiam gustasse, jam nectar illud libasse; sed quod opera ejus porrò terris necessaria diceretur, ad vitam iterum damnatum esse. Et nimirum ex ergastulo suo ad Pontificatum Albigensem extractus pauperibus patrem, captivis vindicem se libertatis præbuit. Vaticiniis insuper clarus Regiis ædibus quandoque nudum gladium imminere conspexit, qui geminos Regis filios intra vicesimum diem sustulit. Quòd tamen mortuum se crederet, quamdiu vivebat, sui funeris ipse vates & vespillo tumulo se composuit & bis victor cælo subiit, viæ utique, quam nuper iverat, minimè jam ignarus. *Ex Greg. Turon.*

S. NICOLAVS TOLENT. C.

10. *Septembris.*

SEptennis NICOLAVS solenne deinceps habuit tres in hebdomade dies, interque eos illum etiam, quem VIRGINI dicamus, pane cibario & fontanâ victitare. In Canonicorum deinde Collegium ascitus, cùm illa pro

concione D. Ioannis audiſſet (*Nolite diligere mundum, neq; ea, quæ in mundo ſunt*) quaſi uni illi dictum eſſet, extemplo ad eos Anachoretas abiit, qui D. Auguſtinum æmulantur. Ibi facilè oſtendit, quàm mundum mundiq́ue omnia odiſſet. Sacerdos ubi primùm litare cœpit, è piacularibus flammis umbra adfuit, abduxitq́ue ad immania tormentorum ergaſtula. Ibi ſimul hęc, ſimul ſociæ umbræ omnes patronum ſibi NICOLAVM legerunt; pro quibus cùm ille ad aram aliquoties dixiſſet, partem longè maximam à ſupliciis abſolvit. Sub hæc cùm eum è cognatis unus aliquis à Religionis amore abducere & mundo iterum conciliare peſſimè conciliatus adniteretur, ſurdum ſcilicet reperit. At faciles aures invenerunt è cælo vates, qui obiturum feliciter NICOLAVM Tolentini cecinerunt. Eò enim ocyùs abiit, ſtellà duce, quæ ibi demum conſtitit, ubi tumulatus poſteà fuit. Morituro jamjam Chriſtus cum Matre & D. Auguſtino obvius venit, cùm ſex ante mortem menſibus quotidie ſub noctem Angelorum concentus audiſſet, manifeſto indicio, quàm non longè à cælo abeſſet. *Ex Sur.*

SS. ME-

SS. MENODORA, METRODORA, NYMPHODORA, VV. MM. 10. *Septembris.*

ITerum Virgines Martyres aſpicis, hoc eſt, roſas & candore & purpurâ ſuâ nobiles, pulcherrima virtutis mixturâ MENODORA eſt, METRODORA & NYMPHODORA ſorores & è Bithyniâ oriundæ. Hæ quò ſecurior ſive ab apertâ vi, ſive proditione pudor foret, collem omnes deſertum inſederunt, munimentum virtutis ingens & propugnaculum. Solæ tamẽ, etſi maximè volebant, minimè potuerunt eſſe: virtus enim, ut ferè fit hoſpites ex omni loco excivit; & fuere crebra miracula ad convocandam multitudinem tubæ inſtar. Sed uti inter ſpectatores alios admiratores caſtitas, ita alios hoſtes habet. Inter hos infeſtiſſimum Frontonem vidiſſes omnibus machinis oppugnare Virginitatis caſtrum. At huic animus etiam crevit in pugnâ, auditaque inter omnia tormenta una eademque omnium vox velut teſſera pugnantium: *Agnoſces Chriſte ſponſas tuas coram Patre, quem coram hominibus neq; ſanguine fateri erubeſcimus.* Intereà MENODORA inter virgas moriendo vincit & ſalvum virginitatis ſcutum patriæ cęlo oſtentat. Sororibus ad demortuæ conſpectũ etiam

animus accedit. Quare post faces ardentes & equuleum METRODORA, post uncos ferreos NYMPHODORA vectibus cæsę geminarunt triumphum, in quo dum corpora in flammas projiciuntur, alia flamma cælo delapsa judicem omnemque tortorum manipulum momento in cineres vertit. At ex illis aliis flammis tergeminus cælo Phœnix prodiit & vanitatis accusavit scilicet poëtas, unicum tantùm esse jurantes. *Ex Surio.*

S. EVPHROSYNVS C.
11. *Septembris.*

MAla cape sis ex Elysiis hortis, quid horres? securus cape. Non illa sunt, à quibus primi parentis dentes obstupuerunt. Nec Eva mater, sed EVPHROSYNVS porrigit, ille quidem terræ filius & inter monachos ad culinæ nidorem damnatus, sed cujus labores cælo impendio sapiebant. Ostendit hoc sacerdoti & ipsi integerrimæ vitæ, quanti eos faciat, quos imprudens nihili facit tellus. Sordebant huic jam diu humana, & nauseabat mortalia immortalis animus; illas gustare delicias avebat, quas alieno gustu miselli perdidimus. Neque negavit DEVS, sed votis tam piis satisfacturus, extasi abreptum in felicissimos hortos transtulit. Ibi dum ille gaudiis

inun-

inundatur, EVPHROSYNVM nostrum videt non jam ignobilis terræ colonum: Atque ut ne somnum crederet somniúmve, accipit ab eo laudata à nobis poma, quæ vel odore suavissimo patriam suam loquerentur. Intereà ære campano ad preces matutinas vocante sibi redditur Sacerdos, & dum ad templum properat, involuta pallio poma reperit: mox ubi eadem omnia ex EVPHROSYNO intelligit, Ascetis munera portentosa & in his virtutem EVPHROSYNI prædicat. Et nobiles quidem illi fructus fructus alios quotidie miracula proferebant, at EVPHROSYNVS proditus fugâ se subduxit. Et quo ais fugit ille? Nempe si sic illi Paradisus patebat, gratis jam quæris. *Ex Men. Græcis.*

S. THEODORA POENITENS.

11. *Septembris.*

VIrum an fœminam spectâsse te, lector autumas? utrumque, si mihi credis. Nam fœmina, puto, fuit THEODORA, cùm lapsa est, vir, cùm surrexit. Id te vita docebit. Tenebat illa matronas inter Alexandriæ principem locum. Sed ex hoc lena eademque venefica turpiter dejecit, cùm quæ Sol occidens non spectat scelera impunè perpetrari suasit, itaque adulterium persuasit: ac si unum solummodo

modo cælum oculum haberet & mediâ etiam in nocte Argus non esset. Vidit ipsa THEODORA crimen, cùm primùm lux animo aborta est, & quò ruborem absconderet, cœnobio se abdidit, utque viros effugeret, inter viros virum se venditavit. Et jam lacrymas, quibus facinus piabat, vel Crocodilus probaverat, dum dorso innoxiam per fluctus tulit; jam silvæ, per quas invidi monachi intempestâ nocte miserant à feris devorandam, virum & ipsæ crediderant; cùm loco pellere Dæmon malus aggressus, non quidem virum negavit THEODORAM, sed tamen infamis mulierculæ operâ patrem mentitus est. Poterat se ipsam absolvere THEODORA sexum fatendo, sed maluit suum sub alieno scelere scelus luere. Itaque pulsa cum infante septem ipsos annos propter Monasterii fores jacuit cæli hominumque injuriis exposita. Denique cætera miracula, & morientis apud cælites gloria Cœnobiarchæ ostensa, adductusque eodē temporis articulo maritus, mors ipsa denique palàm orbi fecerunt feminam fuisse THEODORAM, sed quam viri imitarentur. *Ex Metaphrast.*

S. GVI-

S. GVIDO CONF. 12. *Septembris.*

ETiam GVIDONEM humili genere natum ad astra virtus evexit, tutissima eorum scala, qui generosi humi obrepere detrectant. Natalem terram Brabantia dedit. Puer non priùs animo hilari esse unquàm potuit, quã aut preces Deo, aut egeno stipem dedisset, quam ubi non habuit, ipse scilicet coegit, mendicorum mendicabulum. Adolescens VIRGINIS templo operam suam æditimus addixit, gnarus cæli portam esse, quam curaret. A tam sancto munere cùm à mercatore persuasus mare conscendisset, & ventos & Superos adversos sensit, quin remo manum tamdiu eximere non potuit, quousque hanc redux VIRGINIS aræ supplicem tetendit, manifesto in hujus transfugas exemplo. Sanctius postmodùm iter instituit, cùm Romam & Hierosolymas aliosque Christianis vestigiis nobiles locos petiit, septemq; ipsos annos talem se, quales omnes sumus, peregrinum vendidit. Hinc cùm fesso DEVS quietem donare vellet, in lectulum dejecit. Hoc cùm æger Anderlaci decumberet, columba è cælo multo lumine corusca advolavit, simul vox audita est, quæ *ad coronam dilectum* invitavit. Enimverò lubens paruit. Orbe scilicet pererrato, restabat ut astra

viseret;

viseret; quam viam an illi juvenes insistant, qui Gallias nunc & Italias petunt, tibi, qui hæc legis, judicium esto. *Ex Surio.*

S. MAVRILIVS EP. 13. *Sept.*

MAVRILIO patria Mediolanum, parentes illinc nobiles, vitæ Magister D. Martinus fuere. Ab hoc & sacerdotio & infulâ Andegavensi condecoratus est, factumque calculo suo candidissima columba probavit capiti MAVRILII obvolitans. Mitto plurima prodigia. Vos qui animas, qui juventam curatis, ad unicum animum advertite. Parvulus, isque moriturus sacro chrismate firmandus erat. Dum sacris MAVRILIVS plusculum immoratur, emoritur ille. Nimirum hoc suum facinus Pontifex credere, non expiandum, nisi munere abdicato. Proinde se judice exul clam navim conscendit; lapsisque in mare, quas secum ferebat, templi clavibus, vovet non priùs patriam visurum, quàm claves amissas. Mox trajecto mari servum se viro principi addicit hortumque colit: ille nuper Italiæ unicus flosculus. Iam annis omnino septem totâ Europâ à suis quæsitus, Angeli demum indicio inventus est. Tot preces precibusque mistæ lacrimæ, redditæque à pisce, qui navim insilierat, claves, & promissa

puero

puero à Deo vita, reditum tandem persuaserunt. Nempe primò omnium ad tumulum est itum, ubi unà Divus à precibus & puer à morte surrexit infulæ etiam hæres MAVRILII, cujus ultima moribundi ad astantes illa vox perhibetur, *cogitarent, quas gererent animas, pretioso ah! nimiùm lytro, Christi sanguine emptas esse.* O juventus Parthenia, etiam tu animo hæc volveres! Tantillo animas non venderes. *Ex Surio.*

EXALTATIO S. CRVCIS.
14. *Septembris.*

SI minùs bellare feliciter, certè prædari novit COSRHOAS, qui cùm captam toties Hierosolymam ipse etiam cepisset, prædam nimiùm quantum magnam Crucem Servatoris in Persidem asportavit. Doluit Christianus Imp. Heraclius spolia hæc Christianis detracta esse, & cælo auctore armis commune omnibus Christianis dedecus aggressus abolere, ternas copias COSRHOÆ totidemque Duces felici Marte devicit, fortissimè Christianis utpote pro signis suis dimicantibus. COSRHOAS dum fugâ Tigrim trajicit, socium regni filium minorem Mardesam sibi adsciscit. Id maximus natu Syroes impatienter ferens geminio parricidio & fratrem & paren-

parentem sustulit, pactusque regnum cum Heraclio pro cruce est stultissimus mercator. Hanc porrò Heraclius cùm imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Servator tulerat, nec tamen, occultâ vi gradum morante, progredi jam posset, monuit Præsul Zacharias fastum poneret & aurum nimis animo onerosum; nescire crucem purpuram, nisi quæ de Christi sanguine ruberet, sed neque coronam nosse, quàm spinæ non ornarent. Aliter ergò triumphandum sibi esse intelligens Heraclius, nudus pedes & plebejam togam indutus facilè jam pedem promovit, & sublimem crucem loco suo & honori restituit. Hæc EXALTATÆ CRVCIS festa initia ajunt. Nego ego, & cùm bonâ pace Heraclii, ea Christo primitus adscribo. *Ex Brev. & Baron.*

S. AICHARDVS ABBAS.
15. *Septembris.*

INgens duellum matrem inter & patrem felicissimè AICHARDVS sustulit. Dum enim hic militiæ, illa Deo devotum vellet filium, hic pulchræ litis arbiter, ut ex æquo rem componeret, utrumque præstitit, & ad militiam abiit, sed religiosam & DEO sacram. In hâc cùm egregiè diu adversus Orcum depugnasset, & in fundo paterno victrici VIRGINI ædem, hoc

hoc est, propugnaculum sibi exædificasset, Dux demum nongentis monachis datus est. Inter fortia ejus facta memorant in fugam actum non semel hominum hostem, sive crucis telo, cùm arbore dejectâ obruere Christi milites vellet; sive aquâ lustrali, cùm hâc omnibus suorum cubiculis exegit. Post multas maximasque pugnas beatam vacationem tandem pro suis à DEO petiit. Annuit hic & Angelum bonum misit, qui post longam cum malo luctam bacillo mediam partem tam sancti exercitus signavit. Erat hoc rude emeritos donasse. Nam de morte & ipsi moniti, cùm quatuor dierum jejunio corpus curassent, & sacris omnibus se armassent, ultimum pugnarunt, eodemque die, vultu (ut victores scires) læto & præfulgido omnes cęlum triumphantes ingressi sunt. Sed & AICHARDVS tunc secutus est. Cur enim à triumpho Dux excluderetur? *Ex Grasio.*

S. EDITHA V. 16. *Septembris.*

FErax olim Divorum tellus Anglia, quàm eheu! degenerasti. sponte tuâ ferebas fructus olim, quos jam nō nisi gladiis sulcata, & sanguine rigata donas. Illos inter EDITHA numeratur Edgari Regis filia & Christi sponsa, cui amores suos primis annis devovit,

paranymphos novo more leprosos diligens, quos, quò deformiores aspectu erant, hòc formosiores & digniores se putabat; ut jam cælo id muneris ambiente, non dubitaret Angelus pauperem præ se ferre. Porrò in delitiis EDITHÆ Crux fuit, quam cùm pingere toties manu Dunstanus Antistes vidisset, pollicem prehendens nunquam tabo obnoxium esse jussit. Id quod posteà factum vidit Anglia, cùm à morte (quæ ut suavis esset, cantu suo Angeli fecerunt) trigesimo die mari, tum anno tertio decimo Dunstano spectandam se dedit, monuitque corpusculum tolleret integrum tunc etiã, si membra, quibus in molli ætate ad levitatem abusa esset, exciperet. Itum & inspectum monumentũ est, fidemq; fecerunt præter oculos, pedes & manus, omnia reliqua à tabo immunia membra. Sed & in dextrâ pollex à putredine fuit eximius. Quid? quòd cùm miraculum Canutus Rex rideret, reserato iterum loculo media sepulchro se extulit manumque injicere improbo paravit? Supplicem tamẽ & in gratiam recepit, & inter undas posteà servavit. Magni hæc olim Anglia miracula faciebat, pluris ego Angliam, si in vitam nobis EDITHAS revocaret. *Ex Gras.*

S. LAM-

S. LAMBERTVS EP. M.
17. Septembris.

LAMBERTVM Trajectensi mitrâ ornatum Theodoricus Rex in exilium expulit. Ille cùm in Monasterium Stabulense se recepisset, tum denique in patriâ sibi visus est vivere, exilium omnium miserrimum maximumque mundum ratus. Obsequio sancto fasces suos ita submisit, ut Abbatis imperio, sævissimâ hieme, sub cruce precando noctem transegerit, unico contra frigoris asperitatem cilicio armatus: sed hoc scilicet divini in pectore ignes propulsarunt, quos in reducis vultu splendor insolens prodidit. septimo abhinc anno cùm Pipinus Rex Trajectensibus Pontificē suum, Pontifici solium suum reddidisset, hic tum gratum se fore existimans, si regiæ famæ & saluti consuleret, liberrimis verbis ob pellicem Alpaida castigavit, hanc neque poculo neque alloquio, licèt multùm ambiret, dignatus. Ostendit etiam hæc, quid mulier irata & pellex posset; & germano adnitente Dodone, LAMBERTVM cum sociis obtruncavit. Sed & cælum iratum ostendit, quid contra impios posset. Et Dodoni quidem putrescenti humum etiam negatam scribunt: eum verò, qui Divo lethale vulnus inflixit, duello & fratrem

peremisse, & peremptum ab eodem fuisse; omnes denique scelerum socios aut mortuos illico esse, aut diu, hoc est misere, vixisse. Illud omnino memorabile, odium, quo infandos amores persequebatur LAMBERTVS, ab animo etiam in corpus demortui transisse, & cùm passim exanimi oscula ferret vulgus, arcanâ vi solas ab his pellices exclusas esse. Atq; hujus odii tam sancti hæredem te hodie LAMBERTVS vult, Mariane. *Ex Sur. & Graf.*

S. SATYRVS C. 17. *Septembris.*

AMbrosium in SATYRO vides, Nam frater hic illius fuit, non virtute modò sed vultu quoque & habitu corporis tam germanus, ut familiarium etiam oculos falleret. Et nesciissent hi sæpiùs, quemnam ex duobus alloquerentur, nisi amor & vitæ morumque similitudo adeoque animorum consensus unum jam pridem ex geminis fecissent. Erat porrò in SATYRO ea animi simplicitas, ut columbam; ea prudentia, ut serpentem; virtutum fragrantia tanta & copia, ut hortum jure dixisses. His ille præsidiis instructus rem fratris domesticam ita administrabat, ut pietas familiam duceret. Eripi sibi oculos credebat Ambrosius, cùm ex oculis SATYRVS abiret. Abibat tamen, cùm negotia id exige-

bant,

bant. Et ecce navim conſcendit SATYRVS, ſed non ſine armamentis. E collo Angelorum panem ſuſpendit. Mox venti inſurgunt & fluctus navim expugnant. At SATYRO naufrago non commeatus, non vela, remi, malus, non anchora deeſt, omnia hæc adſunt in SS. Euchariſtiâ. Illo ſuccollante, quem collo ipſe ferebat, emergit, &, Anathema templo ipſum Servatorem ſuum gratus donat. Credidit in portu ſe eſſe; & fuit, non tunc quidem, ſed paulò poſt, cùm beatâ morte defunctus eſt. Verùm tunc naufragum Ambroſium lacrimis vidiſſes. *Ex ipſo D. Ambroſ.*

S. HILDEGARDIS V.

17. Septembris.

NEſcio quid de HILDEGARDE ſentiendum, mundúmne deſeruerit, an potiùs nunquàm fuerit in mundo; quippe IIX. annorum virgunculа inter virgines ſacras adlecta. Cæleſtia ab ipſis cunis videre habuit, nutuque hæc prodidit, quando ſermone non potuit. Literas, quas nunquàm didicit, ſcripſit tamen, eaſque non ſuâ linguâ: atque ut cantaturam ſcires olim, quod canere alii deſperabunt, carmen, jam tunc abſque doctore ſcitiſſimè modulabatur. Vatum etiam ſacrorum oracula fideique noſtræ volumina

legebat & explicabat puella, ut ipsissimam seculi illius Sibyllam Bernardus laudaret, & in concilio Rhemensi Eugenius PP. probaret. Cæterùm visa cælestia morbus comitabatur fere continuus, qui castigabat scilicet timidam, quoties prodere hominibus monita cælo data negligeret; fuitque, cùm lecto affixam ita undique oppugnarunt dolores, ut cedere anima & velle deditionem facere jam jam videretur. Sed præsidio Angeli venerunt è Primipili Michaëlis cohorte, qui atros Genios unaque morbos omnes in fugam egerunt. Dum porrò vixit, mira egit innumera, lynceoque vultu ipsas cordis latebras inspexit, sensaque animi obtutu suo deprehendit. Funus illustravit iris geminia in cælo visa, hanc lux coronabat lunæ circulum referens, quem itidem crux ornabat, multiplici mox incremento innumera. Id miraculum super defunctæ domum descendit. Et ascendere nos dubitamus tam familiariter invitati? *Ex Surio.*

S. FERREOLVS MART.
18. *Septembris.*

ANnum à Christi ortu tertium supra trecentesimum victoriis suis nobilem fecit FERREOLVS, non tam militum quàm Martyrum antesignanus. Hostis, qui cum ei bellandum erat,

erat, atrox & versipellis Crispinus Procos: fuit, ut qui modò insidias (blanditias) admovit, modò aperto Marte (tormentis) pugnavit. Vtraque vel elusit prudenter vel vicit fortiter FERREOLVS. Et poterat facilè pacem cum hoste componere, si vel semel sacrificasset. Sed maluit suum sanguinem Christo, quàm vel alienum Diis improbis litare. Et jam tota agmina carnificum vicerat, cùm ferro oneratus in carceres triumphans abiit. Inde ruptis cælesti ope vinculis per sopitas custodias & portas patentes ad Rhodanum evasit, quem cùm Angelis succollantibus transnatasset, retractus à fugâ ultimam nobilissimamq; pugnam edidit. Nam capite D. Iuliani Commilitis objecto, jussus est aut suam mutare, aut similem expectare sententiam. Ille charum caput amplexatus multumque dissuaviatus, sanguinem sanguini, caput capiti, tumulumque tumulo sociavit. Hunc ajunt multis post annis D. Mamerti operâ adapertum, FERREOLI & in manibus FERREOLI, Iuliani caput, utrumque integrum ostendisse. Exemplo vel Græciâ Iudice supra omnes Pylades & Orestes amico. *Ex Sur. & Pet. de Natal.*

S. IANVARIVS CVM SOC. MM. 19. *Septembris.*

VIdit IANVARIVS Beneventanus Pont. flammam cælo lapsam caput Sosii Diaconi lambere. Eo prodigio excitatus accurrit, Sosiumque osculis & amplexu impeditum Martyrem salutavit, Martyr etiam ipse futurus. Etenim ad annum Christi CCCXLV. à Timotheo in furnum tertio jam die succensum conjectus est. Nimirum qui puerorum olim inter flammas modulos mirati sunt, magis nunc inter easdem senem Cygnum IANVARIVM obstupuissent, cui, ut omnibus numeris suis constaret musica, voces suas Angeli junxerunt. Innoxium itaque ex equuleo suspendi tyrannus imperat. Sed vel omnibus laceratis nervis fortis tamen paruit. Iam cùm victorem victus ante currum Puteolos egisset, bravium scilicet speravit IANVARIVS. A cursu ad carceres reductus familiarem suum illic Sosium reperit. Mox ad bestias damnatus virtute suâ omnes cicuravit, præter Proconf: qui cùm capitis sententiam in Divum pronuntiasset, oculis repentè orbatus, tunc demum errorem suum vidit, jamque propitium Numen sibi à IANVARIO oravit. Sed diceres omnem, quam bestiæ posuerant feri-

feritatem, in unum judicem coiſſe. Vix enim IANVARIVS lumen ingrato reddidit, cùm hic gladio illi abſtulit. Aſpexere tamen fidei lucem, quam videns videre reſpuit Timotheus, quinque millia hominum. *Ex Baron.*

S. EVSTACHIVS MART.
20. *Septembris.*

EVSTACHIVS olim Placidus (cujus vel nomen Romani Imperii hoſtes debellabat) dum feras ſectatur, Chriſtum inter cervi cornua conſpicuũ habet, domumque nobile venationis ſpolium FIDEM portat. Ab eo tempore etiam Chriſtiani Iobum ſuum habuerunt. Nam opes & familiam everſam mitto. Ab exilio exordior. In hoc conjugem impurus nauta ſub oculis avehit, mox ipſos oculos (filios geminos) illum quidem leo, hunc lupus rapit. Iam ille tantorum nuper exercituum Imp. pecoris fit Dictator, claſſicum bubus canit, dux oves præit, baculo in lupos pugnat. Sed proditus demum à cicatrice, ad Trajanum iterum, ad exercitus ab aratro abducitur. Et vide mihi ſis fortunæ ludum. Merent ſub illo Agapius & Theopiſtus, quos dentibus ferarum opiliones olim excuſſerant, ipſiſſimi filii EVSTACHII; hi dum alter alteri pueritiam ſuam narrant, & repentè fratres ſe mutuò ſalu-

tant, audit hæc è vicino mater (cujus pudicitiæ Deus consuluit, impio nauta extincto) & utrumque ad Ducem rapit, petitque, filios sibi vindicet. Hic insperato EVSTACHIVS pro se pronunciat, agnitusque & uxorem & filios sibi addicit. Victor deinde Romam ingressus ipsos in triumphum Deos ducit. Dum enim his sacrificare renuit, ad bestias cum suis damnatur, innoxius denique tauro Phalaridis includitur. In hoc mugire ipsum alii credebant, sed ille fortunâ ridebat. *Ex Sur.*

S. MATTHÆVS AP. ET EV. 21. *Septembris.*

VIdit Iudæa hodie clarum inter pauca miraculum: Camelum scilicet per angustias acus se penetrantem. MATTHÆVS fuit, è prædivite Publicano impiger CHRISTI sectator, cujus etiam vitam literis descriptam reliquit, maximam posteris hæreditatem. In Æthiopiâ multa illi lucta cum Magis fuit, qui geminos aliquando in Divum dracones emiserunt, sed quos ille quàm mox cicures in loca sola amandavit. Cum his monstris etiam perfidia exulavit. Nam cùm insuper filium regis demortuum ad vitam revocasset, permota hujuscemodi miris Regni lõgè maxima pars CHRISTVM amplexa est. Sed cùm regnum adiisset,

set, qui Iphigeniam jam olim Deo desponsam copulare sibi sacrilegus pertentaret, MATTHÆVS quòd palàm impium procum damnaret, dum ad aram facit, securi cæsus ipse victima sacerdos cadit. Continuò Iphigenia virginitatis Patrono templum ponit. Hîc Rex non amore jam modò, sed irâ etjam ardens ignes Virginis ædibus subjicit. Sed iterum pro pudore Angelo è cælis & D. MATTHÆO pugnantibus, flamma ad tyranni tecta evolans vix locum dedit, ut cum filio se subduceret. Nimirum mors illi minimè sicca debebatur. Sui ipsius carnifex suum deniq; hausit sanguinem, qui alienum semper sitiverat, regnumque Iphigeniæ germano reliquit, sub quo (utpote Christiano) liberè jam colere Æthiopia MATTHÆVM cœpit, cui quidem nos illud palmarium dicimus, quòd purioribus undis primus non frustra Æthiopes laverit. *Ex Lipeloo.*

S. MAVRITIVS CVM SOC. MM. 22. *Septembris.*

VOcaverat ex Thebæâ legione jam semel iterumque ad supplicium decimum quemque Maximianus, cùm ita ad reliquos Dux MAVRITIVS. Libavimus milites hodie sanguinem nostrum, nondum litavimus. Sed bonũ factum! litabimus, ubi

nostrum

nostrum cum sociorum cruore miscebimus. Illos è cælo jam spectare vos, è cælo audiri credite. quid enim? erubescite. primus è nobis cælum subiit, quisquis decimus cecidit. Proinde si viri estis, uni semper novem invidetis. Me non ducem putate, nisi ad mortem moriendo vos duxero; vos modò mortem triumphalem portam credite. Nimirum uno jam ore omnes Maximianum incusare; quid tam parcè biberet, quem tam sitiret sanguinem? Indulgeret improbæ siti, quando sibi tantundem sanguinis in divite venâ ac sociis bulliret. Si crimen esset DIIS non sacrificare, crimen hoc omnium esse, cur pauci luerent, quod omnes peccassent? Itaque cingit omnis exercitus fortissimam phalangem, mactatque omnem; cùm ecce veteranus supervenit, clamat, frustra veteranum se dici, si præmia juvenes præripiant; frustra tot stipendia numerare, si nullam martyrii palmam. per emeritam denique senectam orat, sequi saltem triumphantes in cælum Thebæos liceret, quos præire tarda ætas prohibuisset. Et annuit etiam huic Maximianus, in hoc uno adversus Christi cultores liberalis. Et profectò in nullis puto canis tam pulchrè vel sanguis rubuit, vel laurus viruit. *Ex Surio.*

S. PHO-

S. PHOCAS M. 22. *Septembris.*

HOrtum PHOCAS dum vixit coluit. Horti pulcherrimam rosam ipsum non malè horti cultorem dixero, tunc præcipuè, ubi suo se sanguine rigavit. Cæterùm patria illi Sinope fuit, ferax olim philosophorum urbs, quibus quidem omnibus vel opum vel mortis contemptu certavit olitor noster. Etenim quidquid hortus ferebat, prudentiùs PHOCAS in miseros hospitesque, quàm ille olim in mare abjecit. Iam verò pro Christo moriens haud paulò elegantiùs Christianæ philosophiæ sanguine, quàm nostrates philosophi atramento, subscripsit. Sed audite vos qui fortiter declamatis, molliter morimini, in lectulis & mensis sapientes. Adsunt spiculatores, qui PHOCAM ad gladium quærunt. Tecto, mensâ hic ipse excipit, & hospitalitatis tesseram securus cum hostibus communicat. Intereà quærunt hi quis PHOCAS? ubi agat? quibus consiliis capi, necari possit? Nimirum ait PHOCAS hunc nulli æquè ac sibi notum, nec longè abesse, & verò postero die traditurum se PHOCAM sine turbis in manus ipsorum. Interim tumulum sibi parat suus pridie Vespillo, postridie proditor. Cohorruere satellites, & Iovem hospitalem reveriti,

manus

manus hospitis sui sanguine lavare reformidarunt. Sed ille nullam aliam symbolam quàm cædem suam oravit. Accepit ergo hanc, & tumulo suo est conditus. Noverat jam, noverat resurgere flores terrâ obrutos. *Ex Sur.*

S. EMMERANVS M. ET P.
22. *Septembris.*

ORtum hoc sidus in Aquitaniâ est: luxit diu Bojariæ, sed nunquàm clariùs, quàm cùm occidit. Res in hunc modum gesta. Vta Theodonis IV. Bojorum Ducis filia, dum stupri consuetudinem cum Sigebaldo juvene cæterà nobili habet, ecce uterus intumescens scelus prodit, ipsa EMMERANO, dum patrem eum dicit, mortem parit. Landbertus enim Vtæ germanus scalarum radiis illigato manuum pedumque digitos, aures item naresque & quæ natura velavit, articulatim omnia præsecat, ernit oculos, linguam denique stirpitus avellit. Sed etiam sine hâc cũ loqueretur EMMERANVS, quid aliud loquebatur, quàm innocentem se mori? quid? Terra & illa quæ sanguinis imbres biberat, & illa quæ tumulum prima dederat, nunquàm non virenti cespite læta; aër qui ipsos XL. dies nefas flevit, quod homo fecerat; undæ Danubii & ipsæ cæli lacrimis exundantes, lampadum ignes, qui

qui in eâ pompâ, quâ Ratisponam sacra lipsana advecta sunt, inter omnes ventos pluviasque pertinaciter emicabant; mira denique alia innumera, an non totidem integritatis testes sunt ab omni naturâ submissi? Nec pro EMMERANO solùm, etiam contra EMMERANI hostes Numen pronunciavit. Correpti insaniâ carnifices. Vta Landbertusque exules, illa inter Italos, hic inter Hunnos perierunt, vindictâ in seros etiam posteros grassante, quorum omnium vel cita vel longa mors, hoc est misera vita fuit, ut ita non minùs diu, quàm sæpè moriens innocenti tyrannus parentaret. *Ex tom. 1. Bav. S. & to. 1. Annal. Boio.*

S. PROIECTVS EPISC.

23. Septembris.

NIhil jam novi, si laudes suas infantia in utero loquitur. Ita PROIECTVS noster gravidæ parenti visus est in somnis per latus nasci, & dextrâ lilium præ se ferre triumphans. Sensit certè patria (Forum Cornelii fuit) virtutis odorem & laudavit animum etiam lilio candidiorem. Ipse literis bonis imbutus Episcopo Cornelio adfuit, & cùm in stipem pauperum non nisi duo denarii superessent, loculos vacuos tanto miraculo infarsit, ut in totius paupertinæ cohortis stipen-

ſtipendia ſuppeterent. Aliàs cùm tres hoſpites alii hoſpites riderent à carnium eſu ſibi temperantes, nec moniti ipſi à riſu temperarent, collapſum repentè cœnaculum eſt, riſu omnibus, præter tres, quos diximus, & PROIECTVM, emortuis. Subinde mortuus etiam Cornelius viduam infulam reliquit. Et tuliſſet hanc jam tunc ad PROIECTVM populus, niſi alterius ambitio præripuiſſet. Huic ipſi tamen optatam prædam mors intra XXV. dies eripuit, ut alter ſibi delatam, cùm fatalem eſſe capiti non merenti videret, ultrò ad PROIECTVM remitteret. Tunc demum infula locum ſe dignum credidit nactam eſſe, quando non tam ipſa lilium, quàm lilium ipſam coronavit. *Ex Ferrar.*

S. THECLA V. & M. 23. *Sept.*

PRinceps earum virginum THECLA memoratur, quæ candidum animi pudorem martyrii purpurâ exornarũt. Hæc à Magno Paulo fidem Iconii edocta, cùm ab ejus ore dies noctesque è feneſtrâ penderet, facilè miſſo, qui et è primâ nobilitate fuit, ſponſo, Chriſto amores ſuos addixit. quam ipſam ob cauſſam cùm caſtitatis magiſter Paulus in vincula eſſet datus, gemmis omniique mundo muliebri diſtractis, aditum ſibi ad eum mercata eſt, eas demum

mum gemmas æstimans, quas è Pauli ore legeret. Et vide in virgine Herculem. Capta cicuravit, quibus objecta fuit, leones; domuit, quibus alligata fuit, tauros: vicit undarum, quibus immissa est, monstra; triumphavit, quos conscenderat ignes, & flammæ, quæ nec Herculi pepercerant, virgini pepercere, ut sciant, qui castitatem eunt occisum, omnibus monstris insaniores se esse. Cæterùm tot victoriis inclita Seleuciam venit, ubi cùm ægris compluribus salutiferam manum porrigeret, Medici, quibus, quòd nullam jam lucelli spem viderent, oculi scilicet dolebant, in virginem infames adolescentulos armarunt. Hos lenones cùm fugeret, quæ nec leones fugerat, jam jam comprehendendæ sinum rupes discedens prębuit, clausæque castitati & asylon & tumulus fuit. Itaque qui pudori periclitanti non consulit, hunc ego etiam rupe duriorem dicam. *Ex D. Basil. & Metaphr.*

S. GERARDVS EP. MART. 24. *Septembris.*

GEnuêre Venetiæ GERARDVM magno suo honori; majori Vngariæ bono. Nam per hanc illi dum iter est ad sacras Solymæ terras, hospitem intercepit Rex D. Stephanus, & detentum amicâ vi genti Episcopum dedit.

Nihil illi post Christi honorem priùs, quàm Matris hujus cultus, quem toto regno magnâ animi sui voluptate, fructu hominum quàm maximo, disseminavit. Pietatis in MARIAM illud argumentum esto, quòd ante ejus aram nunquàm nōbinos ministros excubare voluit, qui thuris odore eam honorarent, & fumo tam pio proderent, quibus virginem castissimè ardebat, ignes sanctissimos. Adhæc nemo unus fuit, qui ab offenso veniam non exorasset, simul interposito Patronæ MARIÆ nomine orasset; ut jam nominis hujus characteres totidem calculos candidos dixisses, quibus omnes apud illum rei absolverentur. Iam ut corpus in virtutis palæstrâ exerceret, noctu silvas & ex silvis ligna petebat, leprosis interim in lectulo Episcopi vicem dormientibus. Hostibus, qui regi Petro regnum, quod Stephanus suâ morte illi in manus tradiderat, vi eripuerant, malam mortem, sibi optimam vaticinatus est & sanguine comparandam. Et verò anno MXLII. à globo impiorum cinctus, lapidibus primò est appetitus, sed quia innoxius hos scuto Crucis excipiebat, post currum eversum hastâ transfixus est, cùm pro patricidis suis Christi & Stephani exemplo è genibus perorasset. *Ex Sur.*

B. PVER

B. PVER CONSTANTINOPOLIT.
25. *Septembris.*

QVid hodie primùm miramur desipere hæreticos? jam olim barbatos horum Magistros & ferulâ dignissimos ad rudem pueritiam erudiendos cælum ablegavit. Ita Petro Fulloni, qui Eutychetis œstro afflatus unicam tantùm in Christo naturam, adeoq; mortalem DEVM somniabat, doctorem puerum multò antè providit. Nam cùm sub Theodosii Iunioris tempora terræ motu totus orbis, sed Constantinopolis potissimùm, VI. ipsos menses laboraret, præter nobilissima urbis ædificia tectaque & sacra & profana dejecta, animi insuper omnium ita sunt consternati, ut cum ipso Imp. suo Vrbs urbem desereret camposque habitaret. Illud tamē civium bono factum, quòd tellus sic mota mentes hominum non tam ad metum quàm pietatem movit. Ipse Theodosius Imp. in togâ privatâ sordidus & pedes nudus dies noctesque Superos veniam sibi ac suis orabat. Inter hæc PVER innocentulus turbine raptus sublimis sub omnium & ex omnium oculis abiit, comesque huic unâ vulgi vox Kyrie eleison ivit. Hora non ampliùs abiit, cùm eâdem viâ puer redit narratque quod à cęli Choraulis cantari audierat Trisagion,

Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis miserere nobis, aitque vetitum esse cæli consulto quidquam his addi. Simul legatione suâ perfunctus ad musicam suam moriens abit. Interea Patriarcha voluit, ut voces auditas repeteret terra, cantuque etiam ipsa cælo, quod provocaverat, responderet. Factum, & Trisagion cantatum terram firmavit trepidam; ut homines non jam certasse tantùm Superis voce sed tunc superasse videantur. *Ex Men.*

S. IVSTINA V. ET M.
26. *Septembris.*

AN hodie suum parentes faciant, nescio, olim parentum officium liberi etiam fecerunt. Ita IVSTINA à teneris annis Christianas leges clam edocta, docere easdem parentes cœpit. Et jam per matris ad pectus patris aditum sibi fecerat, cùm hunc nutantem jam in partes Christianas visus per somnium ipse CHRISTVS impulit. Itaque brevi post mortuus pater vitam in acceptis filiæ tulit. Cæterùm fuit è Parnasso nescio quis Aglaidus, qui oblitus virgines esse, quas colebat, Musas, impuris amoribus extremùm IVSTINAM deperibat. Sed Palladem scilicet castitatis Ægide contra omnes preces & minas armatam reperit. Itur ergo ad CYPRIANVM nobilem

tunc

tunc cum primis magum, & orco omnes amores contra IVSTINAM evocantur. Sed omnes faces incestæ, omnia tela unico crucis clypeo repelluntur, & totus Cupidinum exercitus ab unicâ fugatur Dianâ. Enimverò irasci hic arti suæ, sed multò magis artis magistro Cacodæmoni CYPRIANVS, & quia hic victum palàm se fatebatur, nuntium illi mittere; jamque libros & in libris Venerem Vulcano dare, ipse Christo & IVSTINÆ adhærere. Cum hâc in exilium, in carcerem, in equuleum, in bullientes à flammis sartagines, ad palum denique & secures ivit. Itaque quando hodie virgini IVSTINÆ, virum magum CYPRIANVM, hoc est oviculæ lupum junximus, an non aurea secula reduximus? *Ex Lipeloo.*

S.NILVS ABBAS. 26.*Septembris.*

OPtimè omnium post conjugis mortem viduam vitam NILVS egit, quando solus jam in locis solis egit. Sed quid dico solus, quando exempli socios complures, & Cryptæ Ferratæ Abbas imperium in Magnates & adeò Imperatores & Pontifices habuit? Nam ut alios taceam, Eupraxium Imperatoriâ præfecturâ superbum morbo curavit, & inter monachos adscriptum morte paulò post felici beavit. Alios

viros Principes quòd inventum monachi cucullum riderent, graviter objurgavit edixitque id fore, quod factum mox est, ut seriò hunc sed serò ante mortem essent petituri. Ipsum Ioannem XVI. Pont. & Othonem Imp. censoriâ virgâ notavit. Et ille quidem cùm videre errorem suum nollet, oculos amisit, hic pœnitentiâ ductus patrem sensit B. NILVM & manus hujus, in quas ille coronam unaque se & sua tradiderat, benè precantes habuit. Quidvis etiam Otho promittens, si peteret modò NILVS, illud audivit, nihil nisi animum Imperatoris ex toto imperio se petere. memor esset, quos orbis nunc adoraret fasces, Dictatori olim supremo submittendos. Hoc principibus, illud omnibus omnino prodesset. Invisêre ad NILVM viri è primâ nobilitate iidemque literati. Sed ille inanes disputantium argutias exosus thesin legi jussit inexpectatam, Simeonis Emericolæ inquam visum, quo vix decimum quemque mortalium cælo asserendum affirmabatur. Cohorruêre adhæc omnium animi tunc. At nostri philosophi Heracliti omnes sunt, rident, nescio an tam feliciter decimandi. *Ex Baron. tom.* 10.

S. CAL-

S. CALLISTRATVS M.

27. Septembris.

SPectavit CALLISTRATVS Carthaginensis miles in avo suo patientem Christum. Inde est, quòd magna pati Christianum & ipse duxerit. Christianum verò se esse commilitonibus tunc prodidit, cùm inter preces assiduus pernoctavit. Debebat tam sanctas vigilias in milite laudare Dux Persentinus & militaribus donis ornare, sed ille pium vigilem equuleo, verberibus & testarum fragminibus laceravit; ita tamen, ut inter ea omnia tormenta canere etiam CALLISTRATO adlubesceret. Atque ut ne infacetè cecinisse putes, capti modulis Delphini gemini, cùm culeo insutus & undis mersus esset, tergo Ariona suum exceperunt, & littori plaudentes reddiderunt. Eo miraculo permoti milites alii XLIX. cùm Christo nomen dedissent, vincti in mare præcipites acti sunt. Cùm enatassent rectius instruendi in novâ militiâ, denuò unà cum CALLISTRATO piscibus præda abjecti sunt. Sed vicere iterum undas, & victoriam cælum gratulatum est, quando coronā misit, quæ caput CALLISTRATI cingeret. Quid expectas? in carceres abrepti, cæsi omnes in frusta sunt. Et hoc nimirū fuit, quod plebejâ morte defūgi

noluerunt. Iuvabat non integros, sed artuatim Christo perire. Nec poterant per minutas rimas exire; ampla ostia magna vulnera ingentes & militares animæ quærebant. *Ex Metaphr.*

S. ELZEARIVS CONF.
27.Septembris.

DVxit ELZEARIVS Gallus Comes Dalphinam. Dos rari pretii fuit, Virginitas, quam sacrosanctam uterque per omnem vitam habuit. Vidit hanc matrona à Superis laudari sub gemmæ figurâ, quâ utique nulla etiam VIRGINIS dextræ clarior est. Alia, omnium ordinum turmas legere Agni vestigia, & his signiferum præire ELZEARIVM; iterum alia decumbentibus in thalamo medium assistere & renidentem Christum conspexit. Talia nimirum virgo animus somnia alit. Iam familiæ suæ leges ELZEARIVS has fixit. *Sacris quotidie interessent: vitam castam agerent: post octavum diem animũ expiarent: post mensem Epulo sacro reficerent: antemeridianum tempus pietati, pomeridianũ labori darẽt: verbum vel impium vel obscœnum atro pane & aquâ luerent: vetito ludi genere omni se abstinerent: pacem non frangerẽt, fractam illico resarcirent: horam denique quotidie pijs colloquijs donarent.* Ipse quod irasci nunquàm vellet, jam non posse

posse credebatur; sed veriùs lædi non poterat, ut qui habitare in Crucifixi vulnere se dictitabat. Cæterùm quòd nescio cujus noxæ periculum adisset, Christus eum per totum carminis Davidici, quod quinquagesimum numeramus, decursum, flagellis cecidit. quid hîc illi, qui ad peccandi pericula non eunt, sed currunt? Obiit demum mortem sub annum M. CCC. XXIII. cùm vitæ magistram, ut ipse Christus edixerat, MARIAM habuisset. Vestra vita Sodales, qui eâdem magistrâ gloriamini, dicite, cur est dissimilis? *Ex Surio.*

S. THIEMO EP. MART.
28. *Septembris.*

NAtus in illustri Bojorum familiâ THIEMO, & in sinu sociorum D. Benedicti educatus, literas omnes à primis annis imbibit. addidit deinde pingendi fingendique & cælandi artes. Tam doctũ mille artifex dæmon pænè fefellit, cùm fugam è cœnobio persuasit. Sed acceptam ignominiam reversus mox novâ victoriâ obruit, &, ut hanc probari à Superis scires, insequente nocte per somnum victori sibi deferri infulã Salisburgensem & Martyrum palmam vidit. Nec multò post moriens Gebhardus Pont. heredem THIEMONEM dixit. Sed involavit in hanc Pseudoepiscopus Berchtoldus,

qui pro Imp. Henr. contra Pont. Greg. stabat. Hic captivo THIEMONI spem infulæ auferre cum capite voluit. Sed aut exerravit gladius, aut duriorem se cervicem deprehendit. THIEMO modò palmam prehenderet, facilè infulam missam facturus elapsus è carcere Hierosolymam unà cum Guelfone petiit. Sed à Turcis captus, cùm statuariam artē professus esset, jussus est truncum & deformatū Mahometis simulacrum splendori pristino reddere. Hic THIEMO malleum aliaq; artis instrumenta petere; mox, ubi hæc ad manus fuêre, celebre & oraculis illustre idolum in mille alias partes deformare, nunquàm doctiùs arte suâ usus. Nec præmium artifici suo defuit, scuticis toxicatis cæso, omnibusque membris trunco venter discissus baculoque implexa ilia sede suâ cum corde evulsa. Reliquit tamen opus immortale post se & quale nullum Praxiteles. *Ex Bavar. Sanctâ.*

S. WENCESLAVS MART.
28. *Septembris.*

DIsparis educationis dispares exitus vide. Erant WENCESLAVS & Boleslaus germani fratres, Bohemiæ uterque Dux, sed illum avia Ludmilla sanctissima matrona, hunc monstrum mulieris Drahomira mater eduxit. Nempe uterque mores nutricis imbibit. Fratres nega-

negares, tam iste pietatem oderat, tam ille amaverat. Ille divina humanaque omnia susque deque habere, hic verò nudis pedibus summâ hyeme templa obire, & facienti Sacerdoti minister adesse. Ostendit cælum, gratum sibi esse, hominem iis muniis assuescere, quibus cives sui Angeli delectarentur. Cùm enim in Radislaum moveret WENCESLAVS parcus sanguinis suorum, sed prodigus sui, hosti duellum obtulit, ensiculo brevi succinctus, sed benè loricâ è cilicio & cruce armatus. Adest ille totus ferreus hastâq; ingenti & machærâ timendus; verùm pugnam sibi non cum homine esse, sed Angelo videt, qui perterritum ad genua WENCESLAI cogit descendere. Quin Otto etiam Imperator cùm comitia haberet, inter Angelorum manus ingredi aulam WENCESLAVM vidit, comitatu profectò ipsi etiam Imperatori invidendo. Tandem Drahomira blandis verbis ad se invitatum per Boleslaum in mensâ obtruncat. Sed parricidium novercæ matris, neque ipsa quidem Styx tulit; curru quippe vectam cum omni comitatu (si modò aurigam excipias, qui ære campano excitus ad aram accurrerat) vivam absorpsit, utique non levem terram habituram, cui viva tam gravis fuerat. *Ex Surio.*

S.CHA-

S. CHARITON CONF.

28. Septembris.

SIc persuasum habeo, uti dedecus plenum ignominiâ civi Romano fuit, ita plenum gloriâ facinus Christiano fuisse, ad tribunal cædi. Cùm enim CHARITON nobilis Iconii civis obtorto collo in jus iniquissimum raptatus exultavit etiam gaudio, cùm in crucis formam extensus flagris cæderetur barbarum, & facibus ustularetur miserandum, nisi quòd uni Scevolæ Romano invidiam facere omnes Christiani vellent, docereque nullas honestiores cicatrices esse, quàm pro Christo à tyranno acceptas? His plenus miles noster in carcerem detrusus est. aperuit tamen hunc, quæ vitam clausit impiam Aureliano mors impia. Ergo liber CHARITON ut Christi vestigiis insisteret, instituit Ierosolymam petere; sed interceptum ex itinere prædones in antrum suum abducunt, ignari à captivo se spoliandos. Etenim cùm palantibus illis serpens haustum libasset, mortem omnes sub adventum biberunt, & è vinculis CHARITON Angeli operâ exemptus spolia omnia prædonum prædam pauperum fecit. Inde jam animis insidias struere CHARITON, & ex urbe socios vitæ plurimos in silvas pellicere, jamq; asceteria

terna

terna condere, verbis, exemplo tenere. Post hæc denique placuit rupem conscendere (per solas scalas aditus erat) indeque velut ex arce suis advigilare. Fons quoque cùm deesset, lacrimis hunc mercatus est. Denique cùm ad suos undique convocatos pro virtute verba faceret, dixit & vixit. *Ex Metaph.*

S. LIOBA ABBATISSA.
28. *Septembris.*

LIOBA est, nobilis cum primis & Deo dicata virgo, eademque virginum multarum mater. Et hanc cùm Germaniam percoleret D. Bonifacius ex Angliâ in auxilium evocavit, ut novo Parthenoni Bischofsheimensi antistes præesset. Vitam vixit, quam rebellis cœlo Angelus invideret homini. Inde cùm labe nullâ posset, sinistris rumoribus famam vitiare virginis aggressus est in hunc modum. Mulierculæ stipe victitabat, quam in dies singulos virginum asceterium porrigebat. Hæc cùm prolem extra thori leges enixa esset, crimen mergere cum partu in rivo voluit, qui cœnobium proximus alluebat. Sed non eluerunt aquæ facinus; prodiderunt, & in suspicionem cædis ad populum totum virginum Collegium vocarunt. Hîc LIOBA in auxilium Superos passis manibus tam diu vocare, dum Davidis omnia car-

carmina percurreret. Inde cœnobii muros circumlatâ cruce lustrare. Neque refugit patrocinari cælum. Sceleris conscia mulier à dæmone correpta ultrò se stitit, & crimen fassa innocentes omnes absolvit. Porrò LIOBÆ de Deo illi fuère sermones, ut hos Imperatoriæ Caroli M. & conjugis augustissimæ aures sitirent. Miris etiam post mortem plurimis, multis etiam in vitâ claruit. Inter hæc illud memorandum, quòd tempestatem ultima minitantem urbi crucis signo fugavit, CHRISTIQVE & MARIÆ nomine omne cælum serenavit. Eo verò ad geminos soles cur non nubes fugerent? *Ex Surio.*

S. MICHAEL ARCHANG.
29. Septembris.

MICHAELEM vides Angelorum bonorum omnium Principem, malorum omnium domitorem. Numinis ad mortales principem legatum, horum ad cælos ductorem fidissimum, operumque æquissimum libripendem. Tam benè itaque de se merito Christiana Respub. jam olim trophæa, aras & templa statuit. Nam ut montem Garganum, cujus alibi mentionem fecimus, hic taceam, D. Joannis Apostoli ætate MICHAELIS nomen, quòd salutiferas in hominum

minum usum aquas eduxisset, apud complures populos celeberrimum fuit. D. etiam Autbertus sub annum Christianum DCCIX. ita jubenti MICHAELI ædem in rupe, quam mare undique alluit, exædificavit. Imp. deinde Constantinus, cùm ejus auspiciis hostes suos omnes devicisset, gratitudinis monumentum splendidissimum templum posuit, cujus exempli sui hæredes viros deinceps Principes permultos, sed nostrâ potissimùm tempestate habuit. Vidit certè Bavaria in eam magnificentiam sacra D. MICHAELI tecta exsurgere, ut aut has ædes terra dignas aut nullas habeat, quas cæli Princeps post cælum incolat. Quamvis si verùm loqui velimus, non tam Angeli nobiscum, quàm nos secum habitare percupiant.

S. HIERONYMVS D. ECCL.

30 *Septembris.*

FVit HIERONYMVS natione Dalmata. Mundum pænè omnem cùm lustrasset, neque usquam hic arrideret, pedem extra mundum tandem posuit, hoc est, ad Anachoretas transtulit. Hîc dum itentidem profanos adhuc scriptores lectitat, evocatus ad divinum tribunal quis sit? rogatur. Respondet Christianum se esse:

esse: at negat judex, Ciceronianũ esse dictitans, nõ Christianum; simul mendacii convictum cædi tamdiu imperat, dum vitæ emendationem HIERONYMVS, cælites vadimonium spondent. Et certè amplius quid fuisse quàm somnium sparsæ passim per omne corpus plagæ loquebantur. Quid jam mirum, si exinde, quidquid demum ageret HIERONYMVS, auribus tuba illa fatalis obmurmurabat, oculisque vindex ille judex oberrabat? Porrò in more positum habuit, cùm orcus incursaret, ad Iesu pedes confugere, hos longis jejuniis multisque lacrimis mollire, infesta interim cogitationum agmina assiduis saxorum ictibus è pectore propulsare, tam dulci victoriæ fructu, ut quandoque sublatum in cælum se putaret, qui mersum modò imis se inferis credebat. Interim etiam dum vixit, Doctorem suum in HIERONYMO orbis Christianus coluit, hostem verò hæresis extimuit. Ipse vitam denique ibi clausit, ubi ordiri Deus infans voluit, magnus heros, ut cui in tumulum Christi cunæ cesserunt. *Ex vitâ & eiusd. ep.*

S.GRE-

S. GREGORIVS ARMENIVS EP.
30.*Septembris.*

GREGORIO huic nostro patria cognomen Armeno fecit. A Tiridate rege suppliciis, quantis vix ullus alius martyr, exercitus duravit tamen, inter mille mortes nunquàm mortuus. Darem catalogũ cruciatuum. sed non capit hos scheda hæc: totum illi librum vitæ implent. Tibi hoc sufficiat, Lector: non ferenda tulit: non dicenda nobis fecit. Itaque victor in omnibus pugnis demum in cisternâ altitudine suâ & fœtore horridâ ipsos annos X.& IV.triumphavit, cùm annonam diurnam panem unum matrona vidua subministraret. Inter hæc Agni auspiciis in Armeniam advenit totum virginum agmen. Ducebat Gainna antistita: formâ verò inter omnes eminebat Ripsimis, cujus cùm castitatem oppugnatum iret Diocletianus, fugit scilicet illa, vincere docta Parthorum more. Sed Tiridates rex non minùs Diocletiano in virgine dictâ periit. Offendit tamen in Amazones, vitam eripere potuit omnibus, Christum sponsum ne uni quidem, quamvis nec illud impunè. Audi enim quisquis cum Vlysse Circæam non fugis Venerem. Tiridates, Deo sic volẽte, cùm animum humanum jam nuper exuisset, nunc

corpore etiam in porcum abiit, mundoque non fictum Elpenora spectandum dedit. Sed neque setas priùs posuit, quàm ex cisternâ extractus Gregorius cruces templaque Christo, & quod caput est, populũ sacrasset. Tum enim & rex sordes posuit & sacro lavacro lotus cum hominis schemate mores etiam humanos recepit. Mirabantur tunc hominem in porcum migrasse. magis ego miror familiare hoc nobis miraculum & quotidianum admirationi non esse. *Ex Surio.*

OCTO-

OCTOBER.

S. NICETIVS EP. 1. *Octobris.*

NICETIVM priùs cælum ad Sacerdotium, quàm Pont. destinavit, quando natus jam tunc Sacerdotale capitis decus coronam gestare visus est. Hanc ampliùs deinde infula Trevirensis exornavit, quam ubi illi Theodoricus rex decrevit, nescio quid grave cervici suæ tertiùm incumbere sensit; credo ut cum illo scirent omnes Pontifices, Infulam non tam ornamentum capitis quàm onus esse. Sed onus hoc pares humeros in NICETIO invenit & contra Reges etiã fortes. Et evenit, ut cùm aulæ asseclas à sacris prohibitos templo Theodobertus rex nollet excedere, homo à dæmone insessus uti virtutum NICETII, ita scelerum regis longum catalogum palàm recitaret, ut jam Rex non illos modò, sed omnes omninò exesse templo percuperet. Cesserunt igitur illi ex æde sacrâ, mox dæmon ex homine etiam. Sed & in ipsos reges non semel fulmen sacrum vibravit, neque exilio neque adeò morte intentatâ absterritus. At urbis servatorem & civium esse tunc patuit, quando grassante gravi lue mali genii illas voces auditi sunt loqui: facessite hinc socii, quando pro urbis alterâ

portâ D.Eucharius, pro alterâ D.Maximinus, pro totâ urbe medius NICETIVS excubat. Quid? quòd Christus è turri conspicuus spectacula fecit NICETIO, & in scenam omnes ordine Gallorum reges produxit. Quid spectatorem tunc fecisse NICETIVM credis? ego uti in Tragicocomœdiâ fieri assolet, nunc risum, nunc lacrimas credo dedisse. *Ex Surio.*

S. BAVO CONF. 1. *Octobris.*

ALiam aulam BAVO cum conjuge, aliam hâc demortuâ habitavit. Illa talis erat, qualem vetus nobilitas & è principe Francorum sanguine origo commendabat; hæc qualem cælum laudat, quercus primò cava, mox cella hoc augustior quò angustior. Sed si illam priorem plures homines, hanc ultimam plures Angeli frequentarunt. Auriga verò, qui ad hujus ædificium lapides convehebat, quas diras BAVONI imprecatus est, ipse sensit, cùm à dæmone ex equo, à rotis equorumq; calcibus vitâ ejectus est. Sed BAVO ut sanctè se vindicaret, vitam reddidit. Intereà evenit ut in servulum offenderet, quem olim in alienam servitutem vendiderat. Veniam igitur oraturus supplex dominus mancipii pedes prehendit. Nec priùs expiatâ hanc noxam credidit, quàm domini tergum serviles

manus

manus virgis immaniter lacerassent. Addidit alterum ipse supplicium compedes, quibus lubens volens libertatem sibi ademit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone fuit (& sæpè fuit) pugnandum. Victorem coronavit crux cælo delapsa, & caput multo splendore ambiens, quam ille ita salutavit: *Agnosco gloriosæ militiæ meæ signa.* Morienti Angeli, imò Christus præsto fuit. Certè suprema verba BAVONIS illa feruntur: *Christo adventanti quid ni obviam exis anima? Ex Surio.*

B. FRANCISCVS BORGIA C.
1. *Octobris.*

NOn priùs FRANCISCVS patrem aut matrē quàm IESVM & MARIAM balbutiens salutavit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus est. Iuvenis gynæceum non nisi cilicio armatus adiit, reputans se toties hosti loqui, quoties fœminæ. Iam Gandiæ Dux & Gothalaniæ Prorex, pervetustum familiæ morem annuum patronum sortiendi in menstruum vertit, eumque in Societatem posteà, & Marianos cœtus invexit; ipse tunc patroni die pauperes mensæ suæ minister adhibuit. At verò cùm illud formæ miraculum (Isabellam Augustam) in Sandapilâ attentiùs considerasset, honorum titulos ut certissima

mortis ſpolia ultrò abjecit, & in Societatem IESV (cui univerſæ deinde præfuit) ſe abdidit, dicere abhinc ſolitus, tum vivere ſe cœpiſſe, cùm deſiiſſet Isabella. Corpus tam durè habuit, ut duplicari jam & indumenta & cutis poſſent. Ad Purpuram non ſemel oblatam tam erubuit, ut alii ad hujus repulſam ſolent. MARIÆ, quam D. Lucas depinxit, effigiem primus æri inciſam ſpargi per omnem orbem curavit. Hanc cùm aſpiciebat, *Mihi*, ajebat, *Virgo hic onus geſtat, mihi lac MATRIS, mihi FILII bullit ſanguis.* In vitam ſuam inquiſivit horis ſingulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidiè ſe egit, quin neque voce neque literis alium ſe quàm *Franciſcum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem anno M. DC. XXIV. Vrbanus VIII. Pont. Beatum dixit. *Ex vitâ.*

S. LEODEGARIVS EP. M.
2. Octobris.

NEmo pulchriùs in hoſtem ſuum, quàm Pont. Auguſtodunenſis LEODEGARIVS movit, ut qui huic cum ſacris è templo ſignis obvius ivit, victoriam ratus ſub his vinci. Captus itaque tunc demum Chriſtianâ ſe libertate potitum credidit. Carcerum tenebris abditus igne è cælo miſſo reſplenduit. Oculis orbatus primùm Martyrem

rem se esse vidit. Nudipes per testas & aspera saxorum fragmina jussus ambulare, currere etiam ad tam optatam metam gestiit. Labiis & linguâ multatus, sine labiis tamen & linguâ facundus ad concionem dixit. Cæsus denique securi in novos animos surrexit, horamque totam victor post mortem stetit, nec nisi à spiculatore impulsus cecidit. At non tam felici morte cædis auctores defuncti sunt. Nam & carnifex, de quo dixeramus, à malo genio correptus in vindices flammas se ipsum immisit, mox in majores alias mittendus; &, qui cædem imperaverat, Ebroinus Regiæ aulæ præfectus, gladio, quem in innocentem strinxerat, ipse nocens occubuit; & demùm, qui tumulum martyris impiè calcavit, Divumq; sine miraculis injuriosè compellavit, in ipso vestigio, moriendo mendacem se fassus est, & jam miracula patrare LEODEGARIUM si non aliis, certè sibi credit. *Ex Sur.*

S. IOANNES CHUZUBITA CONF. *3. Octobris.*

NOn aliud altiùs in hostem infernum vulnus descendit, quàm quod à demissi animi dextrâ venit. Miserat ad IOANNEM CHUZUBITAM Anachoreten alter Anachoretes Ananias nescio quem à malo genio insessum.

Hunc vix ita noster compellavit: (Eja cedere impure te hospitio nō tuo, non ego sed Ananias jubet) cùm verba hæc plena animi demissioris jam dudum exosus fugit ocyùs hostis superbus. Et pepererat fama miraculi hujus IOANNI Pontificatum Cæsariensem. Ille tamen mox iterum urbem cum silvis suis mutavit, ingens onus insulam se abjecisse existimans. Secutus Divum rusticellus filium itidem ab orco agitatum in sportâ è tecto suspendit, & ecce arrogans iterum pulsus est inquilinus. Ergo igitur, ut ultum hic iret dolorem suum, IOANNEM præcipitē è monte egit. Sed qui caderet humi semper repens animus? risit scilicet veteratorem altiùs longè olim cadentem. Porrò sub ultimos vitæ annos, cùm IOANNEM cupido cepisset Martiani viri integerrimi visendi, nec tamen ob catenam, quâ se ipse ad carcerem suum beatum damnaverat, egredi antro posset; eodem tempore Martianus ipse inter famulas cælitum manus delatus adfuit; quo abeunte, cùm animo suspicio præstigiarum suboriretur, altero miraculo ruptæ compedes facultatē dedêre specu prodeundi, iterumque Martiano loquendi. Ad extremum carnis etiam vincula exuit anno suprà quingentesimum, vigesimo secundo. *Ex Menæis.*

S. FRAN-

S. FRANCISCVS C. 4. *Octobris.*

HIc vir, hic, FRANCISCVS est, sanctioris spes altera Romę & qui unà cum altero Atlante Dominico lapsurum orbem firmavit. Mercator adhuc fœnus facere etiam apud pauperes scivit, neque unquàm pluris vendidit sua, quàm cùm gratis dedit. Evocatus in somno ad arma cruce insignita cùm novam militiæ tesseram non agnoscerет, ab ipso Crucifixo est edoctus. Ducem itaque nudum Christum secutus, primam pugnam (uti ferè amat fieri in hoc sacro bello) cum patre habuit. Et vicit avaritiem paternam, cùm non tantùm omnibus bonis, sed etiam vestibus se coram Antistite exuit, illis verbis hostem prosternens: *Patrem hactenus te dixeram. Nunc denique nihil intercedit, quin veriùs dicam, Pater noster qui es in cælis.* Quis credat? Sic nudus tum denique armatum se probè credidit, & scriptis sociis orbem expugnavit, expugnatum, si agnoscimus, paupertate suâ ditavit. Porrò animi candorem in viro, scis Lector, nives probarunt, in quas se abjecit, & miratæ puritatem sunt undæ, quibus calorem improbum mersit. De animi ejus submissione quid dicam, & quo DEVM ardebat amore? Seraphinis à cælo sociatus, & in sede Angeli, quem superbia inde exturbârat,

rat, locandus, ultimum se mortalium sed inter sceleratos principem dixit, Mariæ addictum fuisse ille non dubitabit, qui noverit, quæ gaudia in ejus æde (de Portiunculâ dixerunt) abstulit. Sed frustrà sum. Herculem ego in hâc digitali tabellâ non pingo. Vin' compendium lector viri? Totum Christum in Francisco videbis, si vulnera ejus inspicies. *Ex D. Bonav.*

S. THERESA V. 4. *Octobris.*

QVid, heu! quid cum prætextatis verbis tibi prætextata malè turba? disce, ejà infantia rectè vel ab infante THERESA fari. *In æternum! in æternum! in æternum!* ah quotiès balbutiens clamitavit. Nos scilicet puerilem senectam, non senem æternitatem in animo & linguâ gerimus, diserissimi infantes. At THERESA parvula cum parvulo fratre domo paternâ aufugit, ad Mauros abitura & brevi morte longam æternitatem auspicatura. Vivere tamen Deus illam, & ut viveret, quæ ferè mors est liberorum, mori matrem voluit. Illa Matrem vicariam cælo MARIAM advocavit, nunquàm abhinc orba futura. MARIA porrò filiæ suæ sponsum Filium conciliavit, quando ex sanctioribus amoribus Seraphinus ales cor THERESÆ terebravit. Ipse amor hominum Christus, quò certiùs

illam

illam sauciaret, sua vulnera dilectæ impressit, occulta tamen, ut ferè solet amor. Adfuit deinde sæpè sponsæ, nunc cruce pro more chlamydatus, nunc spineâ, quæ illum maximè decet, corollâ ornatus, nunc qualis mortem triumphavit, conspicuus. Arrha ab eodem datæ gemmæ quaternæ & pendulæ è Rosario Cruci additæ, Dos verò omne cælum: cujus opes cùm quandoque THERESÆ CHRISTVS ostentasset, *viden'*, ajebat, (tute tibi lector dictum puta) *quantis se bonis peccatores spolient*? Sed & veste nuptiali cùm Ordinem, quem Carmelitarum dicimus, restauraret, Virgo MATER & VIRGINIS SPONSVS IOSEPHVS cælo allatâ exornarunt, ut nihil jam ad nuptias deesset, nisi quæ facem præferret, anno M.D.LXXXII. mors beata. *Ex vitâ.*

S. MEINVLPHVS C. 5. *Octob.*

VIx MEINVLPHVS illa Christi verba audierat: *Vulpes foveas habent & volucres cæli nidos, Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet*, cùm apud se constituit non solùm Christo locum in animo suo facere (ubi enim ille libentiùs nidularetur?) sed & templum ponere. Circumspicienti aream, delapsa cælo in silvas lux & cervas inter Crucem cornu præferens cervus signavit. Eo igitur in loco Deo & virgi-

virginibus sacris domicilium, sibi tumulum struxit, cui cùm mortuus inferendus esset, ecce magnâ VIRGINE volente, tam diu vitæ restitutus est, dum res templi & cœnobii componeret. Multò post apertus suâ sponte tumulus cymbalum ostendit, quo divus in sacris Minister uti solitus erat. Hoc deinceps, quoties virgo ex asceterio moritura erat, sonitu suo mortis insidias detexit. Ipse Divus bis visus in somnis, bis è vitiorum veterno excitare clientem, qui à cubiculis illi fuerat, laboravit. Sed ille in utramque aurem dormivit. Ergo tertiùm adest, & multis objurgans, quòd mortis æternæ reus dormiret tam altùm, visionis non vanæ argumenta vaticinatur. Hîc demum experrectus alter & barbam sibi evulsam sentiens credere monenti, resipiscere, ad templum MEINVLPHI properare, & cùm illic rudis antè & nec primis literis tinctus subitò Latinæ linguæ peritiam accepisset, aræ ministris vel ideò se faciliùs sociare, quòd attonsus jam à somno esset. *Ex Sur.*

S. BRVNO C. *6. Octobris.*

QVo tempore D. BRVNO Lutetiæ Parisiorum ingeniũ bonis artibus excoluit, vir è vitâ excessit princeps inter literatos, quique virtutis existimationẽ longè maximam post se reliquit.

Sed

Sed eheu! quantũ aberratis mali judices hominum oculi! Dum justa persolvuntur, ad illã canentis vocem: *Responde mihi*, ecce tibi è capulo se defunctus tollit, & cum gemitu, *Iusto*, inquit, *Dei iudicio accusatus sum*; mox postridie, *Iusto*, exclamat, *Dei iudicio iudicatus sum*; demùm tertio die tertiũ è feretro fulmẽ auditur, *Iusto Dei iudicio condemnatus sum*. Enimverò plus quàm tragica hæc catastrophe omnes movit; at BRVNONEM eò permovit, ut non modò umbram hanc hominis, sed ipsos etiam homines fugeret. Atque hinc illa sanctissimi viri & omnium, qui Ducẽ hunc sequuntur, frequens in silvas fuga, hinc illud in omnibus lugubre silentiũ, ille pallidus in vultu color, ut interfuisse tristi spectaculo in BRVNONE omnes posteros credas. Sed benè morũ candidissimorũ cygni homines fugiunt cum Superis acturi, benè nunc tacẽt, cantaturi tunc, cũ flebunt alii morituri. Iam ipsa *Dei Mater* æternã illis tutelam adpromisit, si illi, quod diurnum VIRGINIS officiũ dicimus, quotidiè persolvãt. Pulchra profectò cõditio, & quã meritò ambiant tam pulchrè candidati. Quid illud? quòd Numẽ fugã è mundo BRVNONIS sociorumq; VI. totidem S. Hugoni stellis significavit? Nempe, numerum stellarum augent, quotquot ad BRVNONIS partes accedunt. *Ex Surio.*

S.MA-

S. MARIA DE VICTORIA, 7. *Octobris.*

IO! hodie, io! clama, triumphe! quisquis VIRGINI faves VICTRICI. Agebatur annus post VIRGINEM parientem supra millesimum & quingentesimũ septuagesimus primus, quando Pius V. Pont. Max. contra Turcarũ vim metumque belli societatẽ cum Hispaniarum Rege & Venetorum Republicâ feliciter iniit. Adornata itaq; classis est, & Ioanne Austrio Duce hosti plenis velis ac animis obviam est itum. Mox nostris triduano jejunio & Sacramẽtis Ecclesiæ probè munitis, classicum DEI & MARIÆ nomen cecinere; tunc verò omnibus viribus certatum est, eo ipso tempore, quo, quas Rosarii vocant Sodalitates, de more supplicationes ad castissima VIRGINIS pulvinaria per totum orbem instituunt. Nec frustrà. Stetit nostrâ ex parte ACIES ORDINATA, & cum hâc nobis etiam venti militarunt. Proinde horarũ quatuor nec ampliùs spatio parta memorabilis ad posteros victoria est. Cæsa etenim cum ipso Duce suo barbarorũ millia triginta, in libertatẽ Christiani asserti ter mille, quadringenti octoginta & sex. Naves captæ nonaginta suprà centum. Octoginta vel flãmis vel vndis haustæ, fugâ non nisi XX. elapsis. Tormenta in præ-

dam

dam cessere majora sedecim supra centum, minora verò ducēta, quinquaginta & sex. Atque hoc est, quòd Opt. Pont. de victoriâ divinitùs edoctus triumphū VIRGINI decrevit, quotannis iterandum, quodq; non pauci è victore exercitu hostilia spolia ex voto ad Arā Lauretanam suspenderint. Fatale nimirum LVNÆ est ad VIRGINIS pedes abjici. *Ex Io. Gab. in vitâ Pii V. & Pet. Spin.*

S. GEROLDVS M. 7. *Octobris.*

GEROLDVS à puero pietatem Ducem secutus facilè ad ipsa adyta virtutis penetravit, multas tamen identidem pro castitate pugnas pugnavit, vincendus, nisi aliis armis, quàm nunc amat adolescentia, usus fuisset. Nimirum hodie nativâ in galeâ suâ tam molliter cristata frons ictus Cupidinis eludet? in thorace tam vulnerato non minùs lacer animus tela improba repellet? tot vincula etsi serica, vincula tamen, fugam in hâc luctâ tam laudatam promovebunt scilicet? Aliter GEROLDVS noster pugnavit. Ille fame hostem obsidere, ille animum precibus, pectus cilicio, manum flagello obarmare, toties victor, quoties cæsus, & aversis vulneribus nobilior, quàm adversis Romanus: quæ ille tunc potissimùm non horruit, cùm inter pias commentationes cæsum Ducem ob

ob oculos Christum posuit. Has victorias cùm per Hispanias & Italias circumtulisset, jamque Palæstinam etiam meditaretur, militem suum Superi ad triumphum evocarunt. Etenim cùm pagum Cremonæ vicinum transiret, latrones duo, quò in insidias pertraherent GEROLDVM, litem ex composito adsimularunt. Hic nempe, quò digladiantes dirimeret, illicò accurrit. At illi jam dudum in mortem innocentis amici caduceatorem suum multis plagis confecerunt, interque silvas abdiderunt. Sed excivit urbem urbisq; Pontificem æs campanum suâ sponte sonans, & ut Martyr faciliùs reperiretur, prodigiosa lumina cælum accendit. *Ex Ferrar.*

S. OSITHA VIRG. *7.Octobris.*

QVantum, ô parentes, educatio præstat! quantum, ô liberi, quibus cum vitam à teneris societis, interest! OSITHA regii sanguinis in Angliâ puellâ in Parthenone non profano sed sacro educta, quantum splēdoris coronæ Anglicæ conciliavit! Et verò jam tunc prodidit cælum, quàm curæ illi sit juventus probè instituta & majoribus suis morigera. Missa OSITHA cum libro trans pontem, & turbine ab hoc dejecta, undis hausta credebatur. Sed Angelorum præsidio, tertio die prodiit nun-

nunquam mergenda innocentia. Sub hæc in thori societatem à Rege Sigero invitatur. Sed dum Rex venatur feras, virgo ut Cupidinis retia effugeret, binos Episcopos advocat, & ab his velata in Christi nuptarum numerum transit. Indoluit Rex; sed quòd Deo nollet rivalis esse, potestatem fecit è suo thalamo, in Christi, hoc est cœnobium transeundi. In hoc ne Regiæ sponsæ purpura deesset, ferro à Danis pro fide cæditur. Memoratur verò funus suis non alienis pedibus ambulasse, & caput abscissum ad usque templum extulisse, atque ibi demum, cùm manibus templi januam pulsasset, placidè procubuisse. Fuit etiã qui morbo ad extrema deductus OSITHAM in vota vocavit, vovitque ne moreretur, in religioso cœtu se victurum. Convaluit sed soteria solvere oblitus vindicem morbum secundùm sensit, nec priùs manum iterum OSITHÆ medicam, quàm objurgatus ab hâc fidem liberaturum se spopondit. Itaque bis voti damnatus templo & cœnobio Anathema, se, dedit. *Ex Surio.*

S. PELAGIA POENITENS.
8. Octobris.

VIxit PELAGIA Alexandriæ sub Theodosii Minoris tempora, ob formæ venustatem corporisque cultum non jam Veneris serva, sed ipsa Venus

habita, pudor urbis & castitatis ipsissima pernicies. Quis credat? quæ oculis captivam post se urbem trahebat, in hanc obtutum defixisse D. Nonno Antistiti etiam profuit. Quid enim? (exclamabat post visum hoc elegantiæ idolum ille) quo demùm studio, quo sive temporis dispendio, sive impendio sumptuum hæc faciem comit pingitque? & hoc cur? quò nempe oculis amantium arrideat, cælo lacrimante. Animæ interim meę, quã, ausim dicere, DEVS deperit, quis splendor? nempe ad hanc infamiam collata, Æthiopissa es anima. Ite & sordes meas eheu! lacrimæ lavate. Hæc Nõnus. At PELAGIA, spectante & mirante urbe, ad pedes ejus descendit, & vitæ licentiam sancto fletu gemituque teste ejurat. Mox jejuniis & vigiliis corpus defluere, vultum non jam gratiæ, sed pallor, squalor, macieque insidere, nihil jam in totâ fronte rubere, præter præteritorũ memoriam. Nempe obstrepere hîc Veneris puer, desertum se fide non bonâ queri, formam se, opes, amores dedisse; ipsam probra, contemptum, odiumque ingratam rependere. Sed virum scilicet invenit. Nam sparso omni in egenos auro, laqueos amantium, capillos rescidit, fœminã cum veste exuit, Pelagium se dixit, vitæque reliquum Hierosolymis inter summas vitæ asperitates egit,

in

in illo monte, qui ab olivetis nomen habet, ab ipso Christo dudum edocta, ad cælum illinc ascendit. *Ex Sur.*

S. DIONYSIVS AREOPAGITA.

9. Octobris.

IS est DIONYSIVS, cui nomen Areopagus fecit, vir inter Athenienses eximiè doctus & siderum contemplationi addictus. Quare eò tempore, quo omnis natura morientē Christum lugebat, exclamasse fertur, *aut Deum laborare, aut mundum ruinam meditari.* A Paulo deinde CHRISTO additus præesse novitio Christianorum gregi Athenis jussus est. Ajunt cum Apostolis abeunti in cælos VIRGINI adfuisse. Certè eam vidisse, aspectuque tam augusto attonitus ingenuè scribitur affirmasse, pro Deo hanc habiturū se fuisse, nî fides DEI matrē esse suggessisset. Paulo etiā commori cupidus Romam advolavit. Sed prævertit Neronis crudelitas, qui spem tantam in Paulo priùs decollavit. Galliam ergo cùm jussu Clemētis Pont. adiisset, annos numerans X. supra C. vincula primò tulit; tum verbera; utraque Christianâ fortitudine. Exinde ferreo, cui flammæ subjectæ erant, lectulo incubuit; sed suaviora nunquā somnia de cælo, quàm tunc vidit. Ita semiustulatus feris objectus est, sed has etiam virtus demulsit. Iterū in flammas mis-

ſus, aurum exivit. Pòſt in crucem actus cruce ſcilicet gravius habuit deponi è cruce. Ad extremum cùm ſacrificantem in carcere CHRISTVS ſpectabilis animaſſet, non minùs mortis D. Pauli, quàm vitæ æmulus gladio occubuit. Illud memoratu dignum, quòd abſciſſum caput inter Angelorum accinentium comitatus, ſuis ipſe manibus paſſus bis mille ad deſtinatum tumulum portaverit, novo miraculo & funus idem & funeris ductor. *Ex Hilduino & opere Marian. Caniſ.*

S. THEOPHILVS CONF.

10. *Octobris.*

HVc oculos & filii & parentes! Speculum commune utriſque hodie THEOPHILVS eſto. Trimulum & ſacris undis ablutum parentes pii ad Stephanum Eremi incolam abduxerunt, precibus Deo jam tum initiandum. Nimirum adhuc pueritiam immaturam cælo credemus? Tertio decimo ætatis anno necdum exacto, ſub Stephani vultu feliciter THEOPHILVM Angelus bonus fallens ad mundi contemptum illis verbis pellexit: *Tolle crucem tuam, & ſequere me.* Et hodie ad eundem invitare hominem homini non licebit? non licebit Angelum æmulari? Iam nō ignavus THEOPHILVS etiam inconſultis parentibus ad Stephanum, inde

inde ad monachos abiit. Atqui nostro ævo(ô tempora!)facinus est culeo dignum, parentes tam piè fallere,& facere quod laudata toties olim antiquitas, quod ipse puer CHRISTVS fecit. Huc itaque eja! iterùm oculos, hoc in speculo (THEOPHILO nostro) maculas vestras & filii & parentes corrigite. Correxêre certè THEOPHILI parentes, & rectiùs sapere edocti, quò mundum fugienti alas adderent, ipsi cœnobium filio struxerunt; factumque hoc cælum probavit, cùm suâ voce filium illuc evocavit. Inde vi extractus, multaque sub sacrarum imaginum hoste Leone passus, sed ad extremum dimissus, nil magis doluit, quàm ereptam sibi, quam manu jam jam prehenderat, martyrii palmam: quanquam neque hanc illi negasse Superos existimo. Magnum enim longumq; oppidò martyrium est, mundo mori. *Ex Menæis.*

S. IOANNES C. 10. *Octobris.*

IOANNIS inter literas etiamnum in Academiâ Oxoniensi agētis animum si inspexisses, templum musarum, sed multò magis virtutū dixisses, ita utrasque pulcherrimo connubio in pectore suo sociavit. Ne verò cùm scientiis suis in carne & sanguine volutaretur, anno ætatis vigesimo D. Augustini institutum amplexatus est in Bridlingtoniensi

cœnobio, in quo cùm omnibus se post-
poneret, omnibus denique præpositus
est, factumq; hoc tam lubentibus aliis,
quàm uno ipso invito. Tam modestè
tamen imperium usurpavit, uti aperta
unius è suis convitia non nisi silentio
refelleret, monitusque ut læsam aucto-
ritatem vindicaret, præstare diceret,
iratis flammis demere quàm addere
oleum. Triclinium illi cum aliis idem,
eadem mensa, in mensâ tamen major
abstinentia fuit. Amoris divini æstu
tam ardebat, ut, cùm sacrificaret, vestes,
quibus hieme alii se contra frigus ar-
mabant, ille tunc poneret, & flammas
pectoris loqueretur frequens multus-
que vapor è capite palàm assurgens.
Ipse corpore præsens ad aram, animo
intereà cælum obambulabat, incendio
ita paulatim crescente, ut oculi lacri-
mis non jam fluere, sed toti liquescere
viderentur. Denique ne dubites IOAN-
NEM in cælum evolasse, noveris ante
mortem hunc Virgini è Vestalibus uni
formâ aquilæ visum esse, quæ nubes
transcendens illa è schedâ, quam rostro
ferebat, verba loquebatur: *Amor meus*
IESVS. Evolare ad cælos etiam tu
cupis? ab hoc amore alas mutuare, non
illo qui humi repit. *Ex Surio.*

S. BRV-

S.BRVNO EP. C. 11.*Octobris.*

FVit hic BRVNO Henrici Aucupis German. Regis fil. Ottonis I. Imp. Frater scientias divinas juxta & humanas calluit, sed eloquentiam imprimis, quam pro miseris potissimùm exeruit, ut quorũ semper bona causa est. Temporis avarus nullum nisi literatum otium amavit, ut quocunque demum cum Imper. Fr. iret; famuli libri sequerentur, suavissimè iter inter comites Musas facientem. Comitate uti ipse singulari erat, ita morum levitatem in aliis summè oderat. Quare cùm Henricum Fr. & affinem Cunonem sub divinis confabulantes vidisset, palàm edixit, intempestivam illam familiaritatem seminarium fore maximarum inimicitiarum; id quod posteà orbis vidit. O Censorẽ debitum nostro ævo! quo templa passim aut fora fieri aut curias videmus, & ex his exire sæpè, qui plurima hominibus, nihil DEO, nihil Divis sunt locuti! Sed mitto linguaces. Silentium potiùs in BRVNONE laudo & frugalitatem, quam Archiepiscopus jam Coloniensis (uti & in vestibus modestiam) in Canonicorum Collegium postliminiò reduxit, utinam non iterum nunc ubique ferè terrarum exulẽ! Ipse post maxima obita munia, post extructa aut rena ata templa &

cœnobia plurima, ut pacis amans, & pacis conciliandæ inter viros principes mirus artifex excessit è vitâ, anno post DEVM hominem D.CCCC.LXV. cælum moriens multis lacrimis mollivit, & crebro gemitu, velut ariete, perrupit. *Ex Lippeloo.*

B. IACOBVS ALEMANNVS CONF. 11. *Octobris.*

FElix, (si quidem norit hodie bona sua) Vlma Suevorum IACOBVM nostrum peperit & probè educatum Romam ad DD. Apostolorum limina supplicem misit. Româ Neapolim hic abiit, & ab Alphonso rege militiæ adscriptus nullum hostem quàm prædam fugit. Quare illa demum castra placuêre, quæ non aliena raperent, sed suis se spoliarent, id quod ipse etiam fecit, cùm Bononiæ ad D. Dominici signa transiit. Hîc ille boni militis partes omnes implere, primus semper ad ducis nutum, portarum animi, oculorũ inquam vigilantissimus custos, & flammas hostiles casto animo injectas suffocare illicò doctus sanguinis recordatione à Christo fusi. Iam arma (preces) nunquam posuit, primo mane omnes Divorum aras veluti stationes militares obiens & semper ab astrorum acie Virgine auspicium sumens. Quid jam mirum, si miles noster dæmones fustibus pugnantes

nantes risit, præsertim quando cum pugnante Angeli visi pugnare; si Cyclopem infernum sibi infestum cruce prostravit, & eâdem corvorum Stygiorum agmen fugavit? Quid quòd & insidias structas Reipublicæ ab orco detexit. Ad D. enim Antonii tumulum cùm lætantes dæmones spectasset, & triumphum adornantes ob futuram altero die inter cives cædem, medius preces suas interposuit & civibus pacem, orco pro triumpho luctum peperit. Fuit cùm ad hortos Elysios avolans ea oculorum spectacula habuit auriumque illecebras, ut irasceretur illis, qui eum avocarunt. Ne igitur quisquam molestiam revocando faceret, morte illuc non rediturus abiit. *Ex Surio.*

S. MAXIMILIANVS EP. M. 12. *Octobris.*

MAXIMILIANVM, quo cive Pannonia, Austria patrono gloriatur, parentes nobiles Celeiæ genuerunt, lactarunt Gratiæ, Musæ eduxerũt. Talis inquam MAXIMILIANVS dignus cælo visus est, quem in suas partes pertraheret; & verò facilè ille obsecundans meliora suadenti, hereditate suâ (quæ opulenta ei erat) ultrò egenis cessit, divitem se ratus, si centuplo amplius liceret sperare. Iam honoris etiam umbram cùm fugeret, insecuta tamen hæc

virtutem, Laureaci mitrâ sibi devinxit, & in solium renuentem extulit. Hoc deinde cùm furiæ Decianæ deturbassent, Romã abiit; mox tamen Xysto II. Pont. Max. auctore rediit, & viginti ipsos annos munere suo cum summâ laude est functus. Sub hæc in mentem venit, patriis etiam terris operam suam locare. Et fortè Evilasius illîc Prætor Christianam pietatem oppugnatũ ibat. Tanto ampliùs festinandum sibi ratus illicò advolavit, & suppetias laborantibus in tempore tulit. Sed dum in primâ fronte acriùs pugnat, inter primos gladio cadit. Post hanc tamen tam nobilem Hostiam propitia victoria semper posteà cum Christianis stetit. Diceres suum etiam Pannoniæ Decium obtigisse. *Ex Bruschio.*

S. COLMANNVS MART.
13. *Octobris.*

COLMANNVM Regii sanguinis juvenem & juventæ ævo suo facilè principem genuit & educavit Scotia, hospitem Bojaria vidit & Austria. Habuit tamen hæc hostiliter potiùs quàm hospitaliter. Etenim quòd genus & virtutem, sub peregrino dissimulasset, jussisque valere & patriâ & opibus patriæ, sacram Ierosolymæ urbem in votis haberet, diu jam dæmoni malo ægrè faciebat. Hîc igitur contrà ægrè COL-

MANNO

MANNO facturus id machinatur, ut innocentia sub proditoris nomine accusetur. Capitur, carceri datur, torquetur, uritur, laceratur, damnatur & ex aridâ arbore ipse flos juventutis suspenditur. Hic demùm pro innocente crebra miracula perorant. Et integritatem animi sesquiannum sub dio pendens integrum corpusculum loquitur. Meruisse canos crescentes capilli & ungues testantur; clamat sanguis è vulnere nunquam non recens. ipsa, quam emortuam diximus, arbor in frondes suas reviviscens non debuisse mori COLMANNVM ait. Tot testibus tandem convicta Austria vertit sententiam, absolvit COLMANNVM, & se damnavit. Sed & hic tot honoribus post, quot suppliciis antè mactatus Austriam jam absolvit. *Ex Ditmaro, Stabio, & VV. Lazio.*

S. FORTVNATVS EP. 14. *Octob.*

FAcilè orco imperat, quisquis peccato non servit. Inter testes longè plurimos etiam FORTVNATVM numero Tudertinum Episcopum, qui totas legiones dæmonum ex hominibus non semel unus fugavit. Sed nocuit pænè fugiendo orci satelles. Nempe pulsus sub noctem urbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Episcopo

FOR-

FORTVNATO; peregrinum se hospitio ab eo ejectum, cujus munus esset, etiam invitare verecundantem, quam nunc virtutem habitare sub tecto Pontificis cives crederent, unde hospitalitas exularet? Audiit hæc nescio quis, & non tam misericordiâ motus quàm invidiâ, quam facere FORTVNATO volebat, domo excipit cæli scilicet exulem. Sed malus hospes non minùs malam symbolam reliquit, abiensque hospitis filio in ignes conjecto animam elisit. Tum denique infidam hospitalitatis tesseram pater damnavit. Sed quàm cordi FORTVNATO juventus fuerit, audi. Gothus prædam agebat nobilem, adolescentes geminos. Pontifex cùm nec precibus hos nec pretio redimere posset, malum vaticinatus est militi, quod illi equus dedit, cùm lapsus coxam sessoris fregit. Hoc malo multatus Gothus ultro jam FORTVNATO pueros remisit; sed non gratis. Nam remisit Pont. sanitatem, ingens ægro pretium. *Ex D. Gregorii Dialogis.*

S. DOMINICVS LORICATVS C. 14. *Octobris.*

AVdite, qui aras, calices, infulas vel venditis, vel emitis. DOMINICVS à primis annis aris & ipse admotus tandem sacerdotio initiatus est. Verùm quòd eos honores nescio quo do-

no

no (pellis credo caprina erat) parens filio mercatus esset, detestatus hic impia munera adeoque jam se etiam, longè fugere statuit partas malè dignitates, & paternum facinus in se vindicare. Ad hoc commodissima visa est solitudo, & in hâc virorum societas, qui austeram cumprimis rationem vivendi sequebantur. Nempe his unum totâ ferè vitâ jejunium, deliciæ die Solis Iovisque pultes, cibus per reliquam hebdomadem solus panis erat. Nam de potu quid dicam? aquam lacrimis miscebant. Iam loqui semel in septimanâ dabatur, cædere verò flagris sæpiùs in die se, sæpiùs cædi ab aliis mos receptus jam fuerat. Hæc omnibus tunc communia, at DOMINICO nostro peculiaria illa ajunt: nudam carnem loricâ ferreâ onerare, itaque in vigiliis sanctis noctes dies perstare; tum bis quotidie Regii Vatis carmina cantando decurrere, manu interim utrâq; virgis armatâ mensuram imperante. Durum, ais, est nimis sic vivere. At sic vivendo virgo vixit DOMINICVS, & ut tales vos vivatis, Sodales Parthenii, testamento arma vobis sua legavit. *Ex Lipp.*

S. HEDWIGIS DVCISSA.

15. Octobris.

IN regium te gynæceum introducimus. tamen terreare, si ad limina pau-

pauperes excubent : HEDWIGIS in-
tus habitat, quæ ex illustri Andecen-
sium Comitum & Tyrolensium stirpe
Henrico Polonorum Duci nupta, pri-
mos annos liberis procreandis, reli-
quum deinde vitæ tempus, non invito
conjuge, castitati dedit, maluitq; à pau-
perum jam turbâ, quàm Regum mater
dici. Ex illis tredecim quot diebus mē-
sæ adhibuit, flexo poplite in iis Christū
ac duodenos Apostolos adorans. Ajunt
multos ex iis, impositâ capiti VIRGI-
NIS MAGNÆ icunculâ, valetudini re-
stitutos ab HEDWIGE. Certè inven-
tam VIRGINIS effigiē multis ab obitu
annis inter digitos tres primores eosq;
integros asseverant, magno sive HED-
WIGIS in VIRGINEM, sive VIRGI-
NIS in HEDWIGEM voluntatis testi-
monio. Porrò tam dura sibi, quàm be-
nigna aliis, pedes ferè nudos etiam hy-
berno tempore circumferebat, indor-
miebat asseribus, corpusculum & ipsa
verberabat, & quod pauci volunt, ver-
berari ab aliis volebat. Sacerdotibus,
quotquot denique faciebant, quotidiè
omnibus assistebat, nullas alias volup-
tates unquā sectata, quàm quæ preces
inter animū demulcebant: quarū quidē
ingens argumentū fuêre nūc prodigio-
sus in vultu splendor, nunc cum animo
suo in aërē etiam corpus abreptum. Et
fuit, cùm sic precanti è cruce benè ultro
Chri-

Christus precaretur, & rata omnia vota ejus haberet. Horum scilicet compendium cælum erat, quod ingressa est HEDWIGIS inter Theclæ & Catharinæ aliarumque Virginum comitatum, ut & tunc Principem crederes. *Ex Sur.*

S. GALLVS ABB. 16. *Octobris.*

GALLVS ad Laci Brigautini incolas Columbano duce venit, quem in literis & pietate magistrum habuit. Hic permultis auctor fuit, damnatâ superstitione, ad Christi partes transeundi: ipse antra silvasque à colubris & lemuribus purgatas melior hospes cœpit incolere, commeatum sæpiùs cælo suppeditante. Et fortè preces Numini faciebat, cùm ursus adfuit pauperis cœnæ reliquias populaturus. Sed jubet GALLVS lignũ potiùs fur comportet, eoque focum foveat. Facit ille imperata, & in laboris stipendium panem capit. Tum Divus cum eodem ita paciscitur, communẽ uterque montem haberent, cæterùm nemini deinceps mortalium ursus noceret. Has inquam leges homo tulit, & sacrosanctas fera habuit. Vidit hoc & invidit orcus, omnique vi pellere GALLVM est aggressus. Sed facilè hic iterum in fugam versipellẽ hostem egit, victor trophæum Crucis erexit, & præsidiũ sacra Divorum lipsana imposuit. Quin longiùs

giùs etiam hostem persecutus pepulit è filiâ Ducis Gunzonis, quam insederat, Galliarum tum Regis, sed Christi posteà sponsâ. Et poterat in præmium accipere insulam Constantiensem, nisi hanc quam tanti alii faciunt, nihili ille fecisset. Itaque ad majora præmia, & GALLO digna, cælum evocavit. Ejus funus equi ferocissimi sponte ad sepulturæ locum duxerunt! usque adeò nihil ferum in orbe est, quod virtus non domet. *Ex VValfrido Strabone apud Sur.*

S. ANDREAS M. 17. *Octobris.*

BEllo, quod sacris DEI Divorumque imaginibus barbarus Copronymi furor indixerat, multùm virtus ANDREÆ enituit, quippe qui sub ejus statim initia è Cretâ Constantinopolim advolavit linguâ & pectore propugnaturus pietatem. Et nimirum (clamabat ille in publico virtutis theatro) majores nostros, qui pulchram pro patriâ mortem oppetierunt, stantes in saxo, in ære, in auro suspicimus; at verò qui pulchriùs pro cælo sunt mortui, nullo honore dignabimur? Tibi homini, Copronyme, aureas poni statuas & surgere cælo colossos spectabimus, neque impunè hos quisquam nostrûm jam violabit; tu verò cæli Imperatoris imagines, tu Imperatoris Matris magnæ, tu amicorum hujus gra-

gratis eversum ibis? quin etiam improbè illam ex animo tuo imaginem deles, quam suâ manu, cùm te finxit, Numen depinxit? Sed quid ajo? dudum hanc orcus deformavit, & suis te coloribus pinxit. Hoc unum audi. Aut fallor ego (imò non fallor) aut, si terræ filius bellum porrò cælis movere pergis, si sedibus suis Superos deturbare laboras, fulmen etiam tu senties. Erat hoc furiosum lacessere: Itaque flagra, taureas inclamat tyrannus: his lacerum in vincula, inde inter lapidum imbres ad infamem mortem raptari jubet. Sed ecce adest, qui ex itinere, amputato altero pede, Divum cælo transmittit; profuitque ad compendium viæ, pedem abjecisse. *Ex Surio & Menæu.*

S. LVCAS EVANGELISTA.
18. *Octobris.*

LVCAM nobis Antiochia Syriæ peperit, educasse verò ipsæ in sinu suo Musæ videntur. Nam literis & Ægyptiis & Græcis omnibus excultus, arte insuper medicâ clarissimus habitus est. Sed nihil hæc omnia ad illa, quæ in Christi scholâ grandis discipulus didicit, sui Deique agnitionē. Fertur etiam socius Cleophæ fuisse in Emaus eunti, tunc cùm ambobus à morte CHRISTVS se comitem junxit, hospesque

non asymbolus mensæ accubuit. Post hujus verò, quem in cælos duxit, triumphum, ubi in orbis partitionem cum cæteris Apostolis venit, fidus magno Paulo in omni itinere, quin adeò in vinculis Achates, Christi primò vitam mortemque, tum, quæ Apostoli alii fortiter fecerunt, perscripsit. Abiit è vivis cùm annum ageret quartum supra centesimum, & tunc etiam memor medicum se esse, ægris vel è tumulo medicinam, oleum salutiferum propinavit. Illud pænè memoriam fugisset. Primus fuit LVCAS, qui MARIAM felici manu depingeret, in eâ tabellâ, quæ etiam hodie miraculis lucet, dignus profectò cujus penicillum Mariani omnes imitentur, idem in animis faciendo, quod LVCAS in tabellâ fecit. *Ex to. 1. Bar.*

S. IVSTVS M. 18. *Octobris.*

DOmi cum parentibus IVSTVS puer, at in servitute frater Iustinianus agebat. Igitur nec sinus jam matris, nec oscula patris arridebant IVSTO, quæ dividere cum Germano non licebat. Multis proin lacrimis persuadet tandem patri, secum ereptum è servitute fratrem eat. Itur. Ambianum venitur. Hic etsi IVSTVS fratrem nunquam vidisset, inter multa tamen mancipia continuò agnoscit: indicium cognato intùs sanguine faciente. Sic dum-

dio sui jam auctior dum domum redit, à Ricciovaro equites adsunt. IVSTVS postquàm spelæo patrem fratremque abdidit, obvius it exploratoribus. Scilicet hi mortem intentant, nî comites prodat. Sed negat ille didicisse se parentes prodere; id vel tum ostendisse, cùm caput pro libertate fratris objecisset. Dicenti hæc crudelior cæteris caput aufert. Sed ecce truncus Martyris suis ipse manibus hoc amplexatus humo attollit. Diffugiunt mōstro perculsi equites, & ad tristem aspectum exclamat pater fraterque. Verùm solatur utrumque IVSTVS: nempe officium se filii fecisse, vitam, quam à patre accepisset, reddidisse. Demum caput suum offert, mandatque, matri ferant tumulandum. Id cùm factum est, tanto lumine ædes maternas complevit, ut sua etiam oculis cœcæ puellæ lux rediret, puto, ut qui in IVSTO illustre sive in fratrem sive patrem pietatis exemplum non videt, etiam cœcis minus se videre videat. *Ex Surio.*

S. VARVS MART. 19. *Octobris.*

VIdit & persæpè laudavit Ægyptus VARI militis virtutem, sed nunquam magis, quàm cùm in ipsum Imperatorem suum Maximianum pugnavit, sine perfidiâ, quia pro fide. Pugnæ verò occasio hæc fuit. Septemge-

mini martyres è vinculis libertatem Christianam propugnabant. His dum VARVS inservit, ecce uni ex eorum numero cælum beatâ morte vacationem à militiâ donat. Sed ne numero suo fortissima cohors destitueretur, ultrò VARVS noster in demortui stationem succedit, mox Christianæ fortitudinis ingentia documēta contra equuleum, scorpiones & plumbatas edit, nec priùs è pugnâ quàm mortuus & victor abit, viâ ingenti & fortissimæ animæ per novaculâ discissum ventrem factâ. Corpus Martyris sepultum in canibus volebat tyrannus; sed Cleopatra nobilis matrona secum hoc in Palæstinam avexit, toto templo (quod illi posteà extruxit) tumulandum. Finem ubi ædificandi fecit, ausa mercedem à Martyre sperare, induxit in templum filium, petiitque, optima quæque illi VARVS à DEO impetraret. Mox alia omnia, quàm orasset fieri putavit, cùm mori filium sub oculis suis vidit. Tunc verò lacrimis mater & singultibus cælum accusare, VARVM ingratitudinis notare. Sed hic unà cum filio multâ gloriâ vestito, & coronato visus Cleopatræ, docuit nihil petere filiis matres, nihil dare cælum posse beatius quàm mortem beatam. *Ex Surio.*

S.ETH-

S.ETHBINVS C. 19.*Octobris.*

AXioma est à magistro CHRISTO dictatum & receptum jam olim in Christianâ philosophiâ; *qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Indocti discipuli quàm pauci hoc intelligimus, quàm multi intelligere nos altùm dissimulamus! At vix hoc dici audierat ETHBINVS Scotus nobilis adolescens, cùm dicto etiam audiens opes egenis, se monasterio devovit. Ex hoc cum vitæ melioris magistro Winualoco in agrum fortè egressus, in hominem offendit leprâ horridum. Quod avertere oculos potuisset delicatos, ETHBINI Sociique invitavit etiam. Oritur pulchrum magistrum inter & tyronem certamen. Hic brachiis stringere & sinu miserum fovere, ille sordes & saniem velle officiosus à vultu abstergere, quin (quod æger aliter nollet fieri) generosâ siti purulentam scabiem ebibere. Scio, horres hæc legere. Sed tunc facere hæc virtus non horruit. Et ecce, (ô Superi! ô amor, qui colludere homini DEVM facis!) dum saniem sperat Winualocus, gemmam unicè pretiosam ore excipit, & mutatâ repentè rerũ facie videt ETHBINVS in miseri fronte crucem rutilare, videt ab alto famulos cælites advenire, & è manibus non jam lepro-

ſum, ſed Chriſtum abire; amiciſſimis verbis ſua utrique præmia pollicentem. Et finierat fabula pulcherrima, cùm iterum lis ſancta exorta eſt, utrius virtuti hanc DEVS dediſſet. Poſt multa ita conventum eſt: ut ſilentio omnia involverentur. At fruſtrà agitis ô Divi, gemma vos prodidit, & verò olim Chriſtus prodet. *Ex Surio.*

SS. CAPRASIVS ET FIDES MM.
20. *Octobris.*

VT fidem ſanguine ſuo firmaret, CAPRASIVS, FIDES Virgo ſuggeſſit. Nam cùm hæc anno poſt natum Servatorem trecenteſimo tertio pro CHRISTO captiva in laſſitudinem omnes jam carnifices dediſſet, & denique in craticulam abjecta eſſet lente igne crucianda; vidit è ſpecu ſuâ, qua delitescebat, CAPRASIVS, manifeſtam in luce columbam cælo adventare, quæ & rore aſperſo ardores temperaret, & ſerto longè pulcherrimo caput victricis coronaret. Puduit vinci à virgine, & latere jam noluit, ſi talem ſe fœmina proderet. Abjectus proinde in preces oravit; ſi cælo placeret etiam virum in pugnam prodire, vellet, juberet, eo in loco fontem enaſci. Sanguinem ſe daturum, ſi aquam ſpelunca. Et dedit hæc aquam, ſed quæ CAPRASIO cruentâ ſitim accendit. Hanc ut

ut poneret, in urbem & in theatrum ad tyrannum properare, & jam palàm ostendere, non frustrà tamdiu in pulvere privato exercuisse sese; denique non modò inter omnia tormenta sibi constare, sed & longè plurimos alios in eandem sententiam pertrahere, quibuscum omnibus capite ultimò truncatus effecit, ut exiguus aquæ fons in flumina sanguinis excresceret. *Ex Sur.*

S. HILARION ABBAS.

21. *Octobris.*

MVltum puer HILARION in ludo literario, plus apud D. Antonium in religiosâ scholâ profecit. Itaque anno ætatis XV. cælesti philosophiâ jam plenus, jamque vates, pectora hominum inspexit, absentia & longè post futura multò antè vidit. Mox magister etiam ipse sanctioris sapientiæ fidei dogmata multos, multos mundi contemptum edocuit. Asellum suum (ita corpus familiari convitio appellitabat) calcitrantem non hordeo (ut ipse dicere solebat) sed paleis sustentabat, hoc est fame, siti, labore edomabat. Latrones vim meditantes inferre viro, cælum errore viarũ abductos totâ nocte delusit. Ipse quoque dæmonum ludibria non semel impunè risit; quin Plutonẽ quandoque cum curru suo per terræ hiatum ad inferos redire compulit irriden-

dum etiam suis tunc puto, utpote sine Proserpinâ, quam speraverat, reducem. Iam sæpiùs ex humano domicilio eundem proscripsit, non ita tamen, quin Virginem gravibus verbis castigaret obsidione jam liberam, quòd pro pudore non excubans aditum dæmoni amori fecisset. Porrò terram triennio sitientem pluviâ beatâ recreavit. cruce serpentum morsus exarmavit. Draconem coëgit structum rogum conscendere, & suâpte sponte victimam igni se dare. Talis tamen ac tantus mori timuit, & moriturus animam suam ita alloqui est auditus. *Quid egredi anima, quid times? LXX. ipsos annos Christo meres, & mori times?* Audi hæc orbis: Hilariones timent mori. Nos ah! quali morbo? risu emorimur. *Ex D. Hier.*

S. MALCHVS C. 21. *Octobris.*

NOn latuit MALCHVM thesaurum esse virginitatem, tot prædonibus quot oculis expositum. Quare ut in tuto hunc collocaret, secum in silvas exportavit. Sed, eheu! non sola in silvis Diana, etiam Venus venatur. Ecce vide sis tectissima hujus retia. Emoritur MALCHI pater, & ficta pietas orbam solari matrem suadet. Clamat vitæ sanctioris Doctor, impietatem esse ipsissimam, alienam mortem suâ delugere, & ut funus comitaretur, funus

velle fieri. Si mundo mortuus esset, quid illi cum vivâ matre? si DEO viveret, quid cum mortuo patre foret? Sed surdo fabulam. Abit è latibulis suis virginitas, peritura, nisi in latrones incidisset. Hi in servitutem abducunt, &, ne fugere possit, molestissimâ compede, uxore onerant. Conclamabunt hîc alii. Sed noverint sic vexatam revixisse virtutem. Secura etiam in thalamo jacuit, & per conjugii larvam diu Venerem risit illibata virginitas. Quòd tamen rectiùs fugiendo quàm pugnando pugnat pudor, fugêre ultimò pudici conjuges. Et jam per undas enataverat castitas, cùm jugulo herus & cum hoc servulus, uterque camelo vectus hæsit. Defendit tamen antrum trepidos, & antrum suum leæna, utroque hoste lacerato. Sed & domicilium fortioribus hæc cædens aliò cum catulis emigravit. At MALCHVS non jam leones, sed nuptam suam fugiens, hanc inter virgines deposuit, ipse monachum rursus induit, mortunsque meruit, ut tumulo ejus rarum miraculum (VIRGO CONIVNX) inscriberetur. *Ex D. Hieron.*

S. VRSVLA cum Sodalib⁹ VV. & MM.
21. *Octobris.*

CLassem & vela spectas, omnia à castis nivibus candida, omnia à casto

ſanguine rubentia; virũ in his nullum nisi hoſtem; ſed omnes virilis animi; Amazones rectè dixeris, ſed quas zonâ virgine nec victor Attila poſſit ſpoliare. Harum omniũ ecce Dux VRSVLA eſt, Dianethi Britonũ Regis filia, ob formæ florem Connano Armoricæ Dynaſtæ deſponſa. Et verò jam ecce vela facit claſſis caſtiſſima, & pudori ſuo timens, non tam in undis, quàm lacrimis ſuis natat; jam Armoricam verſus contra vota etiam ſua feliciter fertur, jam obvius Hymenæus ingratum verecundis auribus obſtrepit, cùm ecce tempeſtas ſuboritur, & arreptas naves in Rhenum aufert, Agrippinam Coloniam ejicit. Nimirum adverſum hunc alii ventum dicent, at ſecundum VRSVLA vocat & caſtitati velificantem. Longum igitur exilium citis nuptiis præferens Romam cum comitatu abit, inde iterùm Coloniam. Sed longè gravior redeuntes procella excipit. Naufragium iterum minitatur virginitati Hunnorũ & Alanorum vis. Quid agis pudicitia? obluctaberis tot barbarorum inſultibus virginum agmen? Enimverò pulchrum, Superi, facinus! ne pudor mergatur, omnes in Rhenum animas projiciunt, & ne telo Cupidinis violentur caſta pectora, ad barbarorum intentos arcus ultrò jugulum offerunt. *Ex D. Vrſulæ vitâ apud Lippeloum.*

S. IOAN-

S. IOANNES BONVS.

22. Octobris.

GEnuit Mantua IOANNEM BONVM. sed, ô malum! bonum divitiæ non siverunt esse. Nempe dubites, an, cùm demortuo parente hereditatem adiit, plures nummos an vitia numeraret. Vnica jam mater suis apud DEVM precibus sustinebat in præceps ruentē, frustrà etiam ipsa futura, ni morbus quoque manum injecisset lectuloque affixisset. Hic, uti ferè amat, gustum illi voluptatū abstulit, quæ nuper tam sapiebant: jamque ut valeret IOANNES, valere mundum jussit, & vitam religiosam vovit. Hâc salutari medicinâ in pedes erectus morbi sui fomēta (divitias) non invitus abjecit, & post vitam prope Cæsenā in summâ austeritate aliquandiu actam, in eremum ad D. Augustini partes transiit, ordinemq; eum magnis incrementis & miraculis amplificavit, quin adeò subinde ad castissima vulnerum oscula ab ipsomet Christo in cruce est invitatus. Sed nondum etiam hîc extra teli jactum castitas stetit. Huc etiam sagittas suas misit amor improbus. Et jam corpus à flammis impuris æstuabat, jam pudor vicinus incendia metuebat; cùm contra tela infanda, tela alia, arundines strinxit IOANNES, & sub primores digitos tam validè adegit,

adegit, ut triduum exanimis jacuerit, Triùmphavit tamen hostem à cælo recreatus, & eximius deinc ab hostilibus ejuscemodi incursibus vixit, Cupidine plus jam arundinũ aculeos, quàm apum olim fugiente. *Ex Ferrar.*

S. SEVERINVS BOETIVS.
23. *Octobris.*

IPsum oculi tui Musarum ocellum BOETIVM vident, cui vel hostis Theodoricus Rex testimonium hoc dedit, omnes omninò scientias unum complexum fuisse, ut jam Græciæ Roma nec Ptolemæos, Nicomachos, Euclides, aut Archimedes, nec Pythagoras, Platones aut Aristoteles invideret. Tot tamen ætatum miracula unico ingenio clausa extinxit idem Theodoricus, furiis Arianorum (quos stylo BOETIVS confoderat) agitatus. Cæterùm clientem suum in ipsum carcerem usque Musæ sunt secutæ. Nam & in hoc librum *de Consolatione Philosophiæ*, & alterum *de Trinitate* ad socerum Symmachum scripsit, virum itidem eruditum & Consularem, quin in eâdem causâ piè post mortuum. Et BOETIVS quidem resectum caput utrâque manu memoratur humo sustulisse, interrogantique per inurbanum jocum, à quo percussum se existimaret, seriò, *ab impiis*, respondisse; inde progressus in

in templum demisisse in genua sese ac preces inter caput arâ, animum cœlo deposuisse. At Symmachus gladio & ipse cæsus suum sociique caput abundè fertur vindicasse. Siquidem cœnanti Theodorico portentosi piscis caput appositum Symmachi ajunt imaginem induisse, hiantique ore & dente minitabundo ita perterruisse, ut metu morteque rigens infelicem animam in ollas (quemadmodum S. Gregorius refert) Vulcani expiraverit, tunc etiam multis deflens innocentum Martyrum necem. Sed & hodie Musæ BOETIVM SYMMACHVMQVE flerent, nisi in his oculos suos amisissent. *Ex vitâ Boët. & Bar.*

S. MACARIVS ROMANVS C.
23 *Octobris.*

BEllè Veneri illusit MACARIVS, cùm nuptiali in thalamo sponsam reliquit, & Raphaële comite in ultimas solitudines castitatem asportavit. Ibi dum antrum subit, in geminos catulos & ponè accubantem exanimem leænam offendit. Hanc igitur tumulo infert, catulos de suâ mensâ alit educitque. Crescunt illi, & à nutritii sui collo innoxii pendent, blandientem lambunt, arridenti adrugiunt blandùm. O semper tutior inter feras, quàm non dicam inter mulieres, sed mulierum etiam

etiam umbras virginitas! prodit foras MACARIVS, strophium reperit è Sindone, è serico calceolos. Quid agis MACARI? Viscum mitte. audit allacrimantem malis suis vocem. Ah aures obtura! Sirenem audis. Videt mulieris formam omni simulachro emendatiorem. Eheu oculos claude! Scorpionē vides. Ecce tecto recipit. Superos testor MACARI! vivam leænam introducis, qui mortuam extulisti. quid multis? triumphato hospite in fumos abit dæmonium, in lacrimas MACARIVS, in fugam leones. Quin ipse quoque se fugit; sed obsistit bonus ductor Raphaël. Ergo in genua & preces se abijcit, XL. ipsos dies jejunus. Tum vero conciliatos Superos, primùm leones reduces, deinde multa lux cælo allapsa, tum gratantium Angelorum voces, denùm Christus ipse conspicuus indicarunt. Atq; hęc MACARIVS ipse tribus aliis eremi incolis; nos verò Mariamis ideò hodie narramus, ut sciant securius castitatem binis leonibus cohabitare, quàm uni fæminæ. *Ex Menæis.*

SS. MARTYRES NAGRANI.

24. Octobris.

NOn jam singulos Martyres producere in arenam, & cum tyrannis componere, sed producere in campum plenam aciem juvat, & totā pro Christo pugna

pugnaturam urbem Nagranam armare. Cave tamen cùm in exercitu nostro sacros homines, senes, matronas, pueros & adeò puellas vides, apparatum nostrum riseris. Videbis majores corporibus suis animos & viros sub stolâ, ipsamque in senibus juventam, in sacerdotibus fortitudinem. Ecce enim Arethas (urbi præfectus fuit) XCV. annorum senex canos pulchros sanguine pingit, lauro ornat: potuit ne quidquam gloriosiùs ab hâc ætate fieri? Ruunt cum hoc in mortē eandem socii CCCXL. an præeuntē Ducem non rectè secuti milites? Sacerdotes sacrorumque ministri omnes uno igne cremantur, an pulchriùs poterant sacrificare? Puella XII. annorum in faciem Dunaani tyranni sputo pugnat, eadem cum sorore ferro jugulū dare non abhorret, an non fortiter utraq; ? Vtriusq; sanguinem mater ore suo libat, mox suum miscet. an non viriliter fecit mulier? Sed hem in quinquenni puero Herculem Octæum. Supplicat hic pro matre ad ignes damnatâ; sed ubi ad perfidiā invitari se videt, à rege nō jam matris solùm, sed suam etiā mortē orat, & lacrimis perorat & blanditiis sævientem morsu provocat tyrannū. Nihilominus servandus custodiam fallit, & ad matris sinū per ignes, cum illâ ex ignibus ad cælum volat. Ecce Roma vetus,

quæ

quæ ab omnibus seculis exempla fortitudinis in omni sexu non mendicabis, omnia spectanda uno die dedit virtus Christiana. *Ex Metaphr.*

S. MARCIVS C. 24. *Octobris.*

ORbi Romano Iustino Iuniore imperante, rectiùs sibi MARCIVS imperavit. Aula illi spelunca non procul Caleno in Campaniâ, quantò angustior tantò augustior fuit; pincerna verò petra, quæ aquæ tantum, quantum sat erat, quot diebus fida ministravit. Doluit dæmon malus & veterem serpentis larvam indutus, sive oranti, sive cœnanti, sive quiquid demùm aliud agenti accubare perstitit. Ille orcum vicissim ludos faciens, nunc pedem, nunc manum ultro ori ita ingessit, ut tamen dentem malum figere hic minimè auderet, sed post triennium victum se falsus per alterum montis latus in præceps abiret, ambustis circum circa omnibus, quà volvebatur, arbustis. Sed ecce tibi pugnam, quâ dæmon ceciderat, prostitutæ frontis fœmina parat restituere. Quis credat? periculosius longè certamen hoc MARCIVS credere, non jam ludere, sed fugere, sed in faciem abjectus nec oculo hostem audere aspicere. Cessit tamen etiam hæc, atque ne victam dubitares, mortua corruit, & subinde alii sanctiore cōsilio ad MARCIVM

CIVM inviserunt; quos inter puerum memorant, fallente vestigio, in subjectam vallem innoxiè lapsum. Quid? quòd saxum ingens spelæo imminens & à rupe suâ avulsum saltu MARCIVM transiit, qui jam à principio catenæ, quæ modum ambulationi præscriberet, pedem alterum illigavit; monitus tamen à D. Benedicto amoris potiùs funiculis teneri vellet, catenam quidem posuit, cæterùm longitudinem ejus nunquā excessit, nisi cùm excedere denique mors felix jussit. *Ex S. Greg. P.*

B. IOANNES ANGELVS C.

24. Octobru.

IOANNEM ANGELVM exhibeo, vel nomine suo debitum VIRGINI; cui nempe si immortales illi Angeli servire gaudent, quidni noster etiam? Atque hoc est, quòd Mediolani in liberâ nobiliqué familiâ natus annumerari tamen Florentiæ Servis MARIÆ præoptârit. Ibi illum, ut scias quò vota sua miserit, abiisse inter preces in aëra ajunt, multaque alia fecisse, quæ posteri miramur. Sola castissimi interula innumeris parientibus auxilio velut obstetrix salutaris adfuit. Racemum cùm è vite aliò tulisset, & ægrè alii hoc ferrent, viti suæ quàm mox ita restituit, ut ne cicatricem è vulnere superstitem cerneres. Illud omnino & scriptu & lectu

lectu jucundum. VIRGINIS *servo*, ANGELO inquam nostro feliciores illos Angelos inserviisse. Nam fuit, cùm è morbo decumbenti incidere venam medicus cõstituit. Hîc, absentibus omnibus aliis, adfuêre è cælo ephebi gemini cælo ipso suo formosiores, qui lumen aliáve ministrarunt, & sanguinem ægri obsequiosi exceperunt. Tanti sanè erat omnem omninò sanguinem prodigere. Certè tam duriter vixit IOANNES, ut præter cutem & ossa vix quidquam hominis jam haberet, eò rectiùs ANGELVS dicendus, quòd minus jam carnis illi erat. Hanc denique omnem posuit anno partæ salutis M. D. VI. Laudes ejus funebres (quòd puto impar his lingua esset) campanæ sponte impulsæ cecinerunt. *Ex Ferrar.*

SS. CHRYSANTHVS & DARIA MM. 25. *Octobris.*

CHRYSANTHVS patre natus Polemio senatorii ordinis viro, dum fortuitò in manus sumit, quem Evangelii librum dicimus, legitque, manus dare Christo discit, brevi lectione longè plurimùm edoctus. At Polemius, ut filium à Christianâ disciplinâ dimoveret, nihil non movere, carcerique denùm mancipare. Sed hic Gymnasii instar virtuti erat. Ergo ad insidias amicorum consilio versus cubiculum adornat

nat, & omnibus delitiis instruit; addit mulierculas omni mũdo muliebri præter verecundiam superbas. Inter has collocatus CHRYSANTHVS tunc demùm in carcere esse se credidit & ingemuit. Quid faceret? clypeum nempe (oculum clausum) objecit. Sed & cælum somno lenarum oculos obruit tam profundo, ut castitati facilè esset dormientium manus evadere. At ecce novum duellum: DARIÆ Virgini & formâ & literis cultissimæ committitur. Pergit tamen ille victoriis victorias accumulare, & sponsum expetenti promittit hunc, sed Christum. In has leges & pax & nuptiæ promittuntur, quæ ut festiviore apparatu fierent, plurimos ille juvenes, plurimas illa virgines ad castitatis amorem traxit. Enimverò hic demùm furere Venus & vinci toties tela sua indignata, tyrannum armare, jamque CHRYSANTHVM in carceres, DARIAM in lustrum trahere. Sed illum contra tormenta lux cælo allapsa, istam contra lenones leo defendit. Vltimò vivi terrâ obruti castissimi conjuges, primum thalamum, tumulum habuerunt. At olim degener Roma non castitatem, sed impudicitiam sic tumulabas. *Ex Metaphr.*

S. DEMETRIVS M. 26. Octob.

NAtale solum DEMETRIO dedit Thessalonica, parentes nobilitatem, literarum studia laudem, at militia denique totius Græciæ imperium, Christus illi semper in ore, hujus præco ipse Proconsul non dubitavit esse; quo factum, ut passim ubique superstitionem in provinciâ suâ expugnarit. Debebatur illi ob res tam benè gestas triumphus. Sed hunc ille scilicet in carcerem duxit. Corona ut non deesset sic triumphanti, hanc è cælo Angelus attulit. At ille non unâ contentus, sed plures sperare ausus certamini suo alios præmisit. Et fortè ludos dabat Maximianus more suo cruentos. Lyæus staturâ & robore monstrū solus in quolvis pugnabat, nunquam non victor. In hunc DEMETRIVS immittit Nestorem adolescentulum viribus longè inferiorem, cætera cruce frontem & pectus probè armatum. Hic portentosum gladiatorem in arenâ porrexit. Sed per hujus latus Imperator se saucium sensit. Itaque in Nestorem gladio, in DEMETRIVM lanceis sævit, sed non ita, quin post mortem in ore omnium viveret. Nam chlamys Martyris sanguine tincta ægros contra omnes morbos armavit, & Lupus DEMETRII servulus cùm anulum suum cruore domini, hoc

hoc est, gemmâ ornasset, compluribus deinde sanitatem eo impertiit, dum vitam pulchrâ pro Christo morte etiam ipse obsignavit. *Ex Surio.*

S. FVLCO EPISC. 26. *Octobris.*

QVi pauperes esse Musas indignantur, exemplum patientiæ licet à FVLCONE mendicent. Hic extremâ rerum omnium inopiâ pressus non tamen ideò minus literas coluit, dudum ab his ipsis edoctus somnia doctiora non post merum, sed aquas in Helicone potas obrepere. Quare non invitus à magistro doctrinam, ab aliis victum vestitumque precariò accepit. Et forte fortunâ ditiores ædes pulsavit, cùm ancillula stipem per jocum eâ lege porrexit, ut ne infulam unquam acceptaret. Enimverò jam jam prehensurus panem FVLCO manum illicò retraxit, indignum reputans tam parvo lucello tam magnas spes vendere. Et placuit generosus hic animus usque adeò ædiū domino, ut victum deinceps ceteraque vitæ præsidia omnia FVLCONI liberaliter suppeditaret. Itaque positâ molestâ paupertatis sarcinâ, cùm liberiùs jam studiorum stadia decurreret, inter Canonicos, quos vocant Regulares, adnumeratus, missusque Lutetiam Parisiorum, Doctoris primò titulis ornatur, mox Placentiæ ad D. Euphemiæ reli-

quis præponitur, inde Archipresbyter, inde Episcopus Placentinus, denique Papiensis etiam renuntiatur, & jam illa olim omnibus supplex manus anulo vestitur, caput omnibus apertum mitrâ tegitur, doctâque egestas purpurâ involvitur. Sed tamen memor fortunæ veteris, dum vixit, quinos semper mensæ pauperes adhibuit, totidemque cum magistro suo Musarum clientes, & septem egentes viros nobiles aluit. Atque hi fecere, ut licèt virgo FVLCO, pater tamen obiret. *Ex Ferrar.*

S. ELESBAAN C. 27. *Octobris.*

NOn erubescant Reges in Regem ELESBAANVM intueri, & ex ejus vultu, Æthiopis licèt, mores tamen suos componere. Bellum illi grave erat cum Rege altero Dunaano Iudaicæ superstitioni addicto. Causæ & DEO fidens purpuram quidem pugnaturus exuit, cæterùm ingentes animos induit, quos majores etiam Anachoretes nescio quis illi fecit, cùm, ut sibi DD. Martyrum præsidia (optimas utique auxiliares copias) accerseret, persuasit. His fretus cùm in aciem descendisset, etsi initio laborare hæc videretur, pugnâ tamen ad extremum vicit, auspicatissimo D. Gabrielis nomine velut militari tesserâ tertium in aëre conclamato. Adhæc Superi Dunaanum hostem ita

delusere, ut veluti fascinatus catenâ aureâ, & se & amicos illigatos venienti ELESBAANO objiceret, quos quidem victoriæ hic sacrificaturus eodem ferro omnes immolavit. Sed nunc triumphum specta Lector. Hunc ecce, triumphali coronâ Hierosolymâ missâ, ELESBAANVS saccum non togam palmatam indutus, & solus obscurâ nocte in montem proximum ducit; casam non Capitolium subit; vota victor vovet nunquam inde egrediendi; jamque triumphales epulas pane nudo, herbis ac fontanâ continuat, nulli hominum visus, uni sibi & Superis notus. Nihil hæc ad meos triumphos, ait Romulus. Sed sic triumphanti cælum applausit. *Ex Metaph.*

SS. SIMON & IVDAS AP.
28. Octobris.

VBi primùm debellandum sibi orbem Apostoli sumpserunt, aliis aliò moventibus, SIMON in Ægyptum, IVDAS verò THADDÆVS frater SIMONIS in Mesopotamiam expeditionem adornavit. Subactis iis provinciis, in Perside copias junxerunt, missâque iterum sub jugum CHRISTI innumerâ multitudine, demùm uno eodemque tempore de morte ambo fratres triumpharunt, quod spectaculum ne Romæ quidem toties triumphanti obtigit.

Porrò IVDAS dudum antè Regē Edessæ adiit Abagarū (is est qui olim Christum, cùm in vivis adhuc ageret, per amicas literas in regni societatem evocavit) telam ferens, in quâ vultum suū quam simillimum Servator expresserat, munus profectò etsi ipsum artificem suum non referret, ab artificis certè manu quàm maximè commendandū. Hoc ubi cubiculo decumbentis Regis fuit illatum, locum ilicò omnem inusitatâ luce complevit, mox aspectu suo Abagarum à morbo recreavit, tactu verò persanavit etiam. In sacris undis cum omni aulâ suâ ablutus imaginem conspicuo loco venerandam proposuit, ipse epigraphen, literis auro liventibus, in hunc sensum adjecit: *Spes nulli unquam imponit, quam quis in te Christe ponit.* Rectè, ais, Dei effigiem in honore Abagarus habuit. Tecum sentio. Sed nego illos hodie rectè facere, qui vivos Dei vultus, animos inquam perturpare per summam injuriam non verentur. Ex *Constant. Porphyr, Hieron.*

S. NARCISSVS EP. 29. *Octobris.*

FLorere sibi videbatur Ierosolyma, cùm NARCISSVM haberet Pontificem odore virtutis charissimum patriæ & acceptissimum. Sed ex tam pulchro flore pessima aranea invidia venenum sibi suxit. Terni & ex mendaciis com-

compositi cives in innocentiam conspirarunt, & sanctissimam viri famam fœdissimi criminis delatione contaminare sunt aggressi; utque ruitura mendacia perjurio fulcirent, si fallerent, pœnas ipsi sibi judices rei dictarunt, & primus ignes, alter morbum fœdum, ultimus oculorum orbitatem imprecatus est, omnes à Cælitibus non surdis audiendi. Etenim etsi perfidiæ etiam juratæ nemo crederet, testisque maximus & unus omnium instar NARCISSI ipse esset NARCISSVS, execratus tamen hic vel suspicionem facinoris subduxit se, & silvarum exilio innocentem se damnavit. Mox tamen aliam in adversarios sententiam cælum pronuntiavit. Primus enim ille cum omni familiâ igne tectis nescio unde illapso exustus facem, ut innocentia pateret urbi, accendit. Alter horrido morbo obsessus, uti à capite ad calcem usque sancti nihil, ita nihil sani habuit. Intereà dum vindicem DEVM tuentur, timuêre sibi oculi tertii testis, & sceleris pœnitudine hic ductus, publicâ confessione perfidiam & lacrimis damnavit, sed tot ac tantis, quibus oculi effluerent, mitissimâ vindictâ, quòd simul noxam eluerent. Ita cæli patrocinio defensus muneri suo ac loco est restitutus, vixitque NARCISSVS, quàm diu nullus flos alius vivit, C. & VI. annos. Ex *Euseb. l. 6.*

S. ERMELINDIS V. 29. Octob.

EOdem tempore thalamum ERMELINDIS & DEVS & DEI nunquam non rivalis mundus ambivere. Sed exhorruit rectè infamem procum virgo, & duodennis sponsum sibi pulcherrimum è filiis hominum CHRISTVM legit, candidum eundē & rubicundum. At stultissima parentum vota generum mundum malebant; eamque ob rem, pro potestate, cogere filiam ad nuptias parabant. Hic verò illa generoso ausu virginē professa capillos suos ipsa rescidit, hisque veluti vinculis jam expedita, mundo ne nuberet, excessit mundo. Insecuti tamen castissima vestigia sunt gemini fratres iidemque veneris mancipia. Horum alter cùm suam DEO sponsam etiam è templo raptum iret, monita ERMELINDIS à Tutelari Angelo suo, pudori fugâ iterum consuluit, solaque deinceps vixit. Sed quid dico sola? quādo cœlo Paranymphi adfuêre, castissimosq; inter Hymenæos ad sponsum suum abduxere. Neque verò mortuam etiam latere sponsam suam hic voluit. Cælestes iterum cantus splendorque, sed præcipuè odor suavissimus mortalibus immortalem ERMELINDEM prodidêre. Cur, nisi ut in odorem castitatis etiam tu curreres Mariane? *Ex Molano & Surio.*

SS. ZE-

SS. ZENOBIVS ET ZENOBIA.

30. *Octobris.*

A Deste hæredipetæ filii & dilapidare (neque enim hoc jam vetabimus) patrimonia vestra à ZENOBIO nostro discite. Iste ubi hæreditatem paternam adiit, totam hanc in pauperes & ægros intra non multos dies effudit. Quid frontem contrahitis tam subitò avari? an rectiùs poterat suà locare quàm cælo, quò, quidquid accipiunt, fidæ pauperum manus ferunt? Sed & viventis etiamnum manum munificam remunerare DEO placuit, quando arte medicandi tantâ imbuit, ut vel ad tactum ejus omnes passim morbi fugerent, ac deinde in patriâ urbe Ægis pontificali pedo, palmâ denique gloriosâ ornavit. Hanc ille scilicet Lysiæ Proconsuli inter omnia tormenta victor extorsit. Et fortè ab equuleo pendens cassas tyranni minas despiciebat, cùm ZENOBII etiam soror ZENOBIA accurrit, & verò ex eodem tam forti sanguine se prognatam jactitans sociam Germano se junxit. Lysias utrumque in ferreum lectum injici & subjici ignem jussit. Sed hunc cœlum mitiore rore facilè temperavit. In fornacem succensam posthæc abjecti iterũ flammas triumpharunt, Superis acclamantibus & certos esse beatitatis jubẽtibus,

tibus. Meruêre ergo laurum, quâ ut coronarentur, capita securi submiserunt. *Ex Metaphraste.*

S. WOLFGANGVS EPISC.
31. *Octobris.*

STellam parturire sibi mater WOLFGANGI videbatur. Non fefellit. WOLFGANGVM peperit, sidus, à quo omnis Bojaria illustrem se fatetur. Natalium splendori jam inde à puero majorem lucem à bonis artibus, maximam deinde à virtute accendit. Hæc cùm inter Herciniæ silvæ Ascetas aliquandiu latuisset, suis tandem se radiis prodidit, & prælucere Bojis Ratisponæ jussa est. Agnovere in Præsule suo vitæ magistrum omnium ordinum homines. Virgines præcipuè Deo dicatæ, quas ille à vitæ, ad quam nunc etiam pronum est deficere, licentiâ, ad sanctiorem disciplinam facilè omnes revocavit. Posteà in desertos montes aufugit, struxitque sacellum miraculis etiamnum inclytum. Sed non potuit oculos effugere stella tam nobilis. Retractus WOLFGANGVS post longam absentiam pulchriùs jam Ratisponensibus velut post tenebras luxit. Illud minimè tacendum. Henricum Bavarum posteà Augustum educasse, illique Imperium tum in vitâ, tum à morte suâ prædixisse, nam ferunt Henrico

dormiēti WOLFGANGVM adſtitiſſe, & parieti gemina hæc verba *(Poſt Sex)* inſcripſiſſe: experrectum illum mortem primò in ſextum diem, pòſt in ſextum menſem, tum in annum ſextum expectaſſe, ſed tunc pro morte Imperium ſcilicet adiiſſe. At WOLFGANGVM, cùm aſſem omnem ſuum in fratres (ut ipſe vocabat) pauperes partitus eſſet, cælum ex ipſo templo D. Othmari, qui & Epiſcopatus illi & mortis vates fuit, ad ſe rapuit. Nec injuriam terræ fecit, ſuum abſtulit, ſtellam tulit. *Ex Surio.*

NO-

NOVEMBER.

F.OMNIVM SANCTORVM.

1.*Novembris.*

IN nuce Iliadem, in pagellâ, inquam, omnes Sanctos tenes. Cæterùm quæ festo huic diei origo fuerit, lubet denarrare. Et principiò id constat, cùm Deos jam Romani plures ferè quàm homines numerarent, fanum exædificasse, in quo totus Deorum Dearumq; grex stabularetur, & hoc ipsum ex re Pantheon dixisse. At anno, postquàm Dii omnes uni cessere DEO, nono suprà sexcentesimum, Bonifacius IV.PP. vacuum à dæmonibus locum lustrare aggressus, rectiùs hunc VIRGINI MATRI & Divis Martyribus sacrum voluit esse. In eam rem XXVIII. Divorum ossibus onustos currus cum triumpho, quàm potuit splendidissimo, induxit, simul ut ille ipse dies festus Romæ sanctusque esset, imperavit. Idem posteà sub annum Christianum octingentesimum trigesimum quintum Greg.IV. per Occidentem sanxit, eam potissimùm ob caussam, ut, quando, tum ob numerum innumerum, tum quòd virorum sanctorum pars longè maxima cælo, nõ item terris nota est, non potest Ecclesia singulis diem dona-

donare, certè omnes uno die veneretur. Atque hæc sunt diei hujus festa exordia. Tu, si sapis, numerum auge beatorum. Nam ex omnibus Divis nisi tu etiam aliquando unus es heu! nullus es. *Ex Bar. & Mart. Rom.*

S. CÆSARIUS M. 1. *Novembris.*

PRæferebat jam penè ipsi Romæ sese urbs Anxur, quod, quem semel illa omni ævo Curtium ostentarat, ipsa quotannis exhiberet Italiæ. Nimirum vidisses Kalendis Ianuariis lectissimum quemque è juventute equo & armis conspicuum pro salute Reipubl. è sublimi monte in undas ire præcipitem, eoque facto nomen apud cives patris patriæ promereri. Et verò sceleris hujus irritamenta scelera erant alia, quæ sex aut octo totos menses inter omnem luxum & petulantiam impunè piaculares ejuscemodi hostiæ perpetrabant. Enimverò cùm ei spectaculo interesset CÆSARIUS ex Africâ redux, palam facti atrocitatem verbis castigavit. *Insaniam esse, urbem, ne olim pereat, in flore suo facere perire, & ut serventur cives mali, optimum quemque ex his occidere. quid hoc aliud esse, nisi orco victimas sceleribus saginare, & sceleribus velle Superos demereri?* At non ita sentire Dux superstitionis Firminus, cujus impulsu Leontius vir consularis tridua-

triduanâ fame vexatum CÆSARIVM ante currum ad Apollinis templũ egit, nudum illum sed paratissimum sic ad luctam. Et victum se fassus est Apollo precibus Divi, cum templo & sacrificulo Firmino in terram dejectus sepultusque. Sed & Leontius post annuum carcerem & inediam Athleta Christi succubuit, priorq; CÆSARIO pro fide mortuus est, qui demum culeo insutus cum Sacerdote Iuliano in mare demersus est (ut ipse piè jactabat) & natus cælo & denatus. Certè haud paulò rectiùs pro patriâ mori Iuventam docuit. *Ex Lippeloo.*

COMMEMORATIO FIDELIVM DEFVNCTORVM. 2. *Nov.*

PIctas lacrimas, Mariane, oculis tuis objicimus, ut his oratoribus tibi exprimamus veras & quibus opem non fictæ calamitati feras, nec jam pictos extinguas ignes. Id porrò quàm meritò facias, ex annalibus D. Dominici disce. Numeravit hic inter alumnos suos duos præ cæteris pietati deditos, Bertrandum alterum, alterum Benedictum. Ille pro peccantibus, hic pro luentibus in flammâ piaculari peccata multùm solicitus, preces ac sacrificia quisque in suos congerenda credebat. Et pugnabat Benedictus magnis rationum momentis & ajebat, illos,

illos, si modò velint, rebus suis abundè posse consulere, ore suo orare, manu suâ avertere iram Numinis posse, hos verò, ut qui manu orarent, utique auxiliari alterius egere. Contrà contendebat Bertrandus tam hos suæ salutis, quàm alteros illos, ni à præcipitio abducerentur, interitus certos esse. itaque graviùs periclitantibus succurrendum. Et perstitisset in hâc sententiâ, nisi ex purganti igne anima una omnium legatione functa, terrore suo sub nocte insequentem patrocinium suum, & sociarum ita persuasisset, ut jam nemo alius pro his ad aram frequentiùs Bertrando oraret. Et profectò si sapimus vicina incendia & nobis quoque jam jam impendentia communi operâ sopimus, hoc est, cilicio opprimimus, precibus avertimus, flagris fugamus, gemitibus difflamus, oculorumque imbre extinguimus vindices ignes. Quin quisquis fila manu tenes, & globos *Virgini* sacros, tenere te funem puta, quo ex inferno carcere ascendere hodie ad cælũ animas facias.

S. EVSTOCHIVM VIRGO.
22. *Novembris.*

FVit EVSTOCHIVM nobilissimæ & D. Hieronymo laudatissimæ matronæ filia, ejusdemque virtutis ex asse heres. Degebat illa sub patrui Hymetii tutelâ, certa nulli nisi Agno nubere,

eamque ob rem animi potiùs mundo, quàm corporis studens, & hoc pulchrior, quò negligentior fui. At Hymetius alia omnia animo volvēs, ut quàm pulcherrimè posset ornatam virginem ad nuptias nobilissimis juvenibus venditaret, eam curam conjugi Prætextatæ demandat. Hæc igitur EVSTOCHIO vestes induere ad elegantiam seculi factas, faciem fuco tingere, frontem & aures gemmis pingere, crines ferro & igne fingere, denique totam ad lascivam venustatem componere. Sed in tam pulchrâ EVSTOCHIO nihil jam cælo placuit, præter lacrimas, quibus naufragium timens virginitas quotidie innatabat. Periclitanti tamen succurrit Angelus bonus & in somnis ad Prætextatam, *nimirum* ait, *egregiam ignati sanguinis lena mundo conciliabis DEO desponsam? DEVM nauseas generum habere, terræ filium quæris? ex fronte virginis palæstram Veneris facis? ex oculis Cupidini muscipulas struis? ex capillis laqueos nectis amantibus? At non impune hæc facies. Iam enim ut abstineas à lenocinijs manus discant, arescet manus: Iam domum Christus* EVSTOCHIVM, *te orcus ducet; si porrò neptem DEO invides, certè morti coniugem liberosq; non eripies.* Atque hæc omnia evenisse ordine Hieron: affirmat. O Superi! quid ad nostræ elegantiam ætatis

ætatis dicitis; quando puellæ viros induunt, & (quod turpius longè est) calamistrati viri (phui) in puellas degenerant. *S. Hieron.*

S. WENEFRIDA V. M.
3. Novembris.

WENEFRIDAM nobilem è Britanniâ Nympham CHRISTO Benuocus vir famâ sanctimoniæ id ætatis longè maximâ despondit. Nec abnuebant parentes in tam amplas spes filiam dare, sed obstabat Cadocus Regis Alani filius, ausus castissimam & cælo datam fidem tentare, cùm sola virgo domi ageret. Illa verecundata aliquandiu tam inornatam se deprehensam, in cubiculum abiit velut mundum inde muliebrem petitura, reverà ad asylon (templum) properatura. At Amor tam magnus tyrannus quàm parvus puer pingitur, alas Cadoco insequenti suas præbuit. Hic prehensam virginem & reluctantem ense obtruncat. Et ecce & virtutis & sceleris præmia! Ad sanguinis fontem fons alter aquæ limpidissimus exsiliit, suasque undas ita etjam hodie sociat, ut tamen ripam sanguine castissimo pictam nunquam abluat, muscusque odorem virtutis semper spiret. Porrò Benuocus martyris caput ad latronem asportavit, ut

in eo velut speculo facinus suum & videret & fleret. Cœcum morti in eo loco devovit & WENEFRIDAM, juncto cum corpusculo capite, vitæ reddidit. Et Cadoci quidem ajunt etiam corpus disparuisse, (Orco nimirum cum animâ tumulandum) WENEFRIDAM verò in virtute tam doctam virginibus cæteris Witheriaci magistram datam fuisse; illic miris multis illustrem ultimò concubiâ nocte ab ipso Christo Sponso ad nuptias evocatam abiisse. Ad has quid nî Mariani etiam vos itis? Ite, & si vox Virgo vobis est, Hymenæum (licet) canite. *Ex Surio.*

S. MILVS EP. M. 4. *Novembris.*

MILVS Persa cogitabat stipendia sub Rege facere. Sed cælum sibi auctoratũ ad sua signa compulit, postquàm horrido viso objecto, ostendit quàm malè ad tyrannum mundum fugitivi homines à DEO transiremus, etsi tot stigmatibus, quot beneficiis ab hoc notati. Nec diu Christo militavit, cùm Pont. inauguratus ordines inter Christianos cœpit ducere. Sed non tam multæ gravesque illi cum hoste, quàm cum domesticis pugnæ fuerunt: quamvis quæ pastorem noluerunt, perierunt deinde oves, urbe & vitâ amissâ; quod ipsum bonâ fide illis, sed non sine lacrimis MILVS vaticinatus est. Alter etiam

etiam Episcopo impendentem è cælo vindictam prædixit; cumque ille non audiret, verborum tonitrua fulmen excepit, & surdas aures correxit. Virum principem gravi ægritudine decumbẽtem admotis non manibus, sed precibus absens curavit. His atque aliis adduxit longè plurimos, in Christi leges ut jurarent, sed non regem etiam, qui multis suppliciis excruciatum MILVM ferro devovit, & carnificis munus cum fratre divisit. Hos quoque semianimis Divus adproperantem Nemesin jussit cavere. Nec nisi diem hæc abfuit. Postridie enim, dum ambo cervum fugientem jaculo insequuntur, ambo exerrant, sed mutuis se vulneribus fratres conficiunt. I seram cæli vindictam memora, quando cervo & jaculo ocyor venit. *Ex Menæis.*

S. CAROLVS BORROMEVS.

4. *Novembris.*

ERubescent puto ad CAROLI purpuram omnes purpurati. Reditus Ecclesiasticos, nec ab illustrissimo parente aliter quàm in pauperum usus verti patiebatur. Galero & infulâ insignis Parochorum vitam ipse inspicere, ipse morbidas oviculas curare, ipse pro suggestu his acclamare, ipse Sacramentis pascere. Quid hîc illi animarum pastores, qui suum nunquam nu-

merant, quin neque noverunt gregem? Atqui ille, quę diximus, tunc fecit, cùm provinciam dira lues fameſque popularetur, quando, ut Chriſtum operiret, parietes aulæis, ſe lectulo etiam nudavit. Peſtem ſupplicationibus avertit ad DD. pulvinaria inſtitutis, in quibus ipſe nudus pedes, funeque in collum injecto, crucem prætulit, & in hâc clavum ex illis unum, è quo nobiliſſimum olim anathema Servator pependit. Porrò authoritati Eccleſiæ vitam poſthabuit; & ſuam purpuram ſuo iterum ſanguine pinxiſſet, niſi globus Divum juſſus ferire à tergo ad pedes delapſus eſſet. Puer, cùm alii ludos, ipſe VIRGINIS templa obibat. Præter horas Canonicas, etiam Marianas quotidie dixit, & dici à domeſticis voluit. Sub MARIÆ nomine collegium adoleſcentulis nobilibus extruxit. MARIÆ ſtatuam ante omnium templorum portas poſuit. Hujus icone armari omnes milites ſuos voluit, forti utique clypeo. Mitto cætera, hoc addo: alios purpura, CAROLVS purpuram ornavit. *Ex vitâ.*

S. IOANNICIVS CONF.
4. *Novembris.*

QVid aula confers, ſi ſanctiùs in caulâ vivimus? Dum gregem paſcit, ovis eſt IOANNICIVS; dum

evectus à fortunâ latus jam Isaurici Leonis stipat, in lupum abit & rabiosâ hæresi correptus tristè terris & cælo ululat. Exi, ah! aulâ exi IOANNICI, si exire errore gestis. Audit talia monentem Anachoretam, sequitur vocem, ab aulæ frequentiâ ad silvæ solitudinem invitantem, jamque inter aulicas larvas etiã hæresin abjicit. Agnoverunt itaque iterum & amarunt IOANNICIVM suum Superi, cumque invidia illi venenum misceret, fraudem detexerunt. Ille preces veteres frequentavit: *Spes mea Deus Pater, asylon Christus, scutum Spiritus est.* Certè unica crux & panoplia & Panchrestum IOANNICIO fuit. Hâc ille cùm gregem suum circumscripsit ad preces abiturus, nihil unquam ex illo desiderabat; hâc morbos pellebat, serpentes exarmabat, rumpebat vincula, medios hostium cuneos penetrabat, ipsos malos dæmones fugabat. Ipse tamen fugere non erubuit, cùm in impuras cogitationes pugnandum fuit. Quin, cùm è virgine sacrâ has proscripsisset, sed iisdem se obsessum animadverteret, ita ab his abhorruit; ut non dubitaret rectà ad draconem tendere, prædamq; se illi (si Numini placuisset) devorandam objicere. Et profectò, si sapit juventus, non ita ad flammãtes draconis oculos, non sibilos iratos & dentatos

rictus, uti ad aspectus Veneris molles, ad verba mellea, & arridentia oscula exhorrescet. *Ex Metaphr.*

S. EMERICVS C. 4. *Novembris.*

PAter EMERICO D. Stephanus fuit Vngariæ Rex. Matrem in terris Gisclam, D. Henrici Imperatoris sororem, in cælis MARIAM salutavit, cui natum unicè semper pater commendaverat. A tantis parentibus minimè degener EMERICVS, non dies modò, sed quas juventus somno aut voluptatibus, hoc est, somniis, dare amat noctes, precibus pius vigil transcripsit, non priùs ab aurorâ deprehensus, quàm omnia Vatis Iessæi carmina decurrisset, & post singula intercalare osculum terræ fixisset. Oculos habuit tam puros, ut ipse animorum occulta sensa perspiceret. Nam jussus à parente salutem ferre viris DEO devotis, oscula quidem in omnes amicissima dispensavit, aliis tamen plura atq; aliis tulit, non neminem etiam septies dissuaviatus. Caussam deinde rogatus, oscula sua meritis singulorum respondere affirmavit; qui plurima tulisset, eum virginem ad id ætatis animum gestare, mille etiam osculis dignum. Ipse cùm vocem audisset cælo allapsam, nihil præ virginitate Superis arridere, quàm mox DEO DEIque MATRI florem suum dica-

dicavit. nec Sponsam priùs admisit, quàm suum & ipsa cælo despondisset. Et placuere ita hi Numini, ut abstinere jam non potuerit manum, sed ex his EMERICVM beatâ morte decerptum in sua rosaria transtulerit. Eò enim ferri Eusebius Episcopus vidit. Invide tu quisquis adhuc cum vento, cum æstu, cum hyeme luctaris flos virgo. Marcescis, si te cælum non carpit, & marcescentem manu scilicet VIRGO abjicit. *Ex Surio.*

SS. GALATION ET EPISTEME MM. 5. *Novembris.*

NVlli æquè flores cælo arrident, ut animi virginis lilia, maximè quæ ex thalamo surgunt, hoc utique pulchriora, quò rariora. Vides hodie tamen hæc in GALATIONE & EPISTEME, quibus castissimum thalamũ virginitas stravit, verecundia ornavit, mors defendit. Et GALATIONEM quidem matri sterili, si Christo adhæreret, spopondit Anachoreta, firmavitque pactum in somnis visus in cruce Christus. Liberata utrinque fides, & filio hereditatem parens uterq; Fidem, sponsam verò EPISTEMEN reliquit formâ singulari & omnibus virtutibus dotatam. Hæc cælesti ostento, nec uno, instructa cùm virginum beatos Choros esset intuita, facilè virginita-

tem etiam in conjugio coluit. GALATIONE exinde inter monachos abdito ipsa, inter virgines velatas vixit, abductaq; per visum cum marito in cœlestia palatia, jussaque coronam sperare, etiam ad sanguinem DEO litandum animum erexit. Etenim eunte ad tribunal impium GALATIONEM, mari passu virum mulier secuta, negavit rectè facere conjugem, si sine conjuge ad coronam aspiraret, quam nuper utriq; cælum promisisset. Et verò hanc non minùs sponsæ quàm sponso deberi. Itaque cùm, ut in lecto casto, ita etiam tormentis omnibus socia esset, post corpus virgis concisum, post infixas sub ungues spinas, linguâ primo & pedibus manibusque, pòst capite etiam sunt truncati, felicissimi conjuges & sine filiis morituri, nisi hoc, in quos omnia bona sparserant, pauperes negarent. *Ex Metaphr.*

S. MALACHIAS EP. 5. *Novembris.*

ADes turba literaria, &, si placet, euntem ad ludum puerulum MALACHIAM comitare. Vides ex viâ subsistentem, & passis brachiis identidem non Apollini sed Numini supplicem? O plures sic ad scholas itarent, ut plures inde Malachiæ redirent. Nunc unicum laudamus, qui Sacerdotio à Musis donatus sororem è piacu-

laribus

laribus flammis facto sacrificio exemit, mox patriæ (Hiberniæ) Episcopatum tulit. Verum uti honor artes alit, ita invidiam provocat. Capiti MALACHIÆ plures insidias posuerunt, ut ipsius infulâ suum tegerent caput. Sed cælum pro virtute pugnavit. Nam dum MALACHIAS ad asylon templum confugit, tempestas omnes ejus hostes fulminavit, lacerosque eorum artus hinc inde stipitibus arborum ad cogitati parricidii infamiam suspendit. Sed & mulier, quæ linguam in Divum armaverat, putrescere hanc sensit, ut oris virulentam infamiam graveolentia proderet. Alios oculorum orbitas, ferrum alios ignesque & dæmon malus sunt ulti. Ita omnibus periculis subductum caput in tutas latebras Claram Vallem tulit, & ut securum jam esset, cucullo abdidit. Morienti oculos clausit D. Bernardus, quem quia præconem laudum etiam suarum habere meruit, non jam Achilli Homerum puto invidebit. *Ex S. Bern.*

S. ANDREAS FVNDANVS EP.
6. Novembris.

REctè dixit, qui dixit primum ad lapsum gradum esse, occasionem non fugere. Id si homines inficias ire velint, ecce mali dæmones ultro fatebuntur. ANDREAS omnibus virtu-

tibus,

tibus, sed castitatis laude inprimis clarus fœminam domi suæ, privatus primùm, pòst Fundanus etiam Episcopus habebat ipsam quoque DEO devotam. O, ut fumo semper ignis est proximus! Ibat Romam ex Campaniâ Hebræus nescio quis: deprehensus à tenebris ad Apollinis fanum divertit, & intempestâ nocte in senatum cum Regulo suo frequentes coire Orci principes videt. Hîc dum rem benè gestam singuli gloriantur, & alii alia facinora sibi quisq; palmaria clamant; insolentior cæteris unus aliquis, & multùm nequitiâ suâ superbus jactat id tandem magno molimine se effecisse, ut ANDREAS Præsul mulierculæ tergum molliter destringeret. Enimverò acclamatum ab omnibus est; & factum id multis Pluto laudavit, velutiq; jam de victo ANDREA triumphus decretus est tenebrioni. Sub ea in discedentium oculos Iudæus incurrit; sed quòd aliena arma, Crucem, more Christiano objecisset, tantùm risere hominem, testam probè signatam cæterà inanem dictitantes. Nempe hic rectà ad ANDREAM, qui Hebræo Christianis, & fano D. ANDREÆ Ap. transcriptis, domo abhinc omnes omnino mulieres proscripsit. Audite hæc aris devota pectora. Fœminæ apud vos si exulaverint, ab exilio castitas redibit. *Ex D. Greg.*

S. EN-

S. ENGELBERTVS EP. M.
7. Novembris.

CVnas, vitam, mortem, omnia in ENGELBERTO præclara reperio, & digna infulâ Coloniensi, quam ille uti & libertatem Ecclesiæ etiam contra cognatum sanguinem (audiant utinam hæc illi, qui Christi patrimonia sua putant & in suos effundunt!) toto pectore propugnavit, ipsíque adeò vitæ antehabuit. Neque enim alia ulla fuit causa Friderico Isenburgensi Comiti & patrono ENGELBERTI, cur sub annum millesimum, ducentesimum & vigesimum quintum, immissis sicariis ex itinere nepotem obtruncaret, parricidio tot sceleribus, quot vulneribus pleno, quæ quadraginta & septem erāt. Nec verò minùs piè, quàm fortiter est mortuus ENGELBERTVS. Nam, ut taceam VIRGINEM solemni omnibus diebus Mercurii jejunio cultam, monitus per literas de insidiis animum quidem confessione purgavit & lacrimis expiavit, cæterùm ut ne hostem proderet, igni literas damnavit. Fridericum deinde, cùm jam parturiret ultimum scelus, hospitio non semel cum suis excepit, neque comitem habere viæ abhorruit, utque malus Genius ex ore alieno palàm fassus est, moriens Christo Christi verbis pro hostibus suis sup-

supplicavit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera sunt) patrandi. Sub idem ferè tempus lunæ geminam alteram lunam cœnobita vidit gladio insignem, ne dubitaret orbis, sideribus novum sidus ENGELBERTVM additum. *Ex Surio.*

S. GODEFRIDVS EPISC.
8. *Novembris.*

COepit GODEFRIDVS in tempore (quinquennis utpote) ad sanctitatem inter cœnobitas conniti, Musis juxtà & pietate succollantibus. Anno ætatis XXVI. Abbas, inde Pont. Ambianensis mirum est quàm benignum se miseris exhibuerit, tredecim quotidie de his epulo solitus excipere, ablutis suâ manu eorum pedibus; nihil utique alienum à summâ dignitate existimans, facere, quod prior Pont. Max. Christus fecisset. Et fortè bene magnum, & qui culinæ unicus superabat, piscem inde ipse asportaverat, donum leprosis stipem rogantibus. Ei rei cùm absens tunc succenseret posteà Oeconomus, illud modò respondit GODEFRIDVS: *etiam atq; etiam videret, illéne abundaret; an pauper Christus esuriret rectiùs?* Et verò ut hunc tegeret, non dubitavit suis laciniis summâ hyeme se spoliare, & mendicabulum his ditare, ipse contra frigora hâc unâ cha-

charitate ſatis armatus. Iam clementiæ in ſubditos illud ſit argumentum, quòd ad tyrannum, quem ob ſcelera templo proſcripſerat, per maxima itinera excalceatus contendit, & ad facinorum deteſtationem reum ſupplex in genua Iudex invitavit, quin tunc etiam contumacem nihilominùs captivum poſteà in libertatem aſſeruit. Quòd tamen cives Ambianenſes monita ejus vel negligerent, vel contemnerent etiam, igneos urbi exercitus imminere vidit, interitum hujus, ut D. Firminus GODEFRIDO vaticinatus eſt, portendentes, qui non multò pòſt reapſe delapſis cælo flammis eſt inſecutus. Nos, ne cælo DEVS ignes, oculis lacrimas rectè pluemus. *Ex Sur.*

MEMORIA CRVCIFIXI BERYTHENS. 9. *Novembris.*

NImirum facilè CHRISTO cum Carpo hodie credemus, velle illum iteratò pro nobis mori, ſi modò vivere nos velimus. Berytus civitas eſt Tyro & Sidoni contermina. In hâc ſub annum DCCLXV. habitare inter ſpinas lilia, hoc eſt inter Hebræos Chriſtianos vidiſſes. Et fortè Chriſtianus ædibus ſuis Iudæo ceſſit alioque migravit, oblitus ſecum ferre nobiliſſimam & ab omnibus retro majoribus acceptam here-

hereditatem CHRISTI imaginem cruci suffixam, opus ab artifice manu ipsius Nicodemi commendandum. Spectasses in nepotibus suis antiquos Servatoris hostes, & non jam odii simulachrum, sed ipsissimum veteris impietatis bellum. Iterũ Christus vincula fert, & captivus triumphatur, agitur, raptatur. Iterum sputa volant, alapæ insonant, flagra crepant, spinæ se armant, clavi malleiqúe intonant. Iterum fel & felle suo acerbior lingua sævit. Deniq; (ô cæli patientiam !) iterum pectus ferro impio petitur; atque, ut ne aberrasse existimes, iterum fons geminus sanguinis & undæ fluit. Hic omnium morborum medicus febres pellere, lepram abstergere, claudos in pedes erigere, ipsis denique sceleris auctoribus oculos ita aperire, ut tam cœci nuper fidei tunc lumen aspicerent, miraculo hoc gratiore, quòd urbs tot jam Longinos, quot paulò antè Iudæos numeraret. *Ex actis Nicenæ Syn. II.*

S. THEOCTISTA V. 10. *Novembris.*

REctiùs hoc die Lesbos THEOCTISTAM, quàm olim Sappho suam laudat. Apage decimam Musam, quæ Virgo non est. At quam scribimus, THEOCTISTA, inter Virgines sacras à primis annis educata virginitatem etiam ipsa spirat, gratissimum odorem illi,

illi, cui odoratum mundus non abstulit. Et potuere THEOCTISTÆ libertatem eripere, Arabes prædones, sed nō pudorem proinde, ut qui nunquam expugnatur, nisi ubi à proditore animo habitatur. Itaque cùm vivere inter latrones animorum se videret, in silvas aufugit horridas & metuendas, sed fidas semper virgini latebras. Hîc ad templi rudera castissima Sacerdos preces cælo facere, corpusculum herbis, animum cæli delitiis pascere. Tandem cùm annos vixisset V. supra XXX. & veste jam defluente foliis pudorem tegeret, venatori visa est, pro monstro utique habenda, si vox & virtus non prodidissent. Texit tunc suis vestibus hic, & anno vertente cibo divino recreavit. Sed cùm à venatione denuò ad illam viseret, exanimem reperit, & de tam nobilibus exuviis manū sibi dexteram abstulit. Verùm cùm non nisi restitutâ hâc solvere è portu potuisset, narrassetque miraculum sociis, accurrerunt hi venerabundi, sed nihil quidquam preter virtutis vestigia invenerunt. Dubitarem à quibus ablatum corpus foret castissimum, nisi tumulari virginitatem ab Angelis Catharina doceret. *Ex Metaphr.*

S. MARTINVS EP. 11. *Novembris.*

EXistimaverat MARTINVS Neophytus etiamnum, mediâ chlamyde suâ medium pauperem utcunque se texisse; sed insequenti nocte totum eâ se vestisse Christum vidit. Pont. Turonensis Divorum aspectu atque ideò familiaritate, cæli præsertim Reginæ, inter Theclæ & Agnetis comitatum, jucundissimè perfruebatur. Bonorum Angelorum manu palàm adjutus, malorũ fana & simulacra subruit. Quanti Sacerdotii majestatem faceret, tunc ostendit, cùm eam Imperatoriæ antehabuit, primumque in epulo poculum præbibens non Imp. Maximo, sed Sacerdoti suo porrexit. Quin ipsam Imperatricem famulam ad mensam habuit, & tum hæc se basilicè vixisse putavit, cùm micis, quas reliquas fecit MARTINVS, vesci potuit. Orci præstigiatorem, qui Christum ementitus, cætera habitu regio illi se obtulit, ita delusum dimisit, ut diceret, alium nullũ Christum se nosse, præter crucifixum. Venienti ad se cùm Imp. Valẽtinianus assurgere negligeret, facere hoc assurgẽs è sede flamma coëgit. Extremùm æger in fugam iterum dæmonem malum egit, uti lubens moriturus, ita ad majores labores, si Numini placeret, porrò victur°. Sed placuit huic MARTINVM

inter

inter beatarum mentium plausus cantusque ad se evocare. Conditionis tamen suæ memor non nisi cineri incubans mori voluit. At ex hoc cinere suus cœlo Phœnix prodiit. *Ex Sulp.*

5. CVNIBERTVS EPISC.
12. Novembris.

VTrumque CVNIBERTVS, & quî adolescens rapere in se oculos possit, & quid amare oculi in adolescente debeant, docebit. Nam si è pulchro corpore gratior venit virtus, gratissima è CVNEBERTO venerit necesse est, adolescentulo in quo & forma rara, & indoles elegans & mores suavissimi certamen de palmâ videntur suscepisse. Me quidem judice his omnibus imperavit ultima in generoso adolescente animi demissio, quâ nobilissimus æqualium suorum flosculus ad infima etiam obsequiâ descendere non erubuit, neque jam aut calceos purgare, aut purgatos inducere aliis abhorruit. Talis facilè Regis Dagoberti (cujus inter Ephebos agebat) oculos cepit, tunc præsertim, cùm dormienti cælum inusitatâ luce advigilare perspexit. Nam post hoc ipsorum Superûm testimonisi non potuit quin castissimè amplexatus dulcissimeque deosculatus CVNIBERTVM in filium Rex adoptaret. Sed ambivit nobiliorē hæreditatē cæli

capax animulus, mundoque valere jusso, DEO & aris se addixit. Ab his ad Pontificatum Coloniensem evectus est, bonis utique avibus, quando sacrificantis caput ambire candidissima è cælo columba visa est. Obiit cæli delicium & amor civium anno DCLXIII. & amare se vicissim hos mortuus ostēdit, cùm grassantem urbe ignem & jam D. Petri basilicam expugnantem pressit domuitque. Neque mirum hoc nobis videtur; majores & Veneris flammas puer jam vicit. *Ex Surio.*

S. MAXELLENDIS V. M.
13. *Novembris.*

SUpra & sexum & ætatem MAXELLENDIS Cameracensis virgunculà sapuit, crepundia rata, quidquid magnum orbis oculis ostentat, & generoso fastidio omnia terræ nauseans, uni cælo arridens. Quid, quòd necdum viro, sed cælo tamen matura se lubens volens huic despondit? Itaque serò nimis posteà filiam in manus dare Hartuino juveni nobili & prædiviti parentes constituerunt. Noctem enim illa pro consultatione cùm petiisset, eique qui optima suaderet, Tutelaris Angelus interveniisset, in eam denique sententiam virgo animus ivit, ne detrimenti quidquam virginitas caperet, omnia & agere & pati, quin vitam potiùs

tiùs ipsam quàm pactam Christo fidem prodigere. Nec multò pòst, duce pessimo amore, bellum movit virginitati Hartuinus, & cùm absentibus parentibus ædes castissimas expugnasset, proditæ ab ancillulâ MAXELLENDI & è latebris protractæ, ubi florem non potuit, vitam abstulit. Verùm, ut videret sub quo stipendio mereret, oculos eo ipso in loco amisit, nec nisi post tertiũ annum, quando ad tumbam virginis veniam sceleris rogavit, recepit, reapse id edoctus, quòd nequaquam Poëtæ mentiantur, tyrannum esse amorem & cœcum. *Ex Surio.*

S. HOMOBONVS CONF.
13. *Novembris.*

FEcit HOMOBONVS nomini vitam respondere. Neq; adeò huic rei conjugium, quo implicatus fuit, neq; mercatura, quam exercuit, obstitit. Quin tum demum non sterilem se putavit, cùm patrem illum miseri appellarent, tum lucrum se fecisse, cùm iis, qui neq; unde persolvant, habent, pauperibus rem credidisse. Multum illi eam ob rem uxor negotii facessivit. Sed huic identidem ille occinebat: neminem unquam quantumvis prodigum in egenos ad incitas redactum esse: plus dando accipi, quàm dari; tutissimum ærarium esse, pauperum sinum: quod his

detur non donum sed mutuum esse: quantum dissolvere Superi differant, tantum fœnoris adcrescere: & quæ demum mercatura lucrosior possit esse, quàm nummo cælum emere? Probavit hoc studium Numen, cùm canistrum non magnum portentosam panum copiam, fons etiam merum dispensatori ministravit. Adhæc positum in more habuit, concubiâ nocte templum precandi causâ petere, quod clausum aliquoties cùm reperisset, nobiles illi Atriensis cælites aperuerunt. Ille nunquam non vel ad magnæ MATRIS vel FILII effigiem cernuus jacuit, pulchri vicissitudine, nunc ab ubere, nunc à vulnere ebrius. Certè ad CHRISTI in crucem suffixi pedes in templo vitam posuit; cùm illa Angelorum verba (*Gloria in excelsis* DEO) homines canerent. Sed ille hæc suaviùs cani ab ipsis Angelis scivit. *Ex Surio.*

B. ALBERTVS MAGNVS.
16. *Novembris.*

ALBERTVM, quem nobis Lawinga Suevorum dedit, MAGNVM fecit VIRGO MAGNA, in cujus clientelam parvulus se dedit. Atque hæc adspectabilis ALBERTO, monuit ad D. Dominici castra transiret. Ivit ALBERTVS; verùm quòd indolem ad studia tardiorem attulisset, penè stationem

suam

ſuam tyro deſeruit. Iam fugam paranti & ſcalas admoventi cæli ſcala VIRGO iterum ſe objecit, utque animos ALBERTO faceret, juſſit inter omnes & ſacras & humanas ſcientias ejus optionem facere, quæ maximè animo arrideret. Ille continuò Philoſophiam expetiit. Ne tamen ſibi hanc aſcriberet, repetituram ſe dona ſua olim VIRGO edixit. Itaque ALBERTVS ille nuper omnium riſus, per omnium ora nunc volare, Doctorque primùm Hildeshemii, tum Ratiſponæ, Lutetiæ deinde Pariſiorum, Coloniæ Agrippinæ, famâ nominis orbem implere. Sed omnia dixero, ſi D. Thomam unicum ſanctioris doctrinæ magiſtrum, fuiſſe diſcipulum ALBERTI dixero, qui inſulam Ratiſponenſem cùm primùm potuit cum libris ſuis mutavit. Sed ecce tibi dum in ultimâ ſenectâ orbis hoc oraculum reſponſa fundit, ſubitò deficiente rerum omnium memoriâ, obticuit, vivumque è ſcholâ funus diſcipulorum corona domum cum lacrimis deduxit, quas ille etiam toties fudit, quoties aures MARIÆ nomen pulſaret. Porrò quotidie abhinc tumulum ſuum contemplari ſolitus, inſcendit deniq; hunc Anno M. CCXC. Vivit tamen hodie etiam in libris ſuis, & eruditionis ſuæ fontes ubera VIRGINIS laudat. *Ex Bav. S. Raderi.*

S. EDMVNDVS EPISC.
16. *Novembru.*

ANglos Gregorius Angelos dixit. Certè EDMVNDVS fuit. Hic nihil antiquius habuit, quàm eos fugere, qui animorum ipsissimi latrones, Pyladen tamen mentiuntur. Et fortè pratò solus inambulabat, cùm videt formâ scitissimâ pusionem; capit salutem, redditque. Audit eum esse, qui latus suum in classe, & ubi ubi esset assiduus stiparet. Mox exaratum in fronte IESV nomen legit, & hoc tunc jussus est contra mortem inopinam memoriæ semper infixum ferre. Tam IESV igitur amicus ausus est sponsam MARIAM ambire; quod ut amor faciliùs impetraret, annulos sibi geminos fabricavit, è quorũ geminâ gemma altera MARIA ab angelo salutata emicabat; horum altero VIRGINIS digitum, altero suum coronavit. Atque ita quidem ille pulchrè virginitatem suam obsignavit. Cæterùm cùm statas sponsæ suæ & D. Ioanni preces percurrere omisisset literis absorptus, ferulam Ioannes intentavit dormienti. Itaque à mediâ semper nocte AVRORAM MARIAM veneratus, tum demum sacra volumina ante eburneam illius imaginem lectitavit, non nescius ex hujus potissimùm uberibus divinæ sapientiæ rivos scaturire.

Ar-

Archiep: Cantuariensis factus affirmavit, malle se in ignem, quàm in noxam labi. Exul moriturus, mi IESV exclamavit, te testem habeo, te præter nihil unquam expetisse. Hujus vulnera tunc millies est exosculatus, pectus præsertim saucium, in quod etiam vitam expiravit, nobilem ad invidiam tumulum. *Ex vitâ.*

SS. SAMONAS, GVRIAS ET ABIBVS MM. 15. *Novemb.*

TRiumpharunt tergemini Heroes isti Edessæ. Alii multa eorum miracula, nos unum narrabimus. Erat Edessæ matrona vidua Sophia, & huic filia Euphemia; illam virtus, hanc etiam formæ gratia commendabat. Sed & miles præsidiarius Gothus erat, qui oculis puellæ captus eò demum matrem perpulit, ut Barbarum socerum quàm hostem mallet. Priùs tamen jurare sibi hunc ad martyrum nostrorum tumbam conceptis verbis voluit, eo loco habiturum se novam nuptam, quo socii thori fides juberet. Facilè jurare militi fuit. Ergo in Italiam abducit Euphemiam non dominam, ut ipsa rebatur, sed servam planè, ut qui domi conjugem pridem habebat. Huic insuper forma tam liberalis in ancillâ minimè placebat. Multò maximè libertus ex eâ natus displicebat. Itaq; dolorem

vultu & imperiis vindicat, partum veneno tollit. At Euphemia reliquias hujus ab ore filioli legit, meroque miscens novercam infantis Manibus inferias mittit. Ipsa utrique parentatura tumulo hujus à cognatis includitur. Sed adfuere tandem fideijussores GVRIAS, SAMONAS & ABIBVS, & Euphemiam somni beneficio transvectam patriæ & parenti reddiderunt. Subinde & Gothus adest; rogatus à Sophiâ de filiâ & nepote, salvum utrumque & ab utroque salutem nuntiat, venturis utique, si gradum militarem gradi vel mulier vel infans potuisset. Verùm perfidiæ à productâ ex adytis Euphemiâ convictus capite pœnas dedit, & occidit ecce puer Amor, cui ingens Mars pepercit. *Ex Metaphr.*

S. LAVRENTIVS EPISC.
14. *Novembris.*

PArentem LAVRENTII nostri fuisse ajunt Mauritium inter Hyberniæ proceres latissimè imperantem. Ob id cùm oculi Regi Dermicio dolerent, Mauritius fidei suæ obsidem in filio, quem natu minimum & charissimum habuit, animum dedit. Et poterat suavissima pueruli indoles barbarum licèt cujusvis pectus expugnare. Vnus Dermicius Rex gratulatus sibi est, quod ægrè deniq; patri in filio posset facere.

Quare

Quare innocentissimam animulam vinciri jubet & in Insulam desertam asportari squalore & sordibus reo utique quàm obsidi similiorem. Subjecit ea res justas iræ faces Mauritio, ut è satellitio regio duodenos etiam ipse vinctos abduceret morituro filio, nisi in tempore hic redderetur, omnes uni parentaturos. Mitiùs proin habitus, & in sacrorum hominum sinu eductus Abbas Glindalacensibus, tum Dublinensibus Archiep: datus, denique à Pont. ad omnem Hyberniam legatus est. Ergò omnium primò mores Canonicorum in pejus prolapsos ad Majorum regulam correxit, sui etiam severissimus censor. Nam corpus cilicio vestivit, & ter quotidie flagellari à familiari servulo voluit, carneque sibi, quo ad vixit, interdixit. Interim ex egentibus nunquam pauciores triginta quotidie convivas habuit, satis ipse jucundissimo hoc oculorum epulo pastus. Vltimò dum pacem pacisci inter Henricum Anglorum & Deriogum Hybernorum reges laborat, ab hoc Hyberniâ proscribitur, & in Nortmanniâ moritur, reperit in exilio patriam. *Ex Lipeloo.*

S. GREGORIVS THAVMATVRGVS EP. 17. *Novembris.*

MIracula, quę GREGORIVS patravit, pagellâ hâc circumscribere, novum

novum foret miraculum. Famam castissimi juvenis traduxerat muliercula; obsessa tamen à Dæmone palinodiam cecinit, obsidione non nisi à GREGORIO liberata. Sub initia Pontificatus magistram VIRGINEM MATREM, VIRGINEMq; IOANNEM habuit, dignus his discipulus, utpote & ipse VIRGO. Cacodæmoni oracula loquenti silentium indixit, & fano proscripsit; post eidem ab exilio redeundi potestatem per literas fecit. Vt fratres duo, quos lis de paterno lacu disjunxerat, in amicitiam rursum coirent, cedere omnem inde aquam; ut fidem testatam faceret, temploque exædificando locum, montem aliò ambulare jussit. Iterùm Lyco flumini exundanti moram posuit scipionem suum, qui illicò frondescens ripam umbrâ suâ vestivit. Insequentis se sociumque hostis oculos ita precando fefellit, ut, quos impius quærebat, arbores crederet. Moriturus è suis septendecim duntaxat reliquit superstitioni deditos, cùm sub adventum suum non plures Christo addictos reperisset. Tumulum cum aliis sibi communem esse voluit, ne, quod vivus nunquam fecerat, mortuus proprii quid haberet. Suspiciant alii hæc mira; ego de GREGORIO, quod de Malachia Bernardus, dico: inter multa magnaque miracula, maximum mira-

miraculum, quod fecit, ipse fuit. *Ex Greg. Nyss.*

S. GREGORIVS TVRON. EPISC. 17. *Novembris.*

ILle est GREGORIVS, cui nomen insula Turonensis fecit. Parentes illi è primâ nobilitate, nutrices à teneris annis Musæ fuerunt, quibus vicem ille tam posteà rependit, ut nesciam plúsne ille Musis, an Musæ illi debeant. Puer vitam, quam à patre acceperat, bis eidem reddidit, nec sine miraculo, cùm medicinā morituro nunc nomen IESV ligno inscriptum, nunc alter Tobias piscis exta adhibuit. Ipse quoties ægrotavit (& ægrotavit sæpiuscule) è cælo medicos, vel D. Eligium vel Martinum habuit, cujus vitam rectè in templorū parietibus, sed multò rectiùs in animo suo depinxit. Sub noctem VIRGINI sacram, Ædem hujus frequentari ab Angelis cum multo lumine vidit, & portâ sponte suâ reseratâ ipse etiam admissus est. Tam charus cælo castigatus scilicet ab hoc non semel est. Etenim somnum dormientis in natalitiâ Christi nocte Angelus alapâ discussit. Tam non possunt ferre Superi Episcopum dormientem! Iam simul ac lapsus est in nescio quam gloriolæ vanæ cogitationem, equus etiam ipse lapsus sub GREGORIO reprehendit GREGORIVM,

RIVM. Itaque imposterum miracula, quæ plurima patrabat, non sibi sed Divorum lipsanis, quæ ferebat, adscripsit. Congressus Romæ cum Greg. Pontif. cùm hic viri staturam (multum animo minor erat) tacitè miraretur, non nescius arcanarum cogitationum noster, *Dominus*, dixit, *fecit nos; non ipsi nos.* Itaque maximi deinceps GREGORIVM ipse etiam Magnus Greg. fecit. *Ex Sur.*

SS. ROMANVS ET BARVLA MM. 18. *Novembris.*

PArabat anno Servatoris CCCI. Asclepiades Procos: exscindere templum Christianorum Antiochiæ. Huic nimirum ROMANVS sese opposuit & dictis suis animos sociis unicus addidit. *Nunc demum pugnandum pro Aris cogitarent. Hostem utiq; esse Asclepiadem patriæ, qui huic* DEVM *ereptum iret. Pulchrum fore, ut aras defenderent, cadere ad aras litaturos. In quamcunq; demum partem alea caderet pugnæ, victores Christianos futuros.* Captus igitur velut seditiosus ROMANVS, & ex equuleo suspensus, cùm plumbatis cæderetur, ferreum se præbuit. Quin causæ optimæ fidens ausus est ad teneræ ætatis testimonium provocare. Audiret vel ex hâc judex, Deumne unum an dæmonas tot colere præstaret? Et ecce evocatus BARVLA infans penè non minùs

minùs fortiter quàm facūdè pro DEO & ROMANO dixit, dictaque sua flagris & ipse concisus sanguine firmavit. Sic enimverò peroranti filiolo acclamavit è turbâ mater fortissima, quin inter tormenta sitibundum objurgavit etiam, quòd aquam rogaret, quando Superi sanguinem ipsius sitirent. Inde ad supplicii locum & dux & bajula filii caput abscissum & sanguinem, dulci urnâ, sinu excepit. At ROMANVM ad ignes damnatum patrocinante cælo imber absolvit. Quin linguâ orbatus innocentiam suam tamē priùs loqui non desiit, quàm strangulatis faucibus vox intercepta est. Sed & hujus Echo cum plausu cælo excepta. *Ex Prud. & Chrysost.*

S. ODO ABBAS. 18. *Novembris.*

OFficio suo fungi patres à patre ODONIS discant. Vnicum & vix natum filiolum è cunis inter brachia in cælum sustulit, divoque Martino & sacris devovit. Dixisses assensum infantem, ita non tam lac maternum, quàm erga Martinum amorem suxit, qui scilicet cum puero deinde crevit, dum literis excultus inter Canonicos Turonenses est cooptatus. Sed cum tunc etiam vanis poëtarum (& Virgilii præcipuè) commentis plus quàm piis commentationibus vacaret, per somnū

vas

vas vidit cumprimis elegans, sed serpentibus plenum. Monuit scilicet iterum cælum, quod ipse Maro, anguem ut juventus caveat in herbâ latentem, dum fraga legit. Noster deinceps precibus ad D. Martini noctes invigilavit, quò sæpiùs euntem cùm ex itinere vulpes infestarent, mirum dictu suppetias contra has lupus tulit, idem deinde ODONIS hospes ædiumque non ridiculus jam custos. Sub hæc dum Lutetiæ Parisiorum amplius literis operam navat, ab ipso Greg. Pont. noctu calamum dono accipere visus est, quo magni Doctoris moralia, ut ajunt, sparsa omnibus libris in unum corpus colligeret. Iam monachus laboravit tamdiu, quoad monachum etiam pater, mater velum indueret inter virgines. Abbas Gigniacensis mox Cluniacensis miranda & fecit & passus est, dum collapsam monasteriorum disciplinam erexit. Ad extremum æger Romæ impetravit, ut redire in patriam liceret. Ibi denique vitam posuit ubi accepit, ad D. Martini tumulum. *Ex Surio.*

S. PATROCLVS CONF.
19. *Novembris.*

GEnus & origo PATROCLO humilis fuit, sed indoles næ generosa, quę tum se prodidit, cùm rus ad oves est ablegata, fratre Antonio ad ludum lite-

literarium amandato. Etenim cùm hic oblitus eodem ovo se prognatum fratrem opilionem aversaretur musarum pullus, tam ille succensuit silvis, ut relicto in his pane ad Apollinis castra etjam ipse transfugerit, nec multò pòst ostenderit, non ingenio, non studio se fratri, solo fastu cedere. Ita hodie etiam videas convitiis (veluti ventis incēdia) non extingui, sed ali artes. Cæterùm ab Apolline transiit ad sacra; ab his ad solitarium locum, & operam in erudiendâ juventute posuit, fuitque omne Minerval *una* DEI *gloria*. Inde quoque, ubi solum esse non permiserunt prodigia, in silvas aufugit, cùm loci ac sacelli heredes sacras virgines instituisset. Sed & silvæ miraculis coruscarunt viri, & dæmon pulsus ex hominibus passim per urbes famam PATROCLI ferebat. Pulsurus tamen vicissim statione suâ hostem veterator cogitationē de reditu ad urbes ingessit. Hic Tutelaris Angelus conscendere secum columnam jussit, indeque totam mundi tragœdiam, hoc est, furta, rapinas, adulteria ac denique horum omnium Epilogum interitum jussit spectare. Dedit lacrimas arbiter ludi PATROCLVS, nec placuit jam spectare, minùs agere fabulam tam funestam; quin totus mundo ut exiret, ad cælum abiit. A morte pluribus cœcis oculos aperuit: utinā nobis

etiam, quò nempe mundum iis, quibus ille, oculis aspiceremus. *Ex Surio.*

S. ELISABETHA VIDUA.
19. *Novembris.*

AGe superbe, qui deficiente animo ELISABETHAM ad Servatoris Christi effigiem vides, audi etiam quæ dolor intus loquitur. *Nimirum me terræ pulvisculum purpuræ involvit, tu, mi Christe, heu! nudus meam erubescis vicem. Mihi corona auro & gemmis, tibi spinis & sentibus riget. Ego pulvinaria calco, tu locum capiti circumspicis, nec, eheu! invenis. Me aulæ servitia vallant, te soli hostes stipant. I, purpura; rectiùs sanguis me Sponsi pinget. Ite gemmæ; nobiliores sub cruce legam. Abi gravis auro corona; rosas è spinis nectam. Tollite pulvilulos; Crux, Sponsæ erit lectulus. Secedite amicorum cohors; dolores me rectiùs ambient.* Hæc inquam tantum apud ELISABETHAM potuêre, ut jam se ipsa superbior omnem pedibus mundum subderet, totamque miserorum se servitiis addiceret. Ergo igitur extructo quàm amplissimo Xenodochio, ingentis familiæ mater nongentis quotidie victum ipsa ministrare, aquam capiti pedibusque affundere, sordes abstergere, ipsa adeò fœdissima ulcera nobilissimis osculis honorare. quid? quod conjuge è vivis erepto, arce pulsa omnis in-

injurias ipsamque famem forti animo concoxit, damnatisque regiis fusis pulchriora sibi ipsa è cælo novit: Intereà apud Deum omnia potuit, & matrem exemit è piacularibus flammis, juvenem verò nuper ab impuris ignibus ardentem sanctioribus cæli amoribus tantùm non emori fecit. Morienti ut aliàs sæpè Christus adstitit, & accinuere cælites aviculam induti. Bonis igitur avibus è vitâ abiit. *Ex Iacobo Montano.*

S. DASIVS M. 20. *Novembris.*

ID quod palàm hodie, & sine larvâ dæmon facit, hoc jam olim fecit Saturnum mentitus. Voraverat hic plus quàm inhumanâ ingluvie filios suos & viscera sua in viscera crudeli dente congesserat. Scilicet divinitatem hæc impietas meruit, cui deinceps orbis puerorum sanguine ac morte litare. Et tenuit hic mos non unam ætatem atque Christiana sæcula etiam infamiâ suâ aspersit. Ita Dorostorum urbs scelere, quod nec, qui alluit illam, Ister satis eluet, annis singulis ipsum juventæ florem principemque infando sacrificio immolabat. Vt verò eò pulchriùs hoc adornaret, XXX. omnino dies omnibus delitiis victimâ infelicem saginavit, utque splendidiùs periret, purpurâ auroq; induit, sic inter

visus potiùs quàm gemitus moriturâ. Atque hæc sors cùm DASIVM formæ omnis compendium nominasset, invitatus scilicet ad patria sacra palàm detrectavit nō mortem, sed causam mortis. Nam qui Saturno noluit, rectè Christo victima procubuit. Exhorrescitis, scio, parentes infanda hęc sacra: At quid aliud paratis, quàm Orco victimam, cùm filios voluptatibus frangitis, vestium luxu corrumpitis, & in patriæ conspectu indulgenti amplexu perimitis, ipsissimi & heu! inter medios Christianos, Saturni? Quàm rectiùs, filios Christo, cùm hic parvulos ad se vocat, non negaretis! *Ex Menæis & Menolog.*

S. EDMVNDVS MART.
20. *Novembris.*

ALter EDMVNDVS Rex est; altera Angliæ gloria. Hic Anno DCCC. LXX. cùm Iugar Daniæ Rex, vastitate Angliæ ingenti illatâ, misisset, qui regias gazas veluti suæ jam victoriæ præmia, ni totas mallet amittere, dividere secum juberet, fortiter respondit. *Nulla se latronibus stipendia numerare solitum: liberum se & regem meminisse, neq; aliter, cùm vires starent partiturū divitias suas, quàm ferro fuisse. Nunc post lacerum regni corpus quid capiti parceret? plebeio sanguine huc usq; ebrium rectiùs regium hausturum.*

sturum. Tum denique se extincto totam hereditatem adiret. Inter spolia Numinis iram etiam, & vindictam reperturum. His in majores jam iras versus Iugar captum non regiis catenis oneravit; flagris deinde servilem in modum acceptum, scopum esse militum sagittis jussit; demum caput auferri, aliter à cœlo jam coronandum. Porrò hoc feris in pabulum inter dumeta abjectum præclarus jam denique custos lupus tutatus est, & cùm caput suâ voce se quærentibus prodidisset, etiam funus mœsto ululatu prosecutus scribitur. Tyranno in lupum abeunte, lupum in hominem rediisse dixisses. Sed & caput corpori suo redditum integrumq; à tabo longè post repertum ajunt; quin barbæ capitisque pilos succrescentes quotannis detonsos esse. Et dubitabimus porrò virtutem etiam post mortem vivere? *Ex Surio.*

PRÆSENTATIO B. MARIÆ V.
21. *Novembris.*

HEus! ad spectaculum hodiernum omnes vos in orbe parentes voco, liberos omnes. Ne dubitate oculos adferre, cùm, ut hos pascant, effundere se cælo & convolare Superos videam, videam arridere, acclamare audiam. Ecce TRIMVLA VIRGVNCVLA, Iudææ delicium, patris & matris amor, spes

familiæ unica, unica fessæ ætatis virga, hæc inquam talis ac tanta è parentum sinu & brachiis non ad Veneris alicujus gynæceum, non ad nuptias, quas cunis promittere amant patres, sed ad castissima vota, ad templi adyta deproperat, evolatque ad aram, ipsa mox templum, ipsa Numinis ara futura. Assentiuntur intereà Ioachimus & Anna & filiæ sibique plaudunt. Quid hîc nostra ætas? Nimirum pereat flos virgineus, ne stirps avita: intereat pudor, ne familia. Lacrimentur Angeli, modò nepotes rideant: Sit vacuum incolis cælum, modò domus non heredibus. Si quid pulchrum in liberis, si quid ingenuum & liberale, aulæ hoc debetur genio, mundi servitio mancipatur & carnis amplexibus. At si quid monstri nascitur, illud demum, ajunt, in claustra religiosa (desertas insulas cogita) exportetur. Si quid bardum, blæsum, luscum, claudum, hoc hoc cellâ occultetur, silentio monastico corrigatur, cucullo abscondatur, togâ involvatur. Deus sibi habeat, quod nemo hominum velit. Christus domum ducat, quas thalamo omnes terræ filii excludunt. Erubescite parentes, & ruborem vestrum in speculo, in vultu Ioachimi & Annæ hodie corrigite.

S.CO-

S. COLVMBANVS CONF.
21. *Novembris.*

ECce sub pedibus filii triumphatam matrem! Quid oculos avertitis filii molles, si Deus arridet? Nimirum sic pugnandum est, cùm mater in filium movet, non jam mater sed hostis; cùm lacrimæ classicum canunt, tela volant verba melle illita, trabales è pectore sagittæ, gemitus veniunt, ferreum pectus penetraturi; cùm insidias ubera detegunt, & uni tota acies (mater) se opponit. Perrupit tamen COLVMBANVS, & quod Christi militi Hieronymus suasit, per calcatam matrem ad victoriam sibi iter stravit, Religioniqúe opima spolia ex parente tulit. Domito cognato hoste, quid mirum si virtuti lupi cesserunt; quos inter duodenos obambulantem COLVMBANVM ovem aurei seculi putasses: sed & ursus antrũ suum cessit fortiori. Vnus Theodoricus Galliæ Rex monitis piis ausus est resistere, sed suo & posteritatis suæ interitu. Hoc igitur etiam triumphato, Dux COLVMBANVS eorum factus est, qui in parentes cælo auctore pugnant. His castra ille struxit cœnobia, &, ne commeatu destituerentur, precando nunc crescere in horreis, nunc in manu annonam fecit. Vt verò in obsequio Tyrones exerceret,

ægros è lectulo surgere & flagellare frumentum jussit. Et verò laboris fructum sanitatem tulerunt. Mitto alia mira, sed non illud; ut subjicere Christo plures animas allaboraret COLVMBANVS, Angelum illi Tutelarem in membrana orbem, (magnum virtutis stadium) ostendisse. Quid, ah! quid nos igitur agimus, quibus non jam unum, sed geminum stadium, geminum inquam orbem Superi explicant? *Ex Iona.*

S. CÆCILIA V. ET M.
22. *Novembris.*

SI quæris, quod intercinentibus Organis CÆCILIA carmen dederit, illud respondeo, quod unæ, quæ Agnum sequuntur, virgines sciunt modulari. Itaque quo die homini in manus danda erat, nuptialem vestem cilicio astrinxit, quo nobiliorem virginitas non habet zonam. Noctu sponsum Valerianum monuit, caveret pudori suo manus inferre, cujus longè fortissimum custodem è cælo Angelum haberet. Hunc coram intueri cùm ille percuperet, suasit impuros à superstitione oculos sanctiori priùs baptismatis undâ elueret. Eluit, & voti mox compos formosissimum multâque luce vestitum Ephebum vidit; qui serto nobili utrumque coronavit, & precantes miro odore

odore perfudit. Et fecit hic odor post Christum currere etiam Tiburtium Valeriani germanum, amboque ita in stadio Christiano cucurrerunt, ut brayium martyres obtinerent. CÆCILIA e balnearum, quas tyrannus succenderat, flammis pulchrior, tribusq; in collo vulneribus velut totidem monilibus ornatior, cùm triduum supervixisset, ædesque suas in templum vertisset, martyrum vestigia velut paranymphorum insistens, cælum & ipsa petiit, & Agno denique nupsit minimè sterilis virgo, ut quæ moriens uno partu Christo CCCC. peperit. *Ex Metaphr.*

S. CLEMENS PAP. M.
23. *Novembris.*

PRodiit CLEMENS è D. Petri schola: Virtutis primò magistri, tum insulæ etiam hæres inter Pont. Max. tertius numeratur. Impietatis sub Trajano accusatus, & in exilium ultra Euxinum Pontum deportatus, munere suo nec in eâ quidem fortunâ oblitus est fungi; docuitque bis mille Christianos, quos ad Latomias tyrannus damnaverat, præter saxa è terrâ patientiam eruere, ad quam verbis & exemplo erexit, & miraculis firmavit. Etenim cùm aquæ dulcis penuria laborarent, eamq; petere per VI. milliaria cogerentur, CLEMENS è proximo manare copio-

ſam juſſit, cùm ipſe Servator familiarem ſibi Agnum indutus dextro pede & omine fontis indicium feciſſet. Porrò cum aquâ longè lateque miraculum emanavit. Et jam ad trecenta milliaria fana Deorum evertebantur, undisque ſanctis quingenti quotidie tingebantur; cum denique Procoſ: Auſidius Pontificem anchoræ illigatum in mare præcipitavit. Emicuit tamen ingens animus, & ad portum cæli enatavit. Ad preces deinde Chriſtianorum mare ceſſit ad tria milliaria, ſtructumque in imo à cælitibus martyri templum tumulumque è marmore oſtendit, iterato quotannis deinceps hoc miraculo: quod auxit puer quandoque à parentibus per errorem illic relictus annumque totum incolumis ſervatus. Fruſtra igitur tyrannus mergere laudes CLEMENTIS mari voluit. Anchoram ſuam Martyr cælo fixit. *Ex Metaphr.*

S. TRVDO CONFES.
23. *Novembris.*

IN Haſbanienſi agro ſpinas inter, hoc eſt, divitias patrias educatus floſculus TRVDO ſuffocari tamen minimè potuit. Quin caput ſupra nubes puer tulit, eoque altiùs quò profundiùs in ſe deſcendit. Itaque ſervulis ſuis inſervire Dominum TRVDONEM vidiſſes. quam virtutem ut tegeret, viliſſimos

mos corpori vestiendo pannos injecit. Porrò omnia etiam quæ per ludum egit, egit seriò. Quare cùm tumultuario opere & congestis temerè saxis sacellum extruxisset, futuri operis sui hoc typum & votum voluit esse, quod reapse posteà in provectâ ætate persolvit. Placuisse & operam & artificem puerum, cælum ostendit, cùm mulieri improbæ ædificium ludicrum disturbanti oculos eripuit, quos tamen, ubi primùm facinus animo vidit & agnovit, reddidit TRVDO. Egenis tam favebat, ut suas cum illis vestes communes haberet, &, ut illos indueret, se his exueret. Talis Angelo bono adhortante patriam fugit, & cælesti disciplinâ ampliùs erudiendus concessit ad Tungrensem Episcopum Remaclum. Profectum cælestes in vitâ radii, à morte odor & prodigia alia complura prodiderunt; ex quibus illud memorabile imprimis est, quòd cognatum, qui contra vota cælo facta in thalamum sponsam induxit, virgâ castigavit per somnum, claudumque reddidit adulterum Amorem patri suo deinceps Vulcano in hoc similem. *Ex Surio.*

S. FIR-

S. FIRMINA V. ET M.
24. *Novembris.*

ITerum ecce terra Astris nubit; iterum dos sanguis virgo, & arrha cælum est: iterum cœlites sunt paranymphi. Nomen si nosse sponsæ cupis, FIRMINA est, Calphurnii urbi Præfecti filia, & digna tam magnâ fortunâ; quæ ut amoribus tam castis liberiùs vacaret, deseruit urbem, & Ameriam habitavit. Sed ubique castitas insidias incurris; una tibi tota vita lucta est. Invidet Christo sponsam suam homo Olympius, cui Ameriæ præfectura tunc erat demandata; ad cœnam & nuptias invitat, renuentem thalamo includit adulter procus. Quid ageret captiva Christi nupta? precibus pugnat; cælum miraculis. Etenim cùm Olympius jam in exosa amoris vincula manus stringeret, obriguere eousque hæ, dum castitati victas daret, & Christianam fidem cum totâ familiâ (centum erant & quinquaginta) amplecteretur, cujus pulchritudinem ingens, quod è cælo affulsit lumen attonitis ostendit. Et jam ecce primus pro castitate & fide Olympius occumbit, ex Christi rivali paranymphus factus, habuitq; socium tortorem non absimili miraculo sociatum. Sic præeuntem non invita jam secuta est FIRMINA. Viam flagra stra-

ſtravere verberaque, &, quas inter expiravit, faces lateri admotæ. Itaque has etiam rectè nuptiales fuiſſe dicemus. *Ex Ferrar.*

S. MERCVRIVS MART.
25. *Novembris.*

AVdete milites: non excludit vos cælum, ſi quam aliis, vim, etiam huic facitis. Fecit MERCVRIVS, qui malè Decio primùm, ſed benè pòſt Chriſto militavit. Cùm enim in ipsâ acie de Angeli ſui Tutelaris manu gladium accepiſſet, quò hoſtium bene magnam partem trucidaverat, non moratus eſt ſub illo deinceps mereri, qui optimum ſtipendium certam victoriam numeraret, quam ille etiam contra Decium reportavit. Quid enim, Superi! quatuor palis alligatus, diſtractuſque, abſtrahi tamen ad tyranni partes non potuit. Suſpenſum è capite ſaxum ipſe pedes ſuſpenſus, velut faſcem ſuum generoſus miles portavit. Sed neque ignes horruit, & plagas pro Chriſto etiam averſas adverſas putavit. Exilium velut miſſionem accepit. Caput ſpiculatori velut Imperatori coronandum porrexit. Illud imprimis memorabile, quòd MERCVRII operâ, etiam cùm in cælo jam ageret, VIRGO MATER ſit uſa. Nam ajunt D. Baſilium ante VIRGINIS effigiem Iuliani impietatem accuſaſſe,

sasse, hanc capitis in tyrannum sententiam dixisse, & ad id ablegasse MERCVRIVM; à quo ille confossus haustum è vulnere cruorem cum hâc impiâ voce in cælum ejaculatus sit: *Vicisti Galilee:* rem omnem ab absente tunc martyris hastâ & postridie cruentâ proditam esse. Atque hoc puto etiam Sodalibus aurem vellicabit, quæ semper MATER audit, etiam nonnunquam eam judicem esse. *Ex Bar. & Metaphr.*

S. CATHARINA V. ET M. 25. *Novembris.*

PAlladem Christianam damus, CATHARINAM inquam, fortissimam Virginem & sanctiorum Musarum dignissimam Præsidem, non Ægide aut hastâ mendaci, sed rotâ fractâ & lacteo gladio formosam. Ausa est hæc una ex omni Alexandriâ Diis sacrificantem Maximinum interpellare, stultitiæque propalàm arguere, quin captiva cum quinquagenis Philosophis pro Christo in arenam descendere. Et fassi sunt tot viri à virgine se victos, & in flammas abjecti, manus Deo, & palmam CATHARINÆ dederunt. Illuc CATHARINA etiam Imperatricem, quæ ad vinctam inviserat, carceríque præfectum Porphyrium cum suis præmisit. Ipsa ultima cum tyranno commissa

missa primas tamen abstulit. Nam carceris tenebras cur non suspexisset, in quibus præsentem illi licuit Christum aspicere? Iam verbera ac plagas facilè tulit, cùm idem, ut promiserat, robur suppeditaret. Negatum verò undecim ipsos dies cibum potumq; etiam contempsit, cùm commeatus è cælo suppeteret. Quid? ingeniosam in tormenta rotam, velut melior fortuna calcavit. Denique virum (ut nobilis ævi nostri Poëta ait) credidisses, nisi cùm caput ensis abstulit, virginem lac, quod pro sanguine fluxit, prodidisset. Meruit tanta virtus ab Angelis in monte Sinâ tumulari, & è tumulo hodie etiam CATHARINA oleum terris dividit; ut quod de suâ Pallade finxit antiquitas, de nostrâ sine mendacio possimus affirmare. *Ex Metaphr.*

S. CONRADVS EPISC.

26. Novembris.

CONRADVS insulam Constantiensem accepit à D. Vdalrico Augustanorum Præsule. Fuit cùm uterque cœnam frugalem sanctis de Deo sermocinationibus aspergerent; Et erat is dies Iovi dicatus; jamque protracto ultrà mediam noctem colloquio is expiraverat, Venerique cesserat; cùm fores nuntius pulsat, admittitur, auditur, & pernæ frusto ab inadvertente dona-

donatus dimittitur. Nimirum, ajebat ille ad alios, hoc est, in Veneris odium carnem edomare; simul carnem è sinu parabat producere, cùm ecce piscem ostentat, jamque pisce suo magis mutus se ipsum damnat. Inambulabant aliàs animi causâ, & cadentes ex alto Rheni aquas arbitrabantur; cùm geminas inibi animas volucrem indutas torqueri cognoverunt. Vix pro his ad aram fecerunt, & ad cęlos visæ sunt evolare. Cæterùm CONRADVS priusquàm obiret, GEBHARDO nobili adolescenti sedem suam insidenti vates fuit, seriò id post se facturum, quod nunc per ludum faceret. Dum ad aram sacrificat, delapsus araneus in calicem se infert. quid faceret? eodem poculo & vita & mors propinabantur. Bibit tamen, & imperterritus à sacris mensæ accumbit. Ibi omnibus admirantibus ex ore araneus innoxius exit, meritò pedem efferre jussus à mensâ, quem invocatus intulerat. *Ex Membran. Eccl. Cont.*

B. SILVESTER CONF.
26. *Novembris.*

OCulos & aures advertite omnes Veneris columbi, & quam vos in aliis, in vobis alii depereunt faciem, in aliena cum SILVESTRO contemplamini. Auximi natus in Piceno vivebat, imò

imò moriebatur SILVESTER, formarum elegantium idem amor atque amator. Fortè sepulchrum vespillones aperuerunt, adolescentis nobilitate & divitiis inclyti, & formâ dum viveret ad miraculum excūlti. Hujus spectaculi arbiter SILVESTER, cùm occidisse oculorum tam lucidas stellas, defluxisse turpiter aureos illos capillos, turbatam putore illam frontis serenitatem, expirasse illam oris ambrosiam, illum genarum dulcissimum risum, illum denique, quo tota urbs ardebat, ignem omnem in pauculos subsedisse cineres videret; *heu mihi!* exclamavit, *nisi cum mente sanâ oculos etiam abstulit Venus, in hoc speculo meum video vultum. Video planissimè. Sum, quod hic fuit: & verò erò non multò post, quod hic est.* Verba hæc gemitus interruperunt, lacrimis deinceps loquentibus. Iamque patriâ relictâ solus deflere incepit, quod cum multis peccaverat. Mox hujus etiam instituti socios invenit, quos undique miraculis accivit tenuitque. Namque, quos flendo ipse corrumpebat oculos, reddidit aliis amissos, quamque bibebat aquam, vinum aliis non semel voluit esse. Denique quid multis? rectè vivere à mortuo didicit: *Ex Ferrar.*

S. IACOBVS INTERCISVS M.
27. *Novembris.*

IACOBVS inter proceres Persarum facilè princeps, Regiqúe Isdegerdi unicè charus, ut huic fidem suam probaret, Christo datam abjuravit, communi Aulicorum vitio abreptus, qui hodie etiam quosvis mores in Rege DEOS putant & DEOS adorant. At mater conjunxque IACOBI, nobilis utraque & Christiana matrona, non ferendum facinus ratæ, literas cignas se ad eundē scripserunt. In his & sinu mater & thalamo conjunx proscribebant. Neque enim mater agnoscere ajebat se filium præter eum, qui suo in vultu patris matrisque vultum, hoc est, Christianum ostenderet. Vbera sua si bibisset, spuiturum, quam cum lacte instillasset pietatem. Scire cælo se filium genuisse, non terræ, qui Superis bellum indiceret. Abortum proinde esse, quem nunc Iacobum dicerent, ideoque abjicere hunc sese. At conjunx desperare se de thori socio scribebat, qui ipsam fidem adulterasset; nimirum qui hanc frangere immortali DEO non dubitasset, mortali servaturum, sanctamq; castitatē habiturum, qui Numina Venere adulteram, qui vagum Amorē coleret? Qui igitur & filiū & conjugē exuisset, nomina quoq; tam splendida poneret, nec

nec alius dici quàm esse vellet. Habuere momentum literæ, amore dictante & lacrimis suggerentibus atramentum scriptæ, & recepit meliorem mentem IACOBVS, palamque Christianum iterum se confessus, novem horarum carnificinâ, manuum primò pedumque articulis, tum brachiis surisque, ultimò capite truncatus atrum factum nuperum omni sanguine obliteravit. *Ex Niceph.*

SS. BARLAAM ET IOSAPHAT CC. 27. *Novembris.*

ETiam Indis pulchra jam olim fuit juventus. Princeps hujus memoratur IOSAPHATVS Regis Abenneris filius, voluptatibus ab ipsis cunabulis innutritus, & ne, quid miseria humana esset, vel nosse posset, procul ab oculis aliorum, inter omnes illecebras educatus. In tam blando carcere agentem adiit BARLAAMVS Eremi incola gemmarum Mangonem pręseferens. Certè nobilissimam illi gemmam fidem vendidit. Mox cùm deambulatum produxisset cupidum, in homine primùm mendico, tum leproso, in decrepito denique sene ad eum diem nunquam visis, mundi vultum & ementitum colorem, velut in minimè mendaci speculo ostendit. Laborabat itaq; necquicquā parens, vel ad Deos filiū,

vel ad voluptates iterum abducere. Fruſtra abſente BARLAAMO nefcio quis impoſtor, qui vultum hujus quàm ſimillimè referebat, alia velle docere aggreſſus eſt; cùm ita Numine volente palàm pro Chriſto loqui lingua ſubdola cogeretur. Fruſtra & Theodas Magus ab orco auxilia evocavit, & regia puella blanditias admovit, cùm IOSAPHATVS oſtenſis ab Angelo cælitum & inferorum ſedibus, pluris orci pœnas, quam minas, pluris cæli gaudia, quàm carnis fallacias faceret. Tandem in meliorem ſententiam cùm patrem etiam abduxiſſet, hoc mortuo, regnum alteri ceſſit, & quam inter homines minùs poterat, inter feras Angelicam vitam, annos V. ſupra XXX. vixit. Accepit tamen tumulum cum magiſtro ſuo in regiâ urbe, cui tunc primùm mortuus videbatur, cùm ille jam olim fuiſſet. *Ex Ioan. Damaſceno.*

S. STEPHANVS MART.
28. *Novembris.*

STEPHANO huic tempora cognomen Iunioris fecerunt. Natus ex poſt votum VIRGINIS imagini, quæ Blachernis colebatur, à matre factum. Monachus non tamen Reipublicæ non profuit. Pugnavit è latebris ſuis fortiſimè in communem Divorum hoſtem Copronymum; tum præcipuè cùm in tem-

templum Blachernense (cunas STEPHANI) debacchatus barbarus furor est. Tunc, inquam, STEPHANVS pro Matre & DEI & suâ pugnaturus prodiit, & producto in conspectu tyranni nummo, qui imaginem ejus præ se ferebat, ostendit facilè augustissimas etjam DEI Divorumque imagines honore debito colendas esse. Igitur insidiis appetitus & impuritatis à mulierculâ mendaci accusatus è speluncâ suâ ad tribunal, inde in exilium abducitur. Ibi quoque cùm imaginum cultum multis miraculis tueretur, vinctis à tergo manibus in publicos carceres reducitur, sex panis uncias & tres scyphos in hebdomades singulas matronâ Christianâ subministrante. Quòd tamen cæli Saturnalia instare sibi certus esset, hęc etiam vitæ fomenta XL. ante mortem diebus respuit, & cùm Icones Divorum (tota illi hæreditas erant) matronæ illi, de quâ diximus, donasset, obvius hostibus ivit, & post multa ludibria raptatus per urbem calcibusque passim insultantium pulsatus, tigno denique cæsus oppetiit. Parricidæ carnifex dæmon fuit. Mulierculam lactentes gemini infantes in lecto lacerarunt, ipsi etiam sceleri immortui. Nec verò aliter decebat aut parere aut mori viperam. *Ex Sur. tom. 7.*

S. RADBODVS EP. 29. *Novembris.*

VItas Divorum RADBODVS speculum suum dicere est solitus. In hoc dum oculos suos defixit, alterum nobis speculum vitam ecce suam dedit. Pietatem in Caroli & Ludovici Imperatorum aulâ edoctus est, ipsissimâ virtutis tunc scholâ. Hæc clienti suo insulam Trajectensem peperit, dignissimo omnium calculis, præterquàm suo. Submittere tamen eandem ad pauperum pedes, quos quotidie abluebat, non dubitavit, utque oculos & suos & aliorum falleret, ex auro quidem bibit, sed aquam; quam cùm libare vellet non nemo, in merum vertit RADBODVS, itaque cavit ne pessimus pocillator gloriola venenum suum virtuti affunderet. Iam Danos, cùm dicenti ad concionem obstreperent, diris devovit, quas illico senserunt peste abrepti. Demum mortem sibi, alteri insulam suam vaticinatus, inter preces, quibus ferè vitam duxit, absolvit vitam, in opem præcipuè D. Martinum vocans, qui morienti adfuisse non vanis argumentis creditur. Illud indubium, ad decumbentem virginum Reginam SS. hinc Theclâ, illinc Agnete stipatam venisse, eam ob causam, uti ipsa ajebat, quòd in precibus suis RADBODVS nunquam non memor VIRGINIS fuisset.

fuisset. Et verò quî matris oblivisci filius posset? certè oblivisci filiorum Mater hæc non potest. *Ex Surio.*

S. ANDREAS AP. 30. *Novembris.*

ANDREAM, quo D. Petrus germano gaudebat, tradũt omnium primum Christi scholæ nomen dedisse; arcanorum Magistri inter paucos omnium conscium, quam hauserat doctrinam, ab ejus morte Scythiæ primò, mox Epiro & Thraciæ, tum Achajæ etiam intulisse; hîc contra Procos: Ægeam, crucis acerrimum inimicum, fortiter rem gessisse; ab hoc ad impia sacrificia invitatum id respondisse: nobilius sibi sacrificium, idque quotidianum esse & incruentum; Agnum illum omnis maculæ expertem, & qui, postquàm ejus carne sanguineque omnes Christiani vixissent, non minùs tamen etiam ipse integer viveret; sub hæc in vincula conjectum esse, eximendum facilè, nisi manus ipse Christianis, precibus suis, vinxisset; Protractum inde, ne supra magistrum primus etiam discipulus esset, virgis cæsum, ad crucem raptatum esse; hanc procul conspectã amicissimè salutasse, ad hanc velut ad exoptatam vitæ metam properasse, hanc velut expetitũ senio suo scipionẽ amplexatum esse, velut nobilissimum suggestum cupidissimè conscendisse, ab

eâ duos dies totidemq; noctes, ab ejus ore hominum millia XX. pependisse; quorum accursu cùm territus Procos detrahere eum de cruce cogitaret, ANDREAM, id ne fieret, magnopere Deum esse precatum, ac proinde inter multum, qui precantem cinxerat, splẽdorem, è cruce ad cælum, Ægeam verò à malo dæmone, ob torto collo, ad pessimam crucem in orcum abiisse: ex tumulo denique ejus oleum stillasse, & hoc uno dolorem suum Christianos leniisse. *Ex Bar.*

S. IOSCIO C. 30. *Novembris.*

VT nullo non tempore suam VIRGINI nectere corollam possis, Mariane, ecce tibi rosas in hieme etiam suggerimus. Cape sis, & hortum ex quo illæ veniunt, nobiscum mirare. Vixit anno post partum virgineum M. C. LXIII. apud Audomarenses IOSCIVS monachus & MARIÆ unicus amator. Amoris alia argumenta taceo, unum prodo, quod priùs cælum prodidit. Igitur, ut nunquam animo dulce illud nomen MARIA excideret, quinque quotidie sibi dicendos Psalmos delegit, quibus initium optimi ominis literæ ex eodem sacrosancto nomine dederunt, *Magnificat. Ad Dominum cùm tribularer. Retribue servo tuo. In convertendo. Ad te levavi.* Quoties

ties igitur hos decurrebat, MARIAM oculi legebant, aures bibebant, lingua sonabat, cor suspirabat. Et vide sis quàm hoc studium MARIA probaverit. Moritur IOSCIVS in pervigilio S. Andreæ, & ecce geminæ & purpurâ tinctæ rosæ ex oculis, totidem ex auribus, ex ore denique una pullulat, singulæq; literas suas, omnes MARIÆ nomen loquuntur. Et quaternæ quidem ad primum tactum & ipsæ mortuæ cum corpore sunt tumulatæ. At illa, quam ex ore prodiisse diximus, quamque decerptam Episcopus crystallo inclusit, vivit hodie etiam, credo ut germen esset, ex quo similes rosas daret Mariana posteritas. *Ex Molano.*

DECEMBER.

S. ELIGIVS EP. 1. *Decembris.*

QVàm altùm ELIGIVS virtute suâ evolaturus in cælum esset, aquila monstravit parturienti matri per somnum visa. Puer aurifici instituendus traditus, artem eam non multo tempore ita perdidicit, ut nemo alius hác tam gratus Regi Clotario esset; tunc præcipuè ubi fidem suam ita probavit, ut ex auro, ex quo sellam unam tantum facere jussus erat, geminas concinnaret. Intereà tertiam sedem cælo aggressus parare, animum suum, hic demum artificem se ostendit: quando lacrimis hunc perpolivit, asperis pœnitentiæ studiis scalpsit, omnibusque virtutibus ita exornavit, ut ad spectaculum Cælites traheret. Etenim ex his unum aliquem, cùm de more noctem ante hierothecam sacrarum reliquiarum insomnis inter preces traduceret, ipse vidit ratasque preces suas apud DEVM esse intellexit, mox caput rore tam copioso perfusus & tam suavi est, ut jam minimè lacrimarum pœniteret, quibus hunc deliciarum imbrem provocaverat. Iam quidquid arte suâ corradebat, ELIGIVS id omne non jam ELIGII sed pauperum & captivorum

lucrum

lucrum erat. Ad hos juvandos, nec aliò Regum benevolentiâ utebatur, à quibus, cùm jam miraculis etiam clarus esset, Episcopus Noviomensis dictus, cùm eo in munere Apostolus Flandriæ dici meruisset, cœnobia plura fundasset, corpus etiam S. Quintini Mart. repertum terrâ eruit, vicemque ipsius suum huic mandavit. *Ex Lippeloo.*

S. PHILARETVS CONF.

1. *Decembris.*

PAphlagonia PHILARETVM genuit rusticę sortis hominem, sed qui sementem egregiè facere novit. Cùm enim optimos agros non malè existimaret pauperes esse, in hos liberali manu disseminare sua non priùs abstinuit, quàm ipse denique egeret. Non tamen fidem fefellere optimi coloni tam bene culta arva. Etenim cùm Irene Imper. filio Constantino sponsam diu circumspiceret, Maria demum, formæ id temporis unicum miraculum eademq; PHILARETI neptis placuit. Igitur Maria ad regium thalamũ, PHILARETVS ad summos honores, Consulatum evocatur. Hic verò noster ab aratro Consul in id potissimũ incubuit, ut pauperum necessitati consuleret. Nimirum vidisses proletarios & uno capite prius censos censum jã Consulis nu-

numerare: Iam pontem Consulis Curiam dixisses, pontisque incolas conscriptos PP. qui utique frequentes coibant in eum senatum, in quo de ipsorum salute consultabatur. Porrò PHILARETVS supremùm ægrotans, cùm agnati sanguinis omnes convocasset, multa præclara moriens oracula dedit, ultimò eos omnes suæ in miseros pietatis heredes scripsit, & testamentum pulcherrimo dicto *(estote misericordes)* obsignavit. *Ex Menæis.*

S. FRANCISCVS XAV. S. I. 2. *Decembris.*

FRANCISCVM XAVERIVM damus, virum, cujus animo alter etiã orbis angustus fuit. Dum vixit, virgo vixit. Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in vivâ calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi ulcere ipsum pus hausit. Sed tam sitibundum DEVS deinde tot delitiis per omnem vitam perfudit, ut ebrius sæpè exclamare, diducto à pectore vestimento, coactus sit: *satis est Domine, satis est.* Apostoli per novum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò antè in somnis tetri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est,

est. Et quid aliud vigilans posteà egit, cùm ejusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesiæ gremium suis humeris tulit, & tot nō tam vultus, quàm animos fuscos sacrâ undâ solus lavit, & cæli candidatos esse jussit. Vaticinia insuper edidit innumera, precibus mare exarmavit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissimè dissitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam revocavit quinque supra viginti: Omnibus omnia factus in conviviis etiam atque ludis animorum lucrum quæsivit, invenitque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum Regnum laborat ingredi, in ipso ejus portu ad cælum animam appulit. *Ex vitâ.*

S. LVCIVS REX M. 3. *Decembris.*

IGnosce iterum Anglia, quantū heu! quantum mutata ab illâ es, cùm præcones veræ fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam juxta mecum revoca avita decora. LVCIVS ille tuus (è stirpe regiâ germen) puer jam Catholicæ fidei, & verò hæc illi etiam arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, unum illud moram injiciebat, quòd nulli ferè tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Vbi verò primum transire ad Christianorū partes etiam palmatas Romæ togas inaudiit, quàm mox statuit etiam coronam

ronam ſuam Chriſto ſubmittere. Igitur ſanæ fidei Doctores Româ ab Eleutherio Pont. accivit: mox è diſcipulo ipſe etiam Doctor, & calcato regni faſtu è rege Apoſtolus Auguſtam Vindeliciam venit. Conſtitit hic operæ ſuæ fructus, ad fidem præter alios nobiliſſimâ familiâ adductâ. Sed & merces ſua LVCIO conſtitit, utpote qui verbera & lapidationem in lucro poſuit, præcepſq; actus in puteum maximam ſcilicet inde voluptatem hauſit. Nec verò hanc ſolum Auguſtam Coloniam, etiam alteram Reginoburgum adiit, neque priùs quàm Chriſtum per omnem Vindeliciam Noricumq; circumferret, morte beatâ Curię quievit. Gratias igitur Anglia tibi habemus exteræ nationes, & ſi modò vis vicem rependimus, noſtrosque tibi Doctores ecce ſubmittimus. *Ex Brev. Cur. & Bav. S.*

S. THEODVLVS C. 3. *Decemb.*

ASCenderat in id faſtigium honorum THEODVLVS, ut aula illum Theodoſiana Præfectum ſalutaret. Verùm his etiam altiora virtus ambiit. Etenim quòd aulæ technas & inſidias probè perſpectas haberet, ludos facere hanc viciſſim voluit. Quare aſſem omnem (Philippeorum millia quinque ſupra quinquaginta) liberali ſparſione in miſeros

seros abjecit, ipse columnam Edessæ ascendit, inde aulæ fastus, minas, pericula, omnia despecturus. Ita mundo & sese altior respuit jam cum homunculis prandere, cœpitq; cum Cælitibus solâ ambrosiâ, hoc est, Angelorum pane deinceps vesci. Post annos sic traductos XXX. cupido subiit scire eccuinam ex DEI amicis vitæ meritis æquiparandus foret. Responsum è cælo, Cornelio Mimo æquandum. Ruborem expressit hoc THEODVLO. Adiit tamen virum, & hæc deniq; sibi fateri coëgit: mimicam artem à primis annis tractasse, nũc cùm in mentem ultima illa nec ficta mundi scena venisset, serium se & frugi esse, nuperque adeò, ut pudori nescio cujus matronæ unaque decoctoris ejusdem viri, qui à creditoribus in vinculis tenebatur, libertati consuleret, vestem & supellectilem vendidisse & corrogatum inde quadringentorum aureorum assem alienæ miseriæ donasse. Laudavit tam bene clausam à Mimo fabulam THEODVLVS, & lætus iterum conscendit columnam suam, paulò post ex hâc in vicinum cælum transcendit. *Ex Menæis.*

S. GALGANVS C. 3. *Decembris.*

VOluptatibus primò GALGANVS militavit, tum Christo, D. Michaëlis ductu, qui tertiò dormientem monuit,

nuit, è veterno ut surgeret, & cum somno vitia excuteret. At ut porrò malè dormiret, mater & amici thalamum obtrudere laborabant virginis formâ & divitiis inclytæ. Ad hanc cùm visum iret, equiti suo frenum equus injecit, contraque omnia calcaria contumax pedem proferre medio in itinere negavit, disertè tandem cum asinâ Balaami locutus, quò minùs progrederetur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimulos calcitrare cùm equus non posset, neque homo jam voluit; sed damnatis nuptiis, eo ipso in monte (in quo & equi & miraculi vestigia hodieque visuntur) castra sua novus miles, hoc est, cellam posuit, primumque trophæum de se, crucem inquam ex ense suo inibi defixit. Pugnatum deinde sæpiùs, & sæpiùs orcus fugatus. Illud plenum periculis prelium fuit, cùm proditum à venatore (ei vestes suas GALGANVS & equum dederat) inopinantem mater & sponsa oppresserunt. Constitit tamè sibi, & tunc etiam victor matrem Deo se dedere, sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coëgit. Exinde cùm Romam profectus fuisset, qui casam D. exusserũt hostes, malè omnes perierunt, & id ipsum Pontifici, cùm fieret, Romæ GALGANVS narravit. Redux deinde ad beatam missionem illis verbis à Deo vocatus est: *Satis est quod laborasti;*

borasti; *Metes nunc quod seminasti*. Quin igitur & tu laboras, nec parcâ manu rectè facta seminas? Ibi certè falcem suam in alienam messem nemini licebit mittere. *Ex Ferrar.*

S. ANNO EP. 4. *Decembris.*

ANNONEM à puero pater suis, hoc est, militaribus studiis imbuit. Abhinc avunculo auctore à Marte ad Musas honestissimâ defectione, transivit. Iam Musæ commēdarunt Henrico III. Imp. qui eum inter Palatinos suos adlectum mox infulâ Coloniensi donavit. Hác ornatus ad concionem nunquam sine lacrimis auditus est; quod suis ille signum veluti omnium singultibus daret. Divitiis cùm affluueret, sæpè tamen nec obolum ipse, omnia pauperes habebant, quos ille velut thesauros suos (& erant) secum circumducebat, pater idem horum & mater pupillorum. Ædes Xenodochii unas, monasteriorum condidit & amplissimè dotavit quinque, non morituras filias. Libertatis Ecclesiasticæ egregius propugnator infulam nulli, neque adeò, à quo eam acceperat, Cæsari submittebat, juris quam vitæ appetentior. Sed nec urbe pulsus à civibus suis animum despondit. Quòd tamen redux alieniorem ab his animum ferret, visus est sibi noctu cùm inter Divorum Episcopo-

rum comitia locum vellet capessere, aditu prohiberi, quòd in veste cæterâ candidissimâ unicam maculam præ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox unà cum injuriæ memoriâ ex animo delevit. Mortuus est anno M. LXXV. cùm se MARIÆ unicè ac sæpiùs commendasset. Cælum nempe subiturus januam hujus pulsabat. *Sur.*

S. BARBARA V. & M. 4. *Dec.*

NVllius tam à vitâ nomen abluſit, quàm BARBARÆ. Dioſcorum habuit parentem Deorum mancipium, ipſa DEO addicta. Matura, ob formam, turri incluſa, libertate Chriſtianâ, ſi unquam, eſt uſa. Ter ſanctæ enim Triadi devota, ut fidei radii ſplendidiùs animis illucerent, binis feneſtris tertiam ſuperaddidit, balneum verò multâ cruce inſignivit, gnara qui mentibus lavandis ex hâc fontes ſcaturirent. Interea cum ſtomacho Dioſcorus intelligit, filiam Chriſtianam eſſe, & ferro inſequitur. Sed ſinum, quo parens expulerat, mons præbuit diſcluſus. Et lubens theſaurum hic occultaſſet, ni, qui miraculum viderat, innocentem oviculam paſtor nequam prodidiſſet. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viſcera ſua videt, ſanam à Chriſti manu iterum affligi, quin ubera etiam ca-

ſtiſſi-

stissimæ abscindi, non facturus, si bibisset ubera. Hinc novus filiæ suæ leno per urbem ludibrio circumduci sustinet unâ verecundiâ tectam. Demum è tyranno carnifex suâ manu non barbaram filiam barbarissimus parens demetit. Sed carnificis carnifex fulmen fuit, quod in eodem loco scelus extinxit. Nunc BARBARA illis è cælo opitulatur, qui, ne sine sacro epulo diem ultimum obeant, orant. Testis ejus rei locuples Stanislaus est sanctissimus è Societate IESV adolescens; quem si æmulabitur, rectè faciet adolescentia. *Ex Baron.*

S. SABAS ABBAS. 5. *Decembris.*

SAbam si spectasses, Imperatorem dixisses; ut qui monachorum exercitum non unum ducebat, viros omnes, quales vultu etiam se ferebant, cùm ille imberbem in castra sua neminem admitteret. Sævientis fornacis flammas scribitur crucis signo extinxisse; feras & feris magè feros homines domuisse: Agarenum qui fallaci animo accesserat, terræ hiatui devovisse: templum, cœlo monstrante, in rupe alicubi reperisse: in genium malum ab ipso Christo amarus depugnasse, ab eodem nunc cibariis, nunc pecuniis donatus. Iam leonem, qui mediam SABÆ manum expertus erat, ajunt

asino custodem ducemque ad pascua fuisse tamdiu, quoad Agaso luxuriæ fœdâ se contaminavit, tunc enim devorasse asinum. Ipsum SABAM, cùm ad Anastasium Imp. hæreticum iret, anteambulonem habuisse Angelum, verbis impium liberis castigasse, mortemque ei imminentem multò antè prævidisse. Sed & Iustinianum itidem Imperatorem palàm coronam cœlo vidisse descēdere & caput SABÆ ambire, qui tamen exorari non potuit, ut heredem Imperatori apud DEVM impetraret, quòd hunc hæreticorum partibus accessurum sciret. Denique in cœlum abiisse anno D. XXXI. inter DD. Martyrū comitatus. *Ex Metaphr.*

S. NICOLAVS EP. 6. *Decembris.*

MOres cum lacte ab infantiâ imbibi NICOLAVS probat, qui cùm à primis cunabulis diebus Mercurii & Veneris semel in die, idque noctu tantùm, maternum lac admisisset, eam consuetudinem jejunii per omnem deinde vitam sacrosanctam habuit. Adolescens divitias omnes in pauperes dilapidavit, ad hoc ingenio etiam, ne gloriolam mercaretur, usus; uti tum fecit, cùm tribus puellis, quas noverca paupertas prostituere parabat, dotem trinis noctibus furtim per fenestras immisit. Subinde cùm pietatis causâ ter-

terram CHRISTI vestigiis nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Pòst ex eremo ad homines divinâ voce evocatus, & divino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholicâ fortiter carcerem & vincula tulit. Pro salute suorum solicitus, etiam cùm longissimè abesset, adfuit tamen. Ita Imperatori quandoque Constantino conspectus jussit sententiam revocare, quam in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita institorem in somnis monuit, frumentum, quod haberet, in urbem suam, quam fames vexabat, conveheret. Aliàs vocatus à navigantibus, sæpiùs opem tulisse visus est. Quid? quòd animum NICOLAI tumulus ejus est imitatus, oleum miseris propinans. Tumulatus verò memoratur circa annum CCCXXVI. cùm moriturus Angelos obvios habuisset, etiam nobis occursuros, si rectam viam insistamus. *Ex Iustinia. & Brev. Rom.*

S. PAVLVS C. 7. *Decembris.*

PAVLVM parentes dixere. addidit deinde virtus *Obsequentis* cognomē, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quòd cœnobio ipsi, quod habitabat, nomen miraculis ingens peperit? Nam illud quantum obedientiæ sive exem-

plum sive præmium fuit, cum picem in aheno bullientem à flammâ, jam jamque exundantem nudo brachio, quoad subsideret, impunè versavit? Quod factum cùm alii, ut par erat, laudibus extollerent, convitiis alii deprimerent, perstitit tamen ille in statione suâ, suopte judicio terræ purgamentum & canis pigellus, cœlo intereà omnia alia de ipso sentiente. Cùm enim socii scire percuperent, quo loco apud Superos PAVLVS esset, abrepti animo in felicissimos primi parentis hortos PAVLVM illîc invenerunt, qui munera (fructus miros) in singulos dispertiret, simul vale omnibus diceret. Siquidem altero mane ad montem è cœnobio contendit non procul Constantinopoli situm. Ad hujus pedem cùm annos aliquot habitasset, evocatus denique à DEO, velut alter Moyses, in culmen, inde facili transitu in cœlum est. *Ex Menæis.*

S. ASELLA VIRGO.

7. Decembris.

FElix ASELLÆ pater, cui Superi filiam, priùs quàm nasceretur lympida crystallo clausam spectandam obtulere, ut jam tum animi castissimi sive candorem sive splendorem miraretur! Sed felicior ipsa ASELLA, quæ in primâ ætate Agno jam nupta thalamum in

in parentis domo cellam angustam, lectum terram, delicias cum sale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias post annum ætatis duodecimum, ut mundum muliebrem non inconvenientem sibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobilissima erat) è collo pendulum gestabat, clàm vendidit emitque qualem à matre exorare nunquam poterat, vilem & pulli coloris vestem, omnibus hâc testata jam mundo se mortuam esse. Ita deinceps unius Christi amoribus vacare, hunc lacrimis poscere, anhelare gemitibus, precibus orare, jejuniis cogere; domo intereà nisi ad templa nunquam pedem efferre; verbo ut genibus ita vitæ consuetudini callum obducere, jamque raro miraculo inter medias mundi turbas sola agere, & patrias ædes sibi in monasterium vertere. Constitit intereà corpusculo etsi tam male habito suus nihilominùs vigor & integra semper valetudo, ut videres non tam asperitatē vitæ, quàm delitias obesse. Obiit anno partæ salutis CCCCL. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum; imitatorem quem nunc? *Ex D. Hier.*

S. AMBROSIVS EPISC.
7. Decembris.

AMBROSII infantis osculum apes ajunt insedisse, verissimos ejus elo-

quentiæ vates. Deprompsit sanè, cùm libuit, ore suo melos, & hoc adeò ipsum Augustinum inescavit, ut qui à Manichæis venenum hucusque hauserat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Episcopum Mediolani prodigiosus præco infans proclamavit. Dicenti ad populum astare bonum Angelum ipsi hæretici viderunt & invideruntur. Inter hos multum illi negotii Arriani, plus Imperatrix Iustina, latrones, magique, plurimum dæmon malus fecit, sed incassum omnes, Majestatis Pontificiæ memor, neque majestatem Imperatoriam exhorruit. Itaque Theodosium ob cædem Thessalonicensem publicè reum non nisi post publica pœnitentis animi signa templo pedem permisit inferre, illud Davidis exemplo se tuenti inclamans, secutus es errantem, sequere pœnitẽtem. Vidit igitur tunc orbis caput suum ante pedes Episcopi jacere, nunquam ita extollendum, nisi ita dimisisset sese. Porrò AMBROSIVS obsessos ab orco libertati, infantem demortuum vitæ reddidit, Divorum multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subitâ vindex Deus abstulit. Moriturum cælesti voce excitus Honoratus Ep: sacro pane refecit, morienti verò blandùm arridere Christus visus est, arri-

arrisurus etiam nobis in morte, si flentes in vitâ viderit. *Ex Paulino.*

CONCEPTIO B. M. V.
8. *Decembris.*

SPeculum sine maculâ ostendimus, VIRGINEM Conceptam. Festi hujus diei originem, quæ sub annum cœpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. Wilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ potiente, missus ab hoc Helsinus Præsul est, qui hostium numerum ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, fortè per eos dies gravi tempestate jactatur. Nulla aliunde ope affulgente, Stellam maris MARIAM vocat. Adest pro hâc è cælo Nicolaus, spondet manum naufrago, si VIRGINIS Conceptę diem habiturum se festum spondeat. Illico convenitur. Subsidit mare, enatat & vota Helsinus Sospitatrici exsolvit. Atque hæc initia ampliora D. Anselmus fecit: amplissimis deinde indulgentiis ornavit Sixtus IV. Pont. Max. in VIII. continuos dies, quos etiam ipsos luculento miraculo Numen probavit. Etenim Nicolaum Pratensem memorant ad icona immaculatæ VIRGINIS rosam cum his precibus deposuisse, vellet juberet, si gratū ei esset, octo dies memoriam Conceptionis suæ agi, nunquam eo anno rosa illa marcesceret. Floruit semper, &

cum rosâ multorum etiamnum in hanc diem pietas floret, quam ipsa ædium limina in Hispaniâ his verbis loquuntur: *benedictum sit S. mysterium immaculatæ Conceptionis* MARIÆ. Quid? quod aliter sentientes DD. rectiùs nuper ab Hispanis infantibus erudiri vidimus. Se certè accuset, qui maculam hodie videt; suam dicat: Non habet purum, sed ostendit maculas, speculum. *Ex Baron. & Spinello.*

S. SYRVS EP. 9. *Decembris.*

SAcra nostra SYRVS à D. Hermagora est edoctus, ipse Papienses docuit, multùm eâ in re S. Iuventii operâ usus, quem socium expeditionis Hermagoras addiderat, cuique à morte SYRVS noster medius martyres inter triumphare est visus. Veronâ transeunti, ut de fide nostrâ dicenti fidem haberent incolæ, testem è tumulo mortuum excivit, & cùm primùm Papiam est ingressus, senis civibus gravissimè decumbentibus salutem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis mirisque ejusmodi inducti facilè Christianis accesserunt; tunc præsertim, cùm novo hospiti cedere hospitem Orcinum viderunt, qui è puero Syri imperio illico ad ergastula sua migravit. Addo è plurimis aliis illud, quod unum Papiensibus admira-

tionem

tionem parere poterat; nobis justissimum metum potest, si impiati sacram mensam frequentemus. Ausus est Hebræus inter Christianos profanus accũbere, Divinum cibum ore exceptum non stomacho, sed cœno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes se ore servare scelus advertit, qui tamdiu miserabili incendio impurum exusserunt, dum quæ palato impio pendebat, Hostiam sacram SYRI manibus reddidit. Quid hîc Christiani? porrò mensam cum Iudæo impuri accéditis? Non sentitis ultores hos ignes? graviores sentietis. *Ex Surio.*

S. MENNAS M. 10. *Decembris.*

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit suis, ut quidem putabat, sacris, revera Christianis addictum. Erravit feliciter tamen Imperator, neque Respublica unquam meliùs illîc stetit, quàm cùm Christianis jus Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Christum traheret. Id ubi aliquantò seriùs rescivit Maximinus, qui rem Deorum restitueret, Hermogenem misit. Hic de loco ac munere MENNAM, sed non perinde de constantiâ dejecit, ut qui resectâ fœdè à pedibus carne in sententiâ tamen perstitit, neque post erutos oculos linguamq; vel à

viâ virtutis excessit, vel clamare animo Christum destitit; quin cùm sub noctem medicinam membris omnibus ipse Christus fecisset, & Angeli palàm se martyri junxissent, associare etiam se Hermogenes non dubitavit, pulchrâ Metamorphosi ex tyranno Episcopus urbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipse adfuit, Deosque & sevulturus, Hermogeni manus pedesque auferri cremarique, ipsum ventre discisso aquis mergi, MENNAM verò ex arbore, ex MENNÆ pede saxum suspendi jussit, nobile anathema. Sed ecce mortem tunc uterque, sed & postridie Maximinum iterum triumpharunt capite truncati. Ossa quoque tumbâ ferreâ condita & in mare abjecta nautæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antistite tumulanda. Ibi molliter nunc quiescunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

S. EVLALIA V. ET M.
10. *Decembris.*

EMerita Lusitaniæ oppidum, oppidi longè maximum decus EVLALIA est virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numeravit. Certè annum cum vix duodecimum ageret, sæviretque in Christianos impietas, vigilem licèt parentum custodiam noctis beneficio fefellit, interque Angelorum comi-

comitatum in jus ultro ambulavit. Ibi sic rea ipsum judicem accusare ausa est, & ejus in pios tyrannidem populo spectante & audiente multis objurgare. Quid, quòd cùm hic dictis mellitis suadere insisteret, ut ad Deos transiret, quò dicta illa despueret, in vultum tyranni exspuit; Deosque & thus Deorum, cumque his minas omnes heroo pede calcavit: flagris deinde lacera risit etiam, sanguineque suo picta velut superbè circumspexit sese; demum cùm faces ardentes admoverentur, flammas ore patulo excepit, Deoque cum animâ lætabunda transmisit? Et verò ecce testes castissimi & animi & corpusculi! Ille, uti ipse carnifex spectavit, argenteas columbæ pennas indutus cælo se abdidit. Hoc, ut tumulus manibus responderet, prodigiosæ nives texerunt. Et erubuerunt, puto, hæ, cùm candidius aliquid se, virginitatem viderunt. *Ex Prud.*

S. DANIEL STYLITA. 11. *Decemb.*

COelo vicinus incola DANIEL est, qui annos XXIX. columnam habitavit, indeque tempestates & cum his mortalia omnia generoso supercilio despexit, orci ingens terror, Superis gratissimum spectaculum. Nempe terris adeoque se altior clientes sibique obnoxios reges habuit. Ita Leonem filio

filio beavit & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At Zenoni regni jacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem ut pugnaret, è columnâ descendit, & impendentes Numinis iras sævienti objecit non vanus augur. Iam & in Dæmonas malos regnum tenuit, eque corporibus humanis, cùm libuit, proscripsit; fuitq; cùm mulier, quæ Divi innocentiam infami rumore asperserat, à vindice Genio obsessa, non potuit obsidione nisi ab ipso DANIELE liberari. Cæterùm cum cælo uti propinquum, ita frequens illi fuit commercium, sub ultimos præsertim tres vitæ dies; quibus Cælites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item incola Dæmon, uti & horam, quâ moriturus DANIEL & ipse fugādus erat. Obiit verò anno CCCC. LXXXIX. In corpore, quod diu tergemina crux illustravit, tumulando Reges laborarunt. Animus fecit quod in vitâ jam fecerat; cælum habitavit. *Ex Metaphr.*

B. IVVENIS ÆGYPTIVS ANONIMVS. 11. *Decembris.*

VT exciderit antiquitati nomen Adolescentis hujus, aliud certè sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minùs facturus fuisse,

fuisse, si minùs peccasset. Etenim Amirani Saracenorum Regis favorem ut aucuparetur, Christum cum Mahomete mutavit, & calcatâ cruce, more barbaro impioque sacramentum Acinaci dixit. Ingemuere ad impium facinus parentes pii, & pœnitebat hostem Deo & cruci genuisse, nec jam heredem volebant, qui ex asse optimam partem avitam pietatem nollet. Quod tamen unum poterant, precibus pro perituro apud Deum agebant, scelusque non suum suis lacrimis plectebant. Et profectò plus lacrimis parentũ filius, quàm lacti olim debebat. Instillarunt enim hæ denuò bonam mẽtem. Rediit prodigus & pulchrum parentum cõsilium secutus, signa, quæ turpiter abjecerat, crucem inquam, manu venerabundâ sustulit, & intrepidus palàm iterum ad Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus perorantibus, quos sæpiùs intercalaris illa Ecclesiæ vox Kyrie eleison interpellabat. Illum ergo cùm neq; fames aut verbera, neque carcer aut vincula avellere à cruce possent, naviculæ Amiranus imposuit capite minuendum. Ergo animus cæli caput abscissum urbis portum petiit, redemptumque à Christianis centum aureis, & argento inclusum diu oleum sudare visum est, ut vel ex hoc Christi Athletam agnosceres. *Ex Menæis.*

S. SPI-

S. SPIRIDION EP. 12. *Decembris.*

SPIRIDION ex opilione Cypri Episcopus, non vitæ conditionem sed gregem mutavit, omnes pascere solicitus, pauperes præsertim. Itaque serpentem mutasse in aurũ fertur, quò egenti esset, unde frumentum coemeret. Alio item tempore cùm avari animum nullis precibus expugnare civis indigens posset, SPIRIDION huic disertis verbis in crastinum annonam spopondit. Neque aliter factum quàm dictum. Aquarum alluvio avectum ex Euclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minùs beneficus quàm comis fuit: Nempe cùm gregem hi direpturi advenissent, & arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsolvit hic officiosus & viæ comitem abeuntibus ultro ambulare arietem jussit. Porrò filiã, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, ut defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo evocavit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem filio etiam, cùm hæc gaudio emortua esset. Vltimùm cùm in messe occupatum æstus gravior affligeret, ros cælo illapsus recreavit, simul alii capilli albescere, nigrescere alii, alii denique canescere

nescere visi sunt. Hos ille ut mortis prodromos accepit, post quàm illum laudibus omnis ætatis homines mactaturi essent. Tu etiam disce hîc non senes modò, sed & juvenes, quin vix natos capillos emori. *Ex Surio.*

S. LVCIA V. ET M. 13. *Decembris.*

SI virgo è cælo sidus lucet, LVCIAM esse credidero virginitatis laude præ aliis illustrem. Hæc dum cum matre ægrâ ad tumbam D. Agathæ precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntium matri ferens, tum LVCIÆ mortis optatissimæ & pro Christo subeundæ. Sic igitur moritura LVCIA omnium primò testamentum cogitat, & pauperes non jam scribit sed facit heredes. Id enimverò non ferendum ratus LVCIÆ sponsus, queritur apud judicem, & sponsæ dotem sibi clamat deberi; hîc demum agnoscit in amoribus non se, sed Christum esse. Mox igitur amori ira successit. Dei nupta lenonibus traditur, mancipiis amoris prostituenda. Sed nequeunt mille manus unam virgunculam, nequeunt funes & plura boum juga de loco, minùs de proposito casto dimovere. Ergo sarmenta congeruntur, rogus accenditur. Sed lucet pulchriùs ignibus suis LVCIA. Gladio trajicitur; sed vivit virgo & viros animat, & è flammis Impera-

toribus mortem, Syracusanis præsentem opem, Ecclesiæ pacem vaticinatur. Denique dum judex in vinculis Romam abducitur capitis damnandus, divino cibo recreata, cælo Sidus, ut dixi, inseritur. Sed & tibi illic adhuc locus est Mariane. Stella & tu es, si virgo es. Fuisti? Ah! stellam cælo crescens decidisse. *Ex Surio.*

S. IODOCVS C. 13. *Decembris.*

NOvam litem audite Mariani, quam IODOCVS Angliæ Regis filius germano fratri de regno movit, non uter hoc eriperet, sed uter cederet alteri. Fugiebant novo more non opes Dominos suos, sed Domini opes suas, & quam aliis invitis mors aufert coronam, ultro ab his abjiciebatur. Deniq; Rex sibi videbatur, non qui regnum conectus adiit germanus, sed IODOCVS, qui regno subduxit sese, & in Galliam aufugit. Hic ille sibi scilicet imperavit, sed & feris non multò post, quas obsequentes illi cælum voluit esse. Illud perjucundum accidit, cùm fami placandæ ultimum subsidium panis unicus in penu fuit, & hunc in IV. partes à IODOCO sectũ CHRISTVS alium identidem atque alium pauperẽ præseferens unus omnes piissimâ fraude asportavit. Negabãt id rectè factum esse discipuli. Sed rectiùs illos edocuit Ma-

Magister, cùm pro IV. è pane frustulis, secundo flumine descendere submissas à cælo totidem naviculas frumentarias ostendit. Demum sacris operanti manus è cælo bene visa est dicere, quæ quòd terrena regna despexisset, cælestia promisit. Hęc demum placuere IODOCO, potitusque his est anno DCLIII. LX. omnino annos in tumulo integer, virtute in IODOCO faciente, quod in viris principibus aliis balsama faciunt. *Ex Flor. Abb.*

SS. NICASIVS EP. ET EVTROPIA V. MM. 14. *Decembris.*

QVid ni animos etiam tu Lector ad pugnam sumis, toties qui sanguinem Martyrum vides? Hic NICASII Rhemensis Pont. & sororis ejusdem germanæ EVTROPIÆ est. Fudit Attila, ebrius jam dudum ab alio. Rem breviter sic habe. Flagellabat Gallios Dux barbarus, jamque Rhemensibus etiam malum minabatur, cùm cives ad asylon suũ NICASIVM confugerunt. Ille exitium urbi vaticinatus edixit peccata esse, quæ Attilam armassent; hæc si ponerent, illum quoque exarmandum. Interim brevi morte æternã ut redimerent, suasit, neque jam pro se hosti, sed pro hoste Deo supplicarent. Se vitæ hucusq; ducẽ, nõ abnuere, quin mortis etiã esset. Ita latus EVTROPIA

ſtipante obviam hoſti ad D. VIRGINIS progreditur, & humi nixus dum verſum Davidis canere incipit, caput gladio amittit, carmen tamen etiam mortuus abſolvit. Satis ſpectatum eſſe ſoror putavit. Quare cum formæ miles parceret, execrata crudelem miſericordiam in oculos carnificis involat mortemque invitam in ſe armat. Intereà contra barbaros cælum movit, cujus copiæ viſæ, ſimul iratæ è templo voces in fugam illos conjecerunt. Ad Martyrum verò corpora tam diu lucere faces ſuas ſidera voluerunt, dum terrâ tegerentur, ſplendore olim his ipſis certatura. *Ex Sur.*

S. DACHATIVS M. 15. *Decemb.*

DACHATIVS Palæſtinus ſex fratres germanos fertur numeraſſe, ipſe ſeptimus, imò inter omnes primus meritò laudatur. Nam cùm pater exigui lucelli ſpe, quam Rex Saracenus oſtentabat, inductus, à Chriſto ad Mahometis partes malum pedem tuliſſet, repreſſit ſuum DACHATIVS, rectè ſic à parente degener. Poſt ubi mortem infelicem ſed debitam ſceleri tanto pater oppetiit, DEI ductu & matris optimæ, Ieroſolymas abiit, tinctuſque Chriſtianis undis in D. Sabæ Cœnobio, ingentibus, quæ poſteà edidit, præliis egregius ſui victor prælusit. Tum denique &

& cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, &, cùm matri copias junxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coëgit. Vnum tantum excipe, qui fide non germanâ, sed Punicâ sanè, DACHATH nomen ad Prætorem detulit. Hic vinctum ad Tribunum misit. Sed neque fratris perfidia, neque carnificum tormenta tantum potuerunt, ut non vinceret DACHATIVS. Victor igitur caput gladio submisit tot civicis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti cives fratres servavit. *Ex Menæis.*

S. CHRISTIANA ANCILLA IBERA. 15. *Decembris.*

HVjus quoq; nomen nescimus. credo, quia virtus supra cælos hoc evexit. Illud satis constat, vixisse, cùm rerum Constantinus potiretur, & Iberis servitutem serviisse; cæterùm præter conditionem servile nihil habuisse, quin ab hâc SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse. Res sic gesta memoratur. Filium Ibericæ matronæ gravi morbo afflictum precibus ad DEVM fusis valetudini restituerat, cùm ejus facti rumor ad aures Reginæ gentis perlatus est, tunc itidem graviter fortè è morbo decumbentis. Ergo, cùm in spem valetudinis & ipsa venisset, deportari servulorum manibus ad Divam

nostram voluit. Ibi in lectulo servili collocata sanitatem extemplò & vires recepit, quas frustra in regiis stragulis suspiraverat. Vt verò grata Numini foret, autor esse conjugi regi cœpit, ut Christo se dederet, cui morbi & mors ipsa jam parerent. Ille moris moras nectebat, dum inter venandum iratos & cælos & ventos expertus, & in ultimum vitæ periculum devolutus, opem Christi præsentem ipse etiam sensit. Tum verò templum Deo posuit, in quo Diva hæc columnam, cùm viribus nullis posset, precibus erexit, suspensamque in aëre tam diu servavit, dum spectantibus omnibus suopte motu in locum suum desideret. Atque in hoc templo primas Christo Iberi aras, pectora sua devoverunt. Gere castum cor, & templum Salomonæo præstantius erexisti. *Ex Socrate & Theodor.*

SS. ANANIAS, AZARIAS, MISAEL. 16. *Decembris.*

A Page vetus Roma cum foculo suo Scævolam tuum! In fornacem hanc oculos mitte, & superari à pueris Hebræis viros tuos specta. Tres erant (ANANIAM, AZARIAM, MISAELEM dixerunt) principes juventutis interque ephebos Regis Nabuchodonosoris accensi. Hic in eâ ætate formæ gratiam & senem in pueris sapientiam ama-

amabat; at DEVS ampliùs quid, virginem animum & à regiæ mensæ delitiis abstinentem. Ita de adolescentum amore Rex magnus & Max. DEVS certarunt. Quid nì hic vinceret? Fortè statuam posuit Nabuchodonosor, auream illam, sed superstitione infamem. Facilè erat aliis persuadere, ut aurum adorarent, in quo omnis ætas delirat. Vni ex omnibus hi pueri sapuerunt, disertis verbis dictitantes Regem se, ut par est, veneraturos, cæterùm DEVM solum adoraturos, & antè morti animam quàm statuæ genua submissuros. Stabat fornax validè flammans: In hàc abjiciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis & vim à virtute venerabundus repressit; quin impetu potiùs in homines facto longè plurimos corripuit & succidaneas victimas cremavit. Angelus etiam è cælo submissus flammas beato rore temperabat, leniqúe aurâ demulcebat juvenes magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret musica, cælum terrasque animare. Iamque Nabuchodonosor ipse innocentiam patrono igne sanctam absolvit, miraculiqúe toto regno per literas præco, divinum honorem rectè homo Numini transcripsit. *Ex Daniele.*

S. LAZARVS C. 17. *Decembris.*

ILle LAZARVS est, quo fratre germano nobiles sorores Martha & Magdalis gaudebant, Christo dilectus & ab hoc amici etiam nomine donatus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas Deo & gemitus potuit excutere, coque adigere amantem, ut contra ferreas mortis leges sepultum jam & tabescentem vitæ, &, quod caput est, amicitiæ suæ redderet; quæ unica puto causa fuit, cur è sinu Abrahæ non invitus rediret LAZARVS. Cæterùm sic vivus invidiâ tantùm nō emori Iudæos fecit, nimis contra improbos magnus certusque Servatori testis. Itaque alteras illi mortis insidias struxerunt, stultissimo consilio, cùm fatis jura dicere Christum viderent nonum jam nuper LAZARI patronum. Hoc tamen in cælos, & Apostolis in divisum à se orbem abeuntibus, revixere odia in LAZARVM nobilemque familiam. Itaque cum Maximino (è scholâ Christi & LXXII. discipulis fuit) Marthaque & Magdalenâ sororibus, virgine item Marcellâ, exul in navim compingitur, velis remisque sed non cælesti etiam aurâ destitutam. Nam LAZARVM sociosque in Gallias tulit & innoxios Massiliæ exposuit. Miraculo & hæc & aliæ vicinæ urbes permultæ Christo cre-

crediderunt. Tum demum amoribus suis in silvis Magdalena vacavit, Martha sanctis virginibus, LAZARVS civibus Antistites præfuerunt. Dubium ergo est LAZARVS ne invenerit illîc portum, an ostenderit Gallis? certè absque LAZARO fuisset, naufragium in portu Massilienses fecissent. *Ex hist. Evang. & Brev. Rom.*

S. MODESTVS EP. 18. *Decembris.*

NObiliores nemo MODESTO habuit cunas. Rogas quales? carceres fuere, in quos ad captivum patrem vix natum mater asportavit, docuitque à teneris martyrem esse. Quinto à partu mense inter preces uterq; parens inibi animam Deo reddidit, opulentam filio hereditatem vincula post se relinquens. At hanc invidens Maximianus Imp. educendum viro Senatorii Ordinis tradidit. Sperabat hic patris nomen; sed cùm primùm MODESTVS per ætatē intelligere cunabula sua potuit, doluit scilicet vel inscium se à parentum vestigiis deflexisse; & degenerem tam diu se putavit, quousque fugâ Athenas delatus Christianis se junxit. Hîc dum sacro lustratur fonte, radiantem ignibus columnam in caput pueri descendere Episcopus vidit. Cùm deinde è cive genium malum, è sorore verò Heri sui morbum depulisset, heredem hic

MODESTVM cum cæteris liberis suis scripsit. At isti, quò potiùs accederet aliquid ad hereditatem, quàm decederet, Ægyptio homini & à sacris nostris alieno adolescentem vendiderunt. Septem annos cùm servisset, è servitute Deorum tandem etiam Dominum eripuit, & libertus Solymas abiit. Ibi demum ad Patriarchatus dignitatem evectus, cùm veneno infectum fontem purgasset, fontisq; incolam serpentem neci, cacodæmonem sub cane latrante fugæ dedisset, hospitioque, qui in servitutem illum dederant, coheredes illos suos peramanter excepisset, dignam Natalibus suis mortem obiit. Sed amisit Ecclesia, vel cælo teste, tunc columnam suam. Imò non amisit; transtulit eò, ubi ipsa sese ædificat. *Ex Menæis.*

S. MEGENGAVDIVS C.
19. *Decembris.*

ILla demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quàm ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Geldriæ Comes, idemque fortissimus militum Dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cumprimis charus. E conjuge Gerbirge Zirtphaniensi item Comite cùm filias IV. filium sustulisset unicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas? scilicet lacrimas vel armato

Marti

Marti exprimendas, & dignos patre gemitus? viduos matris capillos & lacerum planctu pectus? omnia alia audies. In funere filii mortuique vultu suum agnovere parentes, hoc est mortalem. Vtiq; mortem lecturam maturos ætate fructus suos, quæ immaturos carperet, satis oppidò jam vixisse parentes, qui vixisse filium aspicerent. Convasare igitur MEGENGOR & in tuto locare impedimēta, opes, hoc est, in cœnobio, cui Adelhaidem filiam præfecit, deponere; ipse quoque animo à mundo abesse, cum non posset corpore; castitatem deinceps cum conjuge colere; lectioni sacrarum literarum se dedere; denique in oculis nihil præter mortem & æternitatem habere. Ita non imparatum hæc offendit anno ab obitu conjugis tertio. Mortuus filiæ primò visus est illa verba Vatis blandissimè effari, *Ecce moritur justus & nemo recogitat*, tum alteri deinde è virginibus regio habitu fulgens nuntiansque MEGENGORIS nomen in MEGENGAVDII sibi mutatum esse. *Ex vitâ S. Adelhaidis & Molani.*

SS. AMMON ET SOC. MM. 20. *Decembris.*

SVb annum partæ salutis CCLIII. Alexandriæ eodem tempore in Christianos sævitum est & in latrunculos

culos animadversum; simili in longè dissimillimos supplicio. Fortè inter nomina horum nomen delatum est Genesii. Hic quòd extra culpam esset, facilè se purgavit; Sed dum à latrocinii suspicione absolvitur, ut Christianus accusatur. Hîc nihil negare jam Genesius, gloriari hoc facinore. Latronibus igitur sociatus pejusque his ipsis habitus igne crematus est. Hoc verò supplicii genere territus alius quispiam è Christianis, cùm nutare non dubiis signis ad tribunal impium videretur, ecce AMON, ZENO & PTOLEMÆVS (fortissimi milites) per medium agmen penetrare, & cùm verbis non possent, nutu labantem ad constantiam hortari. Itaque jam oculis annuere, jam manibus loqui, jam lacrimis & gemitibus clamare, jam toto corpore supplicare, ne indignum quidquam Christiano admitteret. Hoc ipsum verò cùm oculos non posset fugere spectatorum, vulgum scilicet in se armarunt. Tum verò nihil dissimulandum amplius rati in mediũ omnes prodierunt, & Christum jam pleno etiam ore confessi populum omnem in stuporem rapuerunt, socios contra tyrannum mirum quantum animarunt, ipsi verò gaudio exilierunt, quòd cæli civem, hoc est, Martyrem servassent. *Ex epist. Dion. Alex. apud Euseb.*

S. THO-

S. THOMAS AP. 21. *Decembris.*

DIvus THOMAS est, cui etiam palpare fidem licuit; & profuit, dubitasse THOMAM, ut Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem usque tulit, firmavitque miraculo, cùm ingenti mole arborem, & quam multi & homines & Elephanti movere loco frustra laborarant, obsequentem ipse cingulo suo per milliaria X. tractam templi structuræ devovit, simulque vaticinium edidit, cùm mare pertingeret illuc, affuturos, qui quam ipse nunc fidem preluceret, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper sub cœptas Hispanorum navigationes vidimus. Cæterùm fuit è sacrificulis tũ temporis, qui suâ manu filium mactavit, sceluſq; THOMÆ affinxit. Hic aliũ nullũ pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum. quis credat? Absolvit disertis verbis infans THOMAM, & patrem suum damnavit. Enimverò his miris uti nuper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit, si unos sacrificulos demas, qui aliò ab invidiâ abstracti precantem ante sacram crucem THOMAM sagittis primò, tum hastâ trajecerunt, strenuum utique fidei propugnatorem, qui, ut signa defenderet, cecidit ante signa. *Ex Maffeio & Osorio.*

S. ANA-

S. ANASTASIA M. 22. Dec.

ANASTASIA è Romano & patritio sanguine patrem in fide agnovit S. Chrysogonum. Nupta viro (Publio nomen erat) à Christiana religione alieno, matrimonii usu semper abstinuit, sive castitatis amore, sive superstitionis odio. Intereà tamen mater pro Christo vinctorum audiebat, quos illa summis studiis ultimisque servitiis colebat, tunc præsertim, cùm conjunx malus malam mortem obiit, qui carcere omnibusque malis, dum vixit, ANASTASIAM exercuit. Publio Vlpianus in impietate successit, sed quòd vim inferre castissimæ tentasset, oculis primò orbatus, mox vitâ ejectus, Publium ad orcum quoq; subsecutus est. Sub hæc cùm bene magnus numerus Christianorum in navim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris dux ANASTASIA data est. Sed neque sic navigantibus sidera defuerunt. Visa est in velis D. Theodota nuper è flammis cum tribus filiis astris inserta. Hæc Helenâ magis propitia navim ad littus appulit. Sed hem in portu alia tempestas insurgit! ANASTASIA tribus palis alligata igne exuritur; socia turba omnis per diversa supplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, ut ad nuptias ire omnes di-

dixisles. Et ibant, sed Agni; ituri porrò, quocunque hic iverit. quid? quod vestigia sua, quò nos etiam sequi sciremus, sanguine signarunt. *Ex Metaphr.*

S. VICTORIA V. ET M.

23. Decembris.

NEmpe nuptias VICTORIA parabat, nihil magis sollicita, quàm ut ad easdem abhorrentem Anatoliam impelleret. Ajebat itaque nuptias primos homines celebrasse, DEO ipso paranympho. Easdem sacrosanctas ab omnibus gentibus, etiam Christianis, habitas esse. Christum nuptias adiisse & miraculo probasse: ipsum adeò despondere sibi Ecclesiam voluisse. denique quid liberis & nepotibus dubitaret orbem implere, quando, ut hic crescceret, DEVS imperasset? Contrà pugnabat Anatolia, in primâ mundi ætate hæc locum habuisse, cùm juvenem hunc crescere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam orbi quàm cælo deesse. Christum non nisi è Virgine voluisse nasci, vivere moriq; virginem voluisse, Sponsum Ecclesiæ non nisi Virginis esse. Neque verò se nuptias respuere, modò sponsus Deus esset. Videret ipsa, an hic terræ filio postponendus esset? Nuper adeò se ex Angelis didicisse (& didicerat) dotem huic unicè virginitatē placere,

Eois

Eois lapillis omnibus chariorem. Itaq; in hunc amores suos se transtulisse. Quòd si invideret VICTORIA, paratam se esse etiam illi hunc conciliare. His & similibus dictis jam dudum parili amore VICTORIA in Christum ferebatur. Quò ergo eum sibi devinciret, misso homine, dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras jam nuptias se parat. Iamq; unica purpura nuptialis deerat. Bonum factum! dedit hanc sanguis pro sponso fusus. *Ex Adone & Adelmo.*

S. NICOLAVS MILES.
24. Decembris.

HAnc militum ego periculosissimâ pugnam puto, quam cum castitatis hoste Amore pugnant. Nam huic succumbere, quid aliud est, quàm triumphos suos vendere? NICOLAO nostro crede, qui cùm in Bulgaros movit, Nicephori Imp. auspiciis, ecce priusquàm bellum hostis faceret, militi mulier fecit hospitis filia. Ter impetum in castissimum fecit; sed ter NICOLAVS repulit verecundiæ umbone tutus. Poterat ergo ante pugnam victoriam canere, solus ex omni exercitu Nicephori victor. Etenim sub noctem somnus NICOLAVM in campum producit; videt stantes utrinq; acies, signa signis inferri, viros viris concurrere, scuta scu-

tis

tis, pede pedem hærere. Intereà aspicit ex cælestibus Ducibus unum, qui decussatis in crucem pedibus, aleam belli regebat, & victoriam ex suo arbitrio dispensabat. Nam cùm sinistrũ pedem dexter premebat, Romani; cùm sinister dextro incumbebat, Bulgari vincebant. Sed & inter cæsorum corpora locum vacuum videt, auditq; fatalem eum sibi & commilitonibus suis futurum fuisse, si Veneri heri palmam cessisset. Somnii veritatem cum sole dies ostendit, & strages Romanorum, quibus vincentibus primò, Bulgari ultimò victoriam extorserunt. Tum enimverò NICOLAVS rectiùs dehinc bellaturus nomẽ militiæ religiosæ dedit. In hâc tot trophæa posuit, quot pugnas pugnavit. Illud nobilissimum omnium est, quod NICOLAVS de NICOLAO statuit. *Ex Menæis.*

NATIVITAS CHRISTI.

25. Decembris.

EVge nox omni die candidior! Vides, quæ nullus dies vidit. Surgit, ecce, non ab undis, sed stipulis Sol meus. Superi! tam propè junctam soli quis unquam lunam conspexit? viden' ut è filii vultu lætiores radios mutuetur maternus oculus? Cœcus sum, nisi in hâc nocte amorem DEI mei video: video, video in hoc speculo ruborem meum.

Stabulum, stipulæ, panni arguunt: Boreas frigus pectoris accusat: Bos asinusque ingratum clamant: loquaces puelli lacrimæ, & è parvo pectore magni gemitus damnant. An sisto igitur meum? at iratum metuo. At infans est: risu placatur. Negant manus tam parvæ fulmen ferre: si ferre velint, fasciæ vetabunt; Mater non feret. Et nunquid non pacem Angeli nuntiant? Quin quod blando insuper risu puer dulcissimus invitat, obvius etiam iturus, si pedes ferrent. Certè in amplexus brachiola offert. In tam amica vincula non curram? Imò pedibus plumbum denique demo. Ite, omnia puero vos membra substernite. Fœnum etiam vos estis. I, culcitra lingua esto: aptior VERBO non potest esse. Et tu cor pulvillum præbe: tactu mollesces. Vos quoque ite suspiria, & algentem fovete. Ejia brachia in fascias; in balnea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra & rusticos mulcetis, silete Angeli. Præ omnibus modulis vestris vox optima, vox vagientis placet.

S. STEPHANUS M. 25. Decemb.

PRimus pro fide Christianâ sanguine suo STEPHANUS subscripsit, ut purpurati in cælo agminis Antesignanus non immeritò habeatur. Sapientiâ DEOQ; plenus, coq; ab Apostolis inter

ter VII. principes Diaconos adlectus, mirum est, quàm multis magnisq; prodigiis sive Christianorũ animos erexerit, sive fregerit dejeceritq; Iudæorum. Et movit ea res bilem indurato ad omnem malitiam populo, ut, veluti legem profanasset, in jus raperent. Sed ille pro DEO, & se ita dixit, ut ad oculorũ verborumque fulmina attoniti omnes hærerent, jamq; non in hominẽ pugnare se, sed Angelum crederent. STEPHANVS hoc acriùs victis instare, tunc præsertim, cùm ad spectaculum cælo se effundente, virtutis arbitrum ponè dextram Patris stantem CHRISTVM habere se vidit. Itaq; cùm urbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissimè omnia excepit; DEO identidẽ nunc se, nunc hostes suos commendans. Et licèt horũ caussa pessima esset, tam bono tamẽ patrono perorante, veniam impetravit Saulus, non ita multò pòst CHRISTO conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verum jam tunc fuit, martyrũ sanguinẽ Christianorũ semen esse. *Ex Act. Ap.*

S. MARINVS M. 26. *Decembris.*

AGe Sparta, & vel omne juventæ tuæ robur cum unius adolescentis MARINI fortitudine compone. Hic Romanus, & patricius, flagra tamen ecce concoquit. Catenas ut torques induit.

Carceri ut palatio arridet. Suspensus ab equuleo despicit tyrannum. In lacero uncis corpusculo animum jactat non saucium. Serrâ ligneâ secandus gaudet geminus pugnare. In crate velut thoro accumbit. Ignis ubi subjicitur, flammas Hercules invitat. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditias probat. Dum in sartaginem immittitur flammantem, laudat delicias. Arboris ramis distrahendus evadit Milone fortior puer. Iam ad feras damnatus, ecce colludit his, & pardus pedes veneratur linguâ blandâ; manus tigris exosculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in succensam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet post binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed tu crederes ad præmia invitari. Quid? quòd mortuus perrexit tyrannum fatigare. Custodes enim corpori additos fulmine fugavit, dum terræ hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus judex à partu suo (vermibus) periit corrosus, inhonestum, sed vivum tamen nactus sepulchrum. *Ex Mart. Rom. Pet. de Natal. & Ferrar.*

SS. INDES & DOMNA MM.
26. *Decembris.*

DOMNA superstitionis in aulâ Maximiani Imp. summa Antistita, dum

dum quæ fortiter egerunt Apostoli, legit, & aures Christianæ dat Virgini, sacrificare rectiùs Christo discit, & jam semet parat immolare. Tam sancti propositi socius, qui illi à cubiculis erat, INDES est factus. Cum hoc primò omnium aurum, & argentum in manibus miserorum occultat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautissimos submittebat, ad eosdē transmittit, ipsa cibario pane, & aquâ famem sitimque martyrii accendit. Ea res cùm aulam omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat DOMNÆ, & cum libro, de quo diximus, & cruce, itemque thuribulo & cistellâ, quâ delitias suas panem Angelorum asservabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame ultimâ excruciandi in carcerem concluduntur. Sed nunquam aliàs tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerunt omnibus lautitiis instructam. Inter hæc DOMNA unicâ zonâ, quam gestabat auro, & gemmis gravem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestivit. Mox, ut cum cœnobio aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulavit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste elusit, cumque jam non hanc modò, sed animum etiam virilem induisset, & INDEN mari mersum extractumque

tumulasset, cæsa pro Christo, & in ignes conjecta, ex Sacerdote rectè victima est facta. *Ex Metaphr.*

S. CONSTANTINVS C. 26. *Decemb.*

NAtus est hic CONSTANTINVS Hebræus, vixit verò Christianus, cùm Christianum alium, qui in fossam lapsus signo Crucis se munierat, surgere incolumem vidisset. Ab eo tempore ita CHRISTI Crucisque amore arsit, ut flammas pectoris prodigiosus in vultu splendor proderet. Impuram è gente suâ puellam ad illicita se pellicientem cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit. In cœnobium deinde, divino ductu, cùm venisset, dum Servatoris è cruce pendentis pedibus osculum tulit, Servator ipse amplexum illi rependit, simul suâ manu ductam crucem fronti ejus impressit. Ipse quoque locũ eum, quo sacris undis est tinctus, pedum suorum vestigiis insignem, eum verò, quo preces solitus est facere, cælestibus odoribus nobilem fecit. Iam templorum portæ spontè illi pandebantur. Totus oculeus illa etiam, quæ in animis hominum gerebantur, pervidit: undas sicco, cùm libuit, pede perambulavit, terrâ obrutus umbilico tenus XL. dies sine cibo duravit. Obiit verò anno, postquàm sacris est initiatus, VIII. verissimus Abrahæ filius. *Ex Menæis.*

S. IOAN-

S.IOANNES APOST. 27.*Dec.*

ECce, MATER magna, filius tuus! Ecce quisquis filius MARIÆ es, germanus VIRGINIS Sodalis IOANNES, cui ultimùm cœnans Christus in pulvillum pectus suum, moriens in matrem, matrem dedit suam, nostrā etiam deinceps, si Ioannes sumus. Asiam administravit. Exul patriam tamen cælestem, aliaque quæ scriptis mandavit, arcana vidit. Venenū, quòd cruce temperasset, innoxium bibit, nec ab hoc tantùm abhorruit, quantùm ab hæreticis, Cerintho præcipuè, quicum ne lavare quidem eisdem in balneis voluit. Amorem ejus aquæ multæ non potuerunt extinguere. Magis etiā arsit, cùm oleo Romæ ab igne bullienti immissus fuit. Ajebat summā legis *Amorem* esse. Illud unum in ore habuit: *Filioli diligite alterutrum.* Certè quantùm animos dilexerit, argumentum ingens juventæ nescio quis juvenis est. Hunc Ephesum abiturus IOANNES Episcopo unicè commendaverat, sed pessimo custodi. Ecce adolescens is capitur ab animorū prędonibus (socios hodie male dicimus) mox ipse corporum etiā latro, mox dux latronū evadit. Subinde IOANNES adest, & pretiosum ab amico depositū exposcit. Amissum ubi audit, graviter fidem malā objurgat, in silvas

deinde excurrit (senio alas amore ministrante) visamque prædam tamdiu insequitur, dum lacrimis suis sistit, canisque, & amplexibus impeditam in viam reducit. Cessit itaq; feliciter hæc venatio. Hodie multæ ejuscemodi feræ pereunt, quia retia fugiunt, maluntque ab orco rapi, quàm à cælo capi. *Ex Bar.*

SS. INNOCENTES MM.
28. *Decembris.*

MAla omnia nunciabat Herodi nuncius à Magis allatus. Quid? mea demum corona erit, quæ duos Reges ferat? aut regni mei alienum hæredem vivi spectabunt liberi? vivus ego? quin caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? purpuram si ambit, domi habet; suo pingat de sanguine. At ne novi quidem hostem meum. Hoc plus etiam metuo. Certè infans est. Pereat hic omnis in regno, ut unus ille pereat. Etiam innocens? jam nocens est, qui hostis est. Sed qui hostis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen est. I, miles, omnes æmulorum cunas everte; balneum his para cruentum, sed dignum hoste. Hæc ille; cum intereà Angelus parvulum Regem, magnumque exulem in Ægyptum, gloriosâ fugâ, deducit. Sæviit nihilominùs barbarus mucro. Vbique clades, & funera. Vidisses majora vulnera,

nera, quàm corpora, plus lactis fundi quàm sanguinis; hunc saxo, illum capulo frangi; hunc è gladio, illum ab hastâ pendere, multis teli vicem militis vultum esse. Dedit tamen pœnas tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cùm tot homicidia parricidio insuper maximi natu filii cumulasset, vitâ regnoque excidit, periitque. At prætextata illa turba cælo scilicet vivit, ridetq; etiamnum tyrannum, quòd talis infantes timuerit. *Ex Bar. & Saliano.*

S. THOMAS EP. M. 29 *Decemb.*

NOn jam primùm sanguine piorum rigaris Anglia. Iã olim fuso THOMÆ cruori fructũ debebas, nisi eheu! sterilitatem hæresis induxisset. Sed ego ad THOMAM me verto. Adolescens cùm eripere aquis accipitrẽ laboraret, ipse iisdem pænè abreptus est. Sed molæ rota exitiũ aliàs adnatantibus, tunc sponte suâ consistens, THOMÆ scalâ fuit. Debebatur scilicet diutiùs Angliæ regno, cujus Cancellarius posteà creatus à rege est. Paulò post hic infulam Cantuariensem addidit, quam tanti THOMAS fecit, ut hanc posteà regi edictis impiis contra Ecclesiam pugnanti non dubitarit opponere; quin solâ cruce armatus cum irato congredi. In illâ pugnâ, ut amat fieri ad trib unal-

lia, damnatur innocentia ad vincula. Sed libertas Christiana exilium elegit, in quod ipsum Rex omnes amicos THOMÆ egit, ut si non suæ, suorum certè miseriæ succumberet. Sed his calamitatibus ille ad martyrium, velut tyro ad palum, se exercebat. Nec multò pòst ipse conspicuus Christus ad palmam invitavit. Ergo redux in Angliam in templo invaditur. Prodit THOMAS in amplexus hostium, vetat primò cuiquam alteri è suis manum injici, jugulum deinde præbet, cadit, & muneris sui neque post mortem oblitus, bene omnibus è feretro dicit. O nunc iterum aliquando, THOMA, bene Angliæ tuæ precare. *Ex Eduardo.*

S. MARCELLVS C. 29. *Decemb.*

APameæ natus MARCELLVS patrem morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum invenerunt, cùm hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo lucellum sibi parabat, habebat cum egenis commune. Pòst verò Abbas certavit etiam cum Deo liberalitate. Sed cur hic ab homine vinceretur? Itaq; cum X. nummos, qui uni reliqui erant, omnes erogari in captivos nuper Episcopos jussisset, mox dono XC. talenta recepit. Succensuit nihilominùs dispensatori, quòd uno retento nummo,

mo, fœnus x. talentis imminuisset. Taceo horreum vacuum mox frumento plenum, quod unis scilicet precibus suis MARCELLVS cōvexit, quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui supplicem humo ab Angelis vidit attolli, & solis instar nitere. Porro corpora ægrorum ita curabat, ut simul medicinam animis faceret. Quare Iudæus in morbum toties, quoties in perfidiam est relapsus, dum ludentem cum DEO & Divo mors castigavit. Iam cùm Byzantium urbs tota flammis delenda esset, mediam servavit MARCELLVS, igne lacrimis extincto. Cœnobiū ipsius cùm spoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere visa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quę non jam manus in prædam, sed pedes in fugam docuit prædones conjicere. Addo illud, cùm Reipublicæ causâ Leonē Imp. adiret, honoris causâ ab Angelis deductum esse, uti tam nobiles stipatores corporis monacho ipse puto Imp. invideret. *Ex Metaph.*

S. EBRVLPHVS C. 29. *Decemb.*

EBRVLPHVS è Regis Gallię ad Christi aulam transiit, haud paulò honestiori loco futurus. Permovere ad transitionem illa Christi verba, quibus non modò EBRVLPHVM, sed te etiā, Lector, hodie invitat: *Si quis vult*

venire

venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Hæc, inquā, cùm attentiùs apud animū suum considerasset EBRVLPHVS, quàm vulgò solemus, non insuper habendā ratus est conditionē, quam non homo Rex, sed Deus offerret: mox igitur conjugi, liberis, aulæ, opibus, & clientelis valē ultimum dixit. Accessere comites EBRVLPHO tres alii, quibus omnibus in solitudines dux bonus Angelus bonus fuit. Ibi, ut, quod initio dixeramus, non aulā, sed dominū scires deseruisse, cellas exædificavit centum & quinquaginta, totidemque clientes numeravit, aluitque, commeatū subinde cœlo suppeditāte. Nā cùm dimidius fortè panis, qui unus reliquus, imperio Divi, pauperi cessisset, adfuit continuò mulus cibariis onustus. Plus etiā sollicitus fuit viaticū divinū abeuntibus è vitā ut daret, quare cùm sine hoc è Sodalibus quidā decessisset, in vitam revocavit tantisper; tūm demū cum hoc ire feliciter jussit. Ipse quoq; ultimùm æger præter hunc cibum alium nullū multo tempore admisit, stomacho, (vel animo potiùs) omnia humana respuente. Mortuus deinde inter preces suorum revixit, dum assem in miseros ipse dispensaret. Funeri dū illacrimatur in sacris Diaconus, moriqué etiā ipse exoptat, voti damnatus unà tumulatur anno D. XC. *Ex Sur.*

S. PHI-

S. PHILETÆRVS CONF.

30. *Decembris.*

MIrentur alii in PHILETÆRO Procos: Nicomediæ filio illustre formæ decus, quo illum ævo suo Diis parem homines fecerunt; ego in pulcherrimo corpore pulchriorē animum demiror exosculorque; & hoc amplius, quòd animi æstimator ipse egregius, nihili membrorum decorem fecit, omnibusque tormentis præbuit lacerandū. Primùm Diocletianum vicit, qui cùm blasphemus Christum incesseret, vindex divini honoris PHILETÆRVS, terram cœlosque ad iras movit. In fornacem deinde succensam injectus, se ipso pulchrior egressus est. Iam sub Maximiano virgis uncisque fœdum in modum acceptus, omnium tamen in se oculos Superûm rapuit, & tum denique his formosus est visus. Feræ sive formâ & ipsæ, sive fortitudine adolescentis captæ, ad pedes se abjecerunt victoris; feras verò cùm duo homines induissent, gladioque martyri imminerent, in loco obriguere. Vltimò cùm virtus hæc oculos jam tyranni etiam perstringeret, exulare jussa est. Et ecce de viâ morbi dæmonesq; mali cedere, pedibus Dii se & templa sua substernere: quibus permotus Comes cum VI. militibus fidem nostram est amplexus.

PHI-

PHILETÆRVS cùm Eubiotum virum sanctitatis famâ celeberrimum adiret, monitus hic ab Angelo bono obviàm Martyri progressus est. In ejus antro Divum septimo die, socios verò duodecimo, ab exilio mors absolvit. *Ex Men.*

S. SILVESTER PAPA.

31. *Decembris.*

PAtria SILVESTRO Roma, Romæ; hoc est, patriæ, pater ipse SILVESTER fuit. Hoc tamen orbare Romam urbis probrum Tarquinius voluit. Sed SILVESTER ad tribunal citatus, novo more mortem judici reus indixit. Dictum, factum. Piscem dum cœnat, os forte ex hoc gutture receptum Tarquinius hamum mortis esse sentit. Post hæc dum Constantinus remissiùs rem Christianam curat, & sopitæ nuper iterum in pios persecutiones recrudescunt, exul SILVESTER montem Soracten insidet; impietatis fœditatem, ut videret Imperator, lepra inficitur. Sacrificuli, lepram ut abluat, balneas è parvulorum sanguine suadent. Ingemuere ad consilium impium omnes Romanæ matres, cùm audirent sanguini, quo vel manum aspergere scelus semper non expiandum habitum est, totum velle Imperatorē innatare; certè innatare rectiùs tot matrum lacrimis jam poterat. Et verò ejulatus, & comploratio.

ploratio totâ urbe facta aures Imperatoris exoravit, factiqúe pœnitens, censuit ipse hoc quoq; ingens scelus esse, facere scelus voluisse. Intereà principũ Apostolorum species dormienti oblata vocare SILVESTRVM jussit, qui sanctiores illi thermas ostenderet. Vocavit, & Christianis undis lotus, lepram corporis animiqúe exuit. Triumphum SILVESTRO mortuo an. CCC. XXXV. cœlum decrevit. *Ex Baron.*

S. BARBATIANVS CONF.

31. *Decembris.*

BARBATIANVS Sacerdos Antiochiâ Romam venit, credo ut virtus viri, & prodigia faciliùs inde in orbem se diffunderent. Etenim cùm sub adventum suum cæcum, alteramq; oculis laborantem puellam curasset, oculos omnium in se vertit; & cùm servulum Imp. Valentiniani per scalas precipitem in pedes erexit, ipsum sibi Imperatorẽ devinxit. Igitur à Placidiâ Augustâ Ravennam deductus, auctor huic cœpit esse, ut D. Ioannis, quem Evangelistam dicimus, honori templum augustum moliretur. Persuasit, & ubi ad fastigium fabrica fuit deducta, ecce ipse Divus Ioannes Pontificali habitu insignis ædem sacrare visus est, & miraculi vestigium sandalium dextri pedis Augustæ relinquere. Atq; hoc templũ,

cùm

cùm illi jam totum se BARBATIANVS addixisset, miraculis pluribus decoravit. Nam Cruce (familiari jam medicinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matronâ sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cùm grata sæpiùs ad templum inviseret, sinistrâ suspicione ductus maritus, BARBATIANVM in templo stricto ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dùm facilis etiam in hostes medicus BARBATIANVS precibus suis emollit. *Ex Ferrar.*

S. COLVMBA VIRG. M.
31. *Decembris.*

INnocentis COLVMBÆ sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixero? Fuit hic Aurelianus Imp. qui ubi Senonas (patriam COLVMBÆ) venit, illico in virginem castissimam involavit, prædamq; filii amoribus servaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus virginem studuit avocare. Sed quî potuisset avelli, quæ his se tam arctè illigaverat, hedera? Ergo aut sacrifica, ait tyrannus, aut tute igne sacrificabere, nec priùs quàm quem maximè amas pudorem Veneri litaveris. Risit ad illa virgo, ad hæc cohorruit. Nec mora ad lupas abducitur; & ecce Barucha juvenis prin-

princeps audaciæ, & impudentiæ irrumpit. Quid faceret inter ungues milui COLVMBA? Gemit, & gemitus ſurdis hominibus audit in theatro urſa, accurrit afflictumque humi DEI rivalem tam diu terret, dum ille Deo manus, virgo veniam dat. Intereà ædibus Aurelianus irâ flagrans, ignes ſubjicit. At cælum hos imbre, mox gladio cæſa COLVMBA ſanguine extinguit. *Ex Ferrario.*

INDEX
NOMINVM
SANCTORVM.
A

ABdon & Sennen MM. 30. Iul. 415
Abramius Eremit. 16. Mart. 155
Abundantia Virg. 19. Ian. 49
Achatius cum Soc. MM. 22. Iun. 348
Adrianus & Natalia MM. 8. Septembris. 489
Ægidius Conf. 23. Apr. 227
Ægidius Conf. 1. Sept. 479
Afra M. 5. Aug. 427
Agapitus M. 18. Aug. 449
Agatha V. & M. 5. Feb. 81
Agnes V. & M. 21. Ian. 54
Agnes de Monte Politiano Virg. 20. Apr. 224
Aibertus Erem. 7. Apr. 200
Aichardus Abb. 15. Sept. 504

Aida-

Aidanus Episcop. 31. Aug. 477
Aigulphus Mart. 3. Sept. 481
Albertus Conf. 7. Aug. 430
Albertus Conf. 3. Sept. 482
Albertus M. Episc. 16. Nov. 622
Aldegundis V. 30. Ian. 69
Alexander Mart. 13. Maii. 267
Alexander Carbonarius Epis. M. 11. Aug. 435
Alexius Conf. 17. Iul. 391
Alferus Abb. 12. Apr. 208
Aloysius Gonzaga C. 21. Iun. 346
Amandus Ep. & Conf. 6. Feb. 87
Amatus Conf. 8. Maii. 260
Ambrosius Sansed. C. 20. Mart. 169
Ambrosius Episc. 7. Dec. 671
Ammon cum Soc. MM. 20. Dec. 691
Ananias, Azarias, Misael, 16. Decemb. 686
Anastasia V. Mart. 22. Dec. 694
Anastasius M. 22. Ian. 55
Anatolia V. M. 9. Iul. 380
Andreas Corsinus Ep. C. 6. Ian. 29

Andreas de Chio M. 29. Maii. 300
Andreas Martyr. 17. Oct. 568
Andreas Episcop. 6. Nov. 611
Andreas Ap. 30. Nov. 655
Andronicus & Athanasia. 27. Feb. 126
Angelus Carm. 5. Maii. 255
Anno Episc. 4. Dec. 665
Annuntiatio B. M. Virg. 25. Mart. 175
Anonymus Ægyptius M. 11. Dec. 678
Ansbertus Episc. 9. Feb. 94
Anselmus Episcop. 21. Apr. 225
Anthusa Virg. 22. Aug. 459
Antiochenæ MM. 11. Mart. 146
Antoninus Episc. 2. Maii. 247
Antoninus M. 2. Sept. 480
Antonius Magnus Ab. 17. Ian. 45
Antonius Episc. 12. Feb. 99
Antonius de Padua C. 13. Iun. 325
Apollinaris Virgo. 5. Ian. 25
Apollonia V. & Mart. 9. Feb. 93
Archadius Mart. 12. Ian. 37

Armo-

Armogastus & Satyrus.29.Mart. 180
Arnulphus Episc. 16.Aug. 443
Arsenius Abb.Conf. 19.Iul. 393
Asella Virgo. 6.Dec. 670
Assumptio B.M.V. 15.Aug. 442
Athanasia & Andronicus.27.Feb. 126
Athanasius Episc. 2.Maii. 246
Audoënus Episc. 24.Aug. 463
Audomarus Episc. 9.Sept. 493
Augustinus Episc. 28.Aug. 473
Ejus conversio. 5.Maii. 254
Avitus Conf. 17.Iun. 335
Aurelius & Natalia MM. 27. Aug. 470
Austreberta Virgo. 10.Feb. 97
Austregisilus Episc. 20.Maii. 286
Auxentius Abb. 14.Feb. 104
Auxibius Episc. 19.Feb. 113

B

BAbylas Episc.M. 24.Ian. 60
Balbina Virg. 31.Mart. 185
Barbara Virg.M. 4.Dec. 666

Barbatianus conf. 31.Dec. 711
Barnabas Apoſt. 11.Iun. 322
Barlaam & Ioſaphat CC. 27. Nov. 651
Bartholomæus Ap. 24.Aug. 462
Baſileus Epiſc. 26.Apr. 231
Baſilides cum Soc.MM. 10.Iun. 319
Baſiliſcus mart. 22.Maii. 289
Baſiliſſa & Iulianus. 9.Ian. 34
Baſilius Magnus. 1.Ian. 17
Baſſa cum FF.MM. 21.Aug. 455
Bavo conf. 1.Oct. 540
Benedictus Abb. 20.Mart. 171
Benno Epiſcop. 16.Iun. 330
Bernardinus Senenſ.C. 20.Maii. 285
Bernardus Abb. 20.Aug. 453
Bernardus Senenſis. 22.Aug. 457
Berthulphus conf. 5.Feb. 83
Berythenſ.Crucifixi Memoria. 9. Nov. 615
Blaſius Ep.mart. 3.Feb. 76
Bobo conf. 23.Maii. 290
Bona virg. 24.Apr. 229

Bona-

Bonaventura Episc. Card. 14. Iul. 386
Bonfilius conf. 8. Sept. 492
Bonifacius Episc. 14. Maii. 271
Bonifacius mart. 5. Iun. 309
Bonifacius mart. 19. Iun. 339
Bonitus Episc. C. 15. Ian. 43
Bononius Abb. 30. Aug. 476
Brigida virg. 1. Febr. 73
Brigitta vid. 23. Iul. 400
Bruno conf. 6. Oct. 548
Bruno Episc. 11. Oct. 559
Brynolphus Episc. 6. Feb. 88

C

CÆcilia V. M. 22. Nov. 640
Cæsarius Epis. 27. Aug. 471
Cæsarius mart. 1. Nov. 599
Calliopius mart. 7. Apr. 199
Callistratus mart. 27. Sept. 527
Caprasius & Fides MM. 20. Oct. 574
Carolus Borromæus Episc. Card. 4. Nov. 605
Carpus disc. S. Pauli. 26. Maii. 295

Casimirus conf. 4.Mart. 133
Cassianus Epis.mart.13.Aug. 438
Catharina Sueca V.22.Mart. 172
Catharina V.M. 25.Nov. 646
Catharina Senens.V. 29.Ap. 239
Ceadda Episc. 2.Mart. 130
Chariton conf. 28.Sept. 532
Chilian' cũ Soc.MM.8.Iul. 377
Christiana Ancilla Ibera. 15. Dec. 685
Christianus monach. 4.Feb. 79
Christina virg.mart. 24.Iul. 401
Christina Mirabilis. 24.Iul. 403
Christophorus M. 25.Iul. 405
Chrysantus & Daria MM. 25. Oct. 586
Circumcisio D. N. Iesu Christi. 1.Ian. 16
Clara virgo. 12.Aug. 437
Clara de Monte Falco virgo. 17. Aug. 448
Claudius, Asterius & Neon MM. 23.Aug. 460
Clemens Ancyrannus mart. & Ep. 23.Ian. 56

Cle-

Clemens Pap.mart.23.Nov. 641
Codratus mart. 10.Mart. 145
Coleta virg. 6.Mart. 137
Colmannus mart. 13.Oct. 562
Columba virg.mart. 31.Dec. 712
Columbanus Abb. 21.Nov. 639
Commemoratio Omnium Fidelium Defunctorũ.2.Nov. 600
Commemoratio Crucis Berytẽsis. 9.Nov. 615
Conceptio B.M.V. 8.Dec. 673
Conon mart. 5.Mart. 135
Conon martyr. 29.Maii. 298
Conradus erem. 19.Feb. 114
Conradus Episc. 26.Nov. 647
Constantinus conf. 26.Dec. 702
Constantius Ep.mart. 29.Ian. 68
Conversio S.Pauli Ap.25.Ian. 61
Conversio B.Augustini. 5.Maii. 254
Corbinianus Episc. 8.Sept. 490
Cunibertus Episc. 12.Nov. 619
Cuthbertus Episc. 20.Mart. 167
Cyprianus & Iustina MM. 26. Sept. 524

D

DAchatius M. 15.Dec. 684
Daniel prophet. 21.Iul. 396
Daniel Abbas. 21.Iul. 397
Daniel Stylita C. 11.Dec. 677
Daria & Chrysantus MM. 25. Oct. 586
Dasius mart. 20.Nov. 635
Dedicatio S.Mariæ ad Nives. 5. August. 425
Decollatio S.Ioannis Baptistæ. 29.Aug. 475
Demetrius mart. 26.Oct. 588
Didymus & Theodora MM. 28. Apr. 234
Dionysius Areopag. 9.Oct. 555
Dominicus conf. 4.Aug. 424
Dominicus Loric.C.14.Oct.564
Dorothea V.& M. 6.Feb. 86
Dunstanus Episc. 19.Maii. 282
Dympna V.& M. 15 Maii. 276

E

EBerhardus Episc. 1.Iul. 364
Ebrulphus C. 29.Dec. 707

Editha

Editha virgo. 16.Sept. 505
Edmundus Episc. 16.Nov. 624
Edmundus Rex M. 20.Nov. 636
Eduardus Rex C. 5. Ian. 27
Eduardus Rex. 18. Mart. 161
Elesbaan Rex C. 27.Oct. 590
Eleutherius Abb. 6 Sept. 486
Eligius Episc. 1.Dec. 658
Elisabetha vidua. 19.Nov. 634
Elzearius conf. 27.Sept. 528
Emericus conf. 4.Nov. 608
Emmeranus Ep. & M.22.Sep.518
Engelbertus Ep.M. 7.Nov. 613
Ephrem diac. 1.Feb. 72
Epiphaniæ seu Trium Regum. 6. Ianuar. 28
Epiphanius Episc. 12. Maii. 266
Equitius Abb. 7.Mart. 140
Erendrudis virg. 30.Iun. 359
Ericus Rex mart. 18.Maii. 280
Ermelindis virg. 29.Oct. 594
Ethbinus Abbas. 19.Oct. 573
Eucherius Episc. 20. Febr. 115
Eudoxius mart. 5.Sept. 485
Eulalia virg.mart. 10.Dec. 676

Euphra-

Euphrasia virgo. 13. Mart. 151
Euphrosynus conf. 11. Sept. 498
Eustachius cum Soc. MM. 20. Sept. 513
Eustasius Abb. 29. Mart. 182
Eustochium virg. 2. Nov. 601
Eutropia & Nicasius MM. 14. Dec. 683
Eutychius mart. 15. Apr. 215
Exaltatio S. Crucis. 14. Sep. 503

F

FAustina & Iovita MM. 15. Febr. 105
Felicitas cum 7. filiis MM. 10. Iul. 381
Felix Presbyter. 14. Ian. 39
Ferreolus mart. 18. Sept. 510
Fides, Spes & Charitas VV. MM. 1. Aug. 420
Firmina virg. mart. 24. Nov. 644
Firmus & Rusticus MM. 9. Aug. 432
Flavia Domitil. V. M. 7. Maii. 259
Florianus mart. 4. Maii. 250

Fortunatus Episc. 14. Oct. 563
Francisca Rom. vid. 9. Mart. 143
Franciscus conf. 4. Oct. 545
Franciscus de Paula C. 2. Ap. 188
Franciscus Senens. 30. Apr. 242
Franciscus Borgia C. 1. Oct. 541
Franciscus Xaverius. 2. Dec. 660
Fridolinus Abb. 6. Mart. 136
Fronto Abb. 14. Apr. 214
Fructuosus Ep. mart. 21. Ian. 52
Fulco Episc. 26. Oct. 589
Furseus conf. 16. Ian. 44

G

GAlation & Episteme MM. 5. Nov. 609
Galganus Erem. 3. Dec. 663
Gallicanus mart. 25. Iun. 353
Gallus Abb. 16. Oct. 567
Gangulphus mart. 11. Maii. 264
Gelasius conf. 5. Feb. 84
Genovefa virgo. 3. Ian. 22
Genovefa Palatina. 2. Apr. 189
Genesius mart. 25. Aug. 466
Georgius mart. 24. Apr. 228

Gerar-

Gerardus Episc. M. 24. Sept. 521
Germanus Episc. 28. Maii. 297
Germanus Episc. 31. Iul. 416
Geroldus mart. 7. Oct. 551
Gertrudis virgo. 17. Mart. 160
Glodesindis virgo. 25. Iul. 406
Glyceria & Laodicius MM. 10. Maii. 262
Goar Presbyter. 6. Iul. 373
Godefridus Comes Cappenberg. 13. Ian. 38
Godefridus Episc. 8. Nov. 614
Godeleva mart. 6. Iul. 374
Golinducha vid. M. 11. Iul. 382
Gordius Centurio M. 3. Ian. 20
Gregor. Magn. Pap. 12. Mart. 147
Gregorius Naz. Ep. 9. Maii. 261
Gregor. cum Soc. C. 24. Aug. 465
Gregorius Episc. 30. Sept. 537
Gregorius Thaumaturgus Episc. 17. Nov. 627
Gregor. Turon. Ep. 17. Nov. 629
Gualterius Abbas. 4. Iun. 308
Guido conf. 12. Sept. 501
Guilielmus conf. 10. Feb. 95

Gui-

Guilielmus Abbas. 6. Apr. 198
Guntramus Rex C. 28. Mart. 179
Gurias, Samonas & Abibus MM. 14. Nov. 625
Guthlacus Erem. 11. Apr. 207

H

HEdwigis vidua. 15. Oct. 565
Helenus Abbas. 17. Apr. 218
Heliseus Propheta. 14. Iun. 326
Helladius Episc. 18. Febr. 112
Hemmingus Episc. 21. Iun. 345
Henricus Suso. 25. Ian. 63
Henricus conf. 13. Mart. 152
Henricus Imp. 14. Iul. 385
Heribertus Episc. 16. Mart. 157
Hermannus-Iosephus C. 4. Apr. 193
Hermenigildus M. 13. Apr. 210
Hieronymus D. Eccl. 30. Sep. 535
Hilarion Abbas. 21. Oct. 575
Hildegardis Abbatis. 17. Sep. 509
Homobonus conf. 13. Nov. 621
Hospitius conf. 21. Mai. 287
Hugo Abbas. 29. Apr. 238

Iaco-

I

IAcobus Alemann. 11. Oct. 560
Iacobus Eremita. 28. Ian. 66
Iacobus conf. 31. Maii. 302
Iacobus Nisib. Ep. 15. Iul. 389
Iacobus Apost. 25. Iul. 404
Iacobus Intercis. M. 27. Nov. 650
Ianuarius Epis. & Soc. MM. 19. Sept. 512
Iapones Martyres. 5. Feb. 82
Ignatius Ep. & mart. 1. Febr. 71
Ignatius de Loyola C. 31. Iul. 417
Ildephonsus Episc. 23. Ian. 59
Indes & Domna MM. 26. Dec. 700
Innocentes MM. 28. Dec. 704
Inventio S. Crucis. 3. Maii. 248
Ioachimus pat. B. V. M. 20. Mart. 166
Ioachim Senensis. C. 16. Apr. 217
Ioannes conf. 10. Oct. 557
Ioannes Angelus C. 24. Oct. 585
Ioannes Ap. Evang. 27. Dec. 703
Ioannes Baptista. 24. Iun. 351

Ioan-

Ioannes Bonus C. 22. Oct. 579
Ioannes Calyb. conf. 15. Ian. 42
Ioannes Chrysost. Ep. 27. Ian. 65
Ioannes Chuzub. Er. 3. Oct. 543
Ioannes Columbinus. 31. Iul. 418
Ioannes Damasc. 6. Maii. 257
Ioannes Eleëmos. Ep. 23. Ian. 57
Ioannes Gualb. Abb. 12. Iul. 383
Ioannes Silentiar. 13. Maii. 269
Ioannicius Abb. 4. Nov. 606
Iodocus conf. 13. Dec. 682
Iordanus conf. 13. Feb. 102
Iosaphat & Barlaam CC. 27. Novemb. 651
Ioscio conf. 30. Nov. 656
Iosephus Sponsus B.mæ Virginis Mariæ. 19. Mart. 162
Iosephus Poëta. 3. Apr. 192
Iosephus-Hermann°. 4. Apr. 193
Irenæus & Abundius MM. 26. August. 468
Irene virg. & mart. 5. Apr. 197
Isacius Erem. 30. Maii. 301
Isidorus conf. 12. Mart. 148
Iuan Erem. 24. Iun. 352

Iuliana virg.& M. 16.Feb. 109
Iuliana virgo. 19.Iun. 342
Iulianus mart. & Basilissa virgo. 9.Ian. 34
Iulianus conf. 12.Feb. 100
Iulitta & Quiricus. 16.Iun. 332
Ivo Presbyter. 19.Maii. 281
Iustina virg.& M. 13.Iul. 384
Iustina virg.mart. 26.Sept. 524
Iustinus mart. 13.Apr. 209
Iustus mart. 18.Oct. 570
Iustus & Pastor MM. 6.August. 429
Iutta vidua. 5.Maii. 256
Iuvenis Ægypt. Anonimus. 11. Decemb. 678

K

KVnegundis Augusta. 3.Martii. 132

L

LAdislaus Rex. 27.Iun. 356
Lambertus Ep.M.17.Se.507
Landelinus Abbas. 15.Iun. 328

Land-

Landfrancus Episc. 3.Iul. 369
Landrada virg. 8.Iul. 379
Laodicius & Glyceria MM. 10. Maii. 262.
Launomarus Abb. 19.Ian. 47
Laurentius Iustinianus Patriarc. 8.Ian. 33
Laurentius mart. 10.Aug. 434
Laurentius Episc. 14.Nov. 626
Lazarus Mon. 23.Febr. 120
Lazarus Episc. 17.Dec. 688
Leobardus Reclusus. 18.Ian. 46
Leodegarius Episc. 2.Oct. 542
Leontius mart. 18.Iun. 337
Lioba Abbas. 28.Sept. 533
Longinus Centurio mart. 15. Mart. 154
Lucas Evang. 18.Oct. 569
Lucia virg.mart. 13.Dec. 681
Lucianus mart. 7.Ian. 30
Lucius Rex. 3.Dec. 661
Ludgardis virgo. 16.Iun. 333
Ludgerus Episc. 26.Mart. 177
Ludovicus Episc. 19.Aug. 450
Ludovicus Rex C. 25.Aug. 467

Lupicinus & Romanus CC. 28. Febr. 127
Lupus Episc. 29. Iul. 414
Lydwina virgo. 14. Apr. 213

M

Macarius Alexandrin. Abb. 2. Ian. 19
Macarius Patriarch. 10. Ap. 204
Macarius Rom. Er. 23. Oct. 581
Malachias Episc. 5. Nov. 610
Malchus conf. 21. Oct. 576
Mammas mart. 17. Aug. 446
Marcella Vidua. 31. Ian. 70
Marcellinus & Petrus. 2. Iun. 305
Marcellus Abb. 29. Dec. 706
Marcius Erem. 24. Oct. 584
Marcus Evang. 25. Apr. 230
Margarita Pœnitens. 22. Feb. 119
Margarita Regina. 10. Iun. 318
Margarita V. M. 20. Iul. 395
Margarita vid. 28. Aug. 472
Maria Ægyptiaca. 9. Apr. 203
Maria Oegniac. 23. Iun. 350
Maria Magdalena. 22. Iul. 399

Maria

Maria de Victoria. 7.Oct. 550
Marianus & Iacobus MM. 30. Apr. 241
Marina virgo. 8.Febr. 92
Marinus mart. 26.Dec. 699
Martianus Presb.C. 10.Ian. 35
Martinianus conf. 13.Feb. 101
Martinus Episc. 11.Nov. 618
Martyres Sebasteni. 9.Mart. 142
Martyres Antiochenæ. 11.Mart. 146
Martyres Iaponii. 5.Feb. 82
Matthæus Apost. 21.Sept. 514
Matthias Apost. 24.Feb. 122
Maurilius Episc. 13.Sept. 502
Mauritius & Soc.MM. 21.Feb. 116
Mauritius cum Soc. MM. 22. Sept. 515
Maxellendis V.M. 13.Nov. 620
Maximilianus Ep.M.12.Oct. 561
Mechtildis virg. 29.Mart. 183
Medardus Episc. 8.Iun. 314
Megengor conf. 19.Dec. 690
Meinulphus conf. 5.Oct. 547

Mennas mart. 10.Dec. 675
Menodora, Metrodora, Nymphodora VV.MM. 10.Sept. 497
Menradus mart. 21.Ian. 53
Mercurius mart. 25.Nov. 645
Michael Archang. 29.Sept. 534
Michelina vidua. 19.Iun. 343
Milus Episc.M. 4.Nov. 604
Modestus Patr. 18.Dec. 689
Monica vidua. 4.Maii. 252
Musa virgo. 2.Apr. 190
Mutius conf. 25.Maii. 294
Myro Episc. 8.Aug. 431

N

NAgrani Martyres. 24.Oct. 582
Narcissus Episc. 29.Oct. 592
Nativitas Christi. 25.Dec. 697
Nativitas B.Mar.V. 8.Sept. 488
Nazar.& Celsus MM.28.Iul.411
Neophytus mart. 20.Ian. 51
Nicasius & Eutropia MM. 14. Dec. 683
Nicephorus mart. 16.Feb. 108

Nice-

Nicetius Episc. 1.Oct. 539
Nicolaus conf. 23.Febr. 121
Nicolaus Episc. 6.Dec. 668
Nicolaus conf. 24.Dec. 696
Nicolaus Staurophor°.2.Iun.306
Nicolaus Tolent.C.10.Sep. 495
Nilus Abbas. 26.Sept. 525
Norbertus Episc. 6.Iun. 311
Novatus & Timotheus CC. 20. Iun. 344

O

ODilo Abb.Cluniac.1.Ian.18
Odo Abbas. 18.Nov. 631
Olaus Rex mart. 29.Iul. 412
Oliva virg.& M. 10.Iun. 320
Omnium Sanctorũ Fest. 1.Nov. 598
Onuphrius erem. 12.Iun. 323
Osanna virgo. 18.Iun. 338
Ositha virg.mart. 7.Oct. 552
Oswaldus Rex. 5.Aug. 426
Otho Episc. 2.Iul. 368
Otho conf. 23.Mart. 173

P

PAchomius Abb. 14.Maii. 270
Pancharius M. 19.Mart. 164
Pancratius mart. 12.Maii. 265
Pantaleon mart. 27.Iul. 409
Paphnutius mart. 28.Apr. 235
Parthenius Episc. 7.Feb. 91
Patricius Episc. 17.Mart. 159
Patroclus Abbas. 19.Nov. 632
Paulinus Episc. 22.Iun. 349
Paulus 1.Erem. 15.Ian. 41
Paulus conf. 7.Dec. 669
Paulus & Iuliana MM. 17.Aug. 447
Pelagia V.& M. 4.Maii. 251
Pelagia Pœnitens. 8.Oct. 553
Peregrinus Ep.& M.13.Iun. 324
Pergentinus & Laurẽtinus MM. 3.Iun. 307
Petrus Abbas. 14.Mart. 153
Petrus & Paulus Ap. 29.Iun. 358
Petrus Cœlestinus Pont.19.Maii. 283
Petrus Damianus Card. Episcop. 22.Feb. 117

Pe-

Petrus Episc. 3.Aug. 422
Petrus & Marcellinus MM. 2. Iun. 305
Petrus mart. 29.Apr. 236
Petrus, Paulus, Andreas & Dionysia. 15.Maii. 275
Philaretus conf. 1.Dec. 659
Philemon mart. 8.Mart. 141
Philetærus conf. 30.Dec. 709
Philippus & Iacobus Apost. 1. Maii. 244
Philippus conf. 23.Aug. 461
Phocas mart. 22.Sept. 517
Polycarpus Ep.M. 26.Ian. 64
Pontius martyr. 14.Maii. 272
Poppo Abb. 25.Ian. 62
Porphyrius Episc. 26.Feb. 124
Potamiæna V.M. 28.Iun. 357
Præsentatio B.M.V. 21.Nov. 637
Primus & Felicianus MM. 9. Iun. 316
Procopius mart. 8.Iul. 376
Projectus Ep. 23.Sept. 519
Puer Constantinop. 25.Sept. 523
Purificatio B.Mar.V. 2.Feb. 74

Q

QVadraginta Martyres. 9. Mart. 142
Quiricus & Iulitta MM. 16. Iun. 332

R

RAdbodus Ep. 29. Nov. 654
Radegundis Regina. 13. Aug. 440
Rainerius conf. 17. Iun. 334
Raymundus conf. 7. Ian. 32
Regulus Episc. 30. Mart. 184
Rembertus Episc. 4. Febr. 77
Restituta V. & M. 27. Maii. 296
Richardus Episc. 3. Apr. 191
Rigobertus Ep. C. 4. Ian. 23
Robertus Abb. 29. Apr. 240
Robertus Abbas. 7. Iun. 312
Rochus conf. 16. Aug. 444
Romanus & Barula MM. 18. Nov. 630
Romanus & Lupicinus conf. 28. Febr. 127

Ro-

Romualdus Abb. 19.Iun. 340
Rosa virgo. 4.Sept. 483
Rumoldus Ep.mart. 1.Iul. 363
Rupertus Episc. 27.Mart. 178

S

SAbas Abbas. 5.Dec. 667
Sabinus Episc. 17.Febr. 111
Salvius Episc. 10.Sept. 494
Samonas, Gurias, & Abibus MM. 15.Nov. 625
Satyrus conf. 17.Sept. 508
Satyrus & Armogastes MM. 29. Mart. 180
Sebaldus conf. 19.Aug. 452
Sebasteni XL.MM. 9.Mart. 142
Sebastianus mart. 20.Ian. 50
Septem Dormientes. 27.Iul. 410
Severinus Boëthius M. 23.Oct. 580
Severus Presbyter. 15.Febr. 107
Sibyllina virgo. 19.Mart. 165
Sigefridus Episc. 15.Febr. 106
Sigismundus Rex. 1.Maii. 245

Simeon

Simeon mon. C. 26. Iul. 407
Silvester conf. 26. Nov. 648
Simeon Salus. 1. Iul. 365
Simeon Stylita C. 5. Ian. 24
Simeon Stylites jun. 24. Maii. 291
Simeon conf. 1. Iun. 304
Simeon M. Trident. 24. Mart. 174
Simon & Iudas Ap. 28. Oct. 591
Sita virg. 27. Apr. 233
Spiridion Epis. 12. Dec. 680
Stanislaus Ep. M. 11. Apr. 206
Stanislaus Kostka S. I. 14. Au. 441
Stephanus Rex C. 20. Aug. 454
Stephanus Episc. 7. Sept. 487
Stephanus mart. 28. Nov. 652
Stephanus mart. 26. Dec. 698
Suibertus Episc. 1 Mart. 129
Sulpitius & Servilianus MM. 20. Apr. 222
Susanna V. M. 11. Aug. 436
Sylvester conf. 4. Iun. 317
Sylvester Papa, 31. Dec. 710
Symphorianus M. 22. Aug. 456
Symphorosa & FF. M. 18. Iul. 392
Syrus Episc. 9. Dec. 674

Tara-

T

TArasius Episc. 25. Feb. 123
Thecla V. M. 23. Sept. 520
Theoctiste virg. 10. Nov. 616
Theodora & Didymus. 18. Apr. 234
Theodora Pœnitens. 11 Sep 499
Theodorus mart. 7. Feb. 89
Theodorus mart. 19. Apr. 220
Theodor. Archimand. 22. Ap. 226
Theodosius Abb. 11. Ian. 36
Theodote cum filiis MM. 2. Aug. 421
Theodulus & Agathopus MM. 4. Apr. 195
Theodulus Erem. 3. Dec. 662
Theophanes conf. 12. Mart. 149
Theophilus Pœnitens. 4. Feb. 78
Theophilus conf. 10. Oct. 556
Theresa virgo. 4. Oct. 546
Thiemo Ep. M. 28. Sept. 529
Thomas mart. 14. Apr. 212
Thomas Apost. 21. Dec. 693
Thomas de Aquin. 7. Mart. 138

Tho-

Thomas Cant.Epiſc.M. 29.Dec. 705
Torpes mart. 17.Maii. 278
Torrellus erem. 16.Mart. 156
Trudo conf. 23.Nov. 642
Tuſcana vidua. 14.Iul. 388
Tycho Epiſcop. 16.Iun. 331

V

VArus mart. 19.Oct. 571
Vbaldus Epiſ. 16.Maii. 277
Vdalricus Epiſc. 4.Iul. 370
Vincentiu' Ferrerius C.5.Ap.196
Victor & Corona MM.14.Maii. 273
Victoria virg.M. 11.Febr. 98
Victoria virg.& M. 23.Dec. 695
Victorinus conf. 8.Iun. 313
Vigilius Epiſc.M. 26.Iun. 354
Viſitatio B.Mar.V. 2.Iul. 366
Vitalianus Epiſc. 16.Iul. 390
Vitus martyr. 15.Iun. 327
Vrſmarus Epiſc. 18.Apr. 219
Vrſula cum Sodal.MM. 21.Oct. 577

Wale-

W

WAlericus Abb. 1. Apr. 187
Wandregisilus Abb. C. 22. Iul. 398
Wenceslaus mart. 28. Sept. 530
Wenefrida V.M. 3. Nov. 603
Wernherus mart. 19. Apr. 221
Wicterpus Episc. 8. Apr. 202
Wilhelmus Abb. 5. Iul. 371
Wilhelmus eremit. 10. Febr. 95
Wilhelmus Abb. 6. Apr. 198
Wilibaldus Episc. 7. Iul. 375
Winwalocus Abb. 3. Mart. 131
Wolfgangus Ep. 31. Oct. 596
Wulfrannus Ep. 20. Mart. 168

Z

ZEnobius Ep. 25. Maii. 292
Zenobius & Zenobia MM. 30. Oct. 595

FINIS.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

APPROBATIO.

PRomotioni pietatis multùm deserviet, si Compendium Vitæ Sanctorum lucem videat, & typis mandetur. Actũ 26. Ianuarii 1633.

Gaspar Estrix Plebanus, & librorum Censor Antuerpiæ.

SVMMA PRIVILEGII.

PHILIPPI IV. Hispaniarum Regis Catholici, & potentissimi Belgarum Principis, Privilegio cautum est, nequis Fastos hos Marianos, præter *Ioannis Cnobbaert* voluntatem, ullo modo intra novennium imprimat, aut alibi terrarum impressos in Germaniæ Inferioris ditiones importet, venaléśve habeat. Qui secùs faxit, confiscatione librorum, & aliâ gravi pœnâ mulctabitur, uti latiùs patet in litteris datis Bruxellæ 28. Ianuarii. 1633.

Signat

STEENHVYSE.

Soc. Fis JESV Collegij Paderbornensis ibi C.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

A P

PR
se
Sanct
mana

Su

PH
Prin
Fast
Cho
nov
run
dit
Qui
& a
tiu
Jan

S

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Th
2541

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN